

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"EVOCATIVE, ENTICING, EROTIC."

—J. R. Ward, bestselling author of *Lover Avenged*

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *SHADES OF MIDNIGHT*

A MIDNIGHT BREED NOVEL

TAKEN BY MIDNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÖLÜM

Bir

Yaşam mı... yoksa ölüm mü?

Kelimeler karanlığın içinden ona doğru sürüklendi. Ayrı heceler.

Zihninin ağır sersemliğine ulaşan ve onu uyanmaya, dinlemeye zorlayan düz, havasız bir sesin kaba cızırtısı. Bir seçim yapmaya.

Hayat mı?

Yoksa ölüm mü?

Yanağının altındaki soğuk tahta zemine doğru inledi ve sesi -ve talep ettiği acımasız kararı- zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bu sözleri, bu soruyu ilk kez duymuyordu. Sonsuz saatler boyunca, kulübesinin soğuk sessizliğinde ağır göz kapaklarından birini açıp kendini bir canavarın korkunç yüzüne bakarken bulduğu ilk sefer de değildi.

Vampir.

"Seç," diye fısıldadı yaratık ince bir sesle, sözcük yavaşça tıslayarak çıktı. Soğuk şöminenin yanında, yerde kıvrılmış ve titreyerek yatan kızın üzerine çömeldi. Dişleri ay ışığında parlıyordu, jilet gibi keskin ve ölümcül. Uçları hâlâ taze kanla lekeliydi - sadece birkaç dakika önce boğazına sapladığı ısırdıktan akan kanı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama zayıflamış kaslarını tepki olarak esnetecek kadar bile canlandıramadı. Konuşmaya çalıştı ama sadece cılız bir inilti çıkarabildi.

Boğazı kül gibi kuru, dili ağzında kalın ve cansız hissediyordu.

Dışarıda Alaska kışı kükrüyordu, acı ve acımasız, kulaklarını dolduruyordu. Denese bile çığlıklarını duyacak kimse yoktu.

Bu yaratık onu bir anda öldürebilirdi. Neden öldürmediğini bilmiyordu. Son dört yıldır neredeyse hayatının her günü kendisine sorduğu bir sorunun cevabını neden ısrarla istediğini bilmiyordu.

Kocasını ve küçük kızını kaybettiği kazadan beri.

O buzlu otoyolda onlarla birlikte ölmüş olmayı ne kadar çok dilemişti? Her şey çok daha kolay olurdu, daha az 12

Eğer olsaydı, acı verici olurdu.

Şimdi karanlıkta ona sabitlenmiş, göz kırpmayan, insanlık dışı gözlerde sessiz bir yargılama hissedebiliyordu, yakıcı bir parlaklık, bir kedininki kadar ince göz bebekleri.

Karmaşık deri izleri yaratığın tüysüz kafasının ve devasa vücudunun her yerinde iz bırakıyordu. Adam onu izlerken perdeli desen şiddetli renklerle titreşiyor gibiydi. Cam bir kavanozun içine hapsolmuş bir böceği inceler gibi onu sabırla incelerken sessizlik uzadı.

Tekrar konuştuğunda, bu kez dudakları kıpırdamadı. Kelimeler kafatasına duman gibi nüfuz etti ve zihninin derinliklerine gömüldü.

Karar senin, insan. Bana ne olacağını söyle: yaşam mı, ölüm mü?

Başını başka yöne çevirdi ve yaratığa bakmayı reddederek gözlerini kapattı. Onunla oynuyor gibi görüldüğü özel, sözsüz oyunun bir parçası olmayı reddediyordu. Avıyla oynayan bir yırtıcı, onu bağışlayıp bağışlamayacağına karar verirken kıvrınmasını izliyordu.

Nasıl biteceği size bağlı. Siz karar vereceksiniz.

"Cehenneme git," diye mırıldandı, sesi kalın ve

paslıydı.

Demir gibi güçlü parmakları çenesini kavradı ve bir kez daha yüzünü ona dönmesi için döndürdü. Yaratık başını eğdi, o kedi gibi kehribar gözleri

Hırıltılı bir nefes aldıktan sonra kanlı dudakları ve dişlerinin arasından konuşurken duygusuzdu.

"Rotayı seçin. Artık fazla zamanımız yok."

Yüzüne bu kadar yakın hırlayan seste sabırsızlık yoktu, sadece düz bir kayıtsızlık vardı. Öyle bir kayıtsızlık ki, ona ne cevap vereceği hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

İçinde öfke kaynıyordu. Eğer yapmak istediği buysa, ona siktirip gitmesini, kendisini öldürmesini ve bu işi bitirmesini söylemek istiyordu. Onu yalvartmayacaktı, lanet olsun. İçindeki meydan okuma çalkalanıyor, öfkeyi kavrulmuş boğazına ve dilinin ucuna kadar itiyordu.

Ama kelimeler gelmiyordu.

Ondan ölümü isteyemezdi. Ölüm, şu anda onu saran dehşetten tek kaçış yolu olsa bile. En çok sevdiği iki insanı kaybetmiş olmanın acısından ve onlar gittiğinden beri elinde kalan tek şey olan anlamsız varoluştan tek kaçış.

Adam onu sert kavrayışından kurtardı ve çıldırtıcı bir sakinlikle kadının tekrar yere yığılmasını izledi. Zaman inanılmaz derecede uzamıştı.

Sesini toparlamaya, onu özgürleştirecek ya da mahkûm edecek kelimeyi söylemeye çabaladı. Hâlâ onun yanında çömelmiş olan adam topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sessiz bir düşünceyle başını eğdi.

Sonra, dehşet ve şaşkınlık içinde sol kolunu uzattı ve pençe gibi bir tırnağını bileğinin üstündeki ete sapladı. Kan döküldü 13

Yaradan ıslak bir şekilde damlayan kırmızı yağmur damlaları altındaki ahşap kalasalara düşüyordu. Parmağını açık kesiğin içine soktu, kolunun kas ve tendonlarına sapladı.

"Oh, Tanrım. Ne yapıyorsun?" İğrenme duyularını sıkıştırdı. İçgüdüleri korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğu uyarısıyla haykırıyordu.

Belki de saatler önce kanıyla beslenmek için onu esir alan bu kâbus gibi varlıkla yaşadığı esaretin dehşetinden bile daha korkunçtu.

"Aman Tanrım. Lütfen, hayır. Ne halt ediyorsun sen?"

Cevap vermedi. Etinin içinden minicik bir şey çıkarıp kanlı başparmağıyla parmağının arasına sıkıştırana kadar ona bakmadı bile. Yavaşça gözlerini kırptırdı, gözleri kehribar rengi bir ışığın hipnotik huzmesine sabitlenmeden önce gözleri kısa bir süre kapandı.

"Ya yaşam ya ölüm," diye tısladı yaratık, o acımasız gözleri ona dikilmişti. Ona doğru eğildi, ön kolundaki kendi açtığı yaradan hâlâ kan damlıyordu. "Hemen şimdi karar vermelisin."

Hayır, diye düşündü umutsuzca. *Hayır. Hayır.*

İçinde derinlerde bir yerden gelen bir öfke dalgası kabardı.

Kendini tutamadı. Ham boğazına tırmanan ve ağzından bir çığlık halinde patlayan öfke patlamasını zapt edemedi.

"Hayır!" Yumruklarını kaldırdı ve yaratığın çıplak omuzlarındaki sert, insanlık dışı ete vurdu. Toplayabildiği tüm gücüyle yaratığa saldırıyor, darbeleri yaratığın vücuduna her indiğinde acıdan zevk alıyordu. "Lanet olsun sana, hayır! Benden uzak dur! Dokunma bana!"

Yumruklarını tekrar tekrar adama vurdu. Yine de adam yaklaştı. "Beni rahat bırak, lanet olası! Uzak dur!"

Ağır bir karanlık üzerine çökmeye başladığında bile parmak eklemleri adamın omuzlarına ve kafatasının kenarlarına darbe üstüne darbe indirdi. Etrafında kalın bir örtü varmış gibi hissediyordu, hareketlerini yavaşlatan, düşüncelerini zihninde bulanıklaştıran ıslak bir örtü.

Kasları gevşedi, işbirliği yapmayı reddetti. Yine de yaratığa vurmaya devam etti, sanki siyah, katran dolu bir okyanusun ortasında yumruk atıyormuş gibi yavaşça vuruyordu.

"Hayır," diye inledi, gözleri onu çevreleyen karanlığa kapalıydı.

Daha derine batmaya devam etti. Sesiz, ağırlıksız, sonsuz bir boşluğun içinde gittikçe daha uzağa. "Hayır... bırak gideyim. Lanet olsun sana... Bırak beni..."

Sonra, onu saran karanlık onu asla bırakmayacakmış gibi görüldüğünde, alnına doğru bastırılan serin ve nemli bir şey hissetti. Üzerinde bir yerlerde anlaşılmaz bir karmaşa içinde konuşan sesler 14

Kafa.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır. Bırak gideyim..."

Sahip olduğu son güç ve irade kırıntısını da toplayarak, onu yerde tutan yaratığa bir yumruk daha attı. Kalın kaslar darbeyi emdi. Sonra kendisini yakalayana yapıştı, onu kavradı, pençeledi. İrkilerek, yumuşak kumaşın ellerinin arasında ezildiğini hissetti. Sıcak, örme yün. Kulübesine girip onu tutsak eden yaratığın nemli, çıplak teni değildi.

Kafa karışıklığı, durgun zihninde bir uyarı ateşi açtı. "Kim ... hayır, bana dokunma ..."

"Jenna, beni duyabiliyor musun?" Yüzüne çok yakın gelen derin, inişli çıkışlı bariton sesi ona bir şekilde tanıdık geliyordu. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

İçindeki derin bir şeyi çağırıyor, etrafında dipsiz karanlık denizden başka bir şey yokken ona tutunacak bir şey veriyordu. İnledi, hâlâ kaybolmuştu ama hayatta kalabileceğine dair ince bir umut ipliği hissediyordu.

Bir şekilde umutsuzca duymaya ihtiyaç duyduğu alçak ses tekrar geldi.

"Kade, Alex. Lanet olsun, kendine geliyor. Sanırım sonunda uyanıyor."

Nefes almak için sert bir nefes çekti. "Bırak beni," diye mırıldandı, hislerine güvenebileceğinden emin değildi. Artık hiçbir şeye güvenebileceğinden emin değildi. "Oh, Tanrım... lütfen, hayır... bana dokunma. Yapma--"

"Jenna?" Yakınlarda bir yerde, onun üzerinde bir kadın sesi şekillendi.

Şefkatli tonlar, ölçülü endişe. Bir arkadaş. "Jenna, tatlım, benim, Alex. Artık iyisin. Anlıyor musun? Güvendesin, söz veriyorum."

Kelimeler yavaşça kaydedildi ve beraberinde bir rahatlama ve huzur duygusu getirdi. Hâlâ damarlarında dolaşan soğuk dehşete rağmen bir huzur hissi.

Çaba sarf ederek göz kapaklarını açtı ve duyularına bir perde gibi yapışan sersemliği gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. Etrafında üç şekil dolaşıyordu; ikisi iri yarı, erkek olduğu her halinden belli, diğeri ise uzun boylu, ince yapılı bir kadındı. Alaska'dan en iyi arkadaşı, Alexandra Maguire. "Ne... neredeyim..."

"Şşş," diye yatıştırdı Alex. "Şimdi sus. Her şey yolunda. Güvenli bir yerdesin. Artık iyi olacaksın."

Jenna gözlerini kırıştırdı, odaklanmaya çalıştı. Yatağının etrafında duran şekiller yavaş yavaş insana dönüştü. Yarı doğrulduğunda yumruklarının hâlâ iki erkekten daha iri olanın giydiği yün kazakla dolu olduğunu fark etti. Kafatası şeklinde kesilmiş saçları ve omuzlarıyla iri yarı, sert görümlü Afrikalı Amerikalı, derin sesiyle onu kâbusun boğucu dehşetinden çekip çıkarmıştı.

15

Kim bilir ne kadar zamandır acımasızca dövdüğü, onu Alaska'da kendisine saldıran cehennem yaratığıyla karıştırdığı kişi.

"Hey," diye mırıldandı, geniş ağız hafifçe kıvrılıyordu. Koyu kahverengi, ruhunu arayan gözleri uyanan bakışlarını tuttu. Kadın ona olan ölümcül bağını gevşetip yatağa geri yerleşirken, o sıcak gülümseme sözsüz bir onaylamayla kıvrıldı. "Yaşayanlar diyarına katılmaya karar verdiğine sevindim."

Jenna onun hafif esprisine kaşlarını çattı, bunun yerine saldırgan tarafından kendisine dayatılan korkunç seçimi hatırladı. Yeni, yabancı çevresini özümsemeye çalışırken hırıltılı bir iç çekti. Kendini Oz'a yaptığı yolculuktan sonra Kansas'ta uyanan Dorothy gibi hissediyordu.

Bu senaryodaki Oz'un sonsuz bir azap gibi görünmesi dışında. Kana

bulanmış bir tür cehenneme yapılan korkunç bir yolculuk.

En azından o çilenin dehşeti sona ermişti.

Alex'e baktı. "Neredeyiz biz?"

Arkadaşı yanına geldi ve serin, nemli bezi alnına koydu. "Güvendesin,

Jenna. Burada hiçbir şey sana zarar veremez."

"Nereye?" Jenna garip bir paniğin yükselmeye başladığını hissederek sordu.

Uzandığı yatağın altı pelüş yastık ve battaniyelerle dolu olsa da, klinik beyaz duvarları, odanın dört bir yanına yerleştirilmiş tıbbi monitörler ve dijital okuyucular filosunu fark etmekten kendini alamadı. "Burası ne, hastane mi?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Alex. "Boston'da özel bir tesisteyiz. Senin için en güvenli yer orasıydı. Hepimiz için en güvenli yer."

Boston'da mı? Özel bir tesis mi? Bu muğlak açıklama onu pek de iyi hissettirmedi. "Zach nerede? Onu görmem gerek. Onunla konuşmam gerek."

Jenna'nın kardeşinden söz edilince Alex'in yüz ifadesi biraz soldu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Çok uzun. Omzunun üzerinden baktı

arkasında duran diğer adam. Dikenli siyah saçları, delici gümüş gözleri ve jilet gibi keskin elmacık kemikleriyle Jenna'ya belli belirsiz tanıdık geliyordu. Alex onun adını sessiz bir fısıltıyla söyledi. "Kade..."

"Ben Gideon'u getireyim," dedi ve konuşurken ona şefkatli bir okşayış sundu.

Bu adam -Kade- belli ki Alex'in bir arkadaşıydı. Hem de yakın bir arkadaşı.

O ve Alex birbirlerine aittelerdi; Jenna'nın sarsılmış bilinç durumunda bile, çiftin arasında çatırdayan derin aşkı hissedebiliyordu. Kade Alex'in yanından uzaklaşırken odadaki diğer adama bir bakış fırlattı. "Brock, ben dönene kadar buranın sakın kalmasını sağla."

Karanlık kafa bir kez başını salladı, acımasızca. Yine de Jenna ona baktığında, Brock adındaki iri adam, bu garip yerde gözlerini ilk açtığında onu karşılayan aynı nazik sakinlikle bakışlarını karşıladı.

Jenna, giderek 16. kata tırmanan bir korku düğümünü yutkunarak geçiştirdi.

boğazını. "Alex, bana neler olduğunu anlat. Saldırıya uğradığımı biliyorum. Isırıldım. Tanrım... bir *yaratık* vardı. Bir şekilde kabinime girdi ve bana saldırdı."

Alex'in ifadesi ağırdı, eli Jenna'nın elinin üzerinde durduğu yerde hassaslaşmıştı. "Biliyorum tatlım. Yaşadıklarının korkunç olduğunu biliyorum. Ama şimdi buradasın. Tanrı'ya şükür hayatta kaldın."

Çiğ bir hıçkırık onu boğarken Jenna gözlerini kapadı. "Alex, o... *o benden beslendi.*"

Brock ona fark ettirmeden yatağa yaklaşmıştı. Tam yanında durdu ve uzanıp parmak uçlarıyla boynunun kenarını okşadı. İri elleri sıcak ve inanılmaz derecede şefkatliydi. Hafif okşayışından yayılan huzur çok tuhaf bir duyguydu.

Bir yanı onun davetsiz dokunuşunu reddetmek istiyordu ama diğer yanı - şımartmak bir yana, kabul etmekten bile nefret ettiği muhtaç, savunmasız yanı- bu rahatlığı reddedemezdi. Nazik dokunuşun altında nabızı yavaşladı.

Parmaklarının ritmi boğazının uzunluğunda hafifçe yukarı ve aşağı hareket ederken.

"Daha iyi misin?" diye sordu sessizce elini ondan çekerken.

Zayıf bir baş hareketiyle birlikte yavaş bir iç çekti. "Kardeşimi gerçekten görmem gerekiyor. Zach burada olduğumu biliyor mu?"

Alex'in dudakları birbirine yapışırken odada acı veren bir sessizlik uzadı. "Jenna, tatlım, şu anda hiçbir şey ya da hiç kimse için endişelenme, tamam mı? Çok şey atlattın. Şimdilik sadece sana ve iyi olduğundan emin olmaya odaklanalım. Zach de bunu isterdi."

"Nerede o, Alex?" Jenna Alaska Eyalet Polisi rozeti ve üniforması giymeyeli yıllar olmasına rağmen, birinin gerçeklerden kaçtığını anlayabiliyordu. Birinin başka birini korumaya çalıştığını, onu acıdan kurtarmaya çalıştığını anlardı. Tıpkı Alex'in şu anda ona yaptığı gibi. "Kardeşıme ne oldu? Onu görmem gerek. Onda bir sorun var Alex, bunu yüzünden anlayabiliyorum.

Buradan hemen çıkmam gerekiyor."

Brock'un iri, geniş eli tekrar ona doğru geldi ama bu kez Jenna elini savurdu. Bileğiyle hafif bir hareket yapmıştı ama sanki tüm gücünü -ve daha fazlasını- bu harekete harcamış gibi Brock'un elini kenara itmişti.

"Ne oluyor be?" Brock'un gözleri kısıldı, karanlık bakışlarında parlak ve tehlikeli bir şey çatırdadı, ne gördüğünü tam olarak anlayamadan orada ve gitti.

Tam o anda Kade odaya döndü, yanında iki adam daha vardı. Biri uzun boylu ve zayıftı, atletik yapılıydı, 17 yaşlarındaki dağınık tacı

Sarı saçları ve burun kemeri üzerinde aşağıya doğru inen çerçevesiz, soluk mavi güneş gözlükleri ona inek bir çılgın bilim adamı havası veriyordu. Diğeri, koyu renk saçlı ve asık suratlıydı, küçük odanın içinde bir ortaçağ

Kral, varlığıyla dikkatleri üzerinde topluyor ve mekanın tüm havasını emiyor gibi görünüyordu.

Jenna yutkundu. Eski bir kolluk kuvveti olarak, kendisinden iki kat iri adamlarla gözünü kırpmadan yüzleşmeye alışkındı. Gözünü korkutmak hiçbir zaman kolay olmamıştı ama şimdi etrafını saran bu dört adamdaki muhtemelen bin kilodan fazla kas ve kaba kuvvete bakınca -kendi derileri gibi rahatça taşıdıkları belirgin ölümcül havayı saymazsak-

Odadaki her bir erkeğin kendisine kilitlenmiş, neredeyse şüpheli bakışlarına dayanmakta çok zorlandı.

Nereye getirilmiş olursa olsun, Kade'in ilişki kurduğu bu adamlar her kimse, Jenna sözde özel tesisin bir hastane olmadığına dair çok belirgin bir izlenim edinmişti. Bir şehir kulübü olmadığı da kesindi.

"Sadece birkaç dakikadır mı uyanık?" diye sordu sarışın, sesi İngiliz aksanının en ufak bir ipucunu taşıyordu. Brock ve Alex'in birlikte başlarını sallaması üzerine yatağa doğru yürüdü. "Merhaba Jenna. Ben Gideon. Bu da Lucan," dedi ve şimdi odanın diğer tarafında Brock'un yanında duran dağ gibi arkadaşını işaret etti. Gideon gözlüklerinin üstünden kaşlarını çatarak ona baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Sanki bir otobüs beni ezdi. Görünüşe göre beni Alaska'dan Boston'a kadar sürükleyen bir otobüs."

"Tek yol buydu," diye araya girdi Lucan, emir veren, izin istemeyen ses tonuyla. Burada lider oydu, buna hiç şüphe yoktu. "Çok fazla bilgiye sahipsiniz ve özel bir bakım ve gözleme ihtiyacınız var."

Bu hiç de hoşuna gitmemişti. "İhtiyacım olan şey eve dönmek. O *canavar* bana her ne yaptıysa, hayatta kaldım. Herhangi bir bakıma ya da gözleme ihtiyacım olmayacak çünkü ben iyiyim."

"Hayır," diye karşı çıktı Lucan acımasızca. "İyi değilsin. Hatta hiç değilsin."

Zulüm ya da tehdit içermeyen bir şekilde söylenmiş olmasına rağmen, buz gibi soğuk bir korku içine sızdı. Alex ve Brock'a baktı - daha birkaç dakika önce ona iyi olduğunu, güvende olduğunu söyleyen iki kişiye.

Dilinde hâlâ tadını alabildiği kâbustan uyandıktan sonra kendisini güvende hissetmesini sağlamayı başaran iki kişi. Şimdi ikisi de tek kelime etmiyordu.

Gözlerini kaçırdı, bu sessizliğin gerçekte ne anlama gelebileceğinden biraz korkarak. "Buradan çıkmak zorundayım. Eve gitmek istiyorum."

Ayağa kalkmak için bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamaya başladığında, 18

Onu durduran Lucan, Brock ya da diğer iri adamlardan biri değil, Alex'ti. Jenna'nın en iyi arkadaşı onu engellemek için hareket etti, yüzündeki ayık ifade odanın başka bir yerinde hazır bekleyen kaba kuvvetten daha etkiliydi.

"Jen, şimdi beni dinlemek zorundasın. Hepimizi. Anlaman gereken şeyler var... Alaska'da olanlar ve hala çözmemiz gereken şeyler hakkında. Sadece senin cevaplayabileceğin şeyler."

Jenna başını salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bildiğim tek şey bir kâbustan daha kötü bir şey tarafından esir alındığım ve saldırıya uğradığım -Tanrı aşkına, ısırıldığım ve kanımın aktığı-. Hala dışarıda, Harmony'de olabilir. Beni dehşete düşüren canavarın aynı iğrenç şeyleri kardeşime ya da evdeki herhangi birine yapıyor olabileceğini bilerek burada oturamam."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Alex. "Sana saldıran yaratık - Kadim - öldü. Harmony'de artık hiç kimse onun tehlikesi altında değil. Kade ve diğerleri bundan emin oldular."

Jenna sadece bir rahatlama hissetti, çünkü saldırganın öldüğüne dair iyi habere rağmen, hâlâ kalbini kemiren soğuk bir şeyler vardı. "Peki ya Zach? Kardeşim nerede?"

Alex, her ikisi de yatağın kenarına yaklaşmış olan Kade ve Brock'a doğru baktı. Alex başını hafifçe salladı, koyu sarı saçlarının kat kat dalgalarının altındaki kahverengi gözleri hüznüydü. "Ah, Jenna

... Çok özür dilerim."

Arkadaşının sözlerini özümsedi, anladıklarını içine sindirmekte isteksizdi. Geriye kalan son ailesi olan kardeşi ölmüş müydü?

"Hayır." Yutkunarak inkâr etti, Alex rahatlatıcı bir kolla onu sararken keder boğazının arkasına kadar yükseldi.

Kederinin yarattığı dalgayla birlikte anılar da su yüzüne çıktı: Alex'in sesi, yaratığın karanlıkta Jenna'nın üzerinde pusuya yattığı kulübenin dışından ona sesleniyordu. Zach'in öfkeli bağırıışları, her kesik hecede ölümcül bir tehdit akımı - ama tehdit kime yönelikti? O zaman emin değildi. Şimdi bunun bir önemi olduğundan da emin değildi.

Kulübenin dışında bir silah patlaması olmuştu, yaratık sıçrayıp kendini ön kapının hava koşullarından yıpranmış ahşap panellerinden karlı, ormanlık bahçeye fırlatmadan bir an bile önce. Kardeşinin çığlıklarının keskin ulumasını hatırladı. Korkunç bir sessizlikten önce gelen saf dehşeti.

Sonra... hiçbir şey.

Derin, doğal olmayan bir uyku ve sonsuz karanlıktan başka bir şey yok.

Kederini içine atarak Alex'in kucağından çekildi. O 19

Kendisine acıma ve temkinli, sorgulayıcı bir ilgiyle bakan bu asık suratlı adamların önünde böyle kendini kaybetmezdi.

"Şimdi gidiyorum," dedi, eskiden bir polis olarak ona çok iyi hizmet eden "benimle dalga geçme" polis tonunu bulmak için derinlere inerek. Ayağa kalktı, bacaklarında sadece hafif bir titreme hissediyordu. Hafifçe yana yattığında, Brock onu sabitlemek istercesine elini uzattı ama Brock'tan önce dengesini sağladı.

davetsiz bir yardım sunabilirdi. Kimsenin onu şımartmasına, zayıf hissettirmesine ihtiyacı yoktu. "Alex bana çıkış yolunu gösterebilir."

Lucan dikkatle boğazını temizledi.

"Ah, korkarım hayır," diye söze girdi Gideon, kibar bir İngiliz gibi ama tereddütsüz.

"Artık uyandığına ve aklın başına geldiğine göre, yardımına ihtiyacımız olacak." "Benim yardımım mı?" Kaşlarını çatı. "Ne konuda yardımım?"

"Sizinle birlikte olduğu süre içinde Kadim ile aranızda neler geçtiğini tam olarak anlamamız gerekiyor. Özellikle de size söylediği şeyler ya da bir şekilde size emanet ettiği bilgiler olup olmadığını."

Alay etti. "Özür dilerim. Ben zaten bu çileyi bir kez yaşadım. Bunu tüm korkunç ayrıntılarıyla sizin için yeniden yaşamak gibi bir niyetim yok. Teşekkürler ama hayır. Bunu aklımdan tamamen çıkarmak istiyorum."

"Görmen gereken bir şey var Jenna." Bu kez konuşan Brock'tu. Sesi alçaktı, talepkâr olmaktan çok endişeliydi. "Lütfen, bizi dinle."

Durakladı, kararsızdı ve Gideon onun kararsızlığının yarattığı sessizliği doldurdu.

Duvara monte edilmiş bir kontrol paneline doğru yürürken ona "Yerleşkeye geldiğinizden beri sizi izliyoruz," dedi. Klavyeye bir şeyler yazdı ve tavandan aşağıya düz ekran bir monitör düştü. Ekranda yanıp sönen video görüntüsü, onun bu odada uyurken çekilmiş bir kaydıydı. Dünyayı sarsacak bir şey yoktu, sadece yatakta hareketsiz yatıyordu. "İşler kırk üç saat civarında ilginçleşmeye başlıyor."

Klibin bahsettiği noktaya ilerlemesini sağlayan bir komut yazdı. Jenna ekrandan kendini izledi, görüntüsü kaymaya ve kıvranmaya, sonra da yatakta şiddetle çırpınmaya başladığında bir ihtiyat duygusu hissetti. Jenna

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyordu, bir dizi ses -kelimeler ve cümleler, onları anlamak için hiçbir temeli olmasa da emin hissediyordu.

"Anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Bize söyleyebileceğinizi umuyoruz," dedi Lucan. "Orada konuştuğunuz dili tanıyor musunuz?"

"Dil mi? Bana bir sürü saçmalık gibi geliyor."

"Bundan emin misin?" Pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Gideon, sıradaki videoyu oynat."

20

Başka bir klip monitörü doldurdu, görüntüler bir sonraki bölüme hızlıca ilerliyordu, bu seferki ilkinden daha da sinir bozucuydu. Jenna ekrandaki vücudunun tekmelenmesini ve kıvranmasını, kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyler söyleyen kendi sesinin gerçeküstü müziği eşliğinde şaşkınlıkla izledi.

Onu korkutmak için çok şey gerekiyordu ama bu akıl hastanesi video görüntüleri, uğraştığı diğer her şeyin üzerine görmesi gereken son şeydi.

"Kapat şunu," diye mırıldandı. "Lütfen. Şu anda daha fazlasını görmek istemiyorum."

Gideon videoyu kapatırken Lucan, "Elimizde bunun gibi saatler süren görüntüler var," dedi. "Bunca zamandır seni yirmi dört saat gözetim altında tuttuk."

"Bunca zamandır," diye yineledi Jenna. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Beş gün," diye yanıtladı Gideon. "İlk başta bunun travmanın yol açtığı bir koma olduğunu düşündük ama tüm bu süre boyunca hayati değerlerin normaldi. Kanınız

alışması da normaldir. Tıbbi teşhis açısından bakıldığında, siz sadece..." Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Uykuda."

"Beş gün boyunca," dedi, onun anladığından emin olmak istiyordu. "Kimse beş gün boyunca durmadan uyuyakalmaz. Bana başka bir şeyler oluyor olmalı. Tanrım, tüm bu olanlardan sonra bir doktora görünmeliyim, gerçek bir hastaneye gitmeliyim."

Lucan başını ciddi bir şekilde salladı. "Gideon üst tarafta görebileceğiniz herkesten daha uzman. Bu şey sizin gibi doktorlar tarafından halledilemez."

"Benim türüm mü? Bu da ne demek oluyor?"

"Jenna," dedi Alex onun elini tutarak. "Kafanın karışık ve korkmuş olduğunu biliyorum. Yakın zamanda ben de aynı şeyleri yaşadım ama senin yaşadıklarını kimsenin yaşayabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama şimdi güçlü olman gerekiyor. Bize güvenmelisin, *bana güvenmelisin*, emin ellerde olduğuna inanmalısın. Sana yardım edeceğiz. Bunu senin için çözeceğiz, söz veriyorum."

"Neyi çözeyim? Söyle bana. Kahretsin, gerçekten neler olduğunu bilmem gerek!"

"Röntgenleri görmesine izin ver," diye mırıldandı Lucan Gideon'a. Gideon hızlıca bir dizi tuşa basıp görüntüleri monitöre getirdi.

"Bu ilk fotoğraf senin yerleşkeye varışından birkaç dakika sonra çekildi," diye açıkladı, kafatası ve üst omurga kemiği tepede aydınlanırken. Omurganın en üst noktasında, bir pirinç tanesi kadar küçük bir şey şiddetle parlıyordu.

Sonunda sesini bulduğunda, en ufak bir titreme bile yoktu. "Nedir bu?"

Gideon nazikçe, "Emin değiliz," diye cevap verdi. Başka bir X ışını daha getirdi.

"Bu fotoğraf yirmi dört saat sonra çekildi. Nesneden dışarıya doğru yayılmaya başlayan ipliksi dalları seçebiliyorsunuz."

Jenna bakarken Alex'in parmaklarının kendi parmaklarının etrafında sıkıştığını hissetti.

Ekranda başka bir görüntü belirdi ve bu görüntüde parlak bir şekilde parlayan nesneden uzanan dallar kadının omurgasına doğru uzanıyordu.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı, serbest eliyle ensesindeki deriyi hissetmek için uzandı. Sertçe bastırdı ve içine gömülü olan her neyse onun belli belirsiz çıkıntısını fark etmek için neredeyse öğürüyordu. "Bunu bana o mu yaptı?"

Yaşam mı... yoksa ölüm mü?

Seçim senin, Jenna Tucker-Darrow.

Yaratığın sözleri, kendi kendine açtığı yaranın, kendi etinin içinden kopardığı neredeyse ayırt edilemeyen nesnenin hatırasıyla birlikte şimdi ona geri geldi.

*Yaşam mı,
ölüm mü?*

Seç.

"İçime bir şey koydu," diye mırıldandı.

Birkaç dakika önce hissettiği hafif dengesizlik bir hışımla geri geldi. Dizleri büküldü ama yere düşmeden önce Brock ve Alex birer kollarıyla ona destek oldular. Her ne kadar korkunç olsa da Jenna gözlerini başının üstündeki ekranı dolduran röntgenden ayıramıyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi. "O canavar bana ne yaptı böyle?" Lucan ona baktı. "İşte biz de bunu öğrenmeye niyetliyiz."

BÖLÜM

İki

Birkaç dakika sonra revir odasının dışındaki koridorda duran Brock ve diğer savaşçılar Alex'in yatağın kenarına oturup sessizce arkadaşını teselli etmesini izlediler. Jenna yıkılmadı ya da parçalanmadı. Alex'in onu şefkatle kucaklamasına izin verdi ama Jenna'nın ela gözleri kuru kaldı, dümdüz karşıya bakıyordu, ifadesi okunamıyordu, şokun durgunluğuyla sırlanmıştı.

Gideon boğazını temizleyerek sessizliği bozdu ve revir kapısının küçük penceresinden uzaklara baktı. "İyi gitti. Düşünüyorum da."

Brock homurdandı. "Kardeşinin öldüğünü öğrenmek için beş günlük bir Rip van Winkle'dan yeni çıktığını düşünürsek, tüm kan emicilerin büyükbabası tarafından asılmış, buraya iradesi dışında getirilmiş - ve bu arada, omuriliğinde muhtemelen bu gezegenden kaynaklanmayan bir şey bulduk, bu yüzden tebrikler, tüm bunların ötesinde, artık Borg'un bir parçası olma ihtimalin yüksek." Kuru bir küfür savurdu. "Tanrım, bu berbat bir şey."

"Evet, öyle," dedi Lucan. "Ama durumu kontrol altına almamış olsaydık çok daha kötü olurdu. Şu anda tek yapmamız gereken, implantın kendisini ve eğer varsa bizim için ne anlama gelebileceğini daha iyi anlayana kadar dişiye sakın tutmak ve yakın gözlem altında tutmak. Kadim'in en başta bu maddeyi onun içine yerleştirmek için bir sebebi olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Bu cevap bekleyen bir soru. Er ya da geç."

Brock diğer arkadaşlarıyla aynı fikirde olarak başını salladı. Sadece hafif bir hareketti ama boyun kaslarının esnemesi kafatasında yeni bir acıya yol açtı. Parmaklarını şakaklarına bastırarak bıçak gibi keskin acının geçmesini bekledi.

Yanı başındaki Kade kaşlarını çatdı, simsiyah kaşları kurt gibi gümüş gözlerinin üzerinde çatıldı. "Sen iyi misin?"

"Çok güzel," diye mırıldandı Brock, 23 yaşındaki bir savaşçıdan gelmesine rağmen, herkesin önünde gösterilen bu ilgiden rahatsız olmuştu.

Onun için kardeşti. Jenna'nın travmasının sert darbeleri onu içten dışa doğru parçalıyor olsa da Brock sadece omuz silkti. "Önemli bir şey değil, her zamanki gibi."

Lucan ona, "Neredeyse bir haftadır o kadının acısını yiyorsun," diye

hatırlattı. "Eğer bir molaya ihtiyacın varsa--"

Brock alçak sesle küfretti. "Bu gece devriyelerde geçireceğim birkaç saatin iyileştiremeyeceği hiçbir sorunum yok."

Bakışları revir odasını gören küçük şeffaf cam panele kaydı. Tüm Cinsler gibi Brock da kendine özgü bir yeteneğe sahipti. İnsanların acı ve ıstırabını emme yeteneği Jenna'nın Alaska'daki çilesinden beri rahat etmesine yardımcı olmuştu ama yetenekleri en iyi ihtimalle sadece bir yara bandıydı.

Artık bilinci yerinde olduğuna ve Tarikat'a Kadim'le geçirdiği zaman ve içinde gömülü olan uzaylı madde hakkında ihtiyaç duydukları her türlü bilgiyi sağlayabileceğine göre, Jenna Darrow'un sorunları artık kendisine aitti.

"Kadın hakkında hepinizin bilmesi gereken bir şey daha var."

Brock onun çıplak bacaklarını yatağın kenarından dikkatle sallayıp ayağa kalkmasını izlerken öyle dedi. Ayakları yere değmeden bir an önce beyaz hastane önlüğünün kalçalarının yarısına kadar indiğini fark etmemeye çalıştı.

Onun yerine dengesini ne kadar kolay bulduğuna odaklandı. Beş gün boyunca doğal olmayan bir uykuda sırt üstü yattıktan sonra, kasları ağırlığını sadece en küçük bir dengesizlik titremesiyle emiyordu. "Olması gerekenden daha güçlü. Yardım almadan yürüyebiliyor ve birkaç dakika önce

Odada sadece Alex ve ben varken, Jenna kardeşini görmek istediği için tedirgin olmaya başlamıştı. Ona dokunup sakinleştirmeye çalıştım ama o elimi geri çevirdi. Önemli bir şey yokmuş gibi beni başından savdı."

Kade'in kaşları kalktı. "Cins olduğun ve buna uygun reflekslere sahip olduğun gerçeğini bir kenara bırakırsak, o dışıdan yaklaşık yüz kilo fazlan var."

"Ben de onu diyorum." Brock tekrar Lucan'a ve diğerlerine baktı. "Yaptığı şeyin önemini anladığını sanmıyorum, ama gerçekten denemeden bana fırlattığı güçte hata yok."

"Tanrım," diye fısıldadı Lucan, çenesi kaskatı kesilmişti.

Brock, "Acısı da şimdi daha önce olduğundan daha güçlü," diye ekledi.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama uyandığı için onunla ilgili her şey daha da yoğunlaşıyor gibi görünüyor."

Lucan Gideon'a bakarken kaşlarını çatı. "Onun insan olduğundan ve bir Irkdaş olmadığından emin miyiz?"

"Sıradan bir *Homo sapiens* stoğu," diye onayladı Tarikat'ın yerleşik dehası. "Alexandra'dan arkadaşının derisinin görsel taramasını yapmasını istedim

24

Alaska'dan geldikten hemen sonra. Jenna'nın vücudunun hiçbir yerinde gözyaşı damlası ve hilal şeklinde bir doğum lekesi yoktu. Kan tahlili ve DNA'ya gelince, aldığım tüm örnekler de temiz çıktı. Aslında, her yirmi dört saatte bir test yapıyorum ve kayda değer bir şey çıkmadı. Bu noktaya kadar kadınla ilgili her şey - implantın varlığı dışında - tamamen sıradan."

Sıradan mı? Brock bu yetersiz sözcükle alay etmekten kendini güçlkle alıkoydu. Elbette, ne Gideon ne de diğer savaşçılardan herhangi biri, Jenna yerleşkeye vardığında üzerinde yapılan tepeden tırnağa aramada hazır bulunmamıştı. Acı içinde kıvranıyor, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Brock, Kade, Alex ve Alaska'da onlara katılan ekibin geri kalanının Boston'a dönüş yolculuğuna çıktıkları andaki bilinç.

Onu dengeleyebilecek tek kişi olduğu için Brock, Jenna'nın yanında kalmak ve durumu olabildiğince kontrol altında tutmak üzere görevlendirilmişti. Rolünün tamamen profesyonel, klinik ve tarafsız olması gerekiyordu. Acil bir durumda el altında tutulan özel bir araç.

Yine de Jenna'nın çıplak bedenini gördüğünde hiç de profesyonelce olmayan bir tepki vermişti. Aradan beş gün geçmişti ama Jenna'nın fildişi teninin açıkta kalan her santimini sanki şimdi tekrar bakıyormuş gibi hatırlıyordu ve nabızı bu anı hatırlayınca tekliliyordu.

Karnındaki sezaryen kesiğinin hayaletinden, gövdesini ve kollarını saran iyileşmiş delik yaralarına ve kesiklere kadar her pürüzsüz kıvrımı ve eğimli vadiyi, her küçük beni, her yara izini hatırladı ve ona daha önce en az bir kez cehennemden geçip geldiğini söyledi.

Ve Alex'in arkadaşının Tarikat'ın yerleşkesinde yaşayan diğer kadınlar gibi bir Soydaş olduğunu gösteren bir doğum lekesini boş yere aramayı bitirmesinden sonraki dakikalarda Jenna ani bir acı kasılmasına kapıldığında, klinik ve tarafsız olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ellerini boynunun iki yanına koymuş ve acıyı ondan uzaklaştırmıştı, parmak uçlarının altındaki teninin ne kadar yumuşak ve narin olduğunun farkındaydı. Şimdi aklına gelen bu düşünce karşısında ellerini yumruk yaptı.

Çıplak ya da başka türlü bir kadını düşünmesine gerek yoktu.

Ama şimdi oraya gittiğine göre, başka pek az şey düşünebiliyordu. Ve kadın başını kaldırıp kapıdaki küçük pencerenin camından onun bakışlarını yakaladığında, adamın içinden yasak bir sıcaklık alevli bir ok gibi geçti.

Arzu yeterince kötüydü, ama onu gerçekten dengesizleştiren şey, bir kovalayıcı olarak hizmet eden garip koruma duygusuydu. Bu his 25 yaşında başlamıştı.

Alaska, o ve diğer savaşçılar onu ilk bulduklarında. Yerleşkede geçirdiği günler boyunca bu his hiç azalmamıştı. Aksine, Alaska'da Kadim'le yaşadığı çetin sınavdan çıktığından beri onu baygın tutan garip uykuda savaştığını ve mücadele etmesini izlerken bu his daha da güçlenmişti.

Samimi bakışları hâlâ revirin öbür ucundan onunkileri tutuyordu: temkinli, neredeyse şüpheli. Gözlerinde ya da çenesinin hafifçe eğilmesinde zayıflık yoktu. Jenna Darrow tüm yaşadıklarına rağmen açıkça güçlü bir kadındı ve kendini, gözünü kırpmadan bakan, onu bırakmayı reddeden soğukkanlı, kontrollü kadın yerine, gözyaşları ve histeri içinde bir karmaşa olmasını dilerken buldu.

Sakin ve metanetliydi, güzel olduğu kadar cesurdu da ve bu kesinlikle onu daha az ilgi çekici yapmıyordu.

"En son ne zaman kan tahlili ve DNA testi yaptırdınız?" Lucan sordu, ciddi ve alçak sesle sorduğu bu soru Brock'a odaklanacak başka bir şey verdi.

Gideon saatini kontrol etmek için gömleğinin kolunu geriye itti. "Son örneği yaklaşık yedi saat önce aldım."

Lucan revir kapısından uzaklaşırken homurdandı. "Şimdi her şeyi tekrar çalıştırın. Eğer değerler son numuneden bu yana zerre kadar değişmişse, bunu duymak istiyorum."

Gideon'un sarışın başı sallandı. "Brock'un bize anlattıklarını göz önüne alarak, bazı güç ve dayanıklılık ölçümleri de yapmak istiyorum. Jenna'yı inceleyerek elde edebileceğimiz her türlü bilgi burada tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız açısından çok önemli olabilir."

"Neye ihtiyacın varsa," dedi Lucan acımasızca. "Sadece işi hallet ve çabuk ol."

Bu durum önemli, ancak diğer görevlerimizdeki ivmeyi kaybetmeyi de göze alamayız."

Brock da diğer savaşçılarla birlikte başını öne eğdi, onlar kadar iyi biliyordu ki yerleşkede bir insan olması, Tarikat'ın hâlâ serbest dolaşan bir düşmanı varken -yani Tarikat'ın bir yıldan uzun süredir peşinde olduğu yozlaşmış bir Irk büyüğü olan Dragos- ihtiyaç duymadığı bir karmaşaydı.

Dragos onlarca yıldır birden fazla sahte kimlik altında ve gizli, güçlü ittifaklar içinde gizlice çalışıyordu. Savaşçıların da keşfettiği gibi, Dragos'un operasyonu sayısız ve uzun kollara sahipti ve bu kolların her biri tek bir hedef doğrultusunda uyum içinde çalışıyordu: Dragos'un hem Irk hem de insanlık üzerinde tam ve mutlak hâkimiyeti.

Tarikat'ın öncelikli hedefi onun yok edilmesi ve hızlı, kalıcı bir şekilde 26

tüm operasyonunun parçalanması. Tarikat Dragos'u kökünden yok etmek istiyordu. Ama bu hedefin bazı zorlukları vardı. Son zamanlarda ortadan kaybolmuştu ve her zaman olduğu gibi önünde koruma katmanları vardı--

Breed ulusu içinde, belki de dışında gizli müttefikleri vardı. Dragos'un emrinde, her biri özellikle öldürmek için doğmuş ve yetiştirilmiş, sayısız yetenekli suikastçi ordusu da vardı. Birkaç hafta önce Alaska'ya kaçışına ve ardından ölümüne kadar Dragos'un emrinde olan diğer kurtlдер'ın doğrudan soyundan gelen ölümcül Breed erkekleri.

Brock, Jenna'nın kafesteki bir hayvan gibi bir ileri bir geri adım atmaya başladığı revir odasına baktı. Şu anda Tarikat'ın ellerinin dolu olduğunu söylemek hafif kalırdı. Artık uyandığına göre, en azından onun rolü sona ermişti. Yeteneği Jenna'nın geçen haftayı atlatmasını sağlamıştı; bundan sonra nereye gideceğine Gideon ve Lucan karar verecekti.

Odanın içinde Alex arkadaşından uzaklaştı ve kapıya yaklaştı. Kapıyı açtı ve koridora çıktı, kahverengi gözleri alnını çevreleyen koyu sarı perçemlerin altında endişeyle yumuşamıştı.

"O nasıl?" Kade, sanki yerçekimi onu oraya çekmiş gibi kadınına doğru ilerleyerek sordu. Onlar yeni çiftleşmiş bir çiftti.

Kade'in Alaska'daki görevine, ama savaşçıya ve onun güzel çalı pilotu Breedmate'ine bakınca, Brock'a sadece birkaç haftadır birlikte olduklarını düşünmek imkânsız görünüyordu. "Jenna'nın bir şeye ihtiyacı var mı bebeğim?"

"Kafası karışık ve üzgün, anlaşılabilir bir durum," dedi Alex, tıpkı ona yaptığı gibi Kade'in bedeninin sığınağına girerek. "Uzun bir duş ve temiz giysilerden sonra kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyorum. Odada kendini deli gibi hissettiğini ve bacaklarındaki gerginliği biraz olsun atmak için yürüyüşe çıkmak istediğini söylüyor. Ona sorun olup olmadığını soracağımı söyledim."

Alex bunu söylerken Lucan'a baktı ve isteğini Tarikat'ın en eski üyesine, kurucusuna ve liderine yöneltti.

"Jenna burada tutsak değil," diye cevap verdi. "Elbette yıkanmakta, giyinmekte ve etrafta dolaşmakta özgür."

"Teşekkür ederim," dedi Alex, minnettarlık gözlerindeki belirsizliği biraz olsun aydınlatarak. "Ona burada tutsak olarak tutulmayacağını söyledim ama bana inanmamış gibi görünüyordu. Yaşadıklarından sonra, sanırım bu şaşırtıcı değil. Gidip ona söylediklerini anlatacağım, Lucan."

Revire geri dönmek için döndüğünde, Tarikat'ın lideri boğazını temizledi. Kade'in eşi yavaşladı ve omzunun üzerinden bir bakış attı, Lucan'ın sert bakışıyla karşılaştığında yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmı çoktan gitmişti. "Jenna yanında biri olduğu sürece ve yerleşkeden ayrılmaya çalışmadığı sürece istediği her şeyi yapmakta ve etrafta dolaşmakta özgür.

İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olun. Yürüyüş için hazır olduğunda 27

Brock onu alacak. Onu Jenna'nın iyiliğinden sorumlu tutuyorum. Jenna'nın yolunu kaybetmemesini sağlayacak."

Brock diline gelen laneti geri püskürtmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Harika, diye düşündü, kendisini Jenna Darrow'la yakın mesafede tutacak bu görevi reddetmeyi çok istiyordu.

Bunun yerine Lucan'ın emrini başıyla onayladı. 28

BÖLÜM

Üç

Jenna'nın elleri, ince hastane önlüğünü örten kemerli, beyaz havlu bornozun ceplerine sokulurken yumruk olmuştu. Ayakları Alex'in, Jenna'nın bir saatten kısa bir süre önce uyandığı revir odasındaki dolap çekmecesinden çıkardığı yeni ama ekstra büyük, erkek boyu terliklerin içinde yüzüyordu. Arkadaşının yanında ayaklarını sürüyerek, benzer yürüyüş yollarından oluşan sonsuz bir labirentin içinde kıvrılıp bükülen ışıklı, mermer beyazı bir koridor boyunca yürüyordu.

Jenna garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordu, sadece kardeşinin öldüğünü duymanın şokundan değil, uyandığı kâbusun hayatta kalmasıyla sona ermediği gerçeğinden de. Kulübesinde ona saldıran yaratık, kendisine söylendiği gibi öldürülmüş olabilirdi ama onun etkisinden kurtulamamıştı.

Röntgen görüntülerinde ve revirden gelen video yayınında gördüklerinden sonra, o dişli canavarın bir parçasının hâlâ onu acımasız pençesinde tuttuğunu iliklerine kadar hissediyordu. Sadece bu bilgi için bile dehşet içinde çığlık atması gerekirdi. Derinlerde bir yerde korku ve keder kaynıyordu. Fokurdayan histerisinin üzerine sert bir kapak kapattı, en iyi arkadaşına bile böyle bir zayıflık göstermeyi reddetti.

Ama içinde gerçek bir sakinlik vardı, revir odasında onunla birlikte olan bir sakinlik; Brock'un ellerini onun üzerine koyduğu ve güvende olduğuna söz verdiği andan beri. Alex'le birlikte labirent gibi koridorlarda yürürken yıkılmasını engelleyen şey bu güvence ve kendi kararlılığıydı.

"Neredeyse geldik," dedi Alex Jenna'yı başka bir köşeden geçirip uzun, pırıl pırıl bir koridora doğru götürürken. "Revir yerine Kade'in ve benim odamda temizlenip giyinmenin daha rahat olacağını düşündüm."

Jenna belli belirsiz başını salladı ama bu garip ve yabancı yerde rahat edebileceğini hayal etmek zordu. Dikkatle yürüdü, paslanmış polis içgüdüleri, işaretlenmemiş odalardan sonra işaretlenmemiş odaların yanından geçerken karıncalanıyordu. 29'da tek bir dış pencere bile yoktu.

Tesisin nerede olduğunu ya da duvarlarının ötesinde neler olabileceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Dışarıda gece mi gündüz mü olduğunu söylemenin bir yolu bile yoktu.

Başının üzerinde, diğerleri gibi bu koridoru da boydan boya izleyen küçük siyah kubbeler, güvenlik kameraları olduğunu tahmin ettiği şeyleri gizliyordu. Her şey son derece modern, çok özel ve çok güvenliydi.

"Burası neresi, bir tür hükümet binası mı?" diye sordu, şüphelerini yüksek sesle dile getirerek. "Kesinlikle sivil değil. Bir tür askeri tesis mi?"

Alex ona tereddütlü ve ölçülü bir bakış attı. "O şeylerin hepsinden daha güvenli. Yerin yaklaşık otuz kat altındayız, Boston şehrinin çok dışında değiliz."

"Bir sığınak o zaman," diye tahmin etti Jenna, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordu. "Eğer hükümetin ya da ordunun bir parçası değilse, nedir bu?"

Alex cevabını gereğinden uzun bir süre düşünmüş gibiydi. "İçinde bulunduğumuz yerleşke ve cadde seviyesinde üstümüzde yer alan kapılı mülk Tarikat'a ait."

"Tarikat," diye tekrarladı Jenna, Alex'in açıklamasının bu yer hakkında cevapladığından daha fazla soru doğurduğunu fark etti. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Yüksek teknoloji ürünü tasarımıyla yabancıydı, Alaska'nın kırsal kesimlerinde ya da Aşağı Kırk Sekiz'de gördüğü herhangi bir yerden çok farklıydı.

Tuhaflığı daha da arttıran şey, terlikli ayaklarının altındaki cilalı beyaz mermerin, zemin boyunca garip sembollerden oluşan bir desen oluşturan parlak siyah taşla işlenmiş olmasıydı - bir şekilde kabile dövmelerini andıran süslemeler ve karmaşık geometrik şekiller.

Dermaglifler.

Bu kelime, sormayı bile bilmediği bir sorunun cevabı olarak, birdenbire düşüncelerinin içine daldı. Bu yabancı bir kelimeydi, bu yer ve görünüşe göre burada yaşayan insanlar hakkındaki her şey kadar yabancı. Yine de zihninin bu terime verdiği kesinlik, sanki onu binlerce kez düşünmüş ya da söylemiş gibi hissetmesine neden oldu.

İmkansız.

"Jenna, iyi misin?" Alex koridorda, Jenna'nın kendi ayaklarının hareket etmeyi bıraktığı yerin birkaç adım ilerisinde durakladı. "Yorgun musun?"

"İhtiyacınız varsa bir dakika dinlenebiliriz."

"Hayır. Ben iyiyim." Pürüzsüz zemindeki karmaşık desenden başını kaldırıp baktığında kaşlarının çatıldığını hissetti. "Sadece... kafam karışık."

Ve bunun nedeni, kendini şu anda bulduğu yerin tuhaflığından çok daha fazlasıydı. Her şey ona farklı geliyordu, kendi bedeni bile. Zekâsının bir kısmı, hasta yatağında baygın geçirdiği beş günün ardından

Muhtemelen az önce yürüdüğü kısa mesafe yüzünden bile bitkin düşmüş olmalıydı.

Kaslar, biraz acı çekmeden ve yeniden eğitilmeden bu tür bir hareketsizlikten doğal olarak geri dönmezdi. Bunu kendi kişisel deneyimlerinden, dört yıl önce onu Fairbanks'teki hastanenin yoğun bakım ünitesine yatıran kazadan biliyordu. Aynı kazada kocası ve küçük kızı da ölmüştü.

Jenna tekrar ayağa kalkıp yürüyebilmesi için haftalarca süren zorlu rehabilitasyon sürecini çok iyi hatırlıyordu. Yine de şimdi, yeni uyandığı o çetin sınavdan sonra, uzuvları kendini sabit ve çevik hissediyordu.

Uzun süreli kullanım eksikliğinden tamamen etkilenmemiştir.

Vücudu garip bir şekilde canlanmış hissetti. Daha güçlüydü ama yine de bir şekilde tam olarak kendisine ait değildi.

Alex'le birlikte uzun koridorda ilerlemeye devam ederken, "Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor," diye mırıldandı.

"Oh, Jen." Alex nazik bir elle onun omzuna dokundu. "Şu anda hissettiğin kafa karışıklığının farkındayım. İnan bana, biliyorum. Keşke bunların hiçbiri başına gelmeseydi. Keşke yaşadıklarını geri almanın bir yolu olsaydı."

Jenna arkadaşının pişmanlığının derinliğini fark ederek yavaşça gözlerini kırptırdı. Soruları vardı -çok fazla soru- ama labirent gibi koridorların derinliklerine doğru yürürlerken, ilerideki cam duvarlı bir odadan birbirine karışmış sesler geliyordu. Brock'un derin, inişli çıkışlı baritonunu ve Gideon adındaki adamın daha hafif, hızlı konuşulan, İngiliz tınlı hecelerini duydu.

Alex'le birlikte toplantı odasına yaklaştıklarında, Lucan denen adamın da orada olduğunu gördü; Kade ve diğer iki kişi de oradaydı ve bu adamların büyük ve ölümcül havasını, siyah üniformaları ve iyi stoklanmış silah kemerleri kadar rahat bir şekilde taşıyor gibi görünüyorlardı.

Alex ona "Burası teknoloji laboratuvarı," diye açıkladı. "Orada gördüğünüz tüm bilgisayar ekipmanları Gideon'un alanı. Kade, teknoloji söz konusu olduğunda onun bir tür dahi olduğunu söylüyor. Muhtemelen hemen hemen her konuda bir dahi."

Geçitte durakladıklarında Kade başını kaldırdı ve Alex'e camdan uzun uzun baktı. Gümüş rengi gözlerinde elektrik çatırdıyordu ve Jenna'nın Alex ile erkeği arasındaki ortak sıcaklığı hissetmemesi için hasta yatağında baygın olması gerekirdi.

Jenna camla çevrili odada toplanan diğerlerinin bakışlarından kendi payına düşeni aldı. Lucan ve Gideon'un her ikisi de ona doğru dönmüştü ve ona tanıdık gelmeyen iki iri adam daha vardı. Biri sert bakışlı, altın gözlü bir sarışındı ve bakışları bir bıçak kadar soğuk ve duygusuzdu; diğeri ise kalın çikolata-kahverengi dalgaları olan zeytin tenli bir adamdı.

uzun kirpikli topaz gözlerini ve kusursuz yüzünün sol tarafını delik deşik eden talihsiz yara izlerini vurguluyordu. Adamların içten bakışlarında merak vardı, belki biraz da şüphe.

Alex sırasıyla tehditkâr sarışını ve yaralı esmeri göstererek, "Bunlar Hunter ve Rio," dedi. "Onlar da Tarikat'ın üyeleri."

Jenna belli belirsiz başıyla onayladı, Alaska Eyalet Polis Teşkilatı'ndaki ilk iş gününde, akademiden yeni mezun olmuş bir çaylak ve üstelik bir kadın olarak bu adamların önünde kendini ne kadar dikkat çekici hissediyorsa o kadar dikkat çekiciydi. Ama burada hissettiği şey cinsiyet ayrımcılığı ya da erkeklerin küçük güvensizlikleri değildi. Eyaletlerdeki görev süresi boyunca bu tür saçmalıklarla yeterince karşılaşmıştı ve bunun farklı bir şey olduğunu anlamıştı. Çok daha derin bir şey.

Burada, sadece varlığıyla bile kutsal bir zeminde yürüdüğünü hissediyordu. Söze dökülmeyen bir şekilde, kendisini inceleyen beş çift gözden, bu yerde, bu insanlar arasında bir şekilde nihai yabancı olduğu hissine kapıldı.

Brock'un karanlık, emici bakışları bile, revirde ona gösterdiği özen ve nezakete rağmen, onu orada görmekten hoşlanmadığını söyleyen ağır bir değerdirmeyeyle onun üzerine yerleşti.

Jenna bu konuda bir saniye bile tartışmazdı. Teknoloji laboratuvarının cam duvarlarından edindiği izlenime katılma eğilimindeydi.

O buraya ait değildi. Bunlar onun halkı değildi.

Hayır, ona sabitlenmiş sert, okunamayan yüzlerin her birinde bir şey ona onların kendi türünden olmadığını söylüyordu. Onlar başka bir şeydi ...

Başka bir şey.

Ama Alaska'daki kulübesinde yaşadıklarından sonra - revir odasında kendini gördükten sonra - şu anda ne olduğundan emin olabilir miydi?

Bu soru onu iliklerine kadar dondurdu.

Bunu düşünmek istemiyordu. Saatler boyunca onu kendi evinde tutsak eden yaratık kadar korkunç ve dehşet verici bir şey tarafından beslendiğini kabullenmeye dayanamıyordu. Vücuduna yabancı madde parçasını yerleştiren ve hayatını - geriye kalan azıcık şeyi - ters yüz eden aynı yaratık.

Şimdi ona ne olacaktı?

Eskiden olduğu kadına nasıl geri dönecekti?

Jenna düşünmeye hazır olmadığı daha fazla sorunun ağırlığı altında neredeyse çöküyordu.

Daha da kötüsü, yerleşkenin koridorları boyunca onu takip eden kafa karışıklığı hissi, şimdi daha güçlü bir şekilde tekrar üzerine geldi.

32

Başının üzerindeki floresan ışıkların yumuşak vızıltısından -hassas gözleri için fazla parlak olan ışıklar- damarlarında çok fazla kan dolaşmasına neden olan kalp atışlarının hızlanan davuluna kadar etrafındaki her şey artıyor gibiydi. Teni çok sıkı hissediyordu, garip bir yeni farkındalıkla hızlanan bir bedenin etrafına sarılmıştı. Revirde gözlerini açtığı andan itibaren bunun kıpırtılarını hissetmişti ve düzleşmek yerine daha da kötüleşiyordu.

İçinde garip, yeni bir güç büyüyor gibiydi. Uzanıyor,

uyanıyor...

"Kendimi biraz tuhaf hissediyorum," dedi Alex'e. Şakakları nabzının atışıyla birlikte titrerken, avuç içleri bornozunun ceplerinin derinliklerinde nemli kalmaya devam ediyordu. "Sanırım buradan çıkıp biraz hava almam gerekiyor."

Alex uzandı ve Jenna'nın yüzündeki bir tutam saçını fırçaladı.

"Kade'in ve benim odam hemen bu tarafta. Sıcak bir duştan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin, eminim."

"Tamam," diye mırıldandı Jenna, teknoloji laboratuvarının cam duvarından ve onu takip eden sinir bozucu bakışlardan uzaklaşmasına izin vererek.

Birkaç metre ilerideki kıvrımlı koridorda bir çift asansör kapısı kayarak açıldı. Üzerlerinde karla tozlanmış kışlık parkaları ve ıslak botları olan üç kadın dışarı çıktı. Onları yine aynı şekilde giyinmiş bir genç kız takip ediyordu; elinde tasmalı bir çift köpek vardı - küçük, coşkulu bir terrier ve Alex'in muhteşem gri-beyaz kurt köpeği Luna, görünüşe göre Alaska'dan Boston'a yeni taşınmıştı.

Luna'nın keskin mavi gözleri Alex ve Jenna'yı görür görmez ileri atıldı. Tasmayı tutan kız küçük bir çığlık attı, her şeyden çok kıkırdadı, parkasının kapüşonu geriye düştü ve bir tutam sarı saçını narin yüzüne sıçramak üzere serbest bıraktı.

"Merhaba Alex!" dedi gülerek, Luna onu koridor boyunca peşinden sürüklerken. "Dışarıdaki yürüyüşten yeni döndük. Yukarısı buz gibi!"

Luna'nın kocaman başını ve boynunu okşamak için uzanan Alex, çocuğa hoş bir gülümseme verdi. "Onu aldığın için teşekkürler. Seninle olmaktan hoşlandığını biliyorum Mira."

Küçük kız coşkuyla başını salladı. "Ben de Luna'yı seviyorum. Harvard da öyle."

İster protesto ister onay olsun, kavgacı görünümlü terrier bir kez havladı ve büyük köpeğin bacaklarının etrafında çılgınca dans etti, güdük kuyruğu saatte yaklaşık altmış mil sallanıyordu.

"Merhaba," dedi üç kadından biri. "Ben Gabrielle. Seni ayakta ve etrafta görmek güzel, Jenna."

"Özür dilerim," diye araya girdi Alex, hızlıca tanıştırmak için ayağa

kalkarak. "Jenna, Gabrielle Lucan'ın Cins Arkadaşı."

"Merhaba." Jenna elini cüppesinin cebinden çıkardı ve kumral saçlı genç kadını selamlamak için uzattı. Gabrielle'in yanında, dikkat çekici bir Afro-Amerikan kadın sıcak bir gülümsemeyle elini uzatarak onu karşıladı.

"Ben Savannah," dedi, sesi kadife ve krem gibiydi, Jenna'yı anında evinde hissettirmişti. "Eminim eşim Gideon'la zaten tanışmışsınızdır."

Jenna başını salladı, diğer kadınların sıcaklığına rağmen hoş sohbetler için yeterli donanıma sahip olmadığını hissediyordu.

"Ve bu da Tess," diye ekledi Alex, üçlünün sonuncusunu göstererek, yaşının ötesinde bilge görünen sakın, deniz yeşili gözleri olan ağır hamile bir sarışını. "O ve eşi Dante, çok yakında oğullarını bekliyorlar."

"Sadece birkaç hafta daha," dedi Tess Jenna'nın elini kısa bir süre için sıkarken, diğer eli de hafifçe Jenna'nın karnındaki büyük şişliğin üzerine geldi. "Buraya geldiğinden beri hepimiz senin için çok endişelendik Jenna. Bir şeye ihtiyacın var mı? Senin için yapabileceğimiz bir şey varsa, umarım bize haber verirsin."

"Beni zamanda bir hafta kadar geriye götürebilir misin?" Jenna sadece yarı şaka yaparak sordu. "Son birkaç günü silmeyi ve Alaska'daki hayatıma geri dönmeyi gerçekten çok isterdim. Bunu benim için yapabilecek biri var mı?"

Kadınlar arasında tedirgin bir bakış geçti.

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Gabrielle. Pişmanlık ifadesini yumuşatmış olsa da, Lucan'ın eşi kendi otoritesinin farkında olan ama bunu kötüye kullanmak istemeyen bir kadının dingin güveniyle konuşuyordu. "Yaşadığın şey korkunç Jenna, ama bunu atlatmanın tek yolu ilerlemek. Özür dilerim."

Jenna sessizce, "Benden daha üzgün değil," dedi.

Alex diğer kadınlarla vedalaşmak için mırıldandı.

Sonra Luna'nın kulaklarının arkasını kaşıdı ve kurt köpeğinin burnuna hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Jenna'yı tekrar geçide doğru yönlendirdi. Jenna uzaklarda bir yerde, metale çarpan metalin sert ızgarasını ve hararetli bir konuşmanın ortasında boğuk kahkaha seslerini duydu - ses tonuna bakılırsa, eski moda bir sidik yarıışı...

En az bir kadın ve en az üç erkek arasında.

Jenna, koridorda bir köşeyi döndüklerinde Alex'in yanında ayaklarını sürüyerek ilerledi ve sesler ile silahların gürültüsü azaldı. "Burada kaç kişi yaşıyor?"

Alex başını eğdi ve düşündü. "Tarikatın şu anda burada, yerleşkede yaşayan on üyesi var. Brock, Hunter ve Chase hariç hepsi 34 yaşında.

Çiftleştik, böylece yedi Irkdaş olduk, artı Mira."

"Toplam on sekiz kişi," dedi Jenna, dalgın dalgın aklından onları sayarken.

Alex omzunun üzerinden ölçen bir bakış atarken, "Şimdi on dokuz," diye düzeltti.

"Ben geçiciyim," dedi Jenna, mermer koridorda bir süre daha yürüdükten sonra işaretlenmemiş bir kapının önünde yavaşlayan Alex'in arkasında durdu. "Yeni gizli ajan arkadaşlarından biri boynumdaki şeyden nasıl kurtulacağımı bulur bulmaz gideceğim. Ben buraya ait değilim, Alex. Benim hayatım Alaska'da."

Alex'in sempatik gülümsemesinin dudaklarında dalgalanması Jenna'nın nabzını hızlandırdı.

"İşte geldik." Özel bir dairenin kapısını açtı ve Jenna'ya içeri girmesini işaret etti. Onun önünde yürüdü ve bir masa lambasını yaktı,

Geniş odayı sessiz bir ısıltıyla dolduruyordu. Alex nedense endişeli görünüyordu, etrafta bir kasırga gibi dolaşüyor ve çok hızlı konuşuyordu. "Kendini evindeymiş gibi hissetmeni istiyorum Jen. İstersen oturma odasında bir dakika dinlen. Sana temiz giysiler getireceğim ve duşu senin için başlatacağım. Tabii bir süre gözlerini kapatmayı tercih etmezsen? Uyuman için sana Kade'in tişörtlerinden birini verebilirim ve yatağı senin için açabilirim."

"Alex."

Hâlâ konuşmaya devam ederek bitişikteki yatak odasında kayboldu. "Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Jenna açık kapıya doğru yürüdü. "Bana burada neler olduğunu anlat. Yani, *gerçekten* neler olduğunu."

Sonunda Alex durakladı.

Başını çevirdi ve bir dakika kadar süren sessizlik boyunca öylece baktı.

"Bilmek istiyorum," dedi Jenna. "Kahretsin, bilmem *gerek*. Lütfen Alex, arkadaşım olarak. Bana gerçeği söyle."

Alex ona baktı ve yavaşça başını sallarken uzun bir nefes verdi. "Oh, Jen. Bilmediğin o kadar çok şey var ki. Birkaç hafta önce Kade Harmony'de ortaya çıkana kadar benim de bilmediğim şeyler."

Jenna orada durmuş, normalde açık sözlü ve dobra olan arkadaşının kelimelerle boğuşmasını izliyordu. "Söyle bana Alex. Bütün bunlar neyle ilgili?"

"Vampirler, Jen." Bu kelime fısıltıyla söylenmişti ama Alex'in bakışları hiç değişmedi. "Artık gerçek olduklarını biliyorsun. Bunu kendin de gördün. Ama bilmediğin şey, bize filmlerden ve korku romanlarından öğretildiği gibi olmadıkları."

Jenna alay etti. "Bana saldıran o şey oldukça korkunçtu."

"Biliyorum," diye devam etti Alex, şimdi yalvararak. "Kadim'in sana yaptıklarını mazur gösteremem. Ama beni iyi dinle. Onun türünden bizden çok da farklı olmayan başkaları da var, Jen. Dışarıdan bakınca elbette pek de aynı değiliz.

Hayatta kalmak için farklı ihtiyaçları var, ancak derinlerde bir yerde, içlerinde insanlığın bir çekirdeği var. Aileleri ve arkadaşları var. İnanılmaz bir sevgi, nezaket ve onur yeteneğine sahipler. Tıpkı bizim gibi, onların arasında da iyi ve kötü var."

Çok uzun zaman önce değil -aslında sadece bir hafta önce- Jenna, Alex'in şimdi ona anlattığı kadar tuhaf bir şey duysa kahkahalara boğulurdu.

Ama o zamandan beri her şey değişmişti. Şu anda durduğu yerden bakınca bir hafta öncesi bir yüzyıl gibi geliyordu. Jenna gülemiyordu, Alex devam edip, kendilerine verilen isimle Irk'ın nasıl var olduğunu ve binlerce yıl boyunca insan dünyasının gölgelerinde nasıl geliştiğini anlatırken inkâr edecek bir kelime bile bulamıyordu.

Alex, Tarikat'ın yüzyıllar önce Lucan ve çoğu çoktan ölmüş olan bir avuç kişi tarafından nasıl kurulduğunu anlatırken Jenna sadece dinleyebilmişti. Bu yerleşkede bulunan adamların hepsi savaşçıydı, Kade ve Brock da dahil, hatta büyüleyici derecede inek olan Gideon bile. Onlar Breed'di, doğaüstü ve ölümcül. Jenna'nın içgüdülerinin ona söylediği gibi, onlar *başka* bir şeydi.

Tarikat'ın üyeleri, o zaman da şimdi olduğu gibi, kendilerini hem insan ırkına hem de Irk'a koruma sağlamaya adanmışlardı; görevleri ise Haydutlar adı verilen kan bağımlısı vampirleri avlamaktı.

Alex, Florida'da çocukken annesi ve küçük erkek kardeşinin Haydutlar tarafından saldırıya uğrayıp öldürüldüğünü usulca itiraf ettiğinde Jenna nefesini tuttu. Alex ve babası canlarını zor kurtarmışlardı. "Harmony'ye taşındığımızda herkese annem ve Richie hakkında anlattığımız hikâye sadece bir hikâyeydi, Jen. Bir hikâyeydi. İkimizin de inanmak istediği bir yalandı.

Sanırım babam sonunda inandı ve sonra Alzheimer gerisini halletti. Alaska'da cinayetler başlayana kadar ben de neredeyse yalanımıza inanabilirdim.

O zaman anladım. Artık gerçeklerden kaçamazdım. Onunla yüzleşmek zorundaydım."

Jenna gözlerini kapadı ve tüm bu inanılmaz farkındalıkların omuzlarına ağır bir pelerin gibi çökmesine izin verdi. Yaşadıklarını görmezden gelemezdi, en iyi arkadaşının çocukken yaşadıklarının acısını görmezden gelemeyeceği gibi. Neyse ki Alex'in çilesi geçmişte kalmıştı. Hayatına devam etmişti. Sonunda, belki de ironik bir şekilde, Kade ile mutluluğu bulmuştu.

Jenna, yaşadığı kâbusun ötesine geçebileceğini umuyordu ama 36'yı düşündüğünde bir pranganın soğuk dokunuşunu hissediyordu.

Kafatasının altında bilinmeyen bir madde yüzüyordu.

"Peki ya ben?" diye mırıldandığını duydu. Sesi, kan dolaşımını dolduran kaygı dalgasıyla birlikte yükseldi. "Peki ya içimdeki şey Alex? Nedir o şey? Ondan nasıl kurtulacağım?"

"Henüz o cevaplara sahip değiliz Jenna." Alex yaklaştı, endişeyle kaşlarını çattı. "Bilmiyoruz ama sana söz veriyorum, sana yardım etmenin bir yolunu bulacağız. Kade ve Tarikat'ın geri kalanı bunu çözmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Bu arada seni koruyacak ve iyi bakıldığından emin olacaklar."

"Hayır." Jenna kollarını kendi etrafında sardı. "Tek istediğim eve dönmek. Harmony'ye geri dönmek istiyorum."

"Oh, Jen." Alex yavaşça başını salladı. "Alaska'da bildiğin hayat artık yok. Harmony'de her şey değişti. Önlem alınması gerekiyordu."

Bu hiç de hoşuna gitmemişti. "Sen neden bahsediyorsun? Ne önlemi?"

Ne değişti?"

"Tarikat, Kadim'in ve kasabadaki garip olayların halkın geri kalanına sızmadığından emin olmak zorundaydı." Alex'in bakışları onunkilerde sabit kaldı. "Jenna, çalılıktaki cinayetler ve Harmony çevresindeki diğer ölümlerle ilgili herkesin hafızasını sildiler. Oradakilerin bildiği kadarıyla, sen de ben de Harmony'den ayrılalı aylar oldu. Geri dönüp bir sürü soru soramazsın. Bunu yaparsan her şey başımıza yıkılır."

Jenna duyduklarını düşünürken kendini tutmaya zorladı. Vampirler ve gizli karargâhlar. Binlerce yıldır kendi gerçekliğinin yanında var olan alternatif bir dünya. Son yirmi yıldaki en iyi arkadaşı çocukken bir vampir saldırısından zar zor kurtulmuştu.

Ve sonra yeni bir keder dalgasını geri getiren kısım: Harmony'de son zamanlarda meydana gelen ve görünüşe göre kardeşinin de dahil olduğu çoklu cinayetler.

"Bana Zach'e ne olduğunu anlat."

Alex'in yüzü pişmanlık doluydu. "Onun sırları vardı, Jen. Hem de bir sürü. Belki de her şeyi bilmesen daha iyi olur--"

"Söyle bana," dedi Jenna, gördüğü nazik muameleden nefret ediyordu, özellikle de Alex'ten. "Saçmalıkların aramıza girmesine asla izin vermedik ve şimdi de başlamak istemediğime eminim."

Alex başını salladı. "Zach yerlilere uyuşturucu ve alkol satıyordu. O ve Skeeter Arnold bir süredir birlikte çalışıyorlardı. Zach'in ölümünden hemen öncesine kadar bunu fark etmemiştim..." Yumuşak bir şekilde nefes verdi.

"Bildiklerim konusunda Zach'le yüzleştiğimde şiddete başvurdu Jen. Bana silah çekti."

37

Jenna gözlerini kapadı, neredeyse tüm hayatı boyunca taklit etmeye çalıştığı süslü polis ağabeyinin aslında yozlaşmış olduğunu düşünmek onu hasta ediyordu. Kabul edildi,

Kardeş olsunlar ya da olmasınlar, hiçbir zaman gerçekten yakın olmamışlardı ve son yıllarda giderek daha fazla birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

Tanrım, Skeeter Arnold'un Harmony çevresindeki şüpheli faaliyetlerini araştırması için Zach'e kaç kez baskı yapmıştı? Şimdi Zach'in bunu yapmaktaki isteksizliği çok anlamlıydı. Kasabada neler olup bittiği pek umurunda değildi. Daha çok kendini korumakla ilgileniyordu. Küçük kirli sırrını korumak için ne kadar ileri gidebilirdi?

"Sana zarar verdi mi, Alex?"

"Hayır," dedi. "Ama olabilirdi, Jen. Kar makinemle senin evine doğru yola çıktım. O da beni takip etti. Oraya vardığımızda, her şeyden çok beni korkutmak için bir el ateş etti. Ondan sonra her şey çok hızlı oldu. Sonrasında bildiğim tek şey, Kadim'in kulübenden çıkıp onu yere serdiğiydi. İlk vuruştan sonra onun için her şey çok çabuk bitti."

Jenna uzun bir süre ne diyeceğini bilemez bir halde bakakaldı.

"Tanrım, Alex. Bana burada anlattığın her şey... hepsi doğru mu? Hepsi mi?"

"Evet. Bilmek istediğini söylemiştin. Bunu senden saklayamazdım ve anlamamanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Jenna biraz tökezleyerek geriye doğru adım attı. Birdenbire kafası karışmıştı. Aniden nefesini kesen ve göğsünü sıkı bir duyguya kapıldı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var..."

Alex başıyla onayladı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Jenna. İnan bana, biliyorum."

Bitişikteki banyoya doğru sürüklenirken Alex de onunla birlikte yerde ilerliyor, Jenna'nın bayılacağını düşünmüş gibi yakın duruyordu.

Ama Jenna'nın bacakları onu yarı yolda bırakacak gibi değildi. Az önce duydukları karşısında afallamış ve sarsılmıştı ama bedeni ve zihni

zayıf.

Adrenalin, duyularına hücum ederek ve savaş ya da kaç içgüdüsünü yüksek alarm durumuna geçirerek içinden akıp geçti. Alex'e bakarken yüz ifadesini sakinleştirmeye çalışsa da içinde sakin olmaktan başka bir şey hissetmiyordu. "Sanırım şimdi duş alacağım. Ben sadece... Bir süre yalnız kalmak istiyorum. Düşünmeye ihtiyacım var..."

"Pekâlâ," diye kabul etti Alex, onu devasa banyonun içine sokarken.

"Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun. Sana kıyafet ve ayakkabı getireyim, sonra bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Jenna başını salladı, gözleri Alex'i kapıya kadar takip etti ve arkasından kapanmasını bekledi. Ancak o zaman gözyaşları dökülmeye başladı. Onları sildi 38

Yanaklarından aşağı süzülürken asit gibi sıcaktı, hatta geri kalanı iliklerine kadar üşümüş hissediyordu.

Kaybolmuş ve korkmuş hissediyordu, kapana kısılmış bir hayvan kadar çaresizdi.

Kaçmak için kendi uzvunu çiğnemesi gerekse bile buradan çıkmak zorundaydı. Bu bir arkadaşını kullanmak anlamına gelse bile.

Jenna iki kişilik devasa duşun sıcak suyunu açtı. Buhar odayı doldurmaya başladığında, diğer kadınları ve genç kızı dışarıdan aşağıya taşıyan asansörü düşündü.

Özgürlüğü ve onu tatmak için nelerin gerekebileceğini düşündü.

"Gün batımına daha iki lanet saat var," dedi Brock, sanki gecenin gelmesini dileyebilirmiş gibi teknoloji laboratuvarının duvarındaki saate bakarak. Yaslandığı konferans masasını itti, bacakları huzursuzdu, vücudunun hareket etmeye ihtiyacı vardı. "New England'da yılın bu zamanı günler kısa olabilir, ama lanet olsun, bazen sürünüyorlar."

Odada sıkı bir gezintiye başladığında gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Artık teknoloji laboratuvarında sadece kendisi, Kade ve Gideon vardı; Lucan Gabrielle'i bulmaya gitmiş, Hunter ve Rio da şehirdeki gece devriyeleri başlamadan önce biraz antrenman yapmak için silah odasında Renata, Nikolai ve Tegan'a katılmak üzere ayrılmıştı. Onlarla birlikte gitmeliydi. Bunun yerine laboratuvarında kalmış, Gideon'un Jenna üzerinde yaptığı son kan testinin sonuçlarını merakla beklemişti.

Bilgisayar ekranının arkasında durdu ve ekranda kayan bir dizi istatistiği izledi. "Daha ne kadar sürecek Gid?"

Birkaç saniye boyunca klavyenin üzerinde koşuşturan parmakların takırtısı tek cevap oldu. "Sadece son bir DNA analizi yapıyorum, sonra elimizde bazı veriler olacak."

Brock homurdandı. Sabırsızlıkla kollarını göğsünde kavuşturdu ve yerde bir iz bırakmaya devam etti.

"İyi misin?"

Başını çevirdiğinde Kade'in daralmış, değerlendirici bakışıyla

karşılaştı. Savaşçıya kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Evet, neden?"

Kade omuz silkti. "Bilmiyorum dostum. Seni bu kadar gergin görmeye alışık değilim."

"Twitchy?" Brock bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi tekrarladı. "Kahretsin. Ne demek istediğini anlamıyorum. Ben seğirmem."

Gideon bilgisayarda çalışırken çıkardığı tıkırtıların üzerine, "Gerginsin," diye ekledi. "Aslında, son birkaç saattir gözle görülür bir şekilde dikkatin dağınık."

Alex'in insan arkadaşı bugün uyandığından beri."

Brock kaşlarının çatıldığını hissetti, hatta yerdeki adımları daha da tedirginleştirdi. Belki de gergindi ama bunun tek nedeni istekli olmasıydı 39

Karanlığın çökmesini bekliyordu, böylece devriyeye çıkıp eğitimini aldığı şeyi yapabilecekti. Hepsi bu kadardı. *Başka* hiçbir şeyle ya da *hiç kimseyle* ilgisi yoktu.

Jenna Darrow dikkatini dağıttıysa, bunun nedeni onun yerleşkedeki varlığının Düzen kurallarını ihlal etmesiydi. Karargâhlarına bir insanın girmesine asla izin vermemişlerdi. Tüm savaşçılar bu gerçeğin farkındaydı, kısa bir süre önce Alex'le birlikte teknoloji laboratuvarının önünden geçerken bu durum açıkça ortaya çıkmıştı. Ve bu insan kadının içinde yabancı bir şey taşıyor olması -Tarikat'a ve Dragos'a karşı olan görevine zarar verip vermeyeceği belli olmayan bir şey- onun oradaki varlığını daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

Jenna herkesi belli bir dereceye kadar germişti. Brock da farklı değildi. En azından, Gideon'un iş istasyonunun arkasında son bir kez volta atıp sonra da sert bir küfür savururken kendi kendine böyle söylüyordu.

"Siktir et, ben gidiyorum. Hava kararmadan önce kan tahlilinden ilginç bir şey çıkarsa silah odasında olacağım."

Teknoloji laboratuvarının kapısına doğru yürüdü ve geniş cam panel önünden kayarak açıldığında durakladı. Eşikten adımını atar atmaz Alex, Kade'le odalarının bulunduğu yönden laboratuvara doğru koşarak geldi.

Alex odaya girdiğinde "Gitmiş," diye bağırdı, üzgün olduğu belliydi. "Bu Jenna ... o gitti!"

Brock bu haberin neden karnına fiziksel bir darbe gibi indiğini bilmiyordu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Alex, gözlerinde mutsuzluk vardı.

Kade yarım saniyeden kısa bir süre içinde arkadaşının yanındaydı. "Ne oldu?"

Alex başını salladı. "Duş aldı ve giyindi. Banyodan çıktığında yorgun olduğunu söyledi. Bana biraz kanepeye uzanıp uzanamayacağını sordu. Ona bir yastık getirmek için arkamı döndüğümde

Dolaptan yedek battaniyesini aldı, o sadece ... gitmişti. Dairemizin kapısı koridora doğru sonuna kadar açıldı ama Jenna'dan hiçbir iz yoktu. Son birkaç dakikadır arıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Onun için endişeleniyorum. Ve üzgünüm, Kade. Daha dikkatli olmalıydım. Yapmalıydım--"

"Sorun yok," dedi Alex'in kolunu nazikçe okşayarak. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Belki de söyledim. Ona Irk'tan ve Tarikat'tan bahsettim. Ona Zach'le ilgili her şeyi ve Harmony'de işleri nasıl bıraktığımızı anlattım.

Çok fazla sorusu vardı ve bilmeye hakkı olduğunu düşündüm." 40

Brock dilinin ucuna kadar gelen laneti bastırdı. Kendisinin de Jenna'ya yalan söylemekte zorlanacağını çok iyi biliyordu.

Kade başını salladı, Alex'in alnına bir öpücük bırakırken ayıktı.

"Sorun değil. Sen doğru olanı yaptın. Gerçeği önceden bilmesi daha iyi." "Sadece gerçeğin onu paniğe sürüklemesinden korkuyorum."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Gideon yerleşkenin bilgisayar bankalarının önündeki pozisyonundan. Malikânenin hareket dedektörlerini izleyen panellerden birinde ışıklar bir Noel ağacı gibi yanıp sönmeye başladı. "Zemin kattaki malikânede. Ya da, daha doğrusu, malikanedeydi. Dış kapılardan birinde güvenlik ihlali var."

"Üst taraftaki tüm giriş noktalarının prosedür gereği kilitli olduğunu sanıyordum."

Brock, bunun bir suçlama gibi görünmesini istemediğini söyledi.

"Kendin bak," dedi Gideon, eller serbest kulaklığını takıp hızlı arama numarasını tuşlarken monitörü döndürerek. "Lucan, bir sorunumuz var."

Tarikat'ın lideri hızlı bir bilgilendirme yaparken, Brock bilgisayar komuta merkezine doğru yürüdü, Kade ve Alex de onu takip etti. Yerleşkenin yukarısındaki malikânenen gelen güvenlik kamerası görüntülerinde, malikânenin çelikle güçlendirilmiş kilit çubuklarından biri bir şekerleme parçası gibi bağlantılarından kopmuştu. Kapı dışarıdaki gün ışığına doğru açıldı, karla dolu avludaki güneş ışınlarının parıltısı ekranda bile neredeyse kör ediyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Brock.

Yanındaki Alex şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı. Kade sessizdi, gözleri Brock'a kaydığında bakışları şaşkın olduğu kadar acımasızdı da. Gideon telefonda, Tarikat'ın en zorlu kadınlarından birine, yani Renata'ya, hemen yukarı çıkıp Jenna'yı geri getirmesi için acil emir veriyordu.

Renata'ya, "Şu anda kamerada yerini tespit ettim," dedi. "Arazinin doğu tarafında, yaya olarak güneydoğuya doğru ilerliyor. Güneydeki servis kapısını kullanırsan, çevre çitlerine ulaşmadan önce onu yakalayabilirsin."

"Çevre çiti," diye mırıldandı Brock. "Tanrım, o şey on dört bin voltta fazla elektrikle çalışıyor."

Gideon konuşmaya devam ederek Renata'ya Jenna'nın ilerleyişi ve

konumu hakkında bilgi verdi. "Elektriği kes," dedi Brock. "Çite giden elektrigi kesmelisin."

Gideon ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Ve araziden elini kolunu sallayarak çıkmasına izin mi vereyim? Yapamazsın, adamım."

Brock savaşçının haklı olduğunu biliyordu. Tarikat için yapılacak en akıllıca ve en iyi şeyin insan kadının kontrol altında tutulmasını sağlamak olduğunu biliyordu 41

yerleşke içinde. Ama Jenna'nın potansiyel olarak ölümcül dozda elektrikle temas edeceği düşüncesi çok fazlaydı. Tek kelimeyle, kabul edilemezdi.

Güvenlik kamerası görüntülerine baktı ve Jenna'nın beyaz bir kazak ve kot pantolon giymiş olduğunu, karlı avluda kör bir hızla arazinin kenarına doğru koşarken gevşek kahverengi saçlarının arkasında uçtuğunu gördü. Doğruca araziye dört bir yandan saran on ayak yüksekliğindeki çitlere doğru.

Jenna'nın kaçan formu monitörde küçülürken, "Gideon," diye homurdandı. "Kes şu lanet gücü."

Brock diğer savaşçının itaat etmesini beklemedi. Yanına yaklaştı ve elini kontrol paneline vurdu. Işıklar yanıp sönmeye başladı ve güç şebekesinin devre dışı kaldığını bildiren ısrarlı bir bip sesi duyuldu.

Odayı uzun bir sessizlik kapladı.

"Onu görüyorum." Renata'nın sesi laboratuvardaki hoparlörden geldi. "Hemen arkasıdayım."

Nikolai'nin arkadaşının Jenna'nın karda bıraktığı ize doğru yaya olarak hızla ilerleyişini ekrandan izlediler. Yeni bir haber beklerken dakikalar geçip gidiyordu.

Sonunda Renata konuştu ama ağızlığına tıslayarak ettiği küfür odadaki hiç kimsenin duymayı umduğu bir şey değildi. "Allah *kahretsin*. Hayır..."

Brock'un damarları korkudan buz kesti. "Ne oldu?" "Konuş

benimle," dedi Gideon. "Neler oluyor Renata?"

"Çok geç," diye cevap verdi, sesi garip bir şekilde ahşaptı. "Çok geç kalmıştım - o kaçtı. O gitti."

Gideon eğildi ve başını Brock'a doğru eğdi. "Lanet olası çite tırmandı, değil mi?"

"Tırmandın mı?" Renata'nın cevap kahkahası daha çok keskin bir nefes vermeydi. "Hayır, tırmanmadı. O ... ah, kahretsin. İster inanın ister inanmayın, az önce üzerinden atlayışını izledim."

BÖLÜM

Dört

Yol, Jenna'nın kot pantolonunun ve karla ıslanmış ayakkabılarının tabanlarının altında uğulduyor, tütsülenmiş et ve erkek teri kokusu teslimat kamyonetinin ışıksız sınırları içinde her yönden ona doğru yayılıyordu. Üst üste yığılmış kasalar ve karton koliler arasında yere oturmuş, her sarsıntıda sarsılıyordu. Karnı zonkluyordu ama içine dolan adrenalinden mi yoksa burun deliklerine dolan işlenmiş et ve vücut kokusunun iğrenç karışımından mı emin olamıyordu.

Yerleşkenin arazisinden çıkmayı nasıl başardığı bir bulanıklıktı.

Kafası hâlâ son birkaç saatin rahatsız edici ifşaatlarıyla doluydu ve kaçmaya karar verdiği andan itibaren duyuları aşırı hızdaydı. Şu anda bile, görüntüler, sesler ve hareketler -her türlü duyusal girdi- kaotik bir bulanıklık içinde ona doğru uçuyor gibiydi.

Minibüsün önünde şoför ve yolcusu Slav diline benzeyen kalın bir yabancı dilde hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Emlak arazisinin dışındaki caddede onları durdurduğunda onu şehre götürmeyi kabul edecek kadar İngilizce biliyorlardı ve o an için bu onun için yeterliydi. Ancak şimdi birkaç mil gitmişlerdi ve ona gülümsemeyi ve bozuk bir İngilizceyle konuşmaya çalışmayı bıraktıklarını fark etmekten kendini alamıyordu.

Şimdi şoför dikiz aynasından ona kaçamak bakışlar atıyordu ve karanlık minibüsün arkasında zıplarken iki adamın paylaştığı kısık sesli, kıkırdayan konuşmaların sesinden hoşlanmıyordu.

"Şehir merkezine ne kadar var?" diye sordu, minibüs bir uyarı ışığından sola dönerken bir kasa sert salama tutunarak. Bu hareketle midesi bulandı, kulakları çınladı, başı çarptı. Öğleden sonra geç saatlere doğru ilerleyen aracın ön camından gözlerini kısarak ön tarafa baktı.

uzaktan şehrin ışıltısı. "Otobüs terminali, değil mi? Beni oraya götüreceğini söylemiştin. Ne kadar uzakta?"

Bir an için, şoförün daha fazla gaz verdiği minibüsün motorunun gürültüsünden ikisinin de kendisini duyup duyamayacağını merak etti. Ses 43

ona sağır edici geldi. Ama sonra yolcu dönüp ona kendi dilinde bir şeyler söyledi.

Bu da direksiyon başındaki arkadaşını eğlendirmişe benziyordu.

Jenna'nın midesinde bir korku düğümü oluştu. "Biliyor musunuz? Fikrimi değiştirdim. Otobüs durağı yok. Beni polise götürün. Po-lice," dedi, yanlış anlaşılma olmasın diye kelimeyi uzatarak. Şoför aynadan ona kaşlarını çatarak bakarken eliyle kendini işaret etti. "Ben bir polisim. Ben polisim."

Üniformalı olduğu onca yıldan sonra bile ona ikinci doğası gibi gelen saçmalıktan uzak bir tavırla konuşuyordu. Ama öndeki iki şakacı onun ses tonunu ya da onlara ne söylediğini anladıysa, ona inanmak için harekete geçmiş gibi görünmüyorlardı.

"Polis mi?" Şoför arkadaşına bakarken kıkırdadı. *"Nassi, nuk*

duken si ajo e policise per ju? "

Adının Nassi olduğu anlaşılan kişi başını sallayarak, ince dudakları çarpık dişlerinin arasından çekilerek, "Hayır," diye cevap verdi. Kalın kaşlı bakışları Jenna'nın vücudunda yavaşça gezindi. " *Per mua, ajo duket si nje cope e shijshme e gomarit. "*

Bana lezzetli bir kış parçası gibi görünüyor.

Jenna, Nassi'nin ona gönderdiği karanlık bakışın ne söylediğini anlatmaya yeteceğini düşündü ama kelimeler ona çok net görünüyordu. İnanılmaz derecede açık. Ana dillerinde özel bir sohbete başlayan iki adama baktı. Dudaklarını izledi, çıkması gereken sesleri inceledi.

ona tamamen yabancı olan, anlaması mümkün olmayan ama bir şekilde anladığı kelimelerdi.

"Seni bilmem, Gresa, dostum, ama ben biraz birinci sınıf Amerikan kuyruğuna hayır demem," diye ekledi Nassi, yabancı konuşmasının Jenna'nın gözünden kaçacağından o kadar emindi ki, konuşurken Jenna'nın gözlerinin içine bakmaya cesareti vardı. "Bu sürtüğü ofise geri götür ve ikimiz onunla biraz eğlenelim."

"Bana uyar." Gresa güldü ve ayağını gaz pedalına indirerek teslimat kamyonetini hızla bir otoyol üst geçidinin altından yoğun trafiğin içine gönderdi.

Oh, Tanrım.

Jenna'nın birkaç dakika önceki korku hissi şimdi karnında buz gibi soğumuştı.

Ani hızlanma sarsıntısı onu kış üstü yere fırlattı. Hızla hareket eden araçtan kaçma şansının sıfır olduğunu bildiği için etrafındaki kasalara tutunmaya çalıştı. Minibüsten düşmek 44'ü öldürmediyse

Yanlarındaki her iki şeritte de kükreyerek geçen arabalar ve kamyonlar kesinlikle bunu yapardı.

Her şeyi daha da kötüleştiren şey, minibüsün dışından gelen ışık ve gürültü sağanağıyla başının dönmeye başlamasıydı. Otomobil egzoz dumanı, aracın içindeki pis kokuyla birleştiğinde, midesini bulandıran, üzerine çıkmakla tehdit eden bir koku yahnisi oluşturuyordu. Etrafındaki her şey, sanki dünya bir şekilde daha canlı, daha fazla detaya boğulmuş gibi, güçlendirilmiş ve çok yoğun görünüyordu.

Aklını mı kaçıırıyordu?

Son zamanlarda yaşadığı onca şeyden, gördüğü ve duyduğu onca şeyden sonra, gülmekten kırılmasına şaşırılmamalıydı.

Kasalara ve kartonlara yaslanmış, perişan bir halde arkasına yaslanıp iki adamın kendisi hakkındaki fikirlerini hevesli ve şiddetli ayrıntılarla tartışmalarını dinlerken, şu anda risk altında olan tek şeyin akıl sağlığı olmadığı hissine kapıldı. Nassi ve arkadaşı Gresa'nın ofislerinde onun için oldukça kötü planları vardı. Bıçaklar, zincirler ve çığlıklarını kimsenin duymaması için ses geçirmez duvarlar içeren planlar, eğer Jenna onların dilinde yeni keşfettiği akıcılığına güvenebilirse.

Minibüsü ana yoldan çıkarıp şehrin köhne bir bölgesine götürürlerken, onun tadını ilk önce hangisinin çıkaracağı konusunda tartışıyorlardı.

Kaldırım daralıyor, sokak lambaları sanayi bölgesi gibi görünen bir yere doğru ilerledikçe seyrekleşiyordu. Depolar ve uzun, kırmızı tuğlalı binalar caddeyi ve ara sokakları dolduruyordu.

Teslimat minibüsü büyük çukurların ve düzensiz asfaltın üzerinden sekerek geçerken, lastikler kaldırımın her iki yanında biriken buz tutmuş kahverengi çamurda çıtırdıyordu.

"Evim güzel evim," dedi Nassi, bu kez İngilizce olarak, yolcu koltuğunun arkasından ona sırtarak. "Yolculuk bitti. Ücretimizi alma zamanı."

Sürücü minibüsü park edip motoru durdururken iki adam gülüştü. Nassi oturduğu yerden kalktı ve minibüsün içine doğru ilerlemeye başladı.

Jenna harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu; adamlardan birini ya da ikisini birden etkisiz hale getirip kaçmak için çok değerli saniyeler.

Sabit bir pozisyona geçti ve geleceğini bildiği ana hazırlandı.

Nassi aracın içine doğru ilerlerken genişçe gülümsedi. "Bize sunacak neyiniz var, hmm? Bir bakalım."

Jenna başını sallayarak ve çaresiz bir kadın gibi davranarak, "Hayır,"

dedi. "Hayır, lütfen."

Kurt gibi kıkırdadı. "Yalvaran kadınları severim. Haddini bilen bir kadın."

45

Adam daha da yaklaşıırken Jenna, "Lütfen yapma," dedi. Adamın kokusu neredeyse öğürmesine neden olacaktı ama gözlerini ondan ayırmadı. Adam ona bir kol boyu yaklaştığında, sanki onu fiziksel olarak uzak tutmak istercesine sol elini avuç içi ileriye doğru uzattı.

Adamın onu yakalayacağını biliyordu.

Buna güveniyordu ve adam onu bileğinden yakalayıp minibüsün zemininden çekip çıkardığında damarlarında kabaran zafer sarsıntısını zar zor kontrol altına alabildi.

Ağırlığını harekete verdi ve kendi kaba kuvvetini kullanarak kendini ona doğru fırlattı. Serbest elinin topuğuyla burnunun altına sert bir darbe indirdi ve yumuşak kıkırdağı kemik kıran bir *patlamayla* septumuna doğru itti.

"Aaghh!" Nassi acı içinde uludu. " *Putane!* Kaltak, bunu ödeyeceksin!"

Adam ellerini uzatıp Jenna'ya doğru kükrerken yüzünden Jenna'nın üzerine kan fışkırdı. Jenna sola doğru çalım atarak adamın elinden kurtuldu. Minibüsün önünde, diğer adamın koltukların arasındaki konsolu karıştırmak için sürücü koltuğundan kalkarak etrafta dolaştığını duydu.

Şu anda onun için endişelenecek zamanı yoktu. Nassi çok öfkeliydi ve minibüsten çıkabilmek için önce onu atlatması gerekiyordu.

Jenna ellerini birbirine kenetledi ve dirseklerini saldırganın omurgasına indirdi. Adam acı içinde bağırdı, öksürürken Jenna'ya doğru bir hamle daha yaptı. Jenna onu yine atlattı, sanki hareketsiz duruyormuş gibi adamın ulaşamayacağı bir yerde dans etti.

" *Puthje topa tuaj lamtumire, ju copille skemtuar!* " diye fısıldadı ve dizini bacaklarının arasına getirip kasıklarına sert bir darbe indirdiğinde bu tehdidini gerçekleştirmiş oldu.

Nassi bir ton tuğla gibi yere düştü.

Jenna kendi çılgılığıyla döndü, şimdi arkadaşı Gresa ile savaşmaya hazırdı.

Ateşin parıltısı şimşek gibi çakana kadar diğer adamın elindeki silahı görmedi. Kurşunun kendisine doğru patlarken çıkardığı ani çatırtı kulaklarını sağır etti. Kurşunun yakıcı ateşi ona çarparken gözlerini kırpıştırdı, sersemlemişti ve garip bir şekilde kopmuştu.

"Bir şeyimiz var mı?"

Lucan, Brock, Kade, Alex, Renata ve Nikolai'nin Gideon'un iş istasyonunun etrafında toplandığı teknoloji laboratuvarına girdi.

Brock ellerini masaya dayamış, Gideon'un omzunun üzerinden monitöre bakıyordu. Lucan'a başını acımasızca salladı. "Henüz somut bir şey yok. Hâlâ olası eşleşmeler için DMV kayıtlarını araştırıyoruz."

46

Jenna gideli bir saatten fazla olmuştu. Nereye kaçmış olabileceğine dair ellerindeki en iyi ipucu, arazinin güney çevresine yerleştirilmiş bir güvenlik kamerası tarafından çekilen birkaç saniyelik görüntülerdi.

Renata'nın Jenna'nın çitlerden atlayıp arazide gözden kaybolduğunu gördüğü sırada, arazinin bitişiğindeki caddeden plakasız beyaz bir teslimat kamyoneti geçiyordu. Gideon, minibüs bir köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce Massachusetts ticari plakasını ancak kısmen okuyabilmişti. O zamandan beri Boston Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne girmiş ve plaka numarası kombinasyonlarını araştırarak minibüsün kime kayıtlı olduğunu ve nerede bulunabileceğini bulmaya çalışıyordu.

Brock o minibüsü bulurlarsa Jenna'nın çok uzakta olmayacağından emindi.

"Elimizde sağlam ipuçları olsun ya da olmasın, önümüzdeki bir buçuk saat içinde güneş batar batmaz şehri tarayan devriyelere ihtiyacımız olacak," dedi Lucan. "Operasyonlarımız için ne anlama gelebileceğini anlamadan önce bu kadını kaybetmeyi göze alamayız."

Alex, "Ve en sevdiğim arkadaşıma bir şey olmasına izin veremem," diyerek Jenna'yla olan durumdaki duygusal kırılganlığa işaret etti.

"O üzgün ve acı çekiyor. Ya orada başına kötü bir şey gelirse? O iyi bir insan. Bunların hiçbirini hak etmiyor."

"Onu bulacağız," dedi Brock kararlılıkla. "Sana söz veriyorum, bulacağız."

Kade onun bakışlarına karşılık verdi ve ciddi bir şekilde başını salladı. Jenna'nın yerleşkeden kaçışının çarpıcı koşullarından sonra, vücudunda bir parça uzaylı madde bulunan insan kadını bulmak hiçbir savaşçının kaçınmayacağı bir görevdi. Jenna Darrow ne pahasına olursa olsun kurtarılmalıydı.

"Bekle, bekle," diye mırıldandı Gideon. "Bu ilginç olabilir."

Son dizide birkaç yeni eşleşme buldum. Bir tanesi Quincy'deki bir oto tamirhanesine kayıtlı."

"Diğeri mi?" Brock daha yakından bakmak için eğilerek sordu.

"Southie'deki et paketlenme tesisi," dedi Gideon. "Kasap'ın En İyisi adında bir şirket. Kişisel kesim ve catering konusunda uzmanlaştıklarını söylüyorlar."

"Yok artık," dedi Renata, çene hizasındaki siyah saçları sallanırken başını çevirip laboratuvarıda toplanan diğerlerine baktı. "Yolun birkaç mil yukarısında yaşayan banka yöneticisi önümüzdeki hafta sonu Noel ev partisine ev sahipliği yapıyor. Bir yemek kamyonetinin bu tarafa gelmiş olması mantıklı."

"Evet, öyle," diye onayladı Lucan. "Gideon, burası için bir adres bulalım."

"Hemen geliyor." Birkaç tuşa bastı ve ekranda hem sokak listesi hem de bir uydu haritası belirdi. "İşte orada, 47. Cadde'nin göbeğinde

Southie."

Brock'un gözleri oraya sabitlenmiş, lazer ışınları gibi yanıyordu. Döndü ve teknoloji laboratuvarından dışarı çıktı, topuklu ayakkabılarının mermer zemine her sert vuruşunda kararlılık vardı.

Arkasından Kade hızla laboratuvardan çıkıp koridora girdi. "Ne oluyor l a n ? Güneş bir süre daha batmayacak. Nereye gidiyorsun?"

Brock yürümeye devam etti. "Onu geri

getireceğim." 48

BÖLÜM

Beş

Brock, Tarikat'ın SUV'larından birini Southie'de bir ara sokağa soktuğunda güneş Boston silüetinin ucunun altına inmeye başlamıştı. Siyah deri pardösüsünün altında UV ışınlarına karşı koruyucu siyah tayyör, eldivenler ve etrafı saran gözlükler vardı. Yüzyılı on yıl kadar geçmiş olan ve Lucan gibi birinci nesil Irklardan birkaç soy daha uzak olan Brock'un cildi güneş ışınlarına kısa bir süre için dayanabilirdi, ancak gün ışığına sağlıklı bir dozda saygı göstermeyen türünün hayatta olan hiçbir üyesi yoktu.

Kendi ekmeğine yağ sürmek gibi bir niyeti yoktu ama masum bir kadın şehirde yalnız ve üzgün dolaşırken, yerleşkede oturup alacakaranlığı bekleme düşüncesi ona fazla gelmişti. Gideon'un izini sürdüğü adresin önünde duran sıradan beyaz teslimat kamyonetini gördüğünde kararı daha da kesinleşti. Brock daha Rover'dan inmeden, taze dökülmüş insan kanı kokusu burnuna ulaştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altından, donmuş çamur ve sokak kirinin arasından araca doğru ilerlerken.

Yolcu camından içeri baktı ve bakışları koltukların arasında yerde duran boş bir mermi kovanına takıldı. Bakırımsı hemoglobin kokusu burada daha güçlüydü, neredeyse bastırıyordu.

Cins olduğu için, taze kanın varlığına karşı vücudunun verdiği tepkiyi kontrol edemiyordu. Tükürük ağzına doldu, köpek dişleri dilinin etine bastırana kadar diş etlerinden daha da uzaklaştı.

İçgüdüsel olarak kokuyu burun deliklerine çekti ve kanın Jenna'ya ait olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama o bir Irkdaş değildi; kan kokusu ona ait değildi.

Alex'in ya da yerleşkedeki diğer kadınları gibi kendine özgü bir damga taşıyordu.

Bir Cins erkek, ne kadar zayıf olursa olsun, bir Cins arkadaşının kokusunu kilometrelerce takip edebilirdi. Jenna, Brock'un burnunun dibinde gözle görülmeden kan kaybediyor olabilirdi ve Brock'un onun mu yoksa bir başkasının mı olduğunu anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Homo sapiens.

"Lanet olsun," diye homurdanarak başını yakındaki et paketleme fabrikasına doğru çevirdi. Kısa süre önce teslimat kamyonetinin içinde birinin kanının akmış olması Jenna'nın muhtemelen tehlikede olduğuna dair ihtiyacı olan tek kanıttı.

Kırmızı tuğlalı bodur binanın içinde bulacaklarını beklerken öfkesi kaynamaya başlamıştı. Binaya yaklaşırken sokaktan gelen erkek seslerini ve çatıdaki havalandırma sistemi kompresörünün uğultusunu duyabiliyordu.

Brock yan kapıya doğru süründü ve telle güçlendirilmiş küçük penceresinden içeri baktı. Ambalaj sandıkları ve ambalaj malzemesi kutularından başka bir şey yoktu. Metal tokmağı kavradı ve avucunun içinde çevirerek çıkardı. Merdivenin yanındaki kirli kar yığınının içine atarak binanın içine süzüldü.

Depo ve temizlik alanından geçip küçük tesisin merkezine doğru ilerlerken savaşı botları beton zeminde sessizdi.

O ilerledikçe sohbetin gürültüsü arttı, en az dört farklı ses, hepsi erkek, hepsi bir Doğu Avrupa dilinin kaba heceleriyle süslenmişti.

Bir şey onları tedirgin etmişti. Adamlardan biri bağılıyor, üzülüyor, ıslak ıslak öksürüyor ve nefes almaktan çok hırıltı çıkarıyordu.

Brock odanın ortasından geçen uzun, ızgaralı gideri takip etti. Burun delikleri temizlik ürünlerinin kimyasal kokusu ve eski hayvan kanı ile baharatların hastalıklı tatlı kokusuyla doldu.

Önündeki açık kapı birkaç dikey plastik şeritle perdelenmişti. Kapıya birkaç adım yaklaştığında, omzunun üzerinden Arnavutça konuşan bir adam diğer odadan içeri girdi. Üzerinde kana bulanmış bir önlük vardı, kel kafası lastikli plastik bir başlıkla örtülüydü ve elinde büyük bir satır tutuyordu.

"Hey!" diye bağırdı kafasını çevirdiğinde ve Brock'un orada durduğunu gördü. "Burada ne yapıyorsun, pislik? Özel mülk! Siktir git buradan!"

Brock ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Kadın nerede?"

"Eh?" Adam bir an için hazırlıksız yakalanmış gibiydi ama sonra toparlandı ve elindeki satırı Brock'un yüzüne doğru salladı. "Burada kadın yok. Kaybol!"

Brock hızlı hareket ederek bıçağı adamın elinden aldı ve orospu çocuğu çığlık atmaya fırsat bulamadan boğazını yumruğuyla ezdi. Susturulmuş cesedin etrafından dolaşan Brock plastik perdeyi araladı ve binanın ana işlem alanına girdi.

Dökülen insan kanının varlığı burada daha güçlüydü, hâlâ tazeydi.

Brock, pencereleli bir ofisin içindeki taburede tek başına oturan bir adam gördü, burnunun altında kırmızıya bulanmış bir bez tutuyordu. 50'nin bu bölgesinde

Binada sığır ve domuz etleri büyük kancalara asılmıştı. Oda soğuktu, kan ve ölüm kokusuyla olgunlaşmıştı.

Brock ofise doğru ilerleyip kapıyı açarken botları mesafeyi çiğniyordu. "Nerede o?"

"Ne oluyor lan?" Adam tabureden kalkmaya çabaladı. Ağır aksanlı sesi doğal olmayan bir pelteklikle sakardı ve burnundaki ciddi kırıktan dolayı genizden geliyordu. "Neler oluyor? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Cehenneme kadar yolun var." Brock uzandı ve adamın kan sıçramış gömleğinden bir avuç yakaladı. Onu yerden kaldırdı ve ayaklarının betondan on santim sarkmasına izin verdi. "Şehrin dışından bir kadın aldın. Bana onunla ne yaptığını söyle."

"Kimsin sen?" diye mırıldandı adam, kurtulmak için çabaladıkça -ve başaramadıkça- gözlerinin akı daha da büyüyordu. "Lütfen, bırak gideyim."

"Bana onun nerede olduğunu söyle, belki seni öldürmem." "Lütfen!" diye feryat etti adam. "Lütfen, bana zarar verme!"

Brock karanlık bir şekilde kıkırdadı, sonra keskin kulakları bitişik odadaki kasap masalarının ve ekipmanlarının arkasında gizlice ilerleyen acele ayak seslerini algıladı. Kafasını kaldırıp baktı... tam zamanında, üzerine doğrultulmuş çelik bir tabancanın namlusunun parıltısını gördü.

Silah patladı, ofisin camını kırdı ve omzundaki eti parçaladı.

Brock acıdan değil ama öfkeden kükredi.

Bakışlarını kendisini vuran piçin üzerine çevirdi ve normal koyu kahverengisinden diğer, daha ölümcül doğasının erimiş rengine dönüşen gözlerinin ateşli kehribar ışığıyla insanı kıstırdı.

Brock dudaklarını dişlerinden ve sivri dişlerinden geriye kıvırdı ve öfkeyle böğürdü.

Silahı tutan adam kuyruğunu kısıtırıp kaçarken tiz bir çığlık duyuldu.

"Ah, Tanrım!" diye feryat etti Brock'un hâlâ boğazından sıkıca tuttuğu hırıltılı insan. "Ona hiçbir şey yapmadım, yemin ederim! Kaltak burnumu kırdı ama ona dokunmadım. G-Gresa," diye mırıldandı ve elini kaldırarak arkadaşının kaçtığı yönü işaret etti. "Onu o vurdu, ben değil."

Bu istenmeyen haber üzerine Brock'un parmakları kırılğan insan nefes borusunun etrafında sıkılaştı. "Vuruldu mu? Bana nerede olduğunu söyle.

Şimdi!"

"Soğutucu," diye nefes nefese kaldı. "Oh, kahretsin. Lütfen beni öldürmeyin!"

Brock cezalandırıcı bir şekilde daha sert sıktı, sonra da hüngür hüngür ağlayan orospu çocuğunu uzaktaki duvara fırlattı. İnsan acı içinde haykırdı, sonra da beton zemine sümüklü bir yığın halinde düştü. "İyi olması için dua etsen iyi olur."

51

Brock, "Yoksa seni öldürmüş olmayı dileyeceksin," dedi.

Jenna büyük buzdolabının zeminine büzülmüştü, dişleri takırdıyor, vücudu soğuktan titriyordu.

Mühürlü çelik kapının dışından yüksek sesler geliyordu. Ağır çarpışmalar, bağırان adamlar... silah seslerinin ani *çatırtısı* ve kırılan camların parlak şangırtısı. Sonra o kadar yoğun ve ölümcül bir kükreme duydu ki, başını kaldıramayacak kadar ağırlaşmaya, göz kapaklarını açık tutamayacak kadar zorlanmaya başlamıştı.

Dinledi, şimdi sadece uzayan bir sessizlik duyuyordu.

Birisi onu tutan soğuk hücreye yaklaştı. Orada birinin olduğunu anlamak için yaklaşan ayak seslerini duymasına gerek yoktu. İçerisi ne kadar soğuk olursa olsun, kilitli kapının diğer tarafından gelen buz gibi hava kutup gibiydi.

Çelik panel kulakları sağır eden metalik bir gıcırtyla menteşelerinden sökülmeden hemen önce mandal bir protesto sesi çıkardı. Açıklıktan buhar fışkırdı ve siyah giysili devasa bir adamın üzerini örttü.

Hayır, bir erkek değil, diye fark etti şaşkınlıkla.

Bir vampir.

Brock.

Adamın zayıf yüzü o kadar sadeydi ki, kadın onu tanımakta güçlük çekti. Gaddar ve öfkeli bir şekilde çizilmiş geniş ağzının arkasında kocaman dişleri bembeyaz parlıyordu. Nefesi dudaklarının arasında gidip geliyordu ve koyu renkli güneş gözlüklerinin ardında, Jenna'nın bir dokunuş kadar kesin hissettiği bir sıcaklıkla parlayan ikiz kömürler, adam buğulu alanı tarayıp onu köşede yığılmış ve titrerken bulduğunda ortaya çıktı.

Adam içeri girip yanına çömeldiğinde Jenna içini kaplayan rahatlama hissini hissetmek istemedi. Onun bir arkadaş, kendisine yardım edecek biri olduğunu söyleyen duyguya güvenmek istemiyordu.

O anda ihtiyacı olan biri. Belki de ona yardım edebilecek tek kişi.

Ona iyi olduğunu söylemeye başladı ama sesi cılız ve zayıftı. Adamın köz gibi parlayan gözleri, koyu renk gözlüklerinin perdesini aralayarak onu yaktı.

Aşağı baktı ve yaralı kalçasını ve kot pantolonunun paçasını ıslatıp altında küçük bir havuz oluşturan kanı görünce tısladı.

"Konuşma," diyerek siyah deri eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını boynunun her iki yanına bastırdı. Dokunuşu hafif ama rahatlatıcıydı, onu içten dışa ısıtıyor gibiydi. Soğukluk ondan uzaklaştı ve kurşun yarasının acısını da beraberinde götürdü. "Şimdi iyi olacaksın Jenna. Seni buradan çıkaracağım."

52

Siyah pardösüsünü çıkardı ve kadının omuzlarına sardı.

Adamın vücudundan gelen sıcaklık ve onun kokusu -deri, baharat ve güçlü, ölümcül erkek- Jenna'yı sararken iç çekti. Adam arkasına yaslandığında omzundaki etli yuvarlakta bir kurşun deliği olduğunu fark etti.

"Senin de kanaman var," diye mırıldandı, kurtarıcısının bir vampir olduğu düşüncesinden çok onun yaralanması onu telaşlandırmıştı.

Onun endişesini omuz silkerek savuşturdu. "Benim için endişelenme. Yaşayacağım. Benim türümden birini yavaşlatmak için bundan daha fazlası gerekir. Ancak sen..."

Bunu söyleme şekli, gölgeli gözleri kadının kanayan kalçasına kayarken yüzünde beliren ciddi ifade neredeyse suçlayıcı gibiydi.

"Haydi," dedi ve uzanıp onu nazikçe kollarının arasına aldı. "Artık benimsin."

Onu kollarında tüyden başka bir şey değilmış gibi soğutulmuş odadan dışarı taşıdı. Bir buçuk metre boyunda, fit ve ilk adımlarını attığı andan itibaren bir erkek fatma olan Jenna hiçbir zaman kırılgan bir peri prensesi gibi kucakta taşınacak biri olmamıştı. Eski bir polis olarak bir erkekten bunu ne beklemiş ne de istemişti.

Her zaman koruyucu, tehlikeye ilk atlayan o olmuştu. Şimdi bu kadar savunmasız olmasından nefret ediyordu ama Brock'un sert kolları altında kendini o kadar iyi hissettiriyordu ki, güvenme isteğini kendinde toplayamadı. Brock küçük fabrikada ilerlerken, korkunç et askılarının ve yerde yatan birden fazla kırık, cansız insanın yanından geçerken ona sıkıca tutundu.

Jenna başını çevirdi ve fabrikanın son odasını da temizleyip dışarı çıktıklarında yüzünü Brock'un kaslı göğsüne gömdü. Sokakta alacakaranlık vardı, karla dolu ara sokaklar ve çömelmiş binalar akşamın koyulaşan mavisiyle yıkanıyordu.

Brock merdivenlerden inerken, şık siyah bir SUV karşı caddeden geldi. Araç kaldırımın kenarında durdu ve Kade arka koltuktan atladı.

"Ah, kahretsin," diye homurdandı Alex'in arkadaşı.

"Kan kokusu alıyorum." "Vurulmuş," dedi Brock,

derin sesi ciddiydi.

Kade bir adım daha yaklaştı. "İyi misin?" diye sordu, açık gri gözleri karanlıkta belli belirsiz sarı bir ışık alıyordu. Jenna başını sallayarak cevap verdi ve Kade'in uzayan dişlerinin üst dudağının arkasında parlayan uçlarını izledi. "Niko ve Renata benimle," dedi Brock'a. "İçeride durum nedir?"

Brock homurdandı, sesindeki tehlikeli tonun altında kara mizah vardı.

"Dağınık."

Kade ona alaycı bir bakış atarak, "Anlaşıldı," dedi. "Sen de pek iyi görünmüyorsun, dostum. Omzuna iyi vurmuşsun. Jenna'yı geri getirmeliyiz

Daha fazla kan kaybetmeden yerleşkeye götürmeliyiz. Renata Rover'ın direksiyonunda. Geri kalanımız içeride temizlik yaparken o da onu götürebilir."

"İnsan benim sorumluluğumda," dedi Brock, göğsü Jenna'nın kulağına doğru titreyerek. "O benimle kalacak. Onu yerleşkeye ben getireceğim."

Jenna, Brock'un sözleri üzerine Kade'in yüzünde beliren merak ifadesini yakaladı. Gözlerini kıstı ama Brock yanından geçip Jenna'yı kollarında hafifçe taşıyarak rölantideki SUV'ye doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

54

BÖLÜM

Altı

Nasıl gidiyoruz?" Araç Güney Boston'dan çıkıp Tarikat'ın yerleşkesine doğru hızla ilerlerken Renata siyah Rover'ın direksiyonundan Brock'a sordu. Yeşil gözleri dikiz aynasına kaydı, ince kara kaşları çatıldı. "Tahmini varış süremiz yaklaşık on beş dakika.

Orada her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtladı Brock, Jenna'nın arka koltukta kucağında sessizce yattığı yere bakarak. Emniyet kemerlerinden birini kesmiş ve kan kaybını durdurmaya yardımcı olacağını umarak turnike olarak uyluğunun etrafına bağlamıştı. "Dayanıyor."

Gözleri kapalıydı, dudakları hafifçe ayrılmıştı ve et soğutucunun içinde maruz kaldığı soğuktan dolayı maviye çalıyordu. Vücudu hâlâ deri pardösünün örtüsü altında titriyordu, ancak titremesinin herhangi bir rahatsızlıktan çok şoka tepki olduğunu tahmin etti.

İrk yeteneği bundan emin olmasını sağlıyordu. Bir avucuyla ensesini kavrayıp diğeriyle şakağını okşayarak Jenna'nın acısını kendi içine çekti.

Renata aynada onu izlerken dikkatle boğazını temizledi.

"Peki ya sen, koca adam? Orada çok fazla kan var. Arabayı sen kullanmak istemediğine emin misin, ben de yerleşkeye varana kadar ona göz kulak olurum?"

Söyleyin, kenara çekeyim. Bir dakika bile sürmez."

"Sürmeye devam et. Burada durum kontrol altında," dedi Brock ama Niko'nun kurnaz Breedmate'inin, hırıltılı cevabını dişlerini gıcırdatarak ve dişlerini tamamen açarak söylediği düşünüldüğünde buna inanıp inanmayacağını merak ediyordu.

Jenna'yı binanın içinde kanlar içinde ilk bulduğunda verdiği tepkiyi kontrol etmek zor olmuştu. Şimdi onunla yakın bir yerde sıkışıp kaldığında, pardösüsünün derisi boyunca akan kanın sıcaklığını hissettiğinde, bakır kokusunu kokladığında ve yarasından daha fazla kan akıtan her kalp atışının düşük gümbürtüsünü duyduğunda, Brock cipin arkasında özel bir cehennem yaşıyordu.

O bir Soy'du ve kendi türü arasında taze insan kanının cazibesine karşı koyabilecek kimse yoktu. En son 55 yaşındayken

beslendiğinden... emin bile değildi. Muhtemelen bir haftayı zorluyordu, ki bu en iyi koşullarda bile kötü olurdu. Ve bu koşullar pek de iyi sayılmazdı.

Brock tüm çabasını Jenna'nın acısını dindirmeye odakladı. Bu şekilde aklını açıklığından uzak tutmak daha kolaydı. Ayrıca teninin ne kadar yumuşak olduğunu ve vücudunun kıvrımlarının ona ne kadar güzel oturduğunu fark etmesini de engelliyordu.

Kadının yarasının emilmiş acısı -ve kendi yarasının daha hafif tahriş ediciliği- vücudunun ona karşı başka türlü bir tepki vermesini engelleyen tek şeydi. O zaman bile, giysilerinin rahatsız edici sıkılığını ya da nabzının ensesine yaslandığı parmak uçlarında hafifçe dalgalanmasının, onun yerine ağzını ona değdirme arzusunu tamamen görmezden gelemedi.

Onu tatmak için, bir erkeğin bir kadını arzulayabileceği her şekilde.

Bu düşünceyi zihninden atmak için büyük çaba sarf etti. Jenna bir görevdi, hepsi bu. Ve o bir insandı, kırılganlığı ve kısa raf ömrüyle birlikte. Gerçi kendine karşı dürüst olsaydı, uzun zamandır ölümlü dişileri Doğuştan Eş olan kız kardeşlerine tercih ettiğini itiraf eden ilk kişi olurdu.

Romantik ilişkiler söz konusu olduğunda, işleri sıradan tutmaya çalışırdı. Çok kalıcı bir şey değildi. Kendisine güvenen bir kadını hayal kırıklığına uğratacak kadar uzun sürecek hiçbir şey.

Evet, o zaten oradaydı, bunu yapmıştı. Ve bunu kanıtlayacak suçluluk ve kendinden nefret duygusuna sahipti. Bir daha o yollardan geçmeye hiç niyeti yoktu.

Anıları onu geçmişteki başarısızlıklarının gölgelerine doğru sürükleyemeden Brock başını kaldırdı ve Tarikat'ın yerleşkesinin kapılı girişinin ileride belirdiğini gördü. Renata eller serbest kulaklıktan Gideon'a geldiklerini duyurdu ve Rover yüksek demir kapının önünde durduğunda kapı açıldı ve onları içeri buyur etti.

"Gideon revirin hazır olduğunu ve bizi beklediğini söyledi," dedi arabayı arkadaki filo garajına sürerken.

Brock karşılık olarak homurdandı, dişlerinin kalabalığından artık zorlukla konuşabiliyordu. Rover'ın arka kısmının tamamı kehribar rengine bürünmüştü; dönüşen gözlerinin parıltısı, gözlüklerinin koyu camlarının arkasından bile şenlik ateşi gibi ışık saçıyordu.

Renata aracı büyük hangarın içine park ettikten sonra koşarak Jenna'yı arka koltuktan indirmesine ve onları cadde seviyesinden yeraltındaki yerleşke merkezine indirecek olan asansöre bindirmesine yardım etti. Kapılar kapanıp hidroliklerin tıslamasıyla Jenna uyandı.

56

"Beni yere bırak," diye mırıldandı, sanki yardımdan rahatsız olmuş gibi Brock'un kollarında biraz debelendi. "Acı çekmiyorum. Kendi başıma ayağa kalkabilirim. Yürüyebilirim--"

"Hayır, yapamazsın," diyerek onun sözünü kesti, sözleri kısa ve hırıltılıydı.

"Vücudun şokta. Bacağının bakıma ihtiyacı var. Hiçbir yere yürüyemeyeceksin."

Yaşadığı şokun şaşkınlığıyla Jenna ona ters ters baktı ama asansör durduğunda kollarını onun boynuna dolamaya devam etti.

aşağıdaki yerleşke. Brock dışarı çıktı, hızlı adımlarla yürüyordu. Renata da onu takip etti, savaş botlarının pabuçları Jenna'nın yarısından yere damlayan yumuşak, ıslak kan pırtılarıyla kontrast oluşturacak şekilde gümbürdüyordu.

Onları revire götürecek koridordaki virajı döndüklerinde Lucan onları koridorda karşıladı. Olduğu yerde durdu, ayaklarını iki yana açmış, ellerini iki yana açmıştı. Brock, taze kan kokusu koridorda dolaşırken Gen Bir'in burun deliklerinin hafifçe parladığını seçebiliyordu.

Lucan'ın gözleri kanlar içindeki insana odaklandı, gri renkleri ışık kıvılcımlarıyla yanıp sönüyor, göz bebekleri kedi gibi hızla daralıyordu.

"Vay anasını."

"Evet," dedi Brock. "Sağ uylukta kurşun yarası, .45 kalibrelik mermi ve çıkış izi yok. Bağladık ama burası ile onu bulduğum Southie'deki yer arasında çok kan kaybetmiş."

"Yok artık," dedi Lucan, azı dişleri artık açıkça görülebiliyordu, konuşurken ikiz uçları parlıyordu. Sert bir küfür savurdu. "Git o zaman. Onu revirde bekliyorlar."

Brock Tarikat liderinin yanından geçerken ona sert bir baş selamı verdi. Revirde Gideon ve Tess Jenna için bir ameliyat masası hazırlamışlardı.

Gideon'un yüzü onu görünce biraz soldu ve çenesini birbirine kenetlediğinde, zayıf yanağındaki bir kas sarsıldı.

"Onu şuraya yatırın," dedi Tess ameliyat masasının yanından, diğer savaşçılar için savaş yaralarına kendi payına düşen dikişleri atmış olan sakin ve soğukkanlı Breed erkeği Gideon, söz konusu hastanın bir insan olması ve bir musluk gibi kırmızı hücre sızdırması karşısında ne yapacağını şaşırmış görününce devreye girdi.

Gideon uzun bir süre sonra, İngiliz aksanı normalden daha güçlü bir şekilde ortaya çıkarak, "Lanet olsun," dedi. "Çok fazla kan var. Tess, yapabilir misin--"

"Evet," diye söze girdi çabucak. "Kendi başıma halledebilirim."

"Tamam," dedi, gözle görülür bir şekilde etkilenmişti. "Ben, ah... Sanırım ben dışarıda bekleyeceğim." Gideon çıkarken Brock Jenna'yı paslanmaz çelik 57 masanın üzerine koydu. O uzaklaşmayınca Tess soru dolu gözlerle ona baktı.

"Sen de mi yaralısın?"

Sağlam omzunu silkti. "Önemli bir şey değil."

Dudaklarını büzdü, tam olarak ikna olmamıştı. "Belki de Gideon bundan emin olmalı."

"Önemli değil," diye tekrarladı Brock sabırsızca. Gözlüğünü çıkardı ve siyah gömleğinin yakasına taktı. "Peki ya Jenna? O ne kadar kötü?"

Tess ona baktı ve hafifçe irkildi. "Bir bakayım."

Bebek yüzünden yeteneğimin bastırılmış olması çok yazık, yoksa onu birkaç saniye içinde iyileştirebilirdim, kanamanın en kötüsünü kontrol altına almak muhtemelen bir saat ya da daha fazla sürecek."

Tess, Tarikat'ın yerleşkesine taşınmadan ve Dante'nin eşi olmadan önce yetenekli ve şefkatli bir veterinerdi. O zamandan beri revirde Gideon'un sağ kolu olarak hayati bir rol üstlenmiş, şehirdeki eski kliniğinde uğraştığından çok daha büyük -ve şüphesiz daha nahoş- müşterilerle ilgileniyordu.

Bir Melez olarak, olağanüstü bir yeteneğe de sahipti; bu yetenek sadece ona özgü ve Brock'un annesinin kendi yeteneğini ona aktardığı gibi, doğuracağı çocuğa da aktarılacaktı. Tess'in de iyileştirici bir dokunuşu vardı, ancak onun yeteneği Brock'unkinden daha da ileri gidiyordu. Brock'un yeteneği ona insan acısını emme gücü verirken, etkisi sadece

Geçici. Tess aslında herhangi bir canlının sağlığını, hatta yaşamını geri getirebilirdi.

Daha doğrusu, hamilelik gücünü bastırmadan önce bunu yapabiliyordu.

Ama yine de çok iyi bir doktordu ve Jenna daha yetenekli ellerde olamazdı. Yine de Brock, içini burkan ve onu içten içe kemiren kana susamışlığa rağmen ameliyat masasından geri adım atmakta zorlanıyordu.

Tess ellerini ovarken, geçici turnikeyi çıkarırken, sonra da yarayı üstünkörü bir şekilde incelerken orada kıpırdamadan durdu.

Renata'dan yanında kalıp ona yardım etmesini istedi, sonra Jenna'yla güven verici bir şekilde konuşarak kurşunu çıkarmak ve yarayı tedavi etmek için ne yapması gerektiğini açıkladı.

"İyi haber şu ki, kemik hasarı yok ve söyleyebileceğim kadarıyla kurşunu çıkarmak ve kestiğı atardamarı onarmak oldukça basit bir işlem olacak." Durakladı. "Kötü haber şu ki, burada bu tür yaralanmalar için, yani insan yaralanmaları için gerekli donanıma sahip değiliz. Aslında, yerleşkenin revirine gelen ilk Irk dışı hasta sizsiniz."

58

Jenna'nın bakışları duyduklarını doğrulamak istercesine Brock'a

kaydı. "Şanslıyım, bir vampir hastanesinde sıkışıp kaldım."

Tess sempatik bir şekilde gülümsedi. "Seninle ilgileneceğiz, söz veriyorum.

Ne yazık ki anestezi gibi şeylere ihtiyacımız yok. Savaşçılar yaralı olarak geldiklerinde buna ihtiyaç duymuyorlar ve çiftleşmiş olanlarımız iyileşmeye yardımcı olacak kan bağına sahip. Ama size lokal bir--"

"Yardım etmeme izin verin," diye araya girdi Brock, Jenna'nın yanında durmak için masanın etrafından dolaşmaya başlamıştı bile. Tess'in sorgulayan bakışlarını üzerinde tuttu. "Ne olduğı umurumda değil.

Kan. Ben hallederim. Bırakın ona yardım edeyim."

Tess yumuşak bir sesle, "Pekâlâ," diye cevap verdi. "Hadi başlayalım."

Tess alet tepsisinden bir makas alıp Jenna'nın harap olmuş giysilerini kesmeye başladığında Brock gözlerini kırpmadan baktı. Sağ bacağının bileğinden kalçasına kadar, kanla ıslanmış kot pantolon santim santim bir kenara düştü. Birkaç dakika içinde Jenna'nın vücudunun alt kısmını kaplayan tek şey beyaz, pamuklu bir çift bikini külotuydu.

Brock yutkundu, duyuları Jenna'nın kanının bakır rengi siren çağrısıyla sırlıslam olmuşken bu kadar çok yumuşak kadın teni görmenin birleşik iki yumruğu karşısında boğazı sesli bir şekilde çalışıyordu.

Açlığını yüksek sesle haykırmış olmalıydı, çünkü aynı anda Jenna'nın göz kapakları irkilerek kalktı. Ameliyat masasının üzerinde belirmiş, bakışları Jenna'ya dikilmiş, vücudundaki her kas ve tendon piyano teli gibi gergin, korkutucu bir görüntü olduğuna şüphe yoktu. Ama korkmuş olsun olmasın, Jenna gözlerini kaçırmadı. Gözlerini kırpmadan ona baktı ve adam onun cesur ela gözlerinde eskiden olduğunu duyduğu sınır polisinin bir parçasını gördü.

"Renata," dedi Tess. "Bu giysilerden kurtulabilmemiz için Jenna'yı biraz hareket ettirmeme yardım eder misin?"

Brock susuzluktan ve daha da derinden gelen başka bir şeyden dolayı hareketsiz bir şekilde öylece dururken, iki Cins Arkadaş birlikte çalışarak kanlı kot pantolonunu ve mahvolmuş pardösüsünü çıkardılar.

"Tamam," diye söze girdi Tess, onun hararetli bakışlarını bilmiş bir ifadeyle yakaladı. Ellerini fırçalayıp kuruladı ve tekerlekli tepsinin üzerindeki kutudan bir çift ameliyat eldiveni çıkardı. "Sen hazır olduğunda başlayacağım, Brock."

Jenna'ya uzandı ve avucunu boynunun yan tarafına dayadı. Jenna ilk anda irkildi, kararsız bakışları sanki dokunuşundan kaçacakmış gibi onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

"Gözlerini kapat," dedi ona, sesindeki açlık hissini bastırmak için çaba sarf ederek. "Sadece birkaç dakika içinde bitecek."

Göğsü hızlı hareketlerle inip kalkarken, gözleri onunkilere kilitlenmişti ve tam olarak güvenmiyordu.

59

Neden yapsın ki? Alaska'da ona dehşet saçan yaratıkla aynı soydan geliyordu. Adamın şu anki haline bakılırsa Brock, kadının masadan fırlayıp Tess'in özenle yerleştirilmiş neşterlerinden biriyle onu savuşturmaya çalışmamasının küçük bir mucize olduğunu düşündü.

Ama adam ona bakarken Jenna yumuşak bir nefes verdi. Gözleri kapandı. Adam başparmağının altında Jenna'nın nabzının güçlü atışını hissetti...

Sonra Tess Jenna'nın yarasını temizlemeye ve tedavi etmeye başladığında ilk acı sarsıntısı.

Brock tüm dikkatini Jenna'yı rahat ettirmeye yoğunlaştırmış, yeteneğini antiseptiklerin ve keskin, sondalı cerrahi aletlerin asit yakıcılığının etrafına sarmıştı. Jenna'nın acısını yuttu, Tess'in Jenna'nın uyluğunun kaslarının derinliklerinden kurşunu çıkarırken gösterdiği etkin çalışmayı boş yere fark etti.

"Buldum," diye mırıldandı Tess. Kurşun parçası paslanmaz çelik bir kâsenin çanağına çarptı. "Bu en kötü kısmıydı. Prosedürün geri kalanı çocuk oyuncağı olacak."

Brock homurdandı. Acıya kolayca dayanabilirdi. Devriyeden dönen savaşçılardan biri ya da birkaçı için hemen hemen her gece bir kurşun yarası ve yama standart bir olaydı. Ama Jenna eski polis olsun ya da olmasın bu boku kabul etmemişti. Tarikat'ın savaşlarının bir parçası olmayı o istememişti, gerçi bunun onun için neden önemli olduğunu bilmiyordu.

Hissetmeye hakkı olmayan pek çok şey hissediyordu.

Açlık hâlâ içinde bir fırtına gibi kıpırdanıyor, iki güçlü ve eşit derecede talepkâr kaynaktan yükseliyordu. İkisinden birine teslim olmak hata olurdu, özellikle de şimdi. Özellikle de ikiz arzularının nesnesi, Tarikat'ın güvende tutması gereken bir kadın olduğu için. En azından Dragos'la olan savaşlarında onun ne anlama gelebileceğini belirleyene kadar kendi taraflarında tutmaları gerekiyordu.

Ve yine de onu istiyordu.

Kendisinin bu iş için uygun olmadığını bilmesine ve kızın herhangi birinin yardımına ihtiyaç duyma fikrinden çekiniyor gibi görünmesine rağmen ona karşı koruyucu hissediyordu. Lucan onu kendi sorumluluğu haline getirmişti ama Brock onun daha o zamandan kişisel görevi haline geldiğini inkâr edemezdi. Onu Alaska'da ilk gördüğü andan itibaren, Kadim ona kendi evinde günlerce işkence ettikten sonra, onu güvende tutmak için duygusal olarak yatırım yapmıştı.

İyi değil, diye kendi kendini azarladı. Kötü bir fikirdi bu, işiyle ilgili bir konuya kişisel olarak karışmasına izin vermek.

Detroit'te bu dersi zor yoldan öğrenmemiş miydi?

Herhangi bir göreve kişisel olarak yatırım yapmak, başarısızlığa giden en hızlı yoldu.

Dakikalar geçmiş olmalı ki 60 yılı düşündü.

Hayatının o karanlık bölümü ile şu anda bulunduğu yer arasında hiçbir fark yoktu. Tess'in özenli bir sessizlik içinde ameliyatı yürüttüğünü, Renata'nın gerekli alet ve malzemelerle hazır beklediğini belli belirsiz fark ediyordu. Brock son dikiş atılana ve Tess temizlenmek için lavaboya gidene kadar hâlâ Jenna'ya dokunduğunu, başparmağının ucuyla şahdamarının çizgisini okşadığını fark etmedi.

Boğazını temizledi ve elini çekti. Konuştuğunda sesi çiğ bir cızırtıydı. "Burada işimiz bitti mi doktor?"

Tess lavabonun önünde durakladı ve omzunun üzerinden ona bakmak için döndü.

"Yaran ne olacak?"

"Ben iyiyim," dedi. Burada gereğinden fazla kalmaya niyeti yoktu ve ayrıca İrk genetiğı onu kısa sürede iyileştirecekti.

Tess ona belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "O zaman işimiz bitti."

Yanındaki masada Jenna'nın bakışları onunkileri buldu ve sabit ve güçlü bir şekilde tuttu. Şoktan ve soğuktan hâlâ solgun ve mavimsi olan dudakları küçük bir hava püskürterek ayrıldı. Yutkunurken ve tekrar denerken boğazı çalıştı. "Brock... teşekkürler--"

"Ben buradan gidiyorum," diye hırladı, bilerek sertçe. Masadan bir adım geri çekildi, sonra kendine yönelttiğı bir küfürle topuğunun üzerinde döndü ve revirden dışarı çıktı.

BÖLÜM

Yedi

Brock siyah Rover'ı Tarikat'ın arazisinden çıkardı ve gecenin karanlığında tek başına ilerlemeye başladı. Normalde savaşçılar devriyelerini ekipler halinde yaparlardı, ama açıkçası, kendisi için bile kötü bir arkadaş gibi hissediyordu.

Damarları saldırganlıkla zonkluyordu ve Jenna ile revirde pençelerini içine batıran açlık da tavrına hiçbir şey yapmıyordu. Botlarının altında kaldırmı ve elinde bir silahı hissetmeye ihtiyacı vardı. Gecesi bu kadar hızlı geçerse, normalde nefret ettiği Aralık ayı başındaki rüzgârın dondurucu soğuğunu bile hoş karşılayabilirdi.

Dikkatini dağıtacak herhangi bir şey.

Bu konuda yardımcı olmak için cep telefonunu giysisinin cebinden çıkardı ve Kade'i hızlıca aradı.

"Günüşığı Temizliği," diye alaycı bir şekilde cevap verdi savaşçı. "Çiftlikte işler nasıl?"

Brock sadece hırlayabildi.

Kade kıkırdadı. "O kadar iyi, ha? En son ne zaman biri yerleşkeye kanaması olan bir insan getirdi? Ya da herhangi bir insanı."

"İşler bir süre biraz gergindi," diye itiraf etti Brock. "Neyse ki Tess devreye girdi ve Jenna'nın yaralarını sardı. O iyi olacak."

"Bunu duyduğuma sevindim. En iyi arkadaşına bir şey olmasına izin verirsek Alex bizi asla affetmez."

Brock gerçekten de Jenna'yı ya da onu güvende tutma sorumluluğunu tartışmak istemiyordu. Şehrin derinliklerine doğru ilerlerken kaşlarını çatı, bakışları

Sokaklarda ve ara sokaklarda haydutları ya da pislikleri arıyordu - kenara çekip göğüs göğüse çarpışmak için herhangi bir bahane. İnsan ya da cins, adam gibi dövüştükleri sürece umurunda bile değildi.

"Southie'deki yerin durumu nedir?" diye sordu Kade'e.

"Sanki hiç olmamış gibi, adamım. Niko ve ben cesetlerden, kırık camlardan ve tüm kandan kurtulduk. Jenna'yı tuttukları et soğutucu 62

mezbaha olarak kullanılmış gibi görünüyordu."

Brock'un çenesi, onu bulduğu anı bir anlık bir canlılıkla yeniden yaşarken gerildi. Ona zarar veren iki piçi düşündüğünde öfkesi daha da alevlendi.

"Peki ya tanıklar?" Ona cevap veren yarım saniyelik uzun sessizlikte Brock bir küfür savurdu. "Jenna'yı yerleşkenin dışından alıp oraya getiren iki adam--birini et soğutucunun dışındaki bir ofiste yarı baygın halde bıraktım, diğeri de beni vurduktan ve dişlerimi gördükten sonra kaçtı."

"Ah, kahretsin," dedi Kade. "Binada ortadan kaldırdığımız cesetlerden başka kimse yoktu. Tanıklardan haberimiz yoktu, dostum."

Evet, doğru. Çünkü o anın sıcaklığıyla, Jenna kanlar içinde kollarında titrerken, Brock bu gerçeği söylemeyi ihmal etti.

"*Lanet olsun*," diye bağırarak yumruğunu Rover'ın ön paneline vurdu. "Bu benim hatam. Her şeyi berbat ettim. Kontrol altına alınması gereken canlılar olduğunu sana söylemeliydim."

"Merak etme," dedi Kade. "O kadar da uzakta değiliz. Niko'ya geri dönmesini söyleyeceğim. Etrafa bir kez daha bakar, iki koşucunuzun peşine düşer ve tüm olanlara dair hafızalarını temizleriz."

"Gerek yok. Ben zaten üzerindeyim." Brock en yakın kavşaktan keskin bir sola saptı ve Boston'un South End bölgesine doğru yola çıktı. "Bir kez rapor vereceğim

durum kontrol altına alındı."

"Emin misin?" Kade sordu. "Eğer destek istiyorsan--"

"Halledildiğinde arayacağım."

Silah arkadaşı Brock'un sesinin ölümcül tonu hakkında yorum yapamadan, Rover şehrin göbeğine doğru hızla ilerlerken telefonu kapattı ve cebine geri soktu.

Et paketleme tesisinin bulunduğu mahalleye ulaştığında nabzı şiddet ihtiyacıyla çarpıyordu. Aracı bir ara sokağa park etti ve karlı yollardan yürüyerek binanın arkasına geldi. İçeride ışıklar yanıyordu ve binanın tuğla ve harcı arasından, ikisi de ağır aksanlı ve biri histeriye varan erkek seslerinin boğuk gürültüsünü duyabiliyordu.

Brock sessizce eski binanın çatısına sıçradı ve aşağıdaki fabrikaya bakan karla kaplı bir tavan penceresine doğru ilerledi.

Görmek istediği iki pislik, asılı duran sığır etlerinin arasında bir ileri bir geri dolaşıyor, beşte bir ucuz votkayı paylaşıyor ve titreyen parmaklarıyla tuttuğu sigaraları içiyorlardı.

"Sana söylüyorum, Gresa," diye bağırdı burnu kırık olan. "Polisleri aramalıyız!"

63

Tetikçi -Gresa, besbelli- şişeden uzun bir yudum aldı, sonra başını sertçe salladı. "Onlara ne söyleyeceksin, Nassi? Etrafına bir bak!

Bu gece burada gördüğümüzü düşündüğümüz şeyle ilgili herhangi bir kanıt görüyor musunuz? Hiçbir şey olmadı diyorum. Polis yok."

"Ne gördüğümü biliyorum," diye ısrar etti Nassi, sesi hâlâ yükseliyordu. "Birine söylememiz gerek!"

Gresa yanına yaklaştı ve votkayı ona doğru itti. Nassi içerken arkadaşı sessiz bitkiyi işaret etti. "Kan yok, sorun belirtisi yok.

Koli ya da Majko'dan da iz yok."

"Öldüler!" Nassi feryat etti. Kırık dökük İngilizcesiyle devam etmeden önce ana dilinde birkaç kelime geveledi. "Cesetlerini gördüm, sen de gördün! Biz binadan kaçarken onlar buradaydı. Onları gördüğünü biliyorum, Gresa! Ya o adam... o *her neyse*, onları alıp götürdüyse? Ya şimdi bizim için de geri gelirse?"

Jenna'nın tetikçisi sırtının alt kısmına doğru uzandı ve tabancasını çıkardı. Onu bir ödül gibi önünde salladı. "Eğer geri gelirse, bu bende. Onu bir kez vurduğum, tekrar vurabilirim. Bir dahaki sefere onu öldüreceğim."

Nassi şişeyi bir kez daha ağzına götürdü ve kalanı yuttu. Boş şişeyi ayaklarının dibine yere bıraktı. "Sen bir aptalsın, Gresa. Yakında, sanırım ölü bir aptal olacaksın. Ama ben olmayacağım. Ben gidiyorum. Bu kokuşmuş işi bırakıyorum ve eve gidiyorum."

Hışımınla Brock'un görüş alanından çıktı, arkadaşı da onu takip ediyordu.

İki adam binadan çıkıp dışarıdaki karanlık sokağa adım attıklarında Brock onları bekliyordu. Çatıdan aşağı indi ve şimdi kapının önünde durarak onların yolunu kesti.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordu onlara hoş bir şekilde, dişlerini göstererek. "Belki sizi bırakmamızı istersiniz."

İkisi de çılgılık attı - Brock'un kulaklarına müzik gibi gelen, saf insan dehşetinin kemik sıyıran çılgınlıkları.

Öndeki adamın üzerine atladı, burnu kırık olanın. Savunmasız boğazını parçalayan Brock içmek yerine öldürdü. Topallayan bedeni karların üzerine attı, sonra başını Jenna'nın kalçasına kurşunu sıkarak adama doğru eğdi.

Gresa tekrar ıglık attı, elindeki silah şiddetle titriyordu. Brock insan olsaydı ya da fabrikada daha önce olduğu gibi dikkati dağılmış olsaydı, Nassi'ye duyduğu öfke odanın öbür ucundan kendisine doğrultulmuş bir tabanca olduğunu gözden kaçırmasına neden olduğunda, Gresa şimdi onu tekrar vurabilirdi.

Bir el ateş etti ama beceriksizce ve kötü nişan

almıştı. 64

Ve Brock şimşek gibi hızlı hareket ederek Gresa'nın ayaklarını yerden kesen ve serseri kurşunu karanlığa savuran bir dalış yaptı.

Kolunu bir hamlede çevirerek tetikinin bileğini kırdı ve onu yere yatırdı. "lmn daha yavaş olacak," diye hırladı, dudaklarını dişlerinden ve sivri dişlerinden ayırdı ve Jenna'nın saldırganını dönüşmüş gözlerinden gelen kehribar rengi bir ışık patlamasıyla kısırdı.

Gresa inledi ve hıçkırdı, ardından Brock eğilip çenesini insanın boynunda çılgınca atan atardamarın etrafına geçirdiğinde dehşet içinde uludu. Alkol kokulu kanı ağzına sürükledi, öfke ve susuzluk çılgınlığıyla beslendi.

İti ve biraz daha iti.

Kan onu besliyordu ama onu asıl tatmin eden şey fkeydi -bu adamların masum bir kadına, Jenna'ya yaptıklarının intikamıydı-.

Brock geri çekildi ve zaferini gece gökyüzüne kükreyerek haykırdı, kan sıcak bir iz halinde çenesinden aşağı süzülüyordu. Biraz daha beslendi ve sonra insanın kafatasını ellerinin arasında kavradı ve vahşi bir sarsıntıyla boynunu kırdı.

Her şey bittiğinde, son öfkesi ve susuzluğu da dinmeye başladığında ve geriye sadece ölülerin uygun bir şekilde ortadan kaldırılması kaldığında, Brock yaptığı katliama daha net bir gözle baktı. Tam ve vahşiceydi.

Tam bir yok oluş.

"Tanrım," diye tısladı, kalçalarının üzerine çöktü ve elini başının üstünde gezdirdi.

Jenna Darrow söz konusu olduğunda işlerini yürütmek için çok fazlaydı. Eğer bu bir sınavsa, sınavı başarıyla geçtiğini düşündü. 65

BÖLÜM

Sekiz

Umarım herkes açtır," dedi Alex, bir elinde büyük bir kase taze kesilmiş meyve, diğer elinde dumanı tüten, aromatik otlu bisküvilerden oluşan bir sepet, malikanenin mutfağının sallanan kapısından çıkarken.

Her ikisini de yemek masasının üzerine, Alex ve yerleşkedeki diğer kadınlar tarafından arkalarına yaslanıp kendilerine kahvaltı servisi yapılmasına izin vermeleri söylenmiş olan Jenna ve Tess'in önüne koydu.

"Nasılsın Jen?" Alex sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Bacağını desteklemen gerekiyorsa diğer odadan bir sedir getirebilirim."

Jenna başını salladı. "Ben iyiyim." Bacağı dün geceki ameliyattan beri kendini çok daha iyi hissediyordu ve çok fazla acı çekmiyordu. Sadece Tess'in ısrarı üzerine etrafta dolaşmak için bir baston kullanıyordu. "Benim için yaygara koparmaya hiç gerek yok."

"En iyi arkadaşım çalı polisi arıyor," dedi Alex, gözlerini alaycı bir ifadeyle Tess'e çevirerek ve elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Sadece küçük bir kurşun yarası, endişelenmenize gerek yok."

Jenna hafifçe alay etti. "Geçirdiğim haftaya kıyasla, kalçamdaki bir kurşun deliği muhtemelen endişelerimin en küçüğü."

Sempati aramıyor, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Tess'in eli yavaşça Jenna'nın bileğine indi, sıcaklığı ve genç kadının gözlerinde parlayan gerçek şefkatle Jenna'yı şaşırttı. "Hiçbirimiz neler yaşadığını biliyormuş gibi davranamayız Jenna, ama umarım şu anda senin için burada olduğumuzu anlamışsındır. Dostlarının arasındasın, hepimizin."

Jenna, Tess'in sözlerinin üzerinde yarattığı rahatlık hissine direndi. Bu yerde, Alex'in ve görünüşte nazik olan bu insanların arasında kendini rahat hissetmek istemiyordu.

Yabancılar.

Brock'la da.

En azından onunla.

Zihni hala 66'da onu beklenmedik bir şekilde kurtaran adamın etkisindeydi.

Şehir. Hazırlıksız ve duygusal olarak dengesiz bir şekilde yola çıkması bir hataydı. Polislikten istifa edeli o kadar uzun zaman olmamıştı ki, bir insanın kışını askıya almanın en kesin yolunun, bilmediği bir bölgeye yarım yamalak kaçmak olduğunu hatırlamıyordu. Yerleşkeden kaçmadan önceki o bir saniyede bildiği tek şey, karanlık yeni gerçekliğinden kaçmak için duyduğu çaresizlikti.

Klasik bir çaylak muhakemesi hatası yapmış, saf duygularla hareket etmiş ve sonunda kışını güvenli bir yere sürüklemek için desteğe ihtiyaç duymuştu. Desteğin korkunç bir vampir şeklinde gelmiş olması, aklının alabileceğinden emin olmadığı bir şeydi.

İçten içe, Brock'un dün gece hayatını kurtardığını biliyordu. Bir yanı bunu yapmamış olmasını diliyordu. Ona hiçbir şey borçlu olmak istemiyordu. Kimseye borçlu olmaktan hoşlanmıyordu, hele de insan olarak bile sınıflandırılmayacak bir adama.

Tanrım, hayatı ne kadar berbat bir hal almıştı.

Düşünceleri giderek karanlıklaşan Jenna elini Tess'in hafif kavrayışından çekti ve sandalyesine geri oturdu.

Tess onu konuşması için zorlamadı, sadece masanın üzerine eğildi ve bisküvilerden süzülen buharı içine çekti.

"Mmm," diye inledi, ince kolu iri bebek yumrusunun şişliğini kucaklıyordu. "Bu Dylan'ın fesleğenli ve kaşarlı tarifi mi?"

"Yoğun istek üzerine," diye yanıtladı Alex neşeyle. "Bunun geldiği yerde daha fazlası var, Savannah'nın inanılmaz creme brulee Fransız tostı da dahil.

Bu arada, gidip ziyafetten biraz daha getirsem iyi olacak."

Alex dönüp mutfığa doğru gözden kaybolurken Tess Jenna'ya sinsi bir bakış attı. "Dylan'ın bisküvilerini ve Savannah'nın Fransız tostunu yemeden yaşamış sayılmazsın. İnan bana, tam bir cennet."

Jenna kibarca gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olamadım. Mutfaktaki en büyük şöhretim İsviçre peyniri, ıspanak ve kızılderili patatesiyle yaptığım tütsülenmiş geyik etli omletti."

"Geyik eti mi?" Tess güldü. "Sana garanti ederim ki hiçbirimiz daha önce böyle bir şey yemedik. Belki bir ara bizim için yaparsın."

Jenna omuzlarını hafifçe silkerek, "Belki," dedi kayıtsızca.

Omurgasının üst kısmına gömülü rahatsız edici yabancı madde parçası ve şimdi de onu ne kadar süreyle yere yapıştırdığını Tanrı bilir bildiği kurşun yarası olmasaydı, çoktan buradan gitmiş olurdu. Daha ne kadar kalması gerektiğinden emin değildi ama oradan tekrar çıkabildiği anda tarih olacaktı. Tarikat'ın ondan ne istediğini boş verin; onların kobayı olmak için burada kalmaya hiç niyeti yoktu⁶⁷

Domuz.

Orada, vampir savaşçılardan oluşan bir ekibin ve onların arasında mutlu ve rahat bir şekilde evlerindeymiş gibi görünen, görünüşte akıllı başında, son derece sempatik kadınların yaşadığı gizli, askeri düzeyde bir karargâhta oturuyor olduğunu düşünmek hâlâ çok garipti.

Alex ve Tarikat'ın diğer kadınları -beş genç, şaşırtıcı derecede güzel kadın ve Mira adındaki sarışın küçük kız- kahvaltının geri kalanıyla birlikte mutfaktan çıktıklarında her şeyin sürrealizmi daha da güçlendi. Birbirleriyle sanki hayatları boyunca birlikteymişler gibi rahat bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Onlar bir aileydi -Alex de buna dahildi, Jenna ile birlikte daha bir hafta önce gelmiş olmasına rağmen.

Altın çerçeveli tabaklar elden ele dolaştırılıp her türlü lezzetli şeyle doldurulurken yemek salonuna rahat bir ritim yerleşti. Kristal meyve suyu bardakları pırıl pırıl ağızlarına kadar dolduruldu ve narin, kemik porselen fincanlar kısa süre içinde mis kokulu koyu kavrulmuş kahveyle buğulandı.

Jenna titiz bir sessizlik içinde yemeğin başlamasını izledi. Ilık akçaağaç şurubu ve yumuşak tereyağları masada tur atıyor, en uzun süre Fransız tostunu yapışkan tatlılıkla ıslatan ve bisküvisine sanki krema sürmüş gibi tereyağı süren küçük Mira'da duruyordu.

Mira bisküviyi iki büyük ısırıkta mideye indirdi, ardından yemeğinin geri kalanına da aynı dizginlenemez iştahla saldırdı.

Jenna çocuğun doymak bilmez iştahı karşısında kendine rağmen gülümsedi ve kendi kızını düşündüğünde suçluluk olmasa da bir melankoli hissetti. Libby daha küçük bir çocukken bile çok dikkatli, disiplinli ve ciddi bir kız olmuştu.

Tanrım, şimdi Libby'nin masanın karşısında kahvaltı gibi basit bir şeyin tadını çıkarmasını izlemek için neler vermezdi.

Mira şeker kaplı parmaklarıyla portakal suyu bardağına uzandı ve büyük bir yudum aldı. Bardağı yumuşak bir gümbürtüyle yerine bırakırken memnuniyetle içini çekti. "Şeftalilerim için biraz krem şanti alabilir miyim?" diye sordu Jenna'yı esrarengiz mor gözleriyle süzerek.

Jenna bir an için bu bakışların içinde kapana kısılmış gibi hissetti. Bu duygudan sıyrıldı ve kendi tabağıyla Mira'nınki arasında duran porselen kâseye uzandı.

Renata küçük kızın sağındaki koltuğundan, "*Lütfen* biraz krem şanti alabilir miyim?" diye düzeltti. Sert görünümlü esmer, Jenna'nın uzattığı kâseyi almak için uzanırken Mira'ya kesinlikle anaç ve şefkatli bir göz kırptı.

"Lütfen," diye düzeltti Mira, hiç de azarlanmış gibi

görünmüyordu. 68

Jenna çökmekte olan Fransız tostunu dilimledi ve ağzına bir ısırık attı. Tıpkı Tess'in söz verdiği gibiydi, cennet gibiydi. Kremalı, vanilyalı tadının tadını çıkarırken yüksek sesle inlememek için kendini zor tuttu.

"Beğendin mi?" diye sordu uzun yemek masasının bir ucunda oturan Savannah.

"Çok lezzetli," diye mırıldandı Jenna, tat alma tomurcukları hâlâ mutlulukla titreşiyordu. Orada toplanan herkese kısa ve kuşatıcı bir bakış gönderdi. "Tüm bunları sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımda hiç bu kadar çok yemek görmemiştim."

"Seni açlıktan öldüreceğimizi mi sandın?" Gabrielle masanın diğer ucundan sordu. Gülümsemesi dostça ve davetkârdı.

Jenna dürüstçe, "Ne düşündüğümden emin değilim," diye cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bunları nasıl değerlendireceğimi henüz bilmiyorum."

Gabrielle başını yavaşça salladı, Jenna'nın otuz üç yaşından birkaç yaş daha genç olduğuna şüphe olmamasına rağmen bilge ve son derece sakin görünüyordu. "Bu anlaşılabilir bir şey. Çok şey yaşadınız ve durumunuz hepimiz için benzersiz."

"Benim durumum," dedi Jenna, şurupla ıslanmış bir parça ekmeği tabağında gezdirirken. "Kafatasımın dibine saplanmış olan tanımlanamayan nesneyi mi kastediyorsun?"

"Evet, öyle," diye onayladı Gabrielle, sesinde nazik bir ton vardı. "Ve Kadim'den canını kurtararak kaçacak kadar şanslı olduğun gerçeği.

Sizden beslendiği ve yaşamanıza izin verdiği gerçeği--"

"Duyulmamış şey," dedi Gabrielle'in yanındaki koltuğundan bir başka kadın. Kızgın kızıl saçları vardı, güzel yüzü şeftali rengi çillerle bezeliydi. "Eğer onun neler yapabileceğini bilseydin - eğer diğerlerine ne olduğu hakkında bir fikrin olsaydı ..." Sesi kesildi, küçük bir ürperti parmaklarının tuttuğu çatalın etrafında titremesine neden oldu. "Hâlâ hayatta olman bir mucizeden başka bir şey değil Jenna."

"Dylan haklı," diye onayladı Tess. "Yaklaşık bir yıl önce, Tarikat Kadim'in uyandığını ilk keşfettiğinden beri, onu ve bu tür tehlikeli bir varlığı dünyaya geri getirmekten sorumlu olan Dragos'u bulmaya çalışıyoruz."

"Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim," diye araya girdi Renata.

"Kadim pek çok masum insanın hayatına mal oldu ama tüm ipler Kadim'in sadist torunu Dragos'un elinde."

"Yani bana o yaratığın yavruları olduğunu mu söylüyorsun?" Jenna tiksintisine engel olamayarak sordu.

Gabrielle kahvesinden bir yudum aldı, sonra fincanı dikkatle tabağına bıraktı. "O yaratık ve onun gibi birkaç kişi tüm 69

Dünya'daki ırklar."

"Dünya'da mı?" Jenna inanmayan bir kahkaha attı. "Şimdi de uzaylılardan mı bahsediyorsun? Bana saldıran o vampir--"

"Bu dünyadan değildi," diye bitirdi Savannah onun yerine. "Bu doğru. Bana sorarsanız inanması vampirlerin varlığından daha zor değil ama Tanrı'nın dürüst gerçeği bu. Eskiler binlerce yıl önce buraya geldikten sonra tecavüz edip fethetmişler. Zamanla, kurbanlarından birkaçı, Soy'un ilk neslini oluşturacak olanlara hamile kaldı."

"Bu gerçekten hepinize mantıklı geliyor mu?" Jenna hâlâ inanamayarak sordu. Yanındaki Alex'e baktı. "Buna sen de mi inanıyorsun?"

Alex başıyla onayladı. "Kade'i ve yerleşkedeki diğer herkesi tanıdıktan sonra buna nasıl inanmayabilirdim? Kadim'i Harmony'nin dışındaki bir uçurumda öldürülmeden önceki anlarda kendi gözlerimle de gördüm."

"Peki ya diğer kişi--Dragos?" Jenna, bu şaşırtıcı bulmacanın tüm parçalarını bir şekilde bir araya getirmeyi istemeyerek merak ederek sordu. "O nerede devreye giriyor?"

İlk cevap veren Dylan oldu. "Görünüşe göre Dragos Kadim'i tahmin ettiğimizden çok daha önce uyandırmış. Aslında onlarca yıl önce. Onu gizlice tuttu ve yepyeni bir Gen Ones nesli yaratmak için kullandı - bunlar doğrudan Kadim'in soyundan geldikleri ve sonraki nesiller gibi genetik olarak seyretilmedikleri için Cins'in en güçlü üyeleri."

Renata, "Dragos, ırkın en güçlü, en ölümcül üyelerinden oluşan kişisel bir ordu yetiştiriyor," diye ekledi. "Onun gözetimi altında yetiştiriliyorlar, acımasız katiller olmak üzere eğitiliyorlar. Dragos'un emirlerini yerine getirmek için istediği zaman çağırabileceği özel suikastçıları."

Gabrielle başını salladı. "Ve bu ilk nesil yavruları yaratmak için, Dragos'un Kadim'i üretebileceği bir doğurgan kadın stoğuna da ihtiyacı vardı."

"İrkdaşlar," dedi Alex.

Jenna ona baktı. "Peki bunlar ne?"

"Eşsiz DNA ve kan özellikleriyle doğan ve bu sayede İrk üyeleriyle yaşam bağını paylaşabilen ve onların yavrularını doğurabilen kadınlar," dedi Tess, eli boş boş hamile karnının üstünde gezinirken. "Şu anda bu masanın etrafında toplanan hepimiz gibi kadınlar."

Şok ve korku Jenna'nın karnını sıktı. "Benim--"

"Hayır," dedi Tess başını sallayarak. "Sen ölümlüsün, Melez değilsin."

Kan tahlillerin normal ve sende bizimkiler gibi bir iz yok."

70

Tess kaşlarını çatarak, baş ve işaret parmakları arasında küçük kırmızı bir işaret bulunan sağ elini uzattı. Küçük bir hilal şeklindeydi ve ortasında bir gözyaşı damlasına benzeyen bir şey vardı. "Hepinizde aynı dövme mi var?"

"Bu bir dövme değil," dedi Alex. "Bu bir doğum lekesi Jenna. Tüm İrkdaşlar vücutlarının bir yerinde bir tane ile doğarlar. Benimki kalçamda."

"Dünyada bizden çok fazla yok," dedi Savannah. "Soy, tüm Soydaşları kutsal kabul eder ama Dragos öyle değil. Yıllardır kadınları topluyor ve onları esir tutuyor, sanıyoruz ki tek amacı Birinci Nesil suikastçıları doğurmak. Birçoğu ya Dragos'un kendisi ya da Kadim tarafından öldürüldü."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jenna duyduklarından dehşete düşmüş bir halde sordu. Masanın aşağısında oturan Dylan boğazını temizledi. "Onları gördüm."

Ölüler yani."

Jenna'nın polis yanı tüm dikkatini topladı. "Eğer elinizde cesetler varsa, bu Dragos denen pisliği yetkililere teslim etmek için sağlam kanıtlarınız ve olası nedenleriniz var demektir."

Dylan başını sallıyordu. "Cesetleri görmedim. Ölüleri gördüm. Onlar... bazen bana görünürler. Bazen benimle konuşuyorlar."

Jenna kahkaha mı atacağını yoksa yenilgiyle başını mı öne egeceğini bilemedi. "Ölü insanlar mı görüyorsun?"

Tess, "Her Cins Arkadaş'ının onu diğerlerinden farklı kılan özel bir yeteneği veya becerisi vardır," diye açıkladı. "Dylan için bu yetenek

ölen diğer Irkdaşlar."

Renata eğildi ve kollarını masanın kenarına dayadı.

"Dylan'ın yeteneği sayesinde Dragos'un çok sayıda Irkdaşın ölümünden sorumlu olduğunu kesin olarak biliyoruz. Ve Tarikat'ın bir başka dostu olan Claire Reichen'in yeteneği sayesinde birkaç ay önce Dragos'un operasyon üssünün yerini tespit ettik ve onun daha birçok Irkdaşı esir tuttuğunu biliyoruz. O zamandan beri Dragos'un operasyonu yerle bir oldu.

Şimdi Tarikat'ın birincil görevi -piç kurusunu bir an önce ortadan kaldırmak dışında-

yenı karargahını bulmak ve kurbanlarını güvenli bir yere götürmektir."

Dylan, "Elimizden geldiğince yardım ediyoruz ama hareketli bir hedefi yakalamak zor," dedi. "Tanıdığım yüzleri arayarak kayıp kişi raporlarını internetten araştırabiliyoruz. Ayrıca kadın sığınma evlerine, yetimhanelere, pansiyonlara... kaybolan genç kadınlarla ilgili ipucu bulabileceğimiz her yere günlük görevler düzenliyoruz."

Renata başını salladı. "Özellikle de olası ESP becerilerine ya da potansiyel bir Irk Arkadaşına işaret edebilecek diğer olağandışı yeteneklere sahip olanlar."

71

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Gabrielle. "Ama henüz gerçek bir fırsat yakalayamadık. Sanki her şeyin kilidini açacak anahtarı kaçıırıyoruz ve onu bulana kadar tek yaptığımız kendi kuyruğumuzu kovalamak."

"Dayan biraz," dedi Jenna, o paslanmış eski polis yanı, hiçbir yere varmayan ipuçlarını takip etmenin yarattığı hayal kırıklığına sempati duyuyordu.

"Israrcılık genellikle bir dedektifin en büyük müttefikidir."

"En azından artık Kadim için endişelenmemize gerek yok," dedi

Savannah. "Savaşılacak bir savaş daha azaldı."

Kahvaltıda bir araya gelenler, bu açıklamaya koro halinde onay verdi.

"Kadim neden yaşamana izin verdi Jenna?"

Soru, Tess'in diğer tarafındaki minyon, kısa saçlı sarışın Elise'den geldi. Grubun kırılğan bir çiçeğe benzeyen ama bir savaşçının açık sözlü, tereddütsüz bakışlarına sahip olan suskun üyesi. Kendisinin ve yerleşkedeki diğer kadınların arkadaşlığı düşünüldüğünde, muhtemelen bu içsel çeliğe ihtiyacı vardı.

Jenna tabağına baktı ve vereceği cevabı düşündü. Kelimeleri oluşturması uzun bir anını aldı. "Beni seçim yapmaya zorladı."

"Ne demek istiyorsun?" Savannah kaşları soruyla çatılmış bir halde sordu.

Ne olacak Jenna Tucker-Darrow? Yaşam

mı... yoksa ölüm mü?

Jenna sessizliğin içinde her bir çift gözün kendisine dikildiğini hissetti. Havada bir ağırlık gibi asılı duran, dile getirilmemiş soruları karşılamak için kendini zorlayarak başını kaldırdı. Çenesini ciddiyetle kavuşturdu ve kelimeleri kısa ve öz bir şekilde söyledi. "Ölmek istedim. Tercih ettiğim şey buydu - özellikle de o anda. Bunu biliyordu, bundan eminim. Ama nedense benimle oynamak istiyor gibiydi, bu yüzden o gece beni öldürüp öldürmeyeceğine karar vermemi sağladı."

"Oh, Jen, bu korkunç." Alex'in sesi biraz tizleşti. Kolu Jenna'nın omuzlarına dolanarak onu sımsıkı kucakladı. "O zalim orospu çocuğu."

"Yani," diye sordu Elise, "Kadim'e yaşamana izin vermesini söyledin ve o da bunu yaptı, öyle mi?"

Şimdi o anı sert bir netlikle hatırlayan Jenna başını kasıtlı olarak salladı. "Ona yaşamak istediğimi söyledim ve hatırladığım son şey

Kolunu kesip açması ve şu anda içimde gömülü olan o şeyi - Tanrı bilir neyin o küçük parçasını - çıkarması."

Masanın etrafında dolaşan bakışları görmekten ziyade hissetti.

"Sizce bu önemli olabilir mi?" diye sordu, 72'yi yönlendirerek.

gruba tek bir soru sordu. Göğsünde aniden yankılanan korku sesini bastırmaya çalıştı. "Sizce o nesneyi içime yerleştirmesinin yaşamam ya da ölmemle bir ilgisi var mı?"

Alex onun elini güven verici bir şekilde kavradı ama herkesten önce konuşan Tess oldu. "Belki Gideon birkaç test daha yapıp bunu anlamamıza yardımcı olabilir."

Jenna yutkundu, sonra başını salladı.

Yemek tabağına yemek boyunca dokunulmadı.

Boston'daki geniş ve lüks bir otel süitinin gölgeli bir köşesinde, ağır perdeler sabah güneşinin en ufak ışığını bile engellemek için sıkıca kapatılmışken, Dragos adındaki Breed erkeğı ipek döşemeli bir sandalyede oturuyor ve tırnaklarını yanındaki maun lamba masasına vuruyordu. Geç kalmak onu sabırsız, sabırsızlık da ölümcül yapıyordu.

"Önümüzdeki altmış saniye içinde gelmezse, birinizin onu öldürmesi gerekiyor," dedi, kaslı, altı buçuk metrelik cehennem köpekleri gibi etrafını saran bir çift Gen One suikastçısına.

Bunu söyler söylemez, başkanlık süitinin fuayesindeki özel asansör, gelen bir misafiri haber veren yumuşak bir elektronik zil sesi duydu. Dragos diğerk odadaki koltuğundan kıpırdamadı, kendi yetiştirdiğı özel korumalarından biri Dragos'un gizli operasyonunda teğmen olarak görev yapan sivil bir Breed erkeğine özel görüşmesi için süite kadar eşlik ederken sinirli bir sessizlik içinde bekledi.

Vampir, bakışları Dragos'a yöneldiği anda başını öne eğecek kadar sağduyuluydu. "Sizi beklettiğim için özür dilerim efendim. Şehir insanlarla dolup taşıyor. Tatil alışverişi yapanlar ve turistler," dedi, her kültürlü hecesinde küçümseme vardı. Siyah deri eldivenlerini çıkardı ve kaşmir paltosunun cebine soktu. "Şoförüm sokak seviyesinin altındaki servis kapılarına yaklaşabilmek için otelin etrafında bir düzine tur atmak zorunda kaldı."

Dragos parmaklarını masaya vurmaya devam etti. "Lobi girişinde bir sorun mu var?"

Dragos'un kendisi gibi ikinci nesil Breed olarak doğan teğmeninin yüzü hafifçe kızardı. "Günün ortasındayız, efendim. Bu kadar güneş ışığı altında dakikalar içinde cayır cayır yanarım."

Dragos şaşırmadan sadece baktı. Buluşma yerlerinin uygunsuzluğundan o da memnun değildi. Kendi evinin konfor ve güvenliğinin tadını çıkarmayı tercih ederdi. Ama bu artık mümkün değildi. Tarikat operasyonuna müdahale ettiğinden ve onu saklanmak için çırpınmaya gönderdiğinden beri.

Keşfedilme korkusuyla, artık hiçbir sivil vatandaşına izin vermiyordu.

yeni karargâhının nerede olduğunu bilmiyordu. Daha ileri bir önlem olarak, hiçbiri diğer tesislerinin ve personelinin yerlerini de bilmiyordu. Teğmenlerinden herhangi birinin Tarikat'ın eline geçmesi ve Lucan'ın gazabından kurtulma umuduyla Dragos'u tehlikeye atması riskini göze alamazdı.

Lucan Thorne ve onun kendine özgü savaşçı şövalyelerini düşünmek bile Dragos'un ağzında acı bir tat bırakıyordu. Uğruna çalıştığı her şey--

Hazır elleriyle yakalamak için sabırsızlandığı gelecek vizyonu, Tarikat'ın eylemleri yüzünden bozulmuştu. Onu kuyruğunu kısıtırıp kaçmaya zorlamışlardı. Onu, operasyonunun en önemli merkezini, yüz milyonlarca dolara ve mükemmelleştirmek için onlarca yıllık bir çabaya mal olan bir bilimsel araştırma süper laboratuvarını yok etmeye zorladılar.

Şimdi hepsi gitmiş, Connecticut'taki sık bir ormanın ortasında kül ve şarapnel parçalarından başka bir şey yok.

Dragos'un yüzyıllardır alışkın olduğu güç ve ayrıcalığın yerini şimdi gölgelerde gizlenmek ve düşmanlarının kendisine yaklaşmadığından emin olmak için sürekli omzunun üzerinden izlemek almıştı. Tarikat onu avcının tuzağından kaçmaya çalışan bir tavşan gibi kaçmaya ve sinmeye zorlamıştı ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu.

En son rahatsızlık, Dragos'un nihai hâkimiyet arayışındaki en değerli ve yeri doldurulamaz aracı olan Kadim'in kaçışıyla Alaska'da yaşanmıştı. Kadim'in yeni bekletme tankına taşınması sırasında serbest kalması yeterince kötüydü. Ancak Tarikat'ın bir şekilde sadece Alaska'daki laboratuvarı değil, kaçak öteki dünyayı da bulmayı başarması felaketi daha da kötüleştirdi.

Dragos bu iki önemli parçayı da savaşçılara kaptırmıştı. Onlara bir şey daha kaptıracak değildi.

"İyi haberler duymak istiyorum," dedi teğmenine, kaşlarının çatıklığının altından erkeğe bakarak. "Sana verilen görevde nasıl ilerliyorsun?"

"Her şey hazır efendim. Hedef ve yakın aile üyeleri bu hafta yurtdışındaki tatillerinden Amerika'ya döndüler."

Dragos onaylarcasına homurdandı. Söz konusu hedef neredeyse bin yaşında bir Irk büyüğüydü -Aslında Birinci Nesil- ki Dragos'un onu gözüne kestirmesinin nedeni de tam olarak buydu. Lucan Thorne ve savaşçı çetesinin işine son vermek istemesinin yanı sıra, Dragos ilk görev hedeflerinden birine de geri dönmüştü: gezegendeki tüm Birinci Nesil Irkların sistematik olarak ve tamamen yok edilmesi.

Lucan'ın kendisinin ve Tarikat'ın kurucu üyelerinden Tegan'ın her ikisinin de Gen Ones olması bu hedefi daha da tatlı kılıyordu. Ve tüm 74

daha zorunlu. Tüm Gen On'ları ortadan kaldırarak -kendisine sorgusuz sualsiz hizmet etmek üzere yetiştirilmiş ve eğitilmiş suikastçılar dışında- Dragos ve ırkın diğer ikinci nesil üyeleri varsayılan olarak var olan en güçlü vampirler haline geleceklerdi.

Ve eğer, ya da daha doğrusu, Dragos tek başına hayal ettiği ve gerçekleşmesini sağladığı geleceği paylaşmaktan yorulduğunda, o zaman tüm ikinci nesil çağdaşlarını da ortadan kaldırmak için kişisel suikastçı ordusunu çağıracaktı.

Teğmeni, Dragos'un birkaç gün önce bizzat tasarladığı planın ince noktalarını gözden geçirmek için acele ederken, sıkılmış olsa da düşünceli bir sessizlik içinde oturuyordu. Adım adım, taktik taktik, diğer Cins erkek her şeyi ortaya koydu ve hiçbir şeyin şansa bırakılmadığından emin oldu.

Teğmen, "Gen One ve ailesi evlerine döndüklerinden beri 24 saat gözetimimiz altında," dedi. "Emriniz üzerine operasyon için tetiği çekmeye hazırız efendim."

Dragos başını eğerek belli belirsiz bir selam verdi. "Bunu gerçekleştir." "Emredersiniz, efendim."

Teğmenin derin bir selam verip sıyrılarak geri çekilmesi, Dragos'u en az, yaklaşmakta olan bu saldırının Tarikat'a onun yenilmiş olabileceğini ama henüz yenilmediğini açıkça göstereceği düşüncesi kadar memnun etti.

Aslında, Boston'daki gösterişli otelde bulunması -ve kendisi ile nüfuzlu insanlardan oluşan özenle seçilmiş bir grup arasında ayarlanması haftalar süren birkaç önemli tanışma toplantısından biri- Dragos'un nihai zaferine giden merdivendeki konumunu sağlamlaştıracaktı. Başarının tadını şimdiden alabiliyordu.

"Ah, bir şey daha var," diye seslendi Dragos giden ortağına. "Evet, efendim?"

"Eğer beni bu konuda başarısızlığa uğratırsan," dedi hoş bir şekilde, "sana kendi kalbini yedirmeme hazır ol."

Erkeğin yüzü, zemini kar gibi kaplayan halı kadar beyazlamıştı. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, efendim."

Dragos hem dişlerini hem de azı dişlerini göstererek gülümsedi.

"Öyle olmadığını göreceksin." 75

BÖLÜM

Dokuz

Şehirde geçirdiği gecenin ölümüne bulanmış karmaşasından sonra Brock, yerleşkeye döndüğü günün büyük bölümünde Jenna'dan uzak durmayı başarmış olmasını kişisel bir zafer olarak görüyordu. İki adamın cesetlerinin Mystic Nehri'nin soğuk sularına atılmasıyla birlikte, bütün gece peşini bırakmayan öfkeden kurtulmaya çalışarak şafak sökene kadar dışarıda tek başına kalmıştı.

O sabah birkaç saatliğine Tarikat'ın karargâhına döndükten sonra bile, masum bir kadının zarar göreceğini düşündüğünde içini kaplayan yersiz - tamamen istenmeyen- öfke duygusu, kaslarının şiddet ihtiyacıyla titremesine neden oluyordu. Silah odasında ter içinde geçirdiği birkaç saatlik kılıç çalışması öfkesinin bir kısmının geçmesine yardımcı olmuştu. Eğitimin ardından kendini cezalandırdığı kırk dakikalık haşlama duşu da öyle.

Gideon'un kısa bir süre sonra indirdiği bir-iki yumruk olmasaydı, kendini çok iyi hissedebilir, kafasının yeniden düz ve sıkı olduğunu hissedebilirdi.

İlk darbe, Jenna'nın yerleşkedeki diğer kadınlarla kahvaltıdan indiği ve ondan bir tur daha doku testi ve kan tahlili yapmasını istediği haberiyle. Kadim'in yanında geçirdiği zamanla ilgili bir şey hatırlamıştı; Gideon'un söylediğine göre bu şey yiğit kadını oldukça sarsmıştı.

İkinci darbe, ilk numunelerin alınıp analizörlerden geçirilmesinden hemen sonra gelmişti.

Jenna'nın kan sayımı ve DNA'sı Gideon'un onları en son kontrol ettiği zamandan beri önemli ölçüde değişmişti.

Dün sonuçları normaldi. Bugün, her şey normalin dışındaydı.

"Hemen sonuca varamayız. Bu raporlar neye işaret ediyor olursa olsun," dedi Lucan sonunda sessizliğin içinde, derin ve ciddi sesiyle.

"Belki de bir örnek daha almalıyız," dedi Tess, 76 kişiden sadece biri.

Şu anda teknoloji laboratuvarındaki kadınlar. Rahatsız edici laboratuvar sonuçlarından başını kaldırıp Lucan, Brock ve Gideon'un bulgularını gözden geçirmek üzere oraya çağrılmış olan diğer Tarikat üyelerine baktı. "Jenna'yı alıp ikinci bir test için revire geri getireyim mi?"

"Yapabilirsin," dedi Gideon, "ama bir numune daha almak hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Soluk mavi gözlüklerini çıkarıp önündeki akrilik çalışma masasının üzerine fırlattı. Burnunun kenarını sıkarak yavaşça başını salladı. "Bu tür DNA mutasyonları ve devasa hücresel çoğalmalar basitçe gerçekleşmez. İnsan vücudu, organları ve atardamarları üzerinde bu denli önemli değişikliklere yol açacak talepleri karşılayabilecek kadar gelişmiş değil; böyle bir şeyin merkezi sinir sistemi üzerinde yaratacağı etkiden bahsetmiyorum bile."

Kollarını göğsünde kavuşturan Brock, Kade, Dante ve Rio'nun yanındaki duvara yaslandı. Hiçbir şey söylemedi, gördüğü ve duyduğu her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Lucan kimsenin hemen bir sonuca varmamasını tavsiye etmişti ama şu andan itibaren Jenna'nın gelecekteki iyiliğinin ciddi şekilde sorgulanmakta olduğunu varsaymamak çok zordu.

Nikolai, Tegan ve Hunter ile birlikte büyük masada oturduğu teknoloji laboratuvarının diğer tarafından, "Anlamıyorum," dedi. "Neden şimdi? Yani, eğer daha önce her şey normalse, neden birdenbire kanında ve DNA'sında mutasyonlar meydana geldi?"

Gideon belli belirsiz omuz silkti. "Daha düne kadar derin bir uykuda, neredeyse komada olduğu gerçeği olabilir. Uyandıktan sonra kas gücünün arttığını biliyorduk. Brock bunu ilk elden gördü, Jenna yerleşken kaçtığı anda biz de öyle. Şu anda gördüğümüz hücresel değişiklikler sadece uyanmaya karşı gecikmiş bir tepki olabilir. Bilinçli ve uyanık olmak vücudunda bir tür şalter görevi görmüş olabilir."

"Dün gece vuruldu," diye ekledi Brock, boğazının arkasını tıkayan öfkeli hırıltısını bastırarak. "Şu anda kan tahlilinde gördüğümüz şeyle bunun bir ilgisi olabilir mi?"

"Belki," dedi Gideon. "Her şey mümkün, sanırım. Bu benim ya da bu odadaki herhangi birinin daha önce gördüğü bir şey değil."

"Evet," diye onayladı Brock. "Ve bu berbat bir şey değil mi?"

Sterling Chase, teknoloji laboratuvarının arka tarafında, sandalyesinde geriye doğru eğilirken çizmeli ayaklarını konferans masasına dayamış bir halde boğazını temizledi. "Her şeyi göz önünde bulundurursak, belki de bu kadına yerleşke içinde bu kadar özgürlük vermek iyi bir fikir değildir. Şu anda çok büyük bir soru işareti. Tek bildiğimiz, yürüyen bir saatli bomba olabileceği."

Uzun bir süre boyunca kimse bir şey söylemedi. Brock

sessizlikten nefret ederdi. 77

Savaşçıların hiçbirinin düşünmek istemeyeceği bir şeyi ortaya attığı için Chase'den nefret ediyordu.

"Ne önerirsiniz?" Lucan, Tarikat'a katılmadan önce on yıllarını Irk'ın bürokratik İcra Teşkilatı'nın bir parçası olarak geçirmiş olan erkeğe ayık bir bakış fırlatarak sordu.

Chase sarışın bir kaşını kaldırdı. "Bana kalsa, onu en kısa zamanda yerleşkeden uzaklaştırdım. Onu operasyonumuzdan olabildiğince uzakta, sıkı ve güvenli bir yere kapatırdım, en azından Dragos'u sonsuza dek alaşağı etme şansımız olana kadar."

Brock'un hırıltısı boğazından patladı, kin dolu bir karanlıktı. "Jenna burada kalıyor."

Gideon gözlüklerini tekrar taktı ve Brock'a doğru başını salladı. "Katılıyorum. Onu şimdi çıkarmaktan rahatsız olurum. Gözümü ondan ayırmak istemiyorum."

En azından hücresel ve nörolojik düzeyde ona neler olduğunu daha iyi anlayabilmek için."

"Keyfinize bakın," dedi Chase. "Ama eğer yanılıyorsanız hepimizin cenazesi olacak."

"O kalıyor," dedi Brock, kısık bakışlarını masanın üzerinde sırtan eski Ajan'a dikerek.

"Onu gördüğün andan beri bu insan için ereksiyon oluyorsun."

Chase'in sesi hafif ama ifadesi meydan okumayla karanlıktı. "Kanıtlayacak bir şeyin mi var, dostum? Ne yani, zor durumdaki bir genç kız için doğuştan enayilerden biri misin? Kayıp Sebeplerin Koruyucu Azizi. Anlaşmanız bu mu?"

Brock tek bir sıçrayışla masanın üzerinden atladı. Ellerini Chase'in boğazına dolayacaktı ama vampir onun geldiğini gördü ve aynı hızla hareket etti. Sandalye devrildi ve yarım saniye içinde iki iri adam göz göze, çene çeneye, ikisinin de kazanamayacağı kaynayan bir çatışmaya kilitlendi.

Brock güçlü ellerin onu yüzleşmeden uzaklaştırdığını hissetti--

Kade ve Tegan, Chase'in hak ettiği vuruşu yapamadan oradaydı. Chase'in arkasında ise Lucan ve Hunter vardı; ikisi ve savaşçıların geri kalanı, erkeklerden biri olayı tırmandırmayı düşünürse durumu kontrol altına almaya hazırды.

Chase'e ters ters bakan Brock, kendisinin yoldaşından uzaklaştırılmasına izin verdi ama zar zor. İlk defa Sterling Chase'in düşmanca ve saldırgan doğasını düşündü ve bu yetenekli -bir zamanlar namuslu- erkeği bu kadar dengesiz olmaya iten şeyin ne olduğunu düşündü.

Eğer Tarikat'ın içinde endişelenmesi gereken bir saatli bomba varsa, Brock şu anda bu tehlikenin kaynağına bakıp bakmadığını merak ediyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Alex uzanıp güven verici bir şekilde elini tutana kadar Jenna hayal kırıklığını yüksek sesle dile getirdiğini fark etmemişti. "Gideon örnekleriniz üzerinde bazı ekstra testler yapmak istediğini söyledi. Yakında bir şeyler duyacağımıza eminim."

Jenna keskin bir iç çekti. Elinde baston, her ne kadar ona dayanmaya çok az ihtiyaç duysa da, oturduğu koltuktan kalktı ve topallayarak dairenin oturma odasının diğer tarafına geçti. Birkaç saat önce revirde kanı alındıktan sonra Alex ve Tess tarafından oraya getirilmiş ve yerleşkede kaldığı süre boyunca özel odayı kendi odası olarak kullanabileceği söylenmişti.

Konut süiti revirdeki odasına kıyasla büyük bir gelişme göstermişti. Büyük boy deri mobilyalar ve titizlikle cilalanmış ve dağınıklıktan arındırılmış koyu ahşap masalarla geniş ve rahattı. Uzun ahşap kitaplıklar bir kütüphane dolusu klasik, felsefe, politika ve tarih kitabıyla kaplıydı. Ciddi, düşündürücü kitaplar, düzgün bir şekilde düzenlenmiş, alfabetik sıraya *dizilmiş* kitaplarla dolu raflarla tezat oluşturuyordu.

yanında yer alan popüler ticari kurgu.

Jenna bakışlarının kitap ve yazar raflarında dolaşmasına izin verdi, bunca zamandır Gideon ve diğerlerinden gelecek cevapları beklemesine neden olan şey üzerinde uzun süre düşünmemek için bir anlık dikkat dağınıklığına bile ihtiyaç duyuyordu.

"Tess bir saatten fazladır aşağıda," diye işaret etti, tarih bölümündeki yerinden kadın caz şarkıcıları hakkında bir kitap çıkardı. Kitaba duyduğu ilgiden çok ellerine bir şeyler yaptırmak için birkaç sayfa çevirdi.

1920'lerin gece kulüpleriyle ilgili bir bölümü karıştırırken, s a r a r m ı ş eski bir fotoğraf kayıp düştü. Jenna yere düşmeden önce onu yakaladı. Fotoğraf

Parıldayan ipekler ve parlak kürkler giymiş genç ve güzel bir kadının ışıltılı yüzü görüntüden dışarı bakıyordu. İri, badem biçimli gözleri ve uzun simsiyah saçlarının arasında parlıyor gibi görünen porselen gibi açık teniyle güzel ve egzotikti, özellikle de arkasındaki caz kulübünün ortamında.

Kendi hayatı karmaşa ve endişe içinde kıvrılırken Jenna bir an için genç kadının gülümsemesindeki saf sevinçten etkilenmişti. Bu öylesine çığ ve dürüst bir sevinçti ki Jenna'nın ona bakması neredeyse canını yakacaktı. Bir zamanlar kendisi de böyle bir mutluluğu tatmıştı, değil mi? Tanrım, o fotoğraftaki genç kadının yarısı kadar bile canlı hissetmeyeli ne kadar olmuştu?

Kendine acımasına öfkelenen Jenna resmi sayfaların arasına geri koydu, sonra da kitabı raftaki yerine geri koydu. "Buna katlanamam 79

Biliyorum. Bu beni deli

ediyor." "Biliyorum Jen, ama--"

"Boş ver bunu. Burada daha fazla beklemeyeceğim," dedi ve arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. Kapıya doğru ilerlerken bastonunun ucu halıyla kaplı zemine çarptı. "Şimdiye kadar sonuçların bir kısmını almış olmalılar. Neler olup bittiğini öğrenmeliyim. Oraya kendim gideceğim."

Alex arkasından, "Jenna, bekle," diye uyardı.

Ama çoktan koridordaydı, bastonunun engellemesi ve her aceleci adımda bacağına vuran ağrı arasında idare edebildiği kadar hızlı yürüyordu.

"Jenna!" Alex seslendi, kendi ayak sesleri boş koridorda hızla yükseliyordu.

Jenna cilalı beyaz mermerin bir kıvrımından diğerine geçerek ilerlemeye devam etti. Bacağı zonklamaya başlamıştı ama umurunda değildi. Onu sadece yavaşlatan bastonunu fırlatıp atarak boğuk seslere doğru koşmaya başladı

erkek sesleri geliyordu. Teknoloji laboratuvarının cam duvarlarına ulaştığında nefes nefese kalmıştı, dudaklarının üzerinde ve alnında acıdan kaynaklanan bir ter tabakası oluşmuştu.

Gözleri ciddi görünümlü gruptaki herkesten önce Brock'u buldu. Yüzü gergindi, boynundaki tendonlar kablo gibi gerilmişti, ağzı sert, neredeyse tehditkâr bir çizgi halinde düzleşmişti. Odanın arka tarafında duruyordu, etrafı diğer birkaç savaşçıyla çevriliydi, hepsi gergin ve tedirgin görünüyordu - şimdi o da orada olduğu için daha da gergin. Gideon ve Tess laboratuvarın ön tarafındaki bilgisayar iş istasyonlarının yanında toplanmışlardı.

Herkes ona bakmak için yaptıkları işe ara vermişti.

Jenna bakışlarının ağırlığını fiziksel bir şey gibi hissetti. Kalbi küt küt atmaya başladı. Belli ki ellerinde kan tahlili sonuçları vardı. Sonuçlar ne kadar korkunç olabilirdi?

Adımları yavaşlayıp teknoloji laboratuvarının geniş cam kapılarının önünde durduğunda yüzlerindeki ifadeler okunamaz haldeydi, herkes temkinli ve sessiz bir gözlem içinde onu izliyordu.

Tanrım, şimdi ona sanki onu daha önce hiç görmemişler gibi bakıyorlardı.

Hayır, grup kıpırdamadan dururken, diğer taraftaki ayık toplantı ile arasında duran şeffaf duvarın arkasından onu izlediklerini fark etti. Sanki çoktan ölmüş olmasını bekliyorlarmış gibi ona bakıyorlardı.

Sanki bir hayaletmiş gibi.

Dehşet midesine soğuk ve ağır bir şekilde yerleşmişti ama şimdi g e r i adım atacak değildi.

"Beni içeri alın," diye talep etti, kızgın ve korkmuş bir halde. "Lanet

olsun, 80 şu lanet kapıyı aç ve bana neler olduğunu anlat!"

Elini kaldırdı ve yumruk yaptı ama cama vurmaya fırsat bulamadan yumuşak bir tıslamayla kapı açıldı. Hışımınla içeri girdi, Alex de peşinden onu takip ediyordu.

"Anlat bana," dedi Jenna, bakışları bir sessiz yüzden diğerine gezinirken. Alex dışında odada güven duyduğu tek kişi olan Brock'a takıldı kaldı. "Lütfen... Ne bulduğunu bilmem gerekiyor."

"Kanında bazı değişiklikler olmuş," dedi, derin sesi inanılmaz derecede alçaktı. Fazla nazikti. "DNA'nızda da."

"Değişiklikler." Jenna zorlukla yutkundu. "Ne tür değişiklikler?"

"Anomaliler," diye araya girdi Gideon. Başını çevirip ona baktığında, savaşçının gözlerindeki endişeyi fark etti. Dikkatli konuşuyordu, hastasına en kötü haberleri veren bir doktor gibi bakıyor ve öyle konuşuyordu. "Bazı garip hücresel kopyalar bulduk Jenna.

Mutasyonlar DNA'nıza geçiyor ve aşırı bir hızla çoğalıyor. Bu mutasyonlar örneklerinizi en son analiz ettiğimizde mevcut değildi."

Duyduğunu sandığı şeyi inkâr etme refleksiyle olduğu kadar şaşkınlıkla da başını salladı. "Anlamıyorum. Bir tür hastalıktan mı bahsediyorsun? O yaratık beni ısırduğunda bana bir şey mi bulaştırdı?"

"Öyle bir şey değil," dedi Gideon. Lucan'a endişeli bir bakış fırlattı.

"Yani, tam olarak öyle değil."

"O zaman *tam olarak* ne?" diye sordu. Cevap bir saniye bile geçmeden yüzüne çarptı. "Aman Tanrım. Boynumun arkasındaki bu şey." Elini Kadim'in o granül büyüklüğündeki tanımlanamayan maddeyi yerleştirdiği noktanın üzerine koydu. "İçime koyduğu bu şey değişikliklere neden oluyor.

Demek istediğiniz bu, değil mi?"

Gideon ona hafifçe başını salladı. "Bu bir çeşit biyoteknoloji--

İrkin ya da insanoğlunun yaratabileceği hiçbir şey yok. Bugün çektiğimiz en yeni röntgen filmlerine göre, implant omuriliğinize çok hızlı bir şekilde entegre oluyor."

"Çıkar onu."

İri erkeklerden oluşan grupta tedirgin bakışlar dolaştı. Tess bile Jenna'nın bakışlarını tutmak istemeyerek garip bir sessizlik içindeydi.

"O kadar basit değil," diye yanıtladı Gideon sonunda. "Belki de röntgeni kendiniz görmelisiniz."

Kendisine söylenen herhangi bir şeyin kanıtını görmek isteyip istemediğini düşünmeden, kafatası ve omurgasının görüntüsü 81

önündeki duvara monte edilmiş bir monitörde tam ekran yanıp sönüyordu. Jenna bir anda, en üst omurunun ortasında parlak bir şekilde parlayan pirinç büyüklüğündeki nesneyi hastalıklı bir aşinalıkla fark etti. Dün mevcut olan ipliksi dallar bu yeni slaytta çok daha fazlaydı.

Kolaylıkla yüzlercesi, her bir ince tel karmaşık bir şekilde örülüyordu.

Omuriliği boyunca ve çevresinde.

Gideon boğazını temizledi. "Dediğim gibi, bu nesne görünüşe göre genetik materyal ve gelişmiş yüksek teknolojinin bir kombinasyonundan oluşuyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim ve bunun ne olduğuna yaklaşan herhangi bir insan bilimsel araştırması da bulamadım. DNA'nızda ve kan tahlillerinizde gördüğümüz biyolojik dönüşüm göz önüne alındığında, genetik materyalin kaynağının Kadim'in kendisi olduğu anlaşılıyor."

Bu da o yaratığın bir parçasının onun içinde olduğu anlamına

geliyordu. Orada yaşıyordu. Gelişiyordu.

Jenna'nın nabzı göğsünde sertçe atıyordu. Damarlarında dolaşan kanın pompalanışını ve hücumunu hissetti -mutasyona uğramış hücrelerin her kalp atışında vücudunu kemirdiğini, çoğalıp büyüdüğünü ve onu içten içe yiyip bitirdiğini hayal etti.

"Çıkarın şunu içimden," dedi, sesi sıkıntıyla yükseliyordu. "Çıkar şu lanet şeyi içimden, yoksa kendim yaparım!"

İki eliyle uzandı ve tırnaklarıyla ensesini tırmalamaya başladı, çaresizlik onu biraz çıldırttı.

Brock'un teknoloji laboratuvarının diğer tarafındaki pozisyonundan kıpırdadığını bile görmedi ama bir dakikadan kısa bir süre içinde hemen yanındaydı, iri elleri parmaklarını sarıyordu. Koyu kahverengi gözleri onun bakışlarını buldu ve onu bırakmadı.

"Sakin ol," dedi alçak bir fısıltıyla, ellerini nazikçe ama sıkıca ensesinden çekip sıcak kavrayışıyla tutarken. "Nefes al, Jenna."

Ciğerleri sıkıştı, sonra hıçkırıklara boğuldu. "Bırakın beni. Lütfen, hepiniz beni yalnız bırakın."

Geri çekilip uzaklaşmaya çalıştı ama nabzının ağır atışları ve kulaklarındaki ani çınlama etrafındaki odanın şiddetle sarsılmasına neden oldu. Karanlık bir bulantı dalgası onu sardı ve her şeyi kalın, baş döndürücü bir sisle kapladı.

"Yanımdayım," diye mırıldandı Brock'un yatıştırıcı sesi kulağına yakın bir yerde. Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve birkaç gün içinde ikinci kez kendini Brock'un kollarının güvenliğinde buldu.

BÖLÜM

On

Ne yaptığı ya da onu nereye götürdüğü konusunda bahane üretmedi. Sadece teknoloji laboratuvarından çıktı ve onu birkaç dakika önce Alex'le birlikte geldiği koridora geri götürdü.

"Bırak beni," dedi Jenna, duyuları hâlâ bulanıktı ve Brock'un bacaklarının her uzun adımında çınılıyordu. Brock'un kollarında kıpırdandı, bu küçük hareketin bile başının dönmesine ve midesinin bulanmasına neden olduğunu görmezden gelmeye çalıştı. Başını Brock'un kaslı ön kolunun üzerine düşürdü ve içinden acı dolu bir inilti sızdı. "Beni yere bırak dedim, lanet olsun."

Homurdandı ama yürümeye devam etti. "Seni ilk seferinde duydum."

Gözlerini kapattı, çünkü onları açık tutmak ve Brock onu yerleşkenin derinliklerine taşırken koridorun tavanının üzerinde kıvrılıp dönmesini izlemek çok zordu. Bir süre sonra yavaşladı, sonra aniden döndü ve Jenna kafasını kaldırıp baktığında Brock'un onu artık özel odası olan apartman dairesine geri getirdiğini gördü.

"Lütfen beni yere bırak," diye mırıldandı, dili kalınlaşmış, boğazı kurumuştur. Gözlerinin arkasındaki çarpıntı bir çekiç darbesine, kulaklarındaki çınlama ise kafatasını yarmak istercesine sağır edici yüksek frekanslı bir vızıltıya dönüşmüştü. "Oh, Tanrım," diye soludu, acısını gizleyemiyordu. "Çok acıyor..."

"Tamam," dedi Brock sessizce. "Artık her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak." Kendi zayıflığının sesi ve Brock'un onu bu halde görmesi karşısında aşağılanmış bir halde inledi. "Bana neler oluyor? Bana ne yaptı?"

"Şu anda bunun bir önemi yok," diye fısıldadı Brock, derin sesi çok sıkıydı. İnanılmayacak kadar dikkatliydi. "Hadi şu işi halledelim."

nce."

Onunla birlikte odayı geçti ve diz çökerek onu kanepeye yerleştirdi.

Jenna arkasına yaslandı ve bacaklarını nazikçe düzeltmesine izin verdi, rahatsızlık ve endişeden o kadar uzaklaşmamıştı ki, muhtemelen 83'ten biraz daha fazlasıyla birinin hayatını ezebilecek güçlü ellerin şefkatini fark etmedi.

Bu adamın iradesinin bir seğirmesi.

"Rahatla," dedi ve o güçlü, şefkatli elleri yüzüne yaklaştı. Ona doğru eğildi ve yanağını hafifçe okşadı, karanlık gözleri onu bakışlarını tutmaya zorluyordu. "Sadece rahatla ve nefes al Jenna. Bunu benim için yapabilir misin?"

şimdiden biraz sakinleşmişti, adının dudaklarındaki sesine, yanağından çenesine, oradan da aşağıya, boynunun kenarına doğru yavaşça kayan parmaklarının tüy gibi sıcaklığına alışmıştı. Brock bir eliyle ensesini kavrayıp diğer avucunu göğsünün üstünde acelesiz, yatıştııcı bir ileri geri hareketle kaydırırken, ciğerlerine girip çıkan kısa nefes patlamaları yavaşlamaya, hafiflemeye başladı.

"İşte bu," diye mırıldandı, bakışları hâlâ onunkilere kilitlenmişti, yoğun ve aynı zamanda inanılmaz derecede şefkatliydi. "Tüm acıyı bırak ve rahatla.

Güvendesin, Jenna. Bana güvenebilirsin."

Bu sözlerin onu neden bu kadar etkilediğini bilmiyordu. Belki de onu zayıflatan acısıydı. Belki de bilinmeyenin korkusuydu, Alaska'daki o soğuk, korkunç geceden beri aniden gerçekliği haline gelen belirsizliğin uurumuydu.

Belki de sadece uzun zaman geçmiş olmasının basit bir gerçeğiydi.

Dört yalnız yıl -sadece rahatlatmak için bile olsa, bir erkeğin dokunuşunun sert, sıcak okşayışını hissettiğinden beri.

Kendini şefkatli bir temasa ya da yakınlığa ihtiyacı olmadığına ikna ettiğinden beri geçen dört boş yıl. Etten kemikten bir kadın gibi, arzulanıyormuş gibi hissetmenin ne demek olduğunu hatırlamasının üzerinden geçen dört sonsuz yıl. Sanki bir gün kalbini daha fazlasına açabilecekmiş gibi.

Jenna gözyaşları gözlerine batmaya başladığında gözlerini kapattı. Beklenmedik bir şekilde üzerinde yükselen duygu kabarmasını bir kenara itti ve onun yerine Brock'un parmak uçlarının tenindeki rahatlatıcı sıcaklığına odaklandı.

Adamın sesinin üzerinde dolaşmasına izin verdi, sözlerinin ve dokunuşunun birlikte çalışarak onu içten dışa doğru parçalayan garip travmanın ıstırabını atlatmasına yardımcı olduğunu hissetti.

"Bu iyi, Jenna. Şimdi sadece nefes al."

Onunla konuşurken kafatasındaki acı mengenesinin gevşediğini hissetti. Brock başparmaklarıyla şakaklarını okşadı, parmakları saçlarının derinliklerine uzandı ve başını rahatlatıcı bir şekilde kavradı. Kulaklarındaki delici çınlama kaybolmaya başladı, ta ki sonunda yok olana kadar.

"Harika gidiyorsun," diye mırıldandı Brock, sesi öncekinden daha karanlıktı, hırıltının biraz üzerindeydi. "Bırak gitsin, Jenna. Geri kalanını bana ver."

Brock yüzünü ve boynunu okşadığı sürece onu içinde tutamayarak uzun, arındırıcı bir nefes verdi. İnledi, 84'ü memnuniyetle karşıladı

Yavaş yavaş acısını yutan zevk. "Güzel bir his," diye fısıldadı, onun dokunuşuna daha fazla sokulma dürtüsüne karşı koyamadı. "Acı artık o kadar da kötü değil."

"Bu iyi Jenna." Daha çok keskin bir nefese benzeyen bir nefes aldı, sonra alçak bir inilti çıkardı. "Şimdi her şeyi bırak."

Jenna o konuşurken parmak uçlarında bir titreme hissetti. Göz kapakları hızla açıldı ve gördükleri karşısında şaşkına dönerek ona bakakaldı.

Boynundaki tendonlar gerilmişti, çenesi o kadar sert kenetlenmişti ki dişlerinin kırılmaması mucizeydi. Zayıf yanağında bir kas çılgınca titriyordu. Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk terler vardı.

Acı içindeydi.

Sersemletici bir acı - tıpkı onun dokunuşunun acısını dindirmesinden birkaç dakika önce olduğu gibi.

O zaman farkına vardı.

Onu sadece elleriyle sakinleştirmiyordu. Bir şekilde onun acısını içinden çekip çıkarıyordu. Acısını hortumluyor, isteyerek kendi içine çekiyordu.

Bu fikirden rahatsız olan, ama orada uzanıp adamın dokunuşunun acımadan öte bir şey olduğunu hayal etmesine izin verdiği için daha da utanan Jenna ürkerek adamın uzanabileceği bir yerden kaçtı ve koltukta oturur pozisyona geçti. Adamın kehribar rengi ışık zerrecikleriyle parlayan koyu renk gözlerine bakarken öfkeyle sertçe nefes aldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soluyarak ayağa fırladı.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktığı anda çenesindeki kaslar gergin bir şekilde seğirdi. "Sana yardım ediyorum."

Görüntüler bir anda zihnine doluştu - Alaska'daki kulübesini istila eden yaratıkla yaşadığı esaretin sonrasını aniden canlı bir şekilde hatırladı.

O zaman da acı çekiyordu. Dehşet ve şok içindeydi, o kadar çok kafa karışıklığı ve dehşet içindeydi ki bu yüzden ölebileceğini düşünmüştü.

Ve onu rahatlatan sıcak, şefkatli elleri hatırladı. Dünyasındaki her şey kaosa sürüklenirken, karanlık bir melek gibi hayatına giren ve onu güvende tutan, korunaklı ve sakin tutan, acımasızca yakışıklı bir yabancının yüzünü.

"Sen de oradaydın," diye mırıldandı, bunu ancak şimdi fark ettiği için afallamıştı.

"Alaska'da, Kadim gittikten sonra. Sen benimle kaldın. O zaman da acımı dindirmiştin. Ve daha sonra, buraya, yerleşkeye getirildikten sonra. Tanrım... revirde kaldığım süre boyunca hep yanımda mıydın?"

Gözleri kıza sabitlenmişti, karanlık ve okunaksızdı. "Sana yardım edebilecek tek 85 kişi bendim."

"Senden kim istedi?" diye sordu, bilerek sertçe, ama hâlâ içinde dolaşan, yasak ve istenmeyen sıcaklığı boşaltmak için çaresizce.

Uzun süren çilesi boyunca onu bir tür çocuk gibi şımartmanın gerekli olduğunu düşünmesi yeterince kötüydü. Şimdi de bunu yapmanın gerekli olduğunu düşünmesi daha da kötüydü. Onun dokunuşunu gerçekten hoş karşıladığını bir an bile düşünmesine izin vermezse lanetlenecekti.

Birkaç dakika önce onun için yaptıklarından dolayı yüz ifadesi hâlâ acı içinde olan adam başını salladı ve alçak sesle bir küfür savurdu. "Kimsenin yardımını istemeyen bir kadın için, buna çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Ona bu duyguyu nereye sokabileceğini söyleme isteğine güçlkle karşı koydu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Dün gece şehirde yaptığın gibi mi?" diye meydan okudu. "Birkaç dakika önce teknoloji laboratuvarında, inatçı kışınla yer arasına giren tek şey kollarım olmadan hemen önce yaptığın gibi mi?"

Aşağılanmışlık bir tokat gibi yanaklarını yaktı. "Biliyor musun? İkimizi de biraz kederden kurtar ve bana daha fazla iyilik yapma."

Ondan uzaklaştı ve hâlâ dışarıdaki koridora açılan kapıya doğru yürümeye başladı. Mucizevi bir şekilde acısız attığı her adım Brock'a olan öfkesini daha da artırıyordu. Aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koymaya daha da kararlı hale getirdi.

Eşiğe bir metre bile yaklaşamadan, adam önünde duruyordu. Onun hareket ettiğini görmemiş ya da duymamış olmasına rağmen yolunu kesiyordu.

Kısa bir süre durdu. Adama bakakaldı, adamın kontrolünde olduğu belli olan doğaüstü hız karşısında hayrete düşmüştü.

"Çekil yolumdan," dedi ve onu geçmeye çalıştı.

Kadının yanından geçerek devasa bedenini doğrudan kadının önüne koydu.

Bakışlarının yoğunluğu ona daha fazla şey söylemek istediğini söylüyordu ama Jenna bunu duymak istemiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Başına gelen her şeyi düşünmek için boşluğa ihtiyacı vardı... hâlâ olan ve her geçen gün daha da dehşet verici hale gelen her şeyi. "Kenara çekil," dedi, sesine sızan küçük aksaklıktan nefret ederek.

Brock yavaşça elini kaldırdı ve kızın alnındaki bir tutam saçı süpürdü. Bu şefkatli bir jestti, Jenna'nın çok arzuladığı ama kabul etmekten korktuğu bir nezaket. "Artık bizim dünyamızdasın Jenna. İster kabul et ister etme, boyundan büyük işlere kalkıştın."

Konuşurken onun ağzını izliyor, dolgun, şehvetli dudaklarının hareketlerine kendini bu kadar kaptırmamış olmayı diliyordu. Hâlâ 86

Adamın nefesini içine çekip kontrollü bir şekilde dışarı verirken burun deliklerinin hafifçe genişlemesinden bunu anlayabiliyordu. Yakışıklı yüzündeki ve güçlü boynundaki gerginlik de azalmamıştı.

Kendisine ait olan bir yükü onun taşıdığını görmek, kendisini küçük ve güçsüz hissetmesine neden oldu.

Hayatı boyunca kendini kanıtlamak için mücadele etmişti - ilk olarak babasına ve kardeşi Zach'e, her ikisi de o na kolluk kuvvetlerinde başarılı olmak için gerekenlere sahip olduğundan şüphe duyduklarını kesin bir dille bildirmişlerdi. Daha sonra,

mükemmel bir eş ve anne olmak için çabaladı. Tüm hayatı güç, disiplin ve kabiliyet temelleri üzerine kurulmuştu.

İnanılmaz bir şekilde, şimdi Brock'un karşısında dururken, onun insandan başka bir şey - tehlikeli ve uhrevi bir şey - olduğu gerçeği zeminin açılıp onu bütünüyle yutmasını istemesine neden olmuyordu. Zırh gibi giydiği öfkenin sert kabuğunun arkasını görebileceği ve onu gerçekte olduğu gibi korkmuş, yalnız bir başarısızlık olarak tanıyabileceği korkusuydu.

Brock aralarındaki uzun sessizlikte başını hafifçe bir kez daha salladı. Brock'un gözleri yavaşça Jenna'yı süzdü ve tekrar Jenna'nın bakışlarıyla buluşmadan önce yüzünde gezindi. "Arada bir birine yaslanma ihtiyacı duymaktan daha kötü şeyler de var Jenna."

"Lanet olsun, yolumdan çekil dedim!" Onu itti, içindeki tüm öfke ve korkuyla iterken avuç içleri onun geniş göğsüne değdi.

Brock birkaç adım geriye doğru uçtu ve neredeyse koridorun uzak duvarına çarpıyordu.

Jenna az önce yaptığı şey karşısında hayrete düşmüş ve şaşırmış bir halde nefesini içine çekti. Dehşete düşmüştü.

Brock devasa bir güçtü, bir buçuk metre boyunda ve muhtemelen 250 kilodan fazla kas ve güce sahipti. Ondan çok daha güçlü bir şeydi.

Şimdiye kadar bildiği her şeyden çok daha güçlü bir şey.

Ve onu fiziksel olarak birkaç adım öteye itmişti.

Kaşları şaşkın bakışlarının üzerine kalktı. "Tanrım," diye mırıldandı, sesinde öfkeden çok şaşkınlık vardı.

Jenna ellerini önüne uzattı ve sanki başka birine aitlermiş gibi onlara baktı. "Aman Tanrım. Ben nasıl ... Az önce ne oldu?"

"Her şey yolunda," dedi, o çıldırtıcı sakinliğiyle ona doğru geri yürürken.

87

"Brock, özür dilerim. Gerçekten bunu yapmak istememiştim--"

"Biliyorum," dedi ayık bir şekilde başını sallayarak. "Endişelenme. Bana zarar vermedin."

Bir histeri baloncuğu boğazının arkasına doğru tırmandı. Önce, implantın bir şekilde DNA'sını değiştirdiğine dair şok edici haber ve şimdi de bu - ona ait olması mümkün olmayan ama bir şekilde ona ait olan bir güç. Malikânedeki kaçışını ve Kadim'in omuriliğine kendisinden bir parça bırakmasından bu yana kazanmış gibi görüldüğü tuhaf dil yeteneklerini düşündü.

"Bana neler oluyor, Brock? Tüm bunlar ne zaman sona erecek?"

Kadının titreyen ellerini avuçlarının arasına aldı ve sabit tuttu.

"Her ne yaşıyorsanız yaşayın, bunu tek başınıza atlatmak zorunda değilsiniz. Bunu anlamanız gerekiyor."

Adamın yerleşkedeki herkes adına mı yoksa kendisi adına mı konuştuğunu bilmiyordu. Ondaki açıklama isteyecek sesi yoktu. Kendi kendine ne demek istediğinin önemli olmadığını söylese de, ona bakarken kalbinin hızla çarpmasına engel olamadı. Onun sonsuz kahverengi gözlerinin sıcaklığı altında, korkularının en kötüsünün eriyip gittiğini hissetti.

Kendini sıcak ve korunmuş hissediyordu, inkâr etmek istediği ama Brock onu ellerinde ve bakışlarında tuttuğu sürece yapamayacağı şeylerdi bunlar.

Uzun bir süre sonra kaşlarını çattı ve yavaşça ellerini bırakarak avuçlarının kollarının üzerinde gezinmesine izin verdi. Bu şehvetli bir okşamaydı, yakınlıktan daha azıyla karıştırılamayacak kadar uzun sürdü. Jenna bunu biliyordu ve onun da bildiğini görebiliyordu.

Koyu renk gözleri daha da derinleşerek onu yutuyor gibiydi. Yavaşça ağzına düştüler ve Jenna'nın nefesi titrek bir iç çekişle dışarı çıkarken orada kaldılar.

Artık ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Bu kadar yakın kalmaları için hiçbir neden yoktu, vücutlarını ayıran birkaç santimden başka bir şey yoktu. Adamın ağzıyla kadının ağzı arasında o kadar bile mesafe yoktu. Adamın başını hafifçe eğmesi ya da kadının başını yukarı doğru kaldırması dudaklarının birleşmesi için yeterli olacaktı.

Brock'u öpme düşüncesi Jenna'nın nabzını hızlandırdı.

Onu bu odaya getirdiğinde aklından geçen en uzak şey buydu. Hatta birkaç dakika önce, korkusu ve öfkesi onu bir avcının tuzağına yakalanmış vahşi bir hayvan gibi tıslatıp hırlattığında bile.

Ama şimdi, vücudunun ona doğru yayılan sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında dururken, teninin baharatlı kokusu başını ona yaslayıp onu içine çekmesi için onu cezbederken, Brock'u öpmek kalbinin her çarpıntısıyla birlikte içinden gelen gizli bir dürtüydü.

88

Belki de onun ne hissettiğini biliyordu.

Belki o da aynı şeyi hissediyordu.

Sert bir küfür savurdu, sonra ondan küçük bir adım geri çekildi, sertçe ona baktı ve kaşlarını çattı. "Ah, lanet olsun... Jenna ..."

Uzanıp şefkatle yüzünü kocaman ellerinin arasına aldığı anda, odadaki tüm hava buharlaşıp uçmuş gibiydi. Jenna'nın ciğerleri göğsünde dondu,

Ama kalbi çarpmaya devam etti, o kadar hızlı çarpıyordu ki patlayabileceğini düşündü.

Dehşet ve umut içinde bekledi, Brock'un ağzını kendi ağzında hissetmeye duyduğu ihtiyaçla şaşkına dönmüştü.

Dili dudaklarının üzerinde hızla gezindi, bu hareket ona elmas gibi parlayan dişlerinin keskin uçlarını bir an için görme fırsatı verdi. Tekrar küfretti, sonra bir kol mesafesine kadar geri çekildi, önünde bir saniye önce vücudunun sıcaklığının olduğu yerde yüzen soğuk bir hava boşluğu bıraktı.

"Şu anda burada olmamalıydım," diye mırıldandı kalın kalın. "Ve senin biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Rahatına bak. Yatakta yeterince battaniye yoksa, banyodaki gömme dolabımda daha fazlasını bulabilirsin. Ne istersen onu kullan."

Jenna zihinsel olarak kendini konuşma moduna geri döndürmek zorunda kaldı. "Bu, um ... burası senin odan mı?"

Başını hafifçe salladı, koridora doğru adım atmaya başlamıştı bile.

"Öyleydiler. Artık sizindirler."

"Bir dakika bekle." Jenna onun peşinden sürüklendi. "Peki ya sen? Kalacak başka bir yerin var mı?"

"Merak etme," dedi ve durup kapı pervazına yaslanmış olan Jenna'ya baktı. "Biraz dinlen Jenna. Sonra görüşürüz."

Kısa bir süre sonra, kalan son konutlardan birinin önünde durup parmak eklemlerini kapalı kapıya indirdiğinde Brock'un kanı hâlâ damarlarında sıcak bir şekilde dolaşıyordu.

"Anlaştığımızdan on bir dakika daha erken," dedi diğer taraftaki Breed erkeğinin derin ve gerçekçi sesi.

Kapı açıldı ve Brock bir çift okunamayan parlak altın rengi gözle karşılaştı.

"Avon arıyor," dedi Brock selamlamak için, içinde o gün odasından aldığı tüm kişisel eşyalarının bulunduğu siyah deri spor çantasını kaldırırken. "On bir dakika daha burada olmamam gerekiyor da ne demek? Sakın bana her şeyi saate göre ayarlayan o gergin oda arkadaşlarından biri olacağını söyleme, dostum. Yerleşkede kalan son iki odanın sen ve Chase'de olduğunu görünce seçeneklerim sınırlıydı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Harvard ve ben aynı odayı paylaşmak zorunda kalsaydık, ikimizin de bir hafta hayatta kalabileceğinden emin değilim."

89

Brock yanından geçip odanın içinde ilerlerken Hunter hiçbir şey söylemedi. Bir hayalet kadar sinsi bir şekilde ranzaların olduğu bölüme kadar onu takip etti. "Seni başka biri sanmıştım," dedi biraz gecikmiş bir ifadeyle.

"Öyle mi?" Brock, Tarikat'ın en yeni ve en münzevi üyesini gerçekten merak ettiği için başını çevirip soğukkanlı Gen Bir'e baktı. Zihnini Jenna Darrow'la ilgili aşırı hararetli düşüncelerden uzaklaştırmaya hevesli olduğundan bahsetmiyorum bile. "Benden başka kimi bekliyordun?"

Hunter, "Konuyla ilgisi yok," diye cevap verdi.

"Tamam." Brock omuz silkti. "Sadece sohbet etmeye çalışıyorum, hepsi bu."

Gen Bir'in ifadesi kayıtsız, tamamen tarafsız kaldı. Erkeğin yetiştirilme tarzı düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi; Dragos'un yetiştirdiği suikastçılardan biriydi. Adamın doğru düzgün bir adı bile yoktu. Dragos'un Kadim'den yetiştirdiği kişisel ordunun geri kalanı gibi, Gen Bir de sadece hayattaki başlıca amacıyla anılıyordu: Avcı.

Birkaç ay önce, Brock, Nikolai ve diğer bazı savaşçılar Dragos ve teğmenlerinin toplantısına baskın düzenledikten sonra Tarikat'a gelmişti. Hunter çatışma sırasında serbest bırakılmıştı ve şimdi Tarikat'ın Dragos'u alaşağı etme çabalarında yaratıcısına karşı müttefikti.

Brock, mütevazı kışla tarzı ranza odasının iki yanında duran çift kişilik yatakların önünde durdu. Her ikisi de askeri

hassas, taba rengi battaniye ve tek bir kırısklık olmadan sıkıştırılmış beyaz çarşaf, her ranzanın başına özenle yerleştirilmiş tek bir yastık.

"Peki, hangisini almamı istersin?" "Benim

için hiç fark etmez."

Brock tekrar o ifadesiz yüze ve esrarengiz altın gözlere baktı. "O zaman

bana genellikle hangisinde uyuduğunu söyle, ben de diğerini alayım."

Hunter'ın düz bakışında zerre kadar değışiklik olmadı. "Onlar mobilya. İkisine de bir bağılılığım yok."

Brock alçak sesle küfrederek, "Bağlanma yok," diye mırıldandı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin dostum. Belki bana şu hiçbir şeyi umursamama tavrınla ilgili birkaç ipucu verebilirsin. Zaman zaman gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum. Özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda."

Bir hırıltıyla eşyalarını solundaki ranzaya fırlattı, sonra avucunu yüzüne ve başının üst kısmına sürdü. İçinden sızan inilti hayal kırıklığı ve Jenna'dan uzaklaşmaya zorlandığından beri bastırıldığı şehvetle doluydu ve buna hiç ihtiyacı yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, vücudu, ona bakmak için eğilmiş güzel yüzünün hatırladığı görüntüsüyle yeniden gümbürdüyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, onun 90 dakikadır beklediğini düşünebilirdi.

Onu öpmesi için. İçindeki erkek olan her şey o anda bu kesinliğı haykırıyordu ama Jenna'nın ihtiyacı olan son şeyin bu olacağını biliyordu.

Kafası karışık ve savunmasızdı ve sırf libidosu onu tatmak istediğı için bu durumdan faydalanabilecek birinden daha iyi bir adam olduğunu düşündü. Tabii ki bu kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Birdenbire yeniden canlanmaya başlayan azgın ereksiyon hakkında, onurun canı cehenneme.

"Aferin sana kahraman," diye kendi kendini sıkıca azarladı. "Şimdi asil olmanın bedelini ödemek için bir hafta boyunca buzlu su dolu bir küvette ıslanman gerekecek."

"İyi değil misin?" Hunter sordu ve Brock diğer erkeğin hâlâ odada arkasında durduğunu fark ederek irkildi.

"Evet," dedi Brock alaycı bir kıkırdamayla. "İyi değilim, tamam."

Eğer gerçeği bilmek istiyorsanız, onu gördüğüm andan beri kendimi iyi hissetmiyorum."

"Diş insan," diye yanıtladı Hunter sert bir anlayışla. "Belli ki o sizin için bir sorun teşkil ediyor."

Brock esprisiz bir iç çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum." Cevapta hiçbir yargılama yoktu, sadece gerçeğin düz ifadesi vardı. Bir makine gibi konuşuyordu: tam bir kesinlik, sıfır duygu. "Sanırım teknoloji laboratuvarındaki herkes bugün Chase'in kadına olan bağlılığıyla ilgili yorumları yüzünden öfkeni kıskırtmasına izin verdiğinde aynı sonuca vardı. Hareketleriniz eğitiminizdeki bir zayıflığı ve daha da kötüsü, özdenetim eksikliğini gösterdi. Dikkatsizce tepki verdiniz."

"Fark ettiğin için teşekkürler," diye karşılık verdi Brock, alaycılığının çekingen ve soğukkanlı Hunter için boşa gittiğinden şüphelenerek. "Eğer bir kadının seni etkilemesine izin verecek kadar gevşersen, buradan gelecek haftaya kadar taşaklarını patlatacağımı hatırlat bana."

Hunter tepki vermedi, sadece en ufak bir duygu belirtisi göstermeden ona

baktı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Kahretsin," dedi Brock, ihmal ve cezalandırıcı disiplinle yetiştirilmiş katı Birinci Nesil askerine başını sallayarak. "Belli ki sen

Kendinizden bu kadar emin konuşabiliyorsanız doğru kadınla birlikte olmuşsunuz demektir."

Hunter'ın ifadesi sabit kaldı. Mesafeli ve mesafeli. Aslında Brock ona ne kadar uzun süre bakarsa gerçeği o kadar net görmeye başlıyordu.

"Vay anasını. *Hiç* bir kadınla birlikte oldun mu Hunter? Tanrım... sen bakırsın, değil mi?"

Gen Bir'in altın gözleri Brock'un bakışlarında sabit kaldı, sanki vahyin kendisini etkilemesine izin vermemesini bir irade testi olarak görüyordu.

Ve Brock adamın hakkını vermeliydi, ne o tekinsiz gözlerinde ne de yüzünün mükemmel bir şekilde işlenmiş hatlarında en ufak bir duygu titreşimi vardı.

91

Hunter'ın irkilmesine neden olan tek şey, dışarıdaki koridordan gelen yumuşak ayak sesleriydi. Bir çocuk sesi--Mira--

oturma odasına çağırdı. "Hunter,

burada mısın?"

Mazeret bildirmeden döndü ve küçük kızla buluşmaya gitti.

"Şu an uygun bir zaman değil," dediğini duydu Brock o derin ve düz ses tonuyla.

"Ama Harry görünmezlik pelerinini giydiğinde ne olacağını bilmek istemiyor musun?" Mira normalde parlak olan sesini hayal kırıklığıyla karartarak sordu. "Tüm kitapta en sevdiğim bölümlerden biri. Bu bölümü mutlaka dinlemelisin. Bayılacaksın."

"Haklı, en iyi yanlarından biri de bu." Brock ranza odasından çıktı, hangisinin onu daha çok sırttırdığından emin değildi - taş gibi soğuk, Birinci Nesil suikastçının denenmemiş bir bakire olduğunun farkına varmak mı, yoksa daha yeni, aynı derecede eğlenceli olan şu fikir mi

Brock'un eşyalarını bırakmaya gelerek yarıda kestiği randevu, Hunter'ın yerleşkenin en genç sakiniyle okuma saatiydi.

Mira kendini kanepeye bırakıp kitabı kaldığı yerden açarken ona göz kırptı ve gülümsedi. Orada bir heykel gibi kaskatı duran Hunter'a "Sakin ol," dedi. "Sırlarını kimseye anlatmayacağım."

Tepki verip vermediğini kontrol etmek için beklemeden koridora doğru yürüdü ve Hunter'ı arkasından bakakaldı.

92

BÖLÜM

On bir

Parmaklarınızı çapraz tutun çocuklar ama sanırım aradığımız ipucunu bulmuş olabiliriz." Dylan telefonu kapattı ve son birkaç saattir Breedmates'in toplantı odasında toplanmış olan Jenna, Alex, Renata ve Savannah'ya bakmak için masasındaki sandalyeyi döndürdü.

Aslında buraya toplantı odası demek pek de doğru olmazdı. En az yarım düzine bilgisayar iş istasyonu odanın arka tarafındaki uzun bir masanın üzerinde hazır bekliyordu. Kutular dolusu dosyalar bulundukları yere göre düzenlenmiş ve kolay erişim için uzun bir kitaplık içine yerleştirilmişti. Duvarların neredeyse her santimetrekaresi New England'ın vurgulanmış, iğne ile işaretlenmiş haritaları ve çoğu polis faili meçhul birimini utandıracak ayrıntılı araştırma çizelgeleriyle kaplıydı. Bu haritalar ve çizelgeler arasında, Tarikat'ın ve çalışan İrkdaşlarının bulmaya kararlı olduğu kayıplardan birkaçının yüzleri olan genç kadınların ustalıklı çizilmiş birkaç çizimi de vardı.

Hayır, diye düşündü Jenna etrafına bakarken, burası sıradan bir toplantı odası değildi.

Burası strateji, görev ve savaşa ayrılmış bir odaydı.

Jenna buranın enerjisini memnuniyetle karşılamıştı, özellikle de kan tahliliyle ilgili aldığı rahatsız edici haberden sonra. Ayrıca Brock'la onun - daha doğrusu kendisinin- yerleşkedeki karargâhında paylaştığı beklenmedik hararetli anları düşünmekten uzaklaşmaya da ihtiyacı vardı. Brock gittikten sonra oradan çıkma fırsatını kaçırmak istememişti. Kısa bir süre sonra onu aramaya gelen Alex'ti ve Jenna'yı biraz arkadaşlık ve sohbet için Breedmates'in savaş odasına getiren de Alex'ti.

Tarikat'ın kadınlarının yaptığı işlerle ilgilenmek istememişti ama onların arasında otururken bu neredeyse imkansızdı

İçindeki polisin iyi bir bilgi kovalamacasının kokusunu görmezden gelmesi için.

Dylan lazer yazıcıya doğru yürüyüp çıktı tepsisine kayan kâğıdı alırken konferans masasındaki sandalyesinde biraz daha dik oturdu.

93

"Elinde ne var?" Savannah sordu.

Dylan basılı sayfayı masanın üzerine, toplanan kadınların önüne bıraktı.
"Rahibe Margaret Mary Howland."

Jenna ve diğerleri taranan görüntüye bakmak için eğildiler. Bir düzine kadar genç kadın ve kızıdan oluşan bir grup fotoğrafıydı bu. Giysilerinin tarzından yirmi yıl kadar önce çekilmiş olduğu anlaşılıyordu. Grup, üstü kapalı geniş bir verandanın basamaklarının altındaki çimenlikte toplanmıştı; okul çocuklarının bazen yıllık sınıf fotoğrafı için bir araya getirildiği türden düzenli bir poz. Ancak bu kez arkalarında bir okul değil, Queensboro, New York'taki St. John's Genç Kadınlar Evi olduğunu ilan eden büyük, mütevazı bir ev vardı.

Haç kolyesi ve mütevazı bir yazlık elbise giyen güler yüzlü, orta yaşlı bir kadın, boyalı tabelayı taşıyan beyaz saçığın altında toplanan grubun hemen yanında duruyordu. En küçük kızlardan biri yaşlı kadının yanında duruyordu, ince omuzları şefkatli bir kavrayışla tutulmuştu, küçük yüzü kalkıktı ve şefkatle parlıyordu.

"Bu o," dedi Dylan, anaç gülümsemesi ve koruyucu kollarıyla kadını işaret ederek. "Rahibe Margaret."

"Ve o öyle mi?" Jenna merakını kontrol altında tutamayarak sordu.

Dylan ona doğru baktı. "Şu anda, hala hayatta olduğunu varsayarsak, bu kadın muhtemelen Dragos'un ellerinde kaybolan veya ölen Irkdaşlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için en iyi seçeneğimiz."

Jenna başını hafifçe salladı. "Takip etmiyorum."

Dylan, "Öldürdüğü kadınlardan bazıları - ve muhtemelen şu anda hala esir tuttuğu pek çoğu - kaçak sığınma evlerinden geliyordu," dedi. "Gördüğünüz gibi, Irkdaşların ölümlü toplumda kendilerini şaşkın ve yersiz hissetmeleri alışılmadık bir durum değil. Çoğumuz bırakın nedenini, ne kadar farklı olduğumuz hakkında bile hiçbir fikre sahip değiliz."

Ortak doğum lekemiz ve ortak biyolojimizin yanı sıra, hepimizin bir tür benzersiz duyu ötesi yeteneği de var."

Savannah, "Televizyondaki talk show'larda ya da psişik yardım hatlarının reklamlarında gördüğünüz şeyler değil," diye araya girdi. "Gerçek ESP yetenekleri genellikle bir Soydaş'ı fark etmenin en kesin yoludur."

Dylan başını salladı. "Bazen bu yetenekler bir lütuftur, ama çoğu zaman da bir lanettir. Benim yeteneğim hayatımın büyük bölümünde bir lanetti ama neyse ki beni seven bir annem vardı. Ona sahip olduğum için, kafam ne kadar karışık ve korkmuş olursam olayım, her zaman evimin güvenliğine sahiptim."

"Ama herkes bu kadar şanslı değil," diye ekledi Renata. "Mira ve benim için bir dizi Montreal yetimhanesi oldu. Ve zaman zaman sokakları evimiz olarak adlandırdık."

Jenna sessizce dinledi ve 94 yaşında olduğu için kendi nimetlerini saydı.

Normal, nispeten birbirine bağlı bir ailede doğmuştu ve çocukluğundaki en büyük sorunu onay ve şefkat için erkek kardeşiyle rekabet etmeye çalışmaktı. Gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesiyle doğan kadınların katlanmak zorunda kaldıkları türden sorunlara sahip olmayı hayal bile edemiyordu. Kendi sorunları, ne kadar anlaşılmaz olsalar da, bu diğer kadınların yaşadıkları hayatları düşündükçe biraz azalıyor gibiydi. Ölü ya da kayıp olanların katlanmak zorunda kaldıkları cehennemden hiç söz etmiyordu.

"Yani Dragos'un bu tür sığınma evlerine düşen genç kadınları avladığına mı inanıyorsunuz?" diye sordu.

"Öyle olduğunu biliyoruz," dedi Dylan. "Annem eskiden New York'ta bir kaçak barınağında çalışıyordu. Bu uzun bir hikâye, başka bir zaman anlatırım ama temelde çalıştığı barınağın Dragos'tan başkası tarafından finanse edilmediği ve yönetilmediği ortaya çıktı."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Jenna.

"İnsanların sosyal çevrelerine girdiğinde Gordon Fasso adını kullanarak takma bir ismin arkasına saklanıyordu, bu yüzden kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu... ta ki çok geç olana kadar." Dylan güçlendirici gibi görünen bir nefes aldı. "Maskesinin düştüğünü ve Tarikat'ın ona yaklaştığını fark ettikten sonra annemi öldürdü."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Jenna, tamamen içtenlikle. "Sevdiğin birini böyle bir kötülük yüzünden kaybetmiş olmak..."

İçinin derinliklerinde soğuk ve şiddetli bir şey fokurdarken kelimeler dağıldı. Eski bir polis memuru olarak, adaletsizliğin acı tadını ve teraziyi düzeltme ihtiyacını biliyordu. Ama bu duyguları bastırdı ve Tarikat'ın düşmanları Dragos'a karşı verdiği mücadelenin kendisine ait olmadığını söyledi.

Onun da yüzleşmesi gereken kendi savaşları vardı.

"Eminim Dragos sonunda hak ettiğini bulacaktır," dedi.

Bu, duygusal bir kol mesafesinden bilerek sunulan zayıf bir duyguydu. Ama haklı çıkacağını umuyordu. Şimdi bu kadınlarla birlikte otururken, yerleşkede geçirdiği kısa süre içinde hepsini biraz daha yakından tanımış olan Jenna, Tarikat'ın Dragos'a karşı başarılı olması için dua ediyordu. Onun gibi sapkın birinin dünyada serbestçe dolaşıyor olması düşüncesi kabul edilemezdi.

Görüntü çıktısını aldı ve savunmasız sürüsünün yanında iyi bir çoban gibi duran rahibenin sıcak ifadesine baktı.

"Bu kadının - Rahibe Margaret'in - size nasıl yardım edebileceğini düşünüyorsunuz?"

Dylan, "Gençlik sığınma evlerinde personel değişim oranı yüksektir," diye açıkladı. "Annemin çalıştığı yer de bir istisna değildi. Orada onunla birlikte çalışan bir arkadaşı bana Rahibe Margaret'in adını verdi ve o 95

Fotoğraf. Kız kardeşin birkaç yıl önce emekli olduğunu, ancak 1970'lerden beri New York'taki çeşitli barınaklarda gönüllü olarak çalıştığını ve tam da konuşmamız gereken türden bir insan olduğunu söylüyor."

Savannah, duvarlara yapıştırılmış elle çizilmiş yüzleri göstererek, "Uzun süredir barınaklarda bulunan ve basit bir taslaktan geçmiş sakinleri teşhis edebilecek biri," dedi.

Jenna başıyla onayladı. "Bu çizimler bölgedeki sığınma evlerinde kalan kadınları mı temsil ediyor?"

"Bu çizimler," dedi Alex Jenna'nın yanından, "biz konuşurken Dragos'un elinde tuttuğu Irkdaşlar."

"Yani hala hayattalar mı?"

"Birkaç ay önceydi." Renata'nın sesi acımasızdı. "Tarikat'ın bir arkadaşı, Claire Reichen, Dragos'un karargâhının yerini tespit etmek için rüya gezme yeteneğini kullandı. Tutsakları görmüş--

Yirmiden fazlası laboratuvarındaki hücrelerde kilitli. Dragos biz onları kurtaramadan operasyonlarının yerini değiştirmiş olsa da Claire gördüğü yüzleri belgelemek için bir ressamla birlikte çalışıyor."

Alex, "Aslında şu anda Claire de orada, hem o hem de Elise," dedi. "Elise'in Boston'daki Breed sivil topluluğunda pek çok arkadaşı var. O ve Claire, Claire'in o gün Dragos'un ininde gördüklerine dayanarak birkaç yeni taslak üzerinde çalışıyorlar."

"Tutsakların yüzlerini bulduktan sonra," dedi Dylan, "isimleri ve olası aile üyelerini aramaya başlayabiliriz. Bizi bu kadınların kim olduğuna yaklaştıracak her şeyi bulabiliriz."

"Peki ya kayıp kişiler için veri tabanları?" Jenna sordu. "Çizimleri Ulusal Kayıp Kişiler Merkezi gibi gruplarda listelenen profillerle karşılaştırdınız mı?"

"Araştırdık ve her yerden elimiz boş döndük," dedi Dylan. "Sığınma evlerindeki bu kadın ve kızların çoğu evden kaçmış ve yetim. Birçoğu evden atılmış. Bazıları aileleri ve arkadaşlarıyla tüm bağlarını kasıtlı olarak koparanlar. Sonuç aynı: Onları arayacak ya da özleyecek kimse yok, bu yüzden de herhangi bir ihbarda bulunulmuyor."

Renata onaylarcasına hafifçe homurdandı ve bir deneyimden yola çıkarak konuşuyor gibiydi. "Kimsen ve hiçbir şeyin olmadığında, ortadan kaybolabilirsin ve sanki hiç var olmamışsın gibi olur."

Jenna, Alaska'da kolluk kuvvetlerinde geçirdiği yıllardan bunun ne kadar doğru olabileceğini biliyordu. İnsanlar büyük şehirlerde ya da iç bölgelerdeki küçük topluluklarda iz bırakmadan ortadan kaybolabilirlerdi. Bu her gün oluyordu ama Dylan, Savannah, Renata ve diğer kadınların şimdi ona açıkladıkları nedenlerden dolayı olduğunu asla hayal edemezdi. "Peki, bir kere planın ne 96

kayıp Breedmate'lerin kimliğini belirlediniz mi?"

"Onlardan biriyle bile yeterince kişisel bağ kurduğumuzda,"

Savannah, "Claire rüya gezintisi yoluyla bağlantı kurmayı deneyebilir ve umarım esirlerin nereye götürüldüğü hakkında bazı bilgiler getirebilir," dedi.

Jenna gerçekleri hızlı bir şekilde sindirmeye ve anlamaya alışkındı ama duydukları yüzünden başı dönmeye başlamıştı. Ve zihninin önüne serilen sorunlara çözüm aramasına engel olamıyordu. "Dur bir saniye. Claire'in yeteneği onu bir kez Dragos'un inine götürdüyse, neden bunu tekrar yapamıyor?"

Dylan, "Yeteneğinin işe yaraması için, rüya halinde bulmaya çalıştığı kişiyle bir tür duygusal veya kişisel bağa ihtiyacı var," diye yanıtladı. "Daha önceki bağlantısı Dragos'la değil, başka biriyle idi."

"Eski eşi Wilhelm Roth," diye söze girdi Renata, ama bu ismi bir lanet gibi tükürerek söyledi. "Alçak biriydi ama Dragos'un yanında zalimliği bir hiçti. Claire'in Dragos'a kişisel olarak ulaşmaya çalışmasına asla izin veremeyiz. Bu intihar olur."

"Tamam. Peki, bu bizi nereye götürüyor?" Jenna sordu, söylediğinin farkına bile varmadan ağzından *biz* kelimesi kaçmıştı. Ama bunu geri almak için çok geçti ve farklı davranamayacak kadar meraklanmıştı. "İşlerin buradan nereye gittiğini görüyorsun?"

Dylan, "Umarım Rahibe Margaret'i bulabiliriz ve o da bunu çözmemize yardımcı olabilir," dedi.

"Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı?" Renata sordu.

Dylan'ın heyecanı biraz azaldı. "Ne yazık ki hâlâ hayatta olduğundan bile emin olamıyoruz. Annemin arkadaşı şimdiye kadar seksenli yaşlarında olacağını söylemişti. Bizim için tek iyi haber, rahibenin manastırının Boston'da olması, yani buralı olma ihtimali var. Şu anda elimizdeki tek şey onun sosyal güvenlik numarası."

"Onu Gideon'a ver," dedi Savannah. "Eminim bir yerlerde bir hükümet bilgisayarına girip onun hakkında ihtiyacımız olan her türlü bilgiyi elde edebilir."

Dylan sırtarak, "Ben de aynen öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi.

Jenna iyi kız kardeşi bulmak için kendi yardımını teklif etmeyi düşündü.

Kolluk kuvvetlerinde ve birkaç federal kurumda hâlâ arkadaşları vardı. Birkaç fiş istemek, gizli bir iki iyilik istemek için sadece bir telefon ya da e-posta yeterli olurdu. Ama Tarikat'ın kadınları her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

Dylan bilgisayar masasının yanındaki telefonu alıp teknik laboratuvarı ararken kendine sert bir şekilde, bu işlere bulaşmamasının daha iyi olacağını hatırlattı.

Birkaç dakika sonra hem Gideon hem de Rio savaş odasına geldi. 97

İki savaşçı Dylan'ın ortaya çıkardığı şeylerin hızlı bir özetini aldı.

O daha açıklamasını bitirmeden Gideon bilgisayarın başına oturdu ve çalışmaya başladı.

Jenna masadaki koltuğundan diğer herkesin -Savannah, Renata, Alex, Rio ve Dylan- Gideon'un sihrini göstermesini izlemek için toplanmasını izledi. Savannah haklıydı; ABD hükümetine ait güvenli bir web sitesinin güvenlik duvarını aşması ve ihtiyaç duydukları kayıtları indirmeye başlaması birkaç dakikadan fazla sürmemişti.

"Rahibe Margaret Mary Howland, Sosyal Güvenlik İdaresi'ne göre hayatta ve iyi durumda," diye duyurdu. "Geçen ayki iki yüz doksan sekiz dolarlık çeki ve biraz bozuk parayı Gloucester'daki bir adresten almış. Şu anda basılıyor."

Dylan sıırttı. "Gideon, sen bir inek tanrısısın."

"Amacım memnun etmek." Sandalyeden fırladı ve Savannah'yı yakalayıp hızlı, sert bir öpücüğe boğdu. "Bana gözlerinin kamaştığını söyle, bebeğim."

"Gözlerim kamaştı," diye cevap verdi şaşkınlıkla, adamın omzuna şakacı bir tokat atarken bile gülüyordu.

Sırıtarak Jenna'ya soluk mavi gözlüklerinin üstünden kemerli bir bakış fırlattı. "Beni seviyor," dedi güzel eşini daha sıkı bir şekilde kendine çekerek. "Benim için deli oluyor, gerçekten. Bensiz yaşayamaz. Muhtemelen beni hemen yatağa atmak ve benimle hınzırca sevişmek istiyor."

"Hah! Sen öyle san," dedi Savannah ama ona çevirdiği bakışlarda ateşli bir parıltı vardı.

"TerraGlobal'i bulma konusunda aynı şansa sahip olmamamız çok kötü," dedi Rio, içgüdüsel olarak samimi bir hareket gibi görünen bir şekilde kolunu Dylan'ın omuzlarına dolayarak.

Renata kaşlarını çattı. "Hala şansın yaver gitmiyor, ha?"

"Fazla değil," diye araya girdi Gideon. Jenna'nın şaşkın bakışını görmüş olmalıydı. "TerraGlobal Partners, Dragos'un bazı gizli operasyonlarını yürütmek için kullandığına inandığımız bir şirketin adı."

Ardından Alex söze girdi. "Birkaç ay önce Harmony'nin dışında dükkân açan maden şirketini hatırlıyor musun--Coldstream Madencilik?" Jenna'nın başını sallaması üzerine, "Dragos'a aitti. Onu Alaska'ya naklettikten sonra Kadim için bir tutma tesisi olarak kullanılacağını düşünüyoruz. Ne yazık ki bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Rio, "Madencilik şirketinin izini TerraGlobal'e kadar sürebildik," diye ekledi. "Ancak ulaşabildiğimiz kadarıyla bu kadar. TerraGlobal'in pek çok katmanı olduğunu biliyoruz. Sadece onları soyup çıkarmamız çok uzun sürüyor. Bu arada Dragos kendini daha da derine gömüyor ve her geçen dakika erişimimizden daha da uzaklaşıyor."

98

"Onu yakalayacaksın," dedi Jenna. Kalp atış hızında onu birkaç silah kuşanmaya ve hücumu yönetmeye iten küçük tekmeyi görmezden gelmeye çalıştı.

"Onu yakalamak zorundasın, o yüzden yakalayacaksın."

"Evet," diye yanıtladı Rio, yaralı yüzü kararlılıkla gerilmişti, başını sallayarak onayladı ve Dylan'ın gözlerinin içine baktı. "Bir gün o orospu çocuğunu yakalayacağız. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek."

Güçlü kolunun altında Dylan hüznle gülümsedi. Kız onun kucağına gömüldü ve başarısız bir esnemeyi bastırmaya çalıştı.

"Hadi ama," dedi adam, kızın gevşek kırmızı dalgalarının bir kısmını gözlerinden uzaklaştırarak. "Tüm bunlar için çok fazla saat harcadın. Şimdi seni yatağa götürüyorum."

"Fena fikir değil," dedi Renata. "Akşam karanlığı erken çökecek ve bahse girerim Niko hâlâ silah odasında yeni mermileri deniyordur. Gidip adamımı alma vakti geldi."

O vedalaşıp dışarı çıkarken Dylan ve Rio, ardından Savannah ve Gideon da aynı şeyi yaptı.

"Gelip Kade ve benimle biraz takılmak ister misin?" Alex sordu.

Jenna başını hafifçe salladı. "Hayır, ben iyiyim. Sanırım birkaç dakika burada kalıp biraz gevşeyeceğim. Uzun, tuhaf bir gün oldu."

Alex'in gülümsemesi sempatikti. "Bir şeye ihtiyacın olursa, gelip beni bul. Anlaştık mı?"

Jenna başını salladı. "Ben iyiyim. Ama teşekkürler."

Arkadaşının yavaşça dönüp koridorda kaybolmasını izledi.

Odada sessizlik ve yalnızlıktan başka bir şey kalmadığında Jenna ayağa kalktı ve haritalar, çizelgeler ve krokilerle dolu duvara doğru yürüdü.

Tarikat ve arkadaşlarının yapmaya çalıştıkları şey takdire şayandı. Bu önemli bir işti - Jenna'nın Alaska kırsalında ya da başka bir yerde karşılaşılabileceği her şeyden çok daha önemliydi.

Son birkaç gündür öğrendiği her şey doğruysa, Tarikat'ın burada yaptığı şey dünyayı kurtarmaktan başka bir şey değildi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Jenna, her şeyin muazzamlığı

karşısında şaşkına dönmüştü. Yardım etmek istiyordu.

Eğer yapabiliyorsa -küçük bir şekilde bile olsa- yardım etmeliydi. Öyle değil mi?

Jenna savaş odasında volta atıyor, kendi içinde bir savaş veriyordu. Böyle bir şeyin parçası olmaya hazır değildi. Kendisi için hâlâ çözmesi gereken çok şey varken olmazdı. Ağabeyi öldüğüne göre geriye hiç ailesi kalmamıştı. Alaska tüm hayatı boyunca onun eviydi ve şimdi bu 99

Düşmanlarının peşine düşen Tarikat'ın sırlarını korumasına yardımcı olmak için önceki varlığının bir kısmı da silinmişti.

Geleceğini ise tahmin bile edemiyordu. İçinde gömülü olan uzaylı madde, hayal bile edemeyeceği bir sorundu ve hiçbir dilek onu ortadan kaldıramayacaktı. Gideon'un zihinsel zekâsı bile onu bu karmaşık durumdan kurtarabilecek gibi görünmüyordu.

Ve bir de Brock vardı. Kulübesinin Kadim tarafından istila edilmesi ile şu anda Tarikat'ın merkezindeki herkes tarafından beklenmedik bir şekilde kucaklanması arasında başına gelen onca şey arasında Brock, başa çıkmaya en az hazır olduğu şey olduğunu kanıtlıyordu.

Adamın onda uyandırdığı duygular söz konusu olduğunda hazır olmaya yakın bile değildi. Yıllardır hissetmediği ve şimdi de hissetmek istemediği şeylerdi bunlar.

Artık hayatındaki hiçbir şey kesin değildi ve ihtiyacı olan son şey, savaşçıların ve eşlerinin karşı karşıya olduğu sorunlara daha fazla dahil olmaktı.

Yine de Jenna kendini yakındaki masanın üzerinde duran bilgisayara doğru sürüklenirken buldu. Klavyenin başına oturdu ve bir internet tarayıcısı açtı, sonra da şu ücretsiz e-posta sitelerinden birine girip bir hesap oluşturdu.

Yeni bir mesaj açtı ve Anchorage'da Federaller'le çalışan arkadaşlarından birinin adresini yazdı. Tek bir soru sordu, bir soruşturma

kişisel bir iyilik olarak gizli bir şekilde
incelenmesini istedi. Nefesini içine çekti, sonra
gönder tuşuna bastı.

100

BÖLÜM

On iki

Silah odasının bitişindeki duşlarda Brock sırtına doğru uzandı ve sıcaklık ayarını sıcaktan haşlamaya çevirdi. Ellerini özel duş kabininin tik kapısına dayadı, başını göğsüne doğru eğdi, omuzlarının üzerinden ve çıplak sırtından aşağı süzülen yakıcı su kütlesini memnuniyetle karşıladı. Sıcak buhar, başından ayaklarının dibindeki karo zemine kadar sis gibi yoğun bir şekilde etrafını sardı.

"Tanrım," diye tısladı Kade ondan birkaç tezgah aşağıdan. "İki saat boyunca göğüs göğüse dövüşmek senin için yeterli bir ceza değil miydi?"

şimdi de orada kendini canlı canlı kaynatma ihtiyacı mı hissediyorsun?"

Brock homurdandı, buhar toplanmaya devam ederken ve sıcaklık çok gergin kaslarını dövmeye devam ederken elini yüzüne sürdü. Kade'i silah odasında Niko ve Chase'le birlikte bulmuş, eşyalarını Hunter'la paylaştığı yeni odasına bırakmıştı. Birkaç turluk sıkı bir kılıç ve göğüs göğüse eğitimin, huzursuzluğunu ve dikkat dağınıklığını biraz olsun gidermeye yeteceğini beklemek mantıklı görünüyordu. Öyle olmalıydı ama değildi.

"Neyin var senin dostum?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye mırıldandı Brock, başını ve omuzlarını haşlayıcı spreyn altına daha da iterek.

Kade'in alaycı sesi kavernöz duş odasında yankılandı. "Cehennem gibi, bilmiyorsun."

"Kahretsin." Brock lanetini başını saran sisin içine üfledi. "Neden beni aydınlatacağın hissine kapılıyorum?"

Musluk kolundan sert bir gıcırtı geldi, ardından Kade'in duş kapısının gıcırtısı duyuldu ve dışarı çıkıp bağlantılı giyinme alanına doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra diğer odadan Kade'in sesi duyuldu. "Dün gece Southie'deki et paketlenme tesisinde neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

Brock gözlerini kapadı ve kendi kulaklarına bile hırıltı gibi gelen bir şey üfledi. "Anlatacak bir şey yok. Yarım kalmış işler vardı. I 101

onları temizledim."

"Evet," dedi Kade. "Ben de öyle olduğunu tahmin etmiştim."

Brock başını kaldırdığında, savaşçının tam karşısında durduğunu gördü. Kade tamamen siyah bir gömlek ve kot pantolon giymiş, sırtını karşı duvara yaslamıştı. Çelik gibi gümüş bakışları bilerek daralmıştı.

Brock arkadaşına, onu kandırmaya çalışmayacak kadar çok saygı duyuyordu.

"O insanlar masum bir kadına zarar vermekten çekinmeyen pisliklerdi. Bu tür bir vahşete göz yumulmasını mı bekliyorsunuz?"

"Hayır." Kade gözlerini dikti, sonra ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Eğer kendimi Alex'e elini sürmüş biriyle yüz yüze bulursam, o piçi öldürmek zorunda kalırım."

Yaptığın buydu, değil mi? O adamları öldürdün."

"Onlar adam bile sayılmazlardı," dedi Brock. "Onlar kuduz köpeklerdi ve Jenna'ya yaptıkları -yaptıklarının yanlarına kalacağını düşündükleri şey-

Muhtemelen ilk kez bir kadına zarar vermiyorlardı. Jenna'nın sonuncusu olacağından şüpheliyim. Bu yüzden, evet, onları indirdim."

Kade uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece onu izledi, hatta Brock başını spreyn öfkeli vuruşunun altına soktukten sonra bile, daha fazla açıklama yapma ihtiyacı hissetmedi. Tarikat'taki en yakın arkadaşına, akrabası gibi olan savaşçıya bile.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Kade uzun bir sessizlikten sonra. "Onu önemsiyorsun, değil mi?"

Brock başını salladı, yüzündeki suyu silmek için olduğu kadar inkâr etmek için de. "Lucan bana ona bakma ve onu güvende tutma sorumluluğunu verdi. Ben sadece benden bekleneni yapıyorum. O da başka bir görev, diğerlerinden farkı yok."

"Oh, evet. Buna hiç şüphe yok." Kade sırıttı. "Kısa bir süre önce Alaska'da buna benzer bir görevim vardı. Belki sana bir ya da iki kez bahsetmişimdir?"

"Bu farklı," diye homurdandı Brock. "Alex'le aranızdaki şey..."

hiç de aynı değil. Bir kere Alex bir Breedmate. Jenna'yla ciddi bir ilişkiye girme tehlikesi yok. Ben uzun vadeli bir tip değilim, ayrıca o da bir insan."

Kade'in kara kaşları yoğun bir çatıklığa dönüştü. "Şu anda hiçbirimizin onun tam olarak ne olduğundan emin olabileceğimizi sanmıyorum."

Brock bu ifadenin doğruluğunu, sadece Jenna için değil, Tarikat ve Irk ulusunun geri kalanı için de yenilenmiş bir endişe duygusuyla özümsemişti. Ona her ne oluyorsa, bugün itibarıyla hızlanıyor gibi görünüyordu. Kan tahlilindeki değişiklik haberinin kendisini rahatsız ettiğini inkâr edemezdi. O lanet olası uzaylı maddenin aktif bir şekilde vücudunun derinliklerine indiği, 102 bile olmayan bir seviyeye sızdığı gerçeğini söylemeye bile gerek yoktu.

Gideon savaşmaya hazır görünüyordu.

Brock düşün cezalandırıcı tufanı altında alçak sesle küfretti.

"Tüm bunlar hakkında beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan, istediğin zaman durabilirsin."

Kade kıkırdadı, belli ki eğleniyordu. "Yeni oda arkadaşınla kalpten kalbe konuşmalar yapacağını sanmıyorum, bu yüzden bu benim, sana

bakım."

"Duygulandım," diye mırıldandı Brock. "Şimdi siktir git buradan ve bırak da huzur içinde haşlanayım."

"Memnuniyetle. Tüm bu görev ve kadın muhabbeti bana kamaramda ihmal ettiğim önemli görevlerim olduğunu hatırlattı."

Brock homurdandı. "Alex'e en iyi dileklerimi ilet."

Kade onu selamladıktan sonra sırtarak çıkışa doğru yürüdü.

O gittikten sonra Brock suyun altında sadece birkaç dakika daha kaldı. Günün geç saatleriydi ama uyumak için fazla heyecanlıydı. Kade'in Jenna ve onun değişen biyolojisi hakkındaki hatırlatması zihnini çalkalıyordu.

Havluyla kurulandıktan sonra gri bir tişört ve koyu renk kot pantolon giydi. Siyah deri botlarını ayağına geçirdi ve silah odasına geri dönüp, nihayet yerleşkenen tekrar kaçabileceği akşam karanlığına kadar biraz daha ter atmak için ani bir dürtü hissetti. Ama ter atmak ilk seferinde ona pek iyi gelmemişti; şimdi de bir şey yapacağından şüpheliydi.

Gerginliğini neyin azaltacağından emin olamayan Brock, kendini yerleşkenin orta koridorunda teknoloji laboratuvarına doğru ilerlerken buldu. Koridorlar sessiz ve ıssızdı. Çiftleşmiş savaşçıların dişileriyle ve karargâhın geri kalanıyla yatakta olacağı günün saati için şaşırtıcı değildi.

Devriyeler gün batımında yola çıkmadan önce içeridekiler biraz dinleniyor olacaktı.

Brock'un muhtemelen bunu da düşünmesi gerekirdi ama Gideon'un Jenna'nın kan tahlili sonuçlarıyla ilgili başka bir şey bulup bulmadığını öğrenmekle daha çok ilgileniyordu. Kendisini laboratuvara götürecek koridora girdiğinde, yerleşkenin toplantı odalarından birinde bir hareketlilik duydu.

Karıştırılan kâğıtların sesini takip ederek, Breedmates'in görev komuta merkezinin açık kapısının önünde durdu.

Jenna odanın içinde yalnızdı.

Konferans masasında oturmuş, önünde birkaç dosya klasörü ve dirseğinin dibinde düzgünce istiflenmiş birkaç dosya klasörü, elinde kalem, bir kâğıda eğilmiş ve her ne yazıyorsa ona iyice dalmıştı. İlk başta onun orada olduğunu bilmediğini düşündü. Ama sonra eli sayfanın yarısında durakladı ve başını kaldırdı. Yüzünün yumuşak kahverengi katmanları 103

Kapı aralığında kimin durduğunu görmek için dönerken saçları ipek gibi dalgalanıyordu.

Bu, onu görmeden önce hızla uzaklaşması için bir işaretti. O bir Soy'du; ölümlü gözleri onun varlığını fark edemedi orada olabilir ve gidebilirdi. Bunun yerine, incelemekle ilgilenmediği aptalca bir nedenden ötürü içeri bir adım attı ve boğazını temizledi.

Jenna'nın ela bakışları onu görünce daha da genişledi. "Hey," dedi.

Ona kısa bir gülümseme verdi, onun tarafından biraz hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. Onu son gördüğünde işleri ona bırakma şeklinden sonra neden olmasındı ki? Dosya klasörlerinden birini çekti ve not defterinin üzerine koydu. "Herkesin yattığını sanıyordum."

"Öyle." Odanın içinde biraz daha yürüdü ve masanın üzerine yayılmış bilgileri hızlıca gözden geçirdi. "Görünüşe göre Dylan ve diğerleri seni şimdiden aralarına katmayı başarmışlar."

Omuz silkti, zayıf bir inkar. "Ben sadece... birkaç şeye bakıyordum.

Bazı dosyalarla ilgili notları karşılaştırıyor, birkaç düşüncemi not alıyorum."

Brock onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Bunu takdir edeceklerdir," dedi, onun yardım eli uzatmasından etkilenmişti. Kızın yazmakta olduğu notlara uzandı. "Bir göz atabilir miyim?"

"Fazla bir şey değıl, gerçekten," dedi. "Bazen sadece yeni bir çift göze sahip olmak işe yarıyor."

Sayfanın çoğunu dolduran net ve kesin el yazısına baktı. Notlarının mantıksal akışına ve Dylan ile diğerk Irk Arkadaşlarının son birkaç aydır peşinde olduğu kayıp vakalarını araştırmak için yaptığı öneriler listesine bakılırsa, zihni de aynı şekilde düzenli çalışıyor gibiydi.

"Bu iyi bir iş," dedi, iltifat değıl, sadece gerçek. "Çok iyi bir polis olduğunu söyleyebilirim."

Yine inkârcı bir omuz silkme. "Ben artık polis değılim. Uzun zamandır bu işin dışındayım."

Onun konuşmasını izledi, sesine sinen pişmanlığı duydu. "Bu yaptığın işte hâlâ iyi olmadığın anlamına gelmez."

"Bir süre önce bu işte iyi olmayı bıraktım. Bir şey oldu ve ben ...

Kendimi kaybettim." Sonra gözlerini kırpmadan ona baktı. "Dört yıl önce bir araba kazası oldu. Kocam ve altı yaşındaki kızım öldü ama ben bir şekilde hayatta kaldım."

Brock belli belirsiz başını salladı. "Biliyorum. Kaybınız için üzgünüm."

Sempatisi onu biraz telaşlandırmış gibiydi, sanki bununla ne yapacağından tam olarak emin değıldi. Belki de konuşmak onun için daha kolay olurdu

104

trajediyi, onun zaten bu bilgilere sahip olduğunu bilmeden, kendi şartlarına göre anlattı. Şimdi ona kararsızca bakıyordu, sanki kendisini bir şekilde yargılamasından korkuyordu. "Ben... mücadele ettim

Mitch ve Libby'nin gittiğini kabullenmek. Uzun bir süre boyunca -hatta şimdi bile- hayatıma nasıl devam etmem gerektiğini bilmek zordu."

"Yaşıyorsun," dedi Brock. "Yapabileceğin tek şey bu."

Başını salladı ama gözlerinde bir perilik vardı. "Kulağa kolaymış gibi geliyor."

"Kolay değil, gerekli." Onun raporlardan birindeki kırık bir zımbayı boş boş karıştırmasını izledi. "Bu yüzden mi polislikten istifa ettiniz, kazadan sonra nasıl yaşayacağınızı bilemediğiniz için mi?"

Önündeki dağınık masaya bakarak kaşlarını çattı ve uzun bir süre sessiz kaldı. "İstifa ettim çünkü artık görevlerimi yerine getiremiyordum.

Ne zaman bir trafik ihlali ya da lastik patlaması ihbarında bulunsam, olay yerine ulaştığımda o kadar çok titriyor olurdum ki, yardım etmek için aracımdan güçlkle inerdim. Ve gerçekten korkunç çağrılar, ciddi kazalar veya genellikle şiddetle sonuçlanan aile içi huzursuzluklar, sonrasında günlerce midemi bulandırırđı. Eğitimde ve iş başında öğrendiğim her şey, o kereste dolu traktör römorku buzlu otoyoldan geçip hayatıma girdiğinde paramparça olmuştu." Sonra ona baktı, yeşil-kahverengi bakışları o güne kadar hiç görmediğı kadar inatçı ve yılmazdı. "Polisliğı bıraktım çünkü işimi gerektiğı gibi yapamayacağımı biliyordum. Bana güvenen hiç kimsenin ihmalimin bedelini ödemesini istemedim. Bu yüzden istifa ettim."

Brock Jenna'yı ilk gördüğü andan itibaren onun cesaretine ve direncine saygı duymuştu. Şimdi onun hakkındaki düşüncelerini ölçen sayaç bir on kademe daha yükselmişti. "İşini ve sana bağılı olan insanları önemsiyordun. Bu bir zayıflık belirtisi değil. Bu bir güç. Ve belli ki işine karşı büyük bir sevgi besliyordun. Bence hâlâ da seviyorsun."

Bu basit gözlemin onu neden sinirlendirdiğini bilmiyordu ama gözlerinde parlayan savunmacı tavrı fark etmemesi için kör olması gerekirdi. Yaptığı hatayı fark etmiş gibi gözlerini kaçırđı ve konuştuğunda sesinde öfke yoktu. Sadece düz bir boyun eğiş vardı.

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun, ha? Sanırım senin ve Tarikat'ın şimdiye kadar bilmediği pek bir şey kalmamıştır."

"Alex bize temel bilgileri verdi," diye itiraf etti. "Alaska'da olanlardan sonra bilmemiz gereken şeyler vardı."

Homurdandı. "Uykumda uzaylı saçmalıkları konuşmaya başladıktan ve Tarikat'ın isteksiz vesayeti altına girdikten sonra mı demek istiyorsun?"

"Evet," dedi ve kadın ayağa kalkıp uzaklaşırken oturmaya devam etti. 105

kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. Tess ve Gideon'un ona reçete ettiği bastonu tamamen bıraktığını ve yaralı bacağının adımlarında sadece hafif bir aksama yarattığını fark etti. "Gördüğüm kadarıyla kurşun yaran iyileşiyor olmalı."

"Çok daha iyi." Omzunun üzerinden ona belli belirsiz bir baş

sallama hareketi yaptı. "Aslında başlangıçta o kadar da ciddi

görünmüyordu."

Brock aynı fikirdeymiş gibi başını eğdi ama kurşun yarasının ne kadar ciddi olduğunu çok net hatırlıyordu. Hızla iyileşiyorsa, Gideon'un keşfettiği DNA kopyalarının bununla bir ilgisi olabileceğini tahmin etti. "Daha iyi hissetmene sevindim," dedi, muhtemelen vücuduyla bütünleşen bilinmeyen madde hakkında herhangi bir hatırlatmaya ihtiyacı olmadığını düşünerek.

Bakışları yumuşayarak onun üzerinde kaldı. "Dün gece benim için yaptıkların için teşekkür ederim - beni bulmaya geldiğin ve beni o korkunç yerden çıkardığın için. Sanırım hayatımı kurtardın. Bunu biliyorum, Brock."

"Sorun değil."

Tanrım, saldırganlara ne kadar vahşice davrandığının ayrıntılarını asla öğrenmemesini umuyordu. O gece onu iş başında görseydi ya da hem kana susamışlığını hem de öfkesini o iki serseri insan üzerinde nasıl acımasızca söndürdüğüne tanık olsaydı ona teşekkür etmezdi. Jenna ne olduğunu bilseydi

Yapabileceklerini bilseydi, şüphesiz onu da kendisine saldıran Kadim'e baktığı gibi görürdü.

Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu. Onun kendisini bir canavara benzetmesini istemiyordu, en azından Tarikat adına onu korumakla görevlendirildiği sürece. Ona güvenmesi gerekiyordu ve onun atanmış koruyucusu olarak, güvendiğinden emin olması gerekiyordu. Yapması gereken bir işi vardı ve sorumluluğunu gözden kaçırarak değildi.

Ama Jenna'yla arasındaki sorun bundan daha derindi ve bunu biliyordu. Sadece bunu irdelemeye hiç niyeti yoktu -şimdi ya da yakın gelecekte herhangi bir zaman.

Onun, Tarikat'ın Dragos'un esir aldığından şüphelenilen Soydaşlar'ın peşine düştüğünü belgeleyen harita ve çizelgelerden oluşan duvara doğru sürüklenişini izledi. "Yaptıkları iş inanılmaz," diye mırıldandı Jenna. "Dylan, Savannah, Renata, Tess... burada tanıştığım tüm kadınlar gerçekten inanılmaz."

"Evet, öyleler," diye onayladı Brock. Ayağa kalktı ve Jenna'nın durduğu yere doğru ilerledi. "Tarikat her zaman hesaba katılması gereken bir güç olmuştur ama ben göreve geldiğimden beri geçen bir yıl içinde, bu yerleşkedeki kadınların katılımıyla gücümüzün iki katına çıktığını gördüm."

Kadın ona okumakta zorlandığı bir bakış attı. 106

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Başını hafifçe sallarken dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Sadece bunu duyduğuma şaşırdım, hepsi bu. İşyerinde etrafımdaki erkeklerin çoğu -hatta kendi babam ve ağabeyim bile- bir kadınla birlikte çalıştıkları için daha iyi durumda olduklarını kabul etmektense rozetlerini yemeyi tercih ederlerdi."

"Rozet taşıyorum," dedi gülümsemesine karşılık vererek. "Ve ben çoğu erkek gibi değilim."

Hafifçe güldü ama adamın bakışlarından uzaklaşmadı. "Hayır, hayır, değilsin. Yine de burada bir Cins Arkadaşı olmayan birkaç kişiden birisin."

Bu yorumu düşündü ve kızın kendisi hakkında kişisel düzeyde merak duyması biraz ilgisini çekti. "İş başka bir şey. Kan bağı olan bir eş edinmek başka bir şey. Bu sonsuza dek sürecek bir anlaşma ve benim uzun süreli ilişkilere alerjim var."

Zeki gözleri onu yakalamış, değerlendiriyordu. "Nedenmiş o?"

Ona çekici ve anlamsız bir cevap vermek kolaydı, ne zaman Irk Arkadaşları ve duygusal ilişkiler konusu açılrsa Kade'e ve diğer çocuklara dağıtmaya alışkın olduğu türden bir saçmalık.

Ama Jenna'ya bakıp dürüst olmaktan başka bir şey yapamazdı, bu ona nasıl görünürse görünsün. "Uzun vadeli demek, birini hayal kırıklığına uğratmam için çok fazla şans demek. Bu yüzden uzak durmak için çaba sarf ediyorum."

Uzun bir iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sessizce ona baktı, kolları hâlâ kendine sarılıydı, dile getirilmemiş yüzlerce duygu gözlerinin rengini derinleştiriyordu. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi sonunda, sesi biraz cılızdı, fısıltıyı pek geçmiyordu. "İnsanları hayal kırıklığına uğratmanın ne demek olduğunu bilirim."

"Buna inanmam mümkün değil." Bu yetenekli ve kendine güvenen kadının yapmaya koyulduğu hiçbir şeyde başarısız olduğunu göremiyordu.

"Güven bana," dedi ciddiyetle, sonra ondan uzaklaştı ve vaka notları ve basılı haritalarla birlikte bir avuç eskizin asılı olduğu diğer duvara doğru yürüdü. Tekrar konuştuğunda sesinde zorlama gibi görünen bir rahatlık vardı. "Peki, uzun süreli ilişkilere karşı bu alerjiniz sizin için yeni bir şey mi, yoksa her zaman bağlanmaktan kaçındınız mı?"

O anda zihninde ışıl ışıl parlayan kara gözler ve anılarının uzak köşelerinde saklanan bir hayalet gibi hâlâ ara sıra duyduğu muzip, müzikal bir kahkaha canlandı. "Bir zamanlar biri vardı. Şey... biri olabilirdi. Uzun zaman önce öldü."

Jenna'nın yüz ifadesi pişmanlıkla gevşedi. "Brock, özür dilerim. Hafife almak istememiştim--"

107

Omuz silkti. "Özür dilemeye gerek yok. Bu çok eski bir tarih. Yüz yıl önceydi." Neredeyse kelimenin tam anlamıyla, dikkatsizliğinin koruması gereken birinin hayatına mal olmasından bu yana bu kadar zaman geçtiğini fark etti.

Jenna ona doğru geri çekildi ve uzun masanın kenarına, onun yanına oturdu. "Ona ne oldu?"

"Öldürüldü. O sırada ailesinin Detroit'teki Darkhaven'ında koruma olarak çalışıyordum. Onu güvende tutmak benim sorumluluğumdu ama çuvalladım. Benim gözetimimde ortadan kayboldu. Cesedi aylar sonra ortaya çıktı, tanınmayacak kadar vahşileştirilmiş ve pis bir nehre atılmıştı."

"Aman Tanrım." Jenna'nın sesi yumuşaktı, alnı sempatiyle kırışmıştı. "Bu korkunç bir şey."

"Evet, öyleydi," dedi, öldürölmeden önce ve sonra ona yapılanların dehşetini çok iyi hatırlıyordu. Suda geçirdiği üç ay ondan geriye kalanlara bakmayı hiç de kolaylaştırmamıştı.

Jenna tekrar, "Özür dilerim," dedi ve avucunu adamın pazularının büyük kısmına dayamak için uzandı.

Temasla birlikte içinde parlayan ani farkındalık alevini görmezden gelmeye çalıştı. Ama ona olan çekimini bastırmaya çalışmak, ateşe sıcak olmamasını söylemek gibiydi. Ona dokunursanız yine de yanarsınız. Şu anda onun yandığı gibi,

Jenna'nın solgun elinin koyu teninin üzerinde gezindiği yere baktı.

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdiğinde, gözlerinin muhtemelen kehribar rengi ışık kıvılcımlarıyla canlandığını, dönüşümlerinin ona olan arzusuna ihanet ettiğini onun ince, kesik nefesinden anlayabildi. Yutkundu ama gözlerini kaçırmadı.

Tanrı yardımcısı olsun, yumuşak elini onun üzerinden çekmedi, erkek ihtiyacının alçak hırıltısı boğazının arkasından kıvrıldığına bile.

Birkaç saat önce kamarasında onunla neler yaşadığına dair düşünceler sıcak bir hatırlama dalgasıyla aklına geldi. O zaman da şimdi olduğu gibi aralarında birkaç santimden başka bir şey yoktu. Sonra Jenna'nın onu öpmesini isteyip istemediğini merak etmişti. Jenna'nın duygularından, ona duyduğu arzuya yakın bir şey hissedip hissetmediğinden emin olamamıştı. Şimdi ise onu şaşkına çeviren bir şiddetle bilmek istiyordu.

Olayları yanlış okumadığından emin olmak için, hiç değilse kendi akıl sağlığı için, serbest elini uzattı ve onun parmaklarını kendi eliyle kapattı. Ona yaklaştı, ağırlığını masaya yasladığı ön tarafına geldi.

Geri çekilmedi. Jenna değil. Onun gözlerinin içine baktı, 108

Beklediği gibi, onunla yüz yüze geldi. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum," dedi usulca. "Alaska'daki o geceden beri başıma gelenler... asla cevaplanamayacak tüm sorular. Bununla başa çıkabilirim. Bir şekilde tüm bunlarla başa çıkmayı öğreneceğim. Ama sen... bu..." Sonra kısa bir süre için yere baktı, birbirine bağlı ellerine, iç içe geçmiş parmaklarına baktı. "Bu konuda pek iyi değilim. Kocam gideli dört yıl oldu. O zamandan beri kimse olmadı. Buna hiç hazır olmadım. İstemedim..."

"Jenna." Brock kızın çenesinin altını hafifçe okşayarak yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Seni öpsem sorun olur mu?"

Dudakları, adamın tadına bakmaktan kendini alamadığı küçük bir gülümsemeye dönüştü. Başını eğdi ve onu yavaşça öptü, kendi ihtiyacının yoğunluğuna rağmen onu buna alıştırdı.

Pratik yapmadığını itiraf etmiş olsa da, dudaklarının onunkilere karşı verdiği şehvetli histen bunu asla anlayamazdı. Hem yumuşak hem de doğrudan, hem veren hem de alan öpücüğü onu ateşledi. Bacaklarının arasında durana kadar daha da yaklaştı, dilini ağzının kadifemsi dikişinde gezdirirken vücudunu kendisine bastırdığını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Ellerini onun yanlarında gezdirdi ve yaralı kalçası titremeye başladığında konferans masasının üzerine çıkmasına yardım etti.

Öpücük onun için bir hataydı. Bu işi burada bırakabileceğini düşünmüştü - sadece bir öpücük- ama şimdi Jenna'yla başladığına göre, duracak gücü nasıl bulacağından emin değildi.

Ve onun kollarındaki hissinden, öpüşmeleri çok daha güçlü bir şeye dönüşürken çıkardığı zevk dolu miyavlamalardan ve kırık iç çekişlerinden, onun da kendisinden daha fazlasını istediğinden emindi.

Görünüşe göre, daha fazla yanılmış olamazdı.

Yüzünde nem hissedene kadar onun ağladığını fark etmemişti.

"Ah, Tanrım," diye tısladı, hemen geri çekildi ve kızın gözyaşı lekeli yanaklarını görünce kendini aptal gibi hissetti. "Özür dilerim. Eğer seni çok hızlı ittiysem

..."

Başını salladı, açıkça mutsuzdu ama konuşmuyordu. "Bana seni incitmediğimi söyle, Jenna."

"Lanet olsun." Hıçkırıklarını içine çekti. "Bunu yapamam. Özür dilerim, bu benim hatam. Sana asla izin vermemeliydim--"

Kelimeler kesildi ve sonra onu kendinden uzaklaştırdı, altından sıyrıldı ve koridora doğru koşmaya başladı.

Brock bir an öylece durdu, her yanı gergin ve ağrıyordu, ihtiyaçtan çiğ gibiydi. Onu bırakmalıydı. Bunu bir felaket olarak değerlendirmeliydi 109

ve çok cazip Jenna Darrow'u aklından çıkardı. Evet, yapması

gereken tam olarak buydu ve bunu çok iyi biliyordu.

Ama bu düşünce aklına geldiğinde çoktan koridorun yarısını geçmiş, Jenna'nın ağlama seslerini takip ederek eski kamarasına dönmüştü.

110

BÖLÜM

On üç

Jenna gözyaşlarını içine akıtarak koridordan kaçarken kendini en büyük korkak -en büyük sahtekâr- gibi hissediyordu. Brock'un onu istemediğini düşünmesine izin vermişti. Muhtemelen o öpücükle onu bir şekilde zorladığına inandırmıştı, oysa öpücük onu neredeyse eritip konferans salonundaki masanın üzerinde bir su birikintisine dönüştürmüştü. Brock'un yanlış bir şey yaptığından, hatta muhtemelen onu bir şekilde incittiğinden endişelenmesine izin vermişti ve bu en adaletsiz şeydi.

Yine de koşmayı bırakamıyor, çaresizlik sınırında bir kararlılıkla aralarına mesafe koymaya ihtiyaç duyuyordu. Ona çok fazla şey hissettiriyordu.

Hazırlıklı olmadığı şeyler. Çok arzuladığı ama hak etmediği şeyler.

Ve böylece koşmaya başladı, hiç olmadığı kadar dehşete düşmüştü ve yolun her adımında onu zorlayan korkaklıktan nefret ediyordu. Kamarasına ulaştığında titriyordu ve nefesi kesilmişti, gözyaşları yanaklarından aşağı sıcak izler halinde akıyordu.

"Jenna."

Arkasından gelen derin ses, tenini okşayan bir sıcaklık gibiydi. Onunla yüzleşmek için döndü, gelmesinden bir saniye bile geçmeden onu oraya getiren hız ve sessizlik karşısında hayrete düştü. Sonra tekrar, o insan değildi. Aslında erkek bile sayılmazdı; bu kadar yakınında dururken kendine hatırlatmak zorunda olduğu bir gerçektir bu; adamın büyüklüğü, karanlık bakışlarının ham yoğunluğu, içindeki kadın olan her şeyle konuşuyordu.

Ağzı hâlâ öpücüğün etkisiyle yanıyordu. Nabızı hâlâ şiddetli bir şekilde atıyor, vücudunun derinliklerindeki sıcaklık hâlâ alev alev yanıyordu.

Brock sanki bunu biliyormuş gibi yaklaştı. Ona doğru uzandı, elini eline aldı ve hiçbir şey söylemedi. Kelimelere gerek yoktu. Ona rağmen

Gözyaşlarını ve uzuvlarının titremesini yavaşlatırken, ona duyduğu arzuyu gizleyemedi.

Adam onu vücudunun sıcaklığına yaklaştırırken direnmedi. Kollarının rahatlığına. "Korkuyorum," diye fısıldadı, kelimeler bir türlü gelmiyordu
111

ona kolay gelirdi ve hiç gelmedi.

Gözleri onunkilere kilitlendi ve yüzünün yan tarafını hafifçe okşadı. "Benden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim, Jenna."

Başını eğip dudaklarını acıtıcı bir şefkatle öpmeden önce bile ona inanmıştı. İnanılmaz, imkânsız bir şekilde, erkek olmayan bu adama güvenmişti. Onun ellerini üzerinde görmek istiyordu. Fiziksel olanın ötesini düşünmeye hiç hazır olmasa da, dokunmak ve dokunulmak için can atsa da, biriyle yeniden bu bağı hissetmek istiyordu.

"Sorun yok," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Benimle güvendesin, söz veriyorum."

Brock'un sözleri içine işlerken Jenna gözlerini kapadı; Alaska'daki kulübesinin paramparça karanlığında, sonra da yerleşkenin revirinde onu yatıştırdığı sözlerin aynısıydı bu. Brock, Kadim'le yaşadığı çileden sonra onun yaşayan dünyayla olan sabit bağlantısıydı. Bu tuhaf yere getirildikten ve pek çok korkunç şekilde değiştirildikten sonraki günlerde gördüğü bitmek bilmeyen kâbuslar sırasında tek can simidi olmuştu.

Ve şimdi...?

Şimdi hayatından geriye kalan karmaşada onun nereye oturduğundan emin değildi. Bunu düşünmeye hazır değildi. Onun içinde uyandırdığı hislere teslim olmaya hazır olduğundan da emin değildi.

Hafifçe geri çekildi, hâlâ yas tutan yanından, ruhunda uzun zaman önce asla tam olarak iyileşemeyeceğini kabul ettiği açık yaradan şüphe ve utanç fişkırıyordu.

Alnını adamın göğsünün ılık sertliğine, gri tişörtünün egzotik kokusuyla sarmalanmış yumuşak pamuğuna bastıran Jenna, güçlendirici bir nefes çekti. Sessiz, kırık bir iç çekiş olarak dışarı sızdı. "Onları yeterince sevdim mi? Kulübemdeki o geceden beri kendime sorup durduğum şey bu..."

Brock onu tutarken elleri sırtında hafifçe gezindi, güçlü ve şefkatliydi, Kadim'in onu kendi kaderine karar vermeye zorladığı o işkence dolu anları yeniden yaşamak için ihtiyaç duyduğu istikrarlı sakinlikti.

"Bana seçim yaptırdı, Brock. Kulübemdeki o son gece beni öldüreceğini sandım ama öldürmedi. Öldürseydi onunla dövüşmezdim. Sanırım bunu biliyordu." Aslında bundan emindi. Kadim'in kulübesini işgal ettiği gece kötü bir durumdaydı. Yanındaki neredeyse boş viski şişesini ve elindeki dolu tabancayı görmüştü.

Her yıl, onu ailesinden koparan ve hayatına tek başına devam etmek zorunda bırakan kazanın yıldönümünde çıkardığı fotoğraf kutusu. "Ölmeye hazır olduğumu biliyordu, ama beni öldürmek yerine kelimeleri yüksek sesle söylemeye, ona neyi daha çok istediğimi söylemeye zorladı - yaşamı mı, yoksa 112

ölüm. Bana işkence gibi geliyordu, bana zorla oynattığı bir tür hastalıklı oyun gibiydi."

Brock nefesinin altında kaba bir şeyler mırıldandı ama elleri kızın sırtında nazik, yatıştırıcı bir sıcaklık olarak kaldı.

"Beni seçim yapmaya zorladı," dedi ve çektiği çilenin her dayanılmaz dakikasını hatırladı.

Ancak sonsuz saatler süren hapsedilme ve beslenmeden daha da kötüsü, onu esir alanın bu dünyadan olmayan bir yaratık olduğunu fark etmenin dehşeti, kendi sesinin ruhunun en derin, en utanç verici çukurundan kopmuş gibi görünen kelimeleri törpülediğini duyduğu o korkunç andı.

Yaşamak istiyorum.

Oh, Tanrım... lütfen,

yaşamama izin ver. Ölmek

istemiyorum!

Jenna boğazındaki acı yumrusunu yutkunararak geçiştirdi. "Onları yeterince sevmediğimi düşünüp duruyorum," diye fısıldadı, bu düşünce onu perişan etmişti. "Onları gerçekten sevseydim, onlarla birlikte ölürdüm diye düşünüp duruyorum. Kadim beni yaşamak isteyip istemediğime karar vermeye zorladığında, farklı bir seçim yapardım."

Bir hıçkırık nefesini kestiğinde, Brock'un parmakları çenesinin alt tarafına dokundu. Yüzünü kaldırıp ciddi bakışlarıyla buluşturdu. "Hayatta kaldın," dedi, sesi sert ama son derece şefkatliydi. "Tek yaptığın buydu. Bunun için kimse seni suçlayamaz, özellikle de onlar."

Gözlerini kapattı, pişmanlığının ağırlığının onun yatıştırıcı sözleriyle biraz hafıflediğini hissetti. Ama kalbindeki boşluk soğuk ve boş bir yerdi. Brock onu kendine yaklaştıırıp rahatlattığında bu boşluk daha da genişledi. Brock'un sıcaklığı ve şefkati bir merhem gibi kızın tenine sızdı ve bedeninin onunkine yakınlığı yüzünden azalmayan arzusuna daha derin duygular ekledi. Onun kollarının sığınağına kıvrıldı ve yanağını onun sağlam, sarsılmaz gücüne yasladı.

"Onu alabilirim, Jenna." Adam eğik başının tepesini öperken, Jenna adamın ağzının sıcak baskısını, nefesinin saçlarının arasından süzölüşünü hissetti.

"Eğer istersen, senin için bu acıyı taşıyabilirim."

Bu fikre isyan eden bir yanı vardı. Sert kadın, tecrübeli polis, her zaman her durumda öne atılan kişi, kederinin tek başına taşıyamayacağı kadar büyük olabileceğı fikrinden geri çekildi. Hiçbir zaman yardıma ihtiyacı olmamıştı, yardım isteyecek biri de asla olmayacaktı. Bu tür bir zayıflık asla yapmazdı.

Geri çekildi, inkâr dilinin ucundaydı. Ama konuşmak için dudaklarını araladığında, kelimeler ağzından çıkmadı. Brock'un gözlerinin içine baktı.

yakışıklı yüzüne, derinlere uzanıyormuş gibi görünen delici kara gözlerine
113

onun içinde.

"En son ne zaman mutlu olmak için kendine izin verdin Jenna?"

Adam kızın yanağını öyle hafifçe, öyle saygıyla okşadı ki, kız onun dokunuşuyla ürperdi. "En son ne zaman zevk aldın?"

İri eli aşağıya, boynunun yan tarafına doğru kaydı. Geniş avucundan ve uzun parmaklarından ısı yayılıyordu. Adam ensesini kavrayıp başparmağıyla kulağının altındaki hassas deriyi okşarken kadının nabızı hızlandı.

Sonra onu kendine doğru çekti, yüzünü kendisiyle buluşması için yukarı kaldırdı. Onu yavaş ve derin bir şekilde öptü. Ağzının telaşsız bir şekilde onunkiyle birleşmesi, damarlarında ok gibi yayılan sıvı bir ısı akımı yarattı. Ateş onun merkezinde birikti, ham çekirdek parlak, şiddetli bir özlemle doldu.

"Eğer istediğin bu değilse," diye mırıldandı dudaklarına karşı, "o zaman tek yapman gereken bana söylemek. İstediyin zaman dururum--"

"Hayır." Güçlü çenesine dokunmak için uzanırken başını salladı. "Bunu istiyorum. Şu anda seni o kadar çok istiyorum ki, bu beni ölümüne korkutuyor."

Gülümsemesi tembelce yayıldı, o şehvetli dudaklar dişlerinin beyaz parıltısını ortaya çıkarmak için ayrıldı - ve dişlerinin artan uzunluğunu. Jenna onun ağzına baktı, temel insani hayatta kalma içgüdülerinin her türlü alarmı vermesi gerektiğini biliyordu, bu keskin köpek dişlerine çok yaklaşmanın ölümcül olabileceği konusunda onu uyarıyordu.

Ama hiç korku hissetmedi. Aksine, zihni onun dönüşümünü açıklanamaz bir kabullenme duygusuyla tanıdı. Hatta gözlerinin emici kahverengisi ateşli kehribar ışığıyla parıldamaya başladığında heyecan bile duydu.

Brock'un *dermaglifleri* gri tişörtünün yakasının üzerinde ve düzgün kaslı pazularının düğümlemiş çıkıntısına yapışan kısa kollarının altında renklerle titreşiyordu. Cinsin deri işaretleri her zamanki koyu bronz tonundan bordo, altın ve en koyu mor tonlarına doğru derinleşti. Jenna parmaklarını Brock'un *gliflerinin* kıvrımları ve sivrilen kavisleri boyunca gezdirdi ve onların olağanüstü güzelliği karşısında hayrete düştü.

"Bildiğimi sandığım her şey artık farklı," diye düşündü yüksek sesle, adamın kollarının çemberinde durmuş, kalın ön kolunu takip eden *gliflerin* desenini boş boş izlerken. "Artık her şey değişti. Ben değiştim - bana hiçbir zaman mantıklı gelmeyeceğinden emin olduğum şekillerde." Başını kaldırıp ona baktı. "Hayatımda daha fazla karışıklık istemiyorum. Her şeyin üstüne bir de bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerinde yargılama yoktu, sadece sabır ve hatasız bir kontrol havası vardı. "Şu anda kafan karışık mı, sana dokunurken..."

yoksa seni öperken mi?"

"Hayır," dedi, bunu fark etmenin şaşkınlığıyla. "O zaman olmaz."

"Güzel." Başını eğdi ve tekrar ağzını aldı, onu 114 emdi.

Alt dudağını dişlerinin arasında yakalayarak sırtını okşadı, sonra ellerini kışının kıvrımları boyunca gezdirdi. Onu sahiplenici bir şekilde sıktı, elektriklenmiş bedenini kasıklarının sert çıkıntısına doğru çekti. Boynunun kıvrımlarına sokuldu, dudakları teninde sıcak ve ıslaktı. Tekrar konuştuğunda, sesi öncekinden daha kalındı ve Jenna'nın içinde kükreyen aynı ihtiyaçla doluydu. "Kendini zevke bırak Jenna. Eğer bunu istiyorsan, aramızda olması gereken tek şey bu. Baskı yok, şart yok. İkimizin de vermeye hazır olmadığı sözler yok."

Oh, Tanrım. Kulağa çok iyi geliyordu, Tarikat'ın yerleşkesinde uyandığından beri aralarında çatırdayan arzuya teslim olmak çok cazipti. Kalbini tekrar açmaya hazır değildi -bu savunmasızlığa bir daha asla hazır olmayabilirdi- ama Brock'un ona sunduğu hediyeye direnecek kadar güçlü olup olmadığını da bilmiyordu.

Boğazının dibindeki çukuru öptü. "Her şey yolunda Jenna.

Şimdilik gerisini bana bırak. Bunun dışında her şeyi bırak."

"Evet," diye iç geçirdi, adamın okşayışları vücudunda gezinirken nefesini tutamadı. Güçlü, yetenekli elleri damarlarında enerji karıncalanmalarına yol açıyor, doğaüstü yeteneği üzüntüsünün, suçluluk duygusunun ve kafa karışıklığının kalıcı ağırlığını alıp götürüyordu. Sıcak ve becerikli ağzı, ardında sadece his ve açlık bırakıyordu.

Dudakları Jenna'nın dudaklarını bir kez daha bulana kadar boğazının uzunluğunu, sonra da çene çizgisini yavaşça öptü. Jenna onun tutkusunu memnuniyetle karşıladı, dili ağzının kenarlarını süpürürken ona açıldı. Jenna onu daha derine çekerken inledi, parmaklarını başının arkasına dolayıp onu ağzına daha sıkı bastırırken saf erkek onayıyla hırladı.

Tanrım, bir erkeğin dokunuşunu ne kadar çok arzuladığını bilmiyordu. O kadar uzun süre yakınlaşmadan yaşamış, kendini cinsel temas ve rahatlamadan isteyerek mahrum bırakmıştı ki. Dört yıl boyunca kendini bunu ne istediğine ne de hak ettiğine ikna etmişti; bu, sevdiklerinin ölümüne neden olan kazadan sağ kurtulduğu için kendi kendine verdiği bir başka cezaydı.

Arzuya karşı bağışıklığı olduğuna inanmıştı ama şimdi Brock'la birlikte, bir zamanlar aşılmaz olan tüm o engeller parçalanıyor, kurumuş, ağırlıksız yapraklardan başka bir şey değilmiş gibi etrafından dökülüyordu. Brock'un ona verdiği zevkten dolayı suçluluk duymuyordu. Brock'un onun ıstırabını emme konusundaki güçlü yeteneğinden mi, yoksa kendi bastırılmış ihtiyacının derinliğinden mi, emin olamıyordu. Tek bildiği, vücudunun ona verdiği tepkinin yükselen yoğunluğuydu; onu nefessiz bırakan ve daha fazlası için açgözlü kılan bir zevk dalgası ve sıkılaştıran bir beklenti.

Brock'un iri elleri kadının omuzlarına gitti, sonra yavaş bir yolculuk yaptı 115

göğüslerinin üzerinde. Gömleğinin ince pamuklu örgüsü arasından meme uçları sivrildi, sertleşti ve sızladı, her bir ağır tümseği yoğurdukça hislerle canlandı. Jenna onun dokunuşunu daha fazla hissetmek isteyerek inledi. Adamın elini kendi elinin içinde yakaladı ve onu üstünün bol eteğinin altına doğru yönlendirdi. O yapmadı

Bundan daha fazla yönlendirmeye gerek yoktu. Bir saniyeden kısa bir süre içinde sütyeninin ön kopçasını açmış ve çıplak bedenini sıcak avuçlarıyla kaplamıştı.

Onu okşarken elmas sertliğindeki tomurcuğu okşadı. "Böyle daha mı iyi?" diye mırıldandı kulağının hemen altından. "Beğendiysen söyle."

"Tanrım... *evet.* " O kadar iyi hissetti ki, kelimeleri zorlukla oluşturabildi.

Jenna bir zevk tıslamasıyla emdi, his sarmalı çekirdeğinde daha sıkı bükülürken başını geriye eğdi. Gömleğini yavaşça çıkarırken ona dokunmaya, onu öpmeye ve okşamaya devam etti. Gevşemiş sütyenine de aynı özeni gösterdi, ince askıları önce omuzlarından, sonra kollarından aşağı kaydırıldı. Birdenbire onun önünde, belden yukarısı çıplak bir halde duruyordu. Kendini örtme içgüdüğü -kazadan dolayı gövdesini delik deşik eden yaraları ve Libby'nin zor doğumunu her gün hatırlatan karnındaki yarayı gizlemek için- hızla parladı, ama sadece bir anlığına.

Sadece başını kaldırıp Brock'un bakışlarıyla karşılaşması için geçen sürede.

"Çok güzelsin," dedi, ellerini nazikçe avuçlarının içine aldı ve kız onun övgüsünden ya da kendisini açıkça gözlemlemesinden dolayı kendini garip ya da mahcup hissetmeye fırsat bulamadan onları bedeninden uzaklaştırdı.

Kendini hiç bu kadar güzel hissetmemişti. Özgüvenli ve yetenekli, fiziksel olarak zinde ve güçlüydü. Bunlar onun anladığı ve kabul edebileceği kelimelerdi. Otuz üç yıllık hayatının çoğunda, hatta evliliği boyunca onu taşıyan kelimelerdi. Ama güzel? Dün revirdeki video kaydında kendi kendine konuşurken duyduğu o tuhaf dil kadar yabancı geliyordu ona.

Öte yandan Brock çok güzeldi. Gerçi bu, şu anda önünde duran karanlık doğa gücünü tanımlamak için garip bir yol gibi görünüyordu.

Gözlerindeki kadifemsi kahverenginin her zerresi kaybolmuş, yanaklarını açık alev gibi ısıtan parlak kehribarın ışıltısı tarafından yutulmuştu. Göz bebekleri

incelmiş, zayıf yanakları artık daha gergin ve köşeliydi; kusursuz koyu teni kemiklerinin üzerinde gergin bir şekilde uzanıyor, uzun, ölümcül keskinlikteki dişlerinin şaşırtıcı görüntüsünü ortaya çıkarıyordu.

O yakıcı gözler ona kilitlenmişti, tişörtünü çıkardı ve onunkinin yanında yere düşmesine izin verdi. Göğsü inanılmazdı, mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş kaslardan oluşan devasa bir duvar, titreşen *gliflerden* oluşan karmaşık bir desenle kaplıydı.

Pürüzsüz tenine dokunmaktan kendini alamadı, sadece parmak uçlarında gözlerine görüldüğü kadar satenimsi bir his olup olmadığını görmek için. 116'da gördüğünden bile daha yumuşaktı.

Tahmin ediyordu, ama altındaki katıksız, insanlık dışı güç açıktı.

Brock şehirde onu kurtarmaya geldiği zamanki kadar ölümcül görünüyordu ama o gece dalga dalga yayılan soğuk kötülük yerine şimdi aynı derecede saldırgan ve yoğun bir şeyle titreşiyordu: arzu. Tüm arzusu onun üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Sen... kahretsin, Jenna," diye homurdandı, omzunun çizgisini izledi, sonra göğsünün esmer gül ucunun etrafında dolaştı. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Ona cevap vermedi, nasıl cevap vereceğini de bilmiyordu. Bunun yerine daha da yaklaştı ve adamın ağzını kendi ağzına götürerek kavurucu bir öpücük daha kondurdu. Teni tene değerken, göğüsleri Brock'un göğsündeki iri kütlelere çarparken, Jenna ihtiyaçtan neredeyse yanacaktı. Brock uzanıp kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtığı anda kalbi hızla çarpıyor, nefesi hızlanıyordu.

Adam ellerini gevşek bel bandı ile kalçalarının teni arasında kaydırırken dişleriyle dudağını yakaladı, ardından kotu beyaz bikini külotunun üzerinden aşağı doğru yavaşça indirdi. Elleriyle kotun inişini takip ederek kalçalarına doğru eğildi.

İyileşmekte olan kurşun yarasının etrafına dikkat etti, uyluğunu saran bandajı bozmamaya özen gösterdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, başını kaldırıp ona baktı, derin sesi o kadar kabaydı ki kız onu zorlukla tanıdı.

"Eğer acı varsa, onu çekip alabilirim."

Jenna başını salladı. "Acımıyor. Gerçekten, sorun yok."

Görevine geri dönerken parlak kehribar gözleri kirpiklerinin düşüşüyle kapandı. Kot pantolonunu çıkardıktan sonra topuklarının üzerine oturdu ve ellerini bacaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek ona baktı.

"Çok, çok güzel," diye övdü onu, sonra başını eğdi ve dudaklarını uyluklarının arasındaki beyaz pamuk üçgenine bastırdı, şu anda onu örten tek giysi parçasıydı.

Adam kumaşı dişleri ve azı dişleri arasında yakaladığında Jenna titrek bir iç çekti. Elleri hâlâ Jenna'nın bacaklarını okşarken ona anlamlı bir bakış atarak, pamuğu çekiştirdi ve sonra yumuşak bir şekilde tekrar Jenna'nın aşırı ısınmış etine yapışmasına izin verdi. Bunu ağzıyla takip etti, onu tekrar öptü, şimdi daha kararlı bir şekilde, önemsiz kumaş parçasını bir kenara itti ve yüzünü onun seksinin nemli yarığına doğru soktu.

Dudakları, dili ve dişlerinin erotik sıyrıklarıyla onu keşfederken elleri onun arka tarafını sıktı. Onu külotundan çıkardı, sonra kalçalarını araladı ve tekrar emdi. Bir elini bacaklarının arasına götürdü ve ağzının zaten baş döndürücü olan uzmanlığına parmaklarının kaygan oyununu ekledi. Jenna titriyor, kendini kaybediyor ve uçup gitmesine bir nefesten az kalmıştı.

117

"Oh, Tanrım," diye soludu, adam parmağının kör ucuyla sıırılsıklam kıvrımlarının arasına girip yavaşça içine girerken, öpücüğü onun ihtiyacını daha da artırırken titriyordu. Ona karşı sallandı, ateş içinde çalkalandı. "Oh, Tanrım

... Brock, durma."

Kadının ıslaklığına karşı inledi, etinden kemiğinden geçerek kadının sıcak merkezinin derinliklerine kadar titreşen uzun, bariz bir erkek zevki mırıltısı.

Jenna'nın doruk noktası bir fırtına gibi kükredi. Zevk onu ele geçirip gökyüzüne doğru fırlatırken, bunun gücüyle sarsıldı ve haykırdı. Birbiri ardına gelen saf mutluluk titremeleri ile daha da yükseğe çıkarken, yıldız tozu gibi parıltıyan hisler onu parçaladı.

Gerçekliğe geri döndüğünde kemiksizdi. Vücudu hâlâ nabız gibi atıyor ve hislerle yaşıyor olsa da kemiksiz ve bitkin bir haldeydi.

Ve Brock hâlâ onu öpüyordu. Hâlâ parmaklarıyla onu okşuyor, kalın omuzlarını kavrayıp zevkli küçük artçı şoklarla nefes nefese kalırken içindeki son titremeyi de çıkarıyordu.

"Sanırım buna ihtiyacım vardı," diye fısıldadı, adamın alçak sesle kıkırdaması hassas bedeninde gürlerken ürperdi. Brock onun iç bacaklarını öptü, alaycı bir şekilde ısırıldı ve bacakları onun altında biraz titredi. Öne doğru eğildi ve kendini Brock'un geniş sırtına bıraktı. "Aman Tanrım. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Benim için zevkti," diye homurdandı. "Ve seninle işim henüz bitmedi." Kolunu onun etrafına dolayarak ve onu sağ omzunun üzerine yerleştirerek onun altında kaydı. "Bana tutun."

Başka seçeneği yoktu. O daha ne demek istediğini anlamadan, adam ayağa kalktı.

Tüm ağırlığını tek omzuna yükledi ve sanki tüyden başka bir şey değilmiş gibi ayağa kalktı. Jenna ona söylediği gibi tutundu ve onunla birlikte bitişikteki yatak odasına doğru yürürken onun katıksız gücüne hayran olmaktan kendini alamadı. Üzerinde sadece kot pantolonu vardı, sırt kasları her uzun adımda pürüzsüz teninin altında esniyor ve kıvrılıyordu, form ve zindeliğin mükemmel bir uyumuydu bu.

Hiç şüphe yok, çok güzeldi.

Ve adamın onu doğrudan büyük boy yatağa götürdüğünü fark ettiğinde zaten elektriklenmiş olan vücudu yeniden ısındı.

Örtüyü ve çarşafı kenara çekti, sonra onu yatağın kenarına yatırdı. Jenna, adamın koyu renk kot pantolonunun düğmelerini açıp içinden çıkmasını giderek artan bir açlıkla izledi. Altına hiçbir şey giymemişti.

İnce belinin ve kalçalarının etrafında ve uyluklarının kaslı cüssesinde ayrıntılı *glifler* izlendi. Renkler titreşiyor ve mutasyona uğruyor, kızın bakışlarını sadece kısa bir süreliğine sert ve muazzam duran ereksiyonunun kalın çıkıntısından çekerek onu izliyordu.

118

Adam çıplaklığıyla yıkıcı bir şekilde ona doğru ilerlerken Jenna kurumuş boğazıyla yutkundu. Gözlerinin ateş gibi parıltısı inanılmaz derecede artmıştı, dişleri şimdi ona kocaman görünüyordu.

Yatağın kenarında durakladı ve kızın dönüşmüş bakışları karşısında kaşlarını çatı. "Benden korkuyor musun... bu şekilde?"

Başını hafifçe salladı. "Hayır, korkmuyorum." "Hamilelik

konusunda endişeleriniz varsa--"

Tekrar başını salladı. "Kazadaki iç yaralarım bunun icabına baktı. Hamile kalamam. Her neyse, bundan bağımsız olarak, Irk ve insan DNA'sının birbirine karışmadığını anlıyorum."

"Hayır," dedi. "Diğer endişelerinize gelince, benimle güvendesiniz. Benim türüm arasında hastalık ya da sakatlık yoktur."

Jenna onaylarcasına başını salladı. "Sana güveniyorum, Brock."

Kaşları çatıldı ama kıpırdamadan durdu. "Eğer emin değilsen--

Eğer istediğin bu değilse, sana daha önce söylediklerim hâlâ geçerli. İstedığımız zaman durabiliriz." Nefesinin altından kıkırdadı. "Sen yatağымda bu kadar ateşli görünürken şu anda durmak beni öldürebilir ama yapacağım.

Tanrı yardımcım olsun, ama yapacağım."

Gölümsedi, bu kadar güçlü birinin böylesine onurlu ve alçakgönüllü olabilmesi onu duygulandırmıştı. Çarşafı geriye itti ve yanında ona yer açtı. "Durmak istemiyorum."

Ağız geniş bir sırıtışa dönüştü. Bir hırıltıyla ilerledi ve onun yanındaki yatağı tırmandı. İlk başta sadece dokunup okşadılar, şefkatle öpüştiler ve birbirlerinin bedenleri hakkında daha fazla şey öğrendiler. Brock ona karşı sabırlıydı, her ne kadar vücudundaki gerilim serbest bırakılma ihtiyacıyla yanıp tutuştuğunu söylese de. Nazik ve şefkatliydi, aralarındaki bu şeyin asla sıradanlıktan öteye geçemeyeceği konusunda önceden anlaşılmış olsalar da ona değerli bir sevgili gibi davranıyordu.

Çok az tanıdığı bu adamın -haklı olarak tükürüğünü korkutması gereken bu Cins erkeğin- ona bu kadar tanıdık, bu kadar samimi gelebilmesi ona inanılmaz geliyordu. Ama Brock onun için hiç de yabancı sayılmazdı. Bir kabus çilesi boyunca onun yanında olmuştu, sonra da burada, yerleşkede iyileştiği günler boyunca. Ve şehirde yalnız ve yaralı olduğu o gece peşinden gelmişti, onun beklenmedik, karanlık kurtarıcısı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu sessizce, parmakları Omzunun etrafından göğsüne doğru dönen *dermaglifler*.

"Neden Alaska'da benimle kaldın ve sonra revirde kaldığım onca gün?"

Bir an sessiz kaldı, kara kaşları gözlerinin ateşten parıltısının üzerinde sıkıca örülmüştü. "Sana ne olduğunu görmekten nefret ediyordum. Sen 119 yaşındaydın.

çapraz ateşe yakalanan masum bir seyirci. Sen de insansın. Savaşımızın ortasına sürüklenmeyi hak etmedin."

"Ben büyük bir kıyım. Bununla başa çıkabilirim," dedi, gerçekten hissetmediği bir otomatik pilot tepkisi. Özellikle de son kan tahlilinin rahatsız edici sonuçlarından sonra. "Peki ya şimdi... yani burada ne yapıyoruz? Bu da mı senin acınası insan programının bir parçası?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Kaşları neredeyse öfke noktasına kadar çatıldı. "Bunun acımayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Sana böyle mi hissettirdi?" Sert bir nefes alıp verdi, dişlerinin sivri uçlarını göstererek onu sırt üstü yatırdı ve üzerine çıktı. "Fark etmediysen söyleyeyim, senin için oldukça ateşliyim, bayan. Biraz daha ateşli olsaydım kül olurum."

Ne demek istediğini kanıtlamak için kalçalarını hiç de ince olmayan bir şekilde itti ve aletini kadının seksinin pelüş, ıslak kıvrımlarının arasına yerleştirdi. Birkaç kez pompaladı, sikinin sert uzunluğunu kaygan yarığın içinde ileri geri kaydırarak, uyarılmışlığının sert sıcaklığıyla onu kızdırdı. Kolunu bacağının altından geçirip omzuna doladı, yüzünü kalçasına doğru çevirdi ve hassas deriye keskin bir ısırık verdi.

"Bu saf bir gereklilik, acıma değil," dedi, uzun, yavaş ve derin bir şekilde içine girerken sesi sert ve çığdı.

Jenna denese bile bir yanıt veremezdi. Adamın içini doldurmasının, her güçlü hamlesiyle onu daha da derine çekmesinin verdiği baş döndürücü his nefesini kesecek kadar baskındı. Adam onun ağzını cesur bir öpücükle yakalayıp üzerinde sallanırken, vücudu şiddetli ve talepkâr bir tempoda hareket ederken Jenna iki eliyle ona sarıldı.

Şimdiden, başka bir doruk noktasının tepesi hızla üzerinde yükseliyordu. Kendini tutamadı. İçine çöktü, duyularını parçaladı, keskinleştirdi. Kendi kanının damarlarında dolaştığını hissetti, Brock'un nabzının da parmak uçlarının altında ve her sinir ucunda hızla attığını hissetti. Kulakları onun nefessiz bırakılma çığlıklarının sesiyle, çarşaflara sürtünen birleşik bedenlerin kaygan sürtünmesiyle doldu. Seks, sabun ve sıcak ten üzerindeki temiz ter kokuları onu sarhoş ediyordu. Brock'un dudaklarındaki yakıcı öpücüğün tadı, onu daha fazla arzulamasına neden oldu.

Anlayamadığı bir şekilde açlık çekiyordu.

Onun için yanıp tutuşuyordu, o kadar derindi ki sanki içini kemiriyordu.

Onu tatmak istiyordu. Onun gücünü tatmak istiyordu.

Serbest kalmasının ardından nefes nefese kalan kadın, adamın ağzından geri çekildi. Nefesinin altında karanlık ve saldırgan bir şeyler küfretti, vuruşları daha da yoğunlaştı, boynunda ve omuzlarında damarlar ve tendonlar derisinin altında yükselen kalın kablolar gibi ortaya çıktı.

120

Jenna ona tutunarak başının bir an için geriye düşmesine izin verdi ve bedenlerinin ritminde kendini kaybetmeye çalıştı. İçini kemiren ağrıyı, bakışlarını onun güçlü boynuna geri çağıran kafa karıştırıcı ama karşı konulmaz dürtüyü düşünmemeye çalışıyordu. Kulaklarında savaş tamamları gibi nabız gibi atan şişkin damarlara geri döndü.

Yüzünü onun boynunun güçlü sütununa bastırdı ve dilini orada bulduğu nabız noktası boyunca gezdirdi. Adam inledi, içinde hâlâ yanmakta olan ateşi körüklemekten başka bir işe yaramayan zevk dolu bir sesti bu. Biraz daha cesaretlendi ve dişlerini adamın tenine geçirdi. Adam çiğ bir küfür savurdu ve kadın daha sıkı ısırды, adamın tüm vücuduna yayılan gerilim dalgasını hissetti. Artık sınırdaydı, kolları kadının etrafında granit gibiydi, kalçalarının her itışı daha da yoğunlaşıyordu.

Jenna dişlerinin arasına sıkışan yumuşak deriyi daha da sıktı. Adam

tutkudan çılgına dönene ve vahşileşene kadar ısırды...

Ta ki onun kanının ilk tatlı damlasını diliyle tadana kadar. 121

BÖLÜM

On dört

Hangisinin daha güçlü bir yumruk olduğunu bilmiyordu; serbest kalmaya doğru kükrerken Jenna'nın sikini kavrayan kılıfının sıkı, ıslak sıcaklığı mı, yoksa boynundaki ani, tamamen beklenmedik kısıtması mı?

Bu iki his birlikte dehşet verici oldu.

Brock Jenna'yı sırtından yakaladı ve artan basınç düğümü daha sıkı, daha sıcak ve sonra patlarken onu altına doğru itti.

Dişlerini gösterip zonklatarak, sert, hızlı ve amansız bir şekilde boşalırken başını gırtlaktan gelen bir haykırıyla geriye attı, o güne kadar bildiği en yoğun doruk noktasıydı.

Ve onu sarssa bile, serbest bırakılması ona olan ihtiyacını dindirmedi.

Aman Tanrım, yakınından bile geçmiyordu. Jenna'nın bedeninin topraksı, tatlı kokusu kendi kanının kokusuyla karışırken, seksi onun içinde kaskatı kesilmiş, hâlâ azgın ve itici bir şekilde, kendi iradesiyle hareket ediyordu.

Küçük ısırığın yaktığı yere doğru uzandı. Parmak uçları, göğsüne doğru akan belli belirsiz dereden yapış yapış oldu. "Tanrım," diye tısladı, sesi şaşkınlıktan ve aşırı uyarılmışlıktan kısılmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bunu yapmak istememiştim..."

Jenna'ya baktığında, dönüşmüş gözlerinin kehribar rengi ışıltısı önce güzel yüzünde, sonra da ağzında oynadı. Öpücükle şişmiş, muhteşem ağzı. Adamın kanı da oradaydı, dudaklarında kaygan ve kırmızıydı.

İçindeki Breed'e ait her şey o koyu, parlak lekeye kilitlenmişti, vahşi ihtiyaç bağırsaklarında alevleniyordu. Pembe dilinin ucu dışarı fırladığında daha da kötü oldu.

kırmızı izleri süpürmek için.

Açlık onu bir mengene gibi sıkıyordu. Zaten ihtiyaçtan dolayı tehlikeliydi, şimdi de bu başka, artan arzu. İçindeki her vahşi dürtü, bu kadını kendi türünden birinin yapabileceği her şekilde ele geçirme arzusuyla feryat etse de geri çekildi.

İşler daha fazla kontrolünden çıkmadan önce kendini sakinleşmeye zorlayarak kadının sıcaklığından çekildi ve bacaklarını 122'nin kenarından aşağı salladı.

olgun bir lanetle yatağa uzandı. Zemin ayaklarının altında soğuktu, canlanmış, terden kızarmış tenine karşı buz gibiydi. Jenna'nın eli hafifçe sırtında durduğunda, dokunuşu bir alev gibi içinden geçti.

"Brock, iyi misin?"

"Gitmeliyim," dedi, dilinin ucuna gelen sert kelimelerle.

Jenna bu kadar yakınında, çıplak ve güzelken bedenini yataktan kaldırmak çok zordu. Gereksiz de olsa tatlı bir ilgiyle ona dokunuyordu.

Bu karşılaşmanın -her şeyi kontrol altında tuttuğunu düşünerek yardımseverce teklif ettiği seksin- onunla ilgili olması gerekiyordu. En azından, savaş odasında onu öptüğünde ve ne kadar uzun süredir yalnız, dokunulmamış olduğunu fark ettiğinde kendini buna ikna etmişti. Ama bu onun için bencilce bir hareketti.

Onu istemişti ve onu aklından, sisteminden çıkarması için gereken tek şeyin yatağında olması olduğunu düşünmüştü. Onun, insan kadınlarla yaptığı hoş, sıradan, kasıtlı olarak karmaşık olmayan cilveleşmelerden herhangi biri gibi olmasını bekliyordu. Daha fazla yanılmış olamazdı. Jenna'ya olan ilgisini söndürmek yerine, onunla sevişmek sadece ona olan arzusunu arttırmıştı. Onu hâlâ istiyordu, ama şimdi eskisinden daha şiddetli bir şekilde.

"Kalamam." Mırıldandığı bu cümle, ona yönelik bir açıklamadan çok kendisine yönelik bir takviyeydi. Ona bakmadan, baksa bile gidecek gücü bulamayacağını bilerek ayağa kalktı. Kot pantolonunu almak için uzandı ve aceleyle giydi. "Gün batımı yaklaşıyor. Gözden geçirmem gereken devriye emirleri, hazırlamam gereken silah ve mühimmatlar var--"

"Sorun değil, bana bahane bulmana gerek yok," diye araya girdi arkasından. "Senden sarılmanı falan istemeyecektim."

Bunun üzerine arkasını dönüp onunla yüzleşti. Yüz ifadesinde ya da onunkine kilitlenen sabit bakışlarında yargılama ya da öfke olmadığını görünce rahatladı ama çenesinin dikkatli duruşuna pek inanmadı. Muhtemelen bunun kendisini sert ve soğukkanlı gösterdiğini düşünüyordu - hiçbir meydan okumadan geri adım atmayacağını söyleyen soğukkanlı, pratik bir özgüven.

Onunla yeni tanışmış olsaydı, bu bakışa inanabilirdi. Ama o anda gördüğü tek şey, saçmalamayan maskenin ardında saklanan kırılgan, gizli kırılganlık.

"Bunun bir hata olduğunu düşünme Jenna. Burada olanlardan pişmanlık duymanı istemiyorum."

Omuz silkti. "Pişman olacak ne var? Sadece seksti."

İnanılmaz, akıllara durgunluk veren seks, diye zihinsel olarak düzeltti, ama kaçındı 123

Sadece düşüncesi bile onu daha da sertleştirdiğinde bunu söylemekten kaçındı. Tanrım, hemen çok soğuk bir duş bulması gerekecekti. Ya da belki bir buz banyosu.

Bir hafta boyunca.

"Evet." Boğazını temizledi. "Şimdi gitmem gerekiyor. Bacağın seni rahatsız ederse ya da ihtiyacın olan başka bir şey olursa... senin için yapabileceğim bir şey olursa, bana haber ver. Tamam mı?"

Başını salladı ama adam onun gözlerindeki meydan okuyan parıltıdan ve çenesindeki hafif, inatçı yükselişten asla istemeyeceğini anlayabiliyordu. Daha önce onun yardımını kabul etmekte isteksiz davranmış olabilirdi ama şimdi teklif edebileceği her şeyi reddetmeye kararlıydı.

Eğer bu karşılaşmanın bir hata olup olmadığını merak ettiyse, cevabı şimdi gözlerinin önündeydi.

"Görüşürüz," dedi, en az sesi kadar ezik hissederek.

Kadının ona nefesini tutmamasını ya da daha kısa ve öz bir şey söylemesini beklemedi. Ondan uzaklaştı ve yatak odasından çıktı, çıkarken tişörtünü aldı ve kapıyı arkasından kapatıp boş koridora doğru ilerlerken birinci sınıf bir pislik olarak kendine lanet okudu.

Diğer odanın kapısı Brock'un arkasından kapanırken Jenna kendinden nefret eden bir iniltiyle kendini yatağa bıraktı. Elinde dolu bir silah olsun ya da olmasın, erkekleri korkutup kaçırmakta her zaman ustaydı ama Brock gibi zorlu bir erkeği -bir vampiri, Tanrı aşkına- seks sonrası kapıdan dışarı fırlatmak ona bir tür ödül kazandırmalıydı.

Onunla çıplak kalmanın bir hata olduğunu düşünmesini istemediğini söyledi. Pişman olmasını istemiyordu. Yine de ona bakarken yüzündeki ifade tüm bunlarla çelişiyor gibiydi. Ve oradan hızla uzaklaşması da şüpheyi pek yer bırakmıyordu.

"Sadece seksti," diye mırıldandı nefesinin altında. "Aş artık bunu."

Neden acı çekmesi ve utanması gerektiğini bilmiyordu. Hiçbir şey olmasa bile, bastırılmış cinsel hayal kırıklıklarını serbest bıraktığı için minnettar olmalıydı. Belli ki buna ihtiyacı vardı. Brock'la birlikte olduğu kadar ateşli ve kontrolden çıkmış hissettiğini hiç hatırlamıyordu. Ne kadar doymuş olsa da vücudu hâlâ titriyordu. Tüm duyuları normalden daha yüksek bir frekansa ayarlanmış gibiydi. Cildi canlı, aşırı duyarlılıkla karıncalanıyor, vücudu için fazla sıkı hissediyordu.

Bir de duygularının karmaşası vardı. Arkasına yaslandı, Brock'u ısırmasına neden olan hâlâ olgunlaşmamış merakının şaşkınlığı içindeydi - o kadar sert ısırılmıştı ki kan akmıştı. Adamın kendisi kadar egzotik ve esrarengiz olan tuhaf, baharatlı-tatlı tadı dilinde kaldı.

Yaptığı şey karşısında dehşete düşmesi gerektiği hissine kapıldı.

yapmıştı -aslında hemen ardından dehşete düşmüştü- ama şimdi orada, ona ait olan yatakta tek başına yatarken, karanlık, çarpık bir yanı daha da fazlasını arzuluyordu.

Ne düşünüyordu ki? Böyle bir dürtüyle hareket etmek şöyle dursun, böyle bir düşünceye kapıldığına göre aklını kaçırıyor olmalıydı.

Ya da belki de onu harekete geçiren şey daha da kötüydü... "Oh,

kahretsin." Jenna doğrulup oturdu, aniden, hastalıklı bir endişe

kapladı içini.

Kan tahlili ve DNA'sı, içine yerleştirilen implant nedeniyle değişmeye başlamıştı. Ya onda değişen tek şey bu değilse?

İçine soğuk bir kaya gibi oturan dehşetle yataktan fırladı ve aceleyle banyoya gidip tüm ışıkları yaktı. Mermer tezgâhın üzerine eğilerek üst dudağını geriye doğru sıyırdı ve büyük aynaya baktı.

Dişleri yok.

Tanrı'ya şükür.

Kendi tanıdık yansımasından, dikkat çekici olmayan, tamamen insani dişlerinden başka hiçbir şey ona bakmıyordu. On üç yaşındayken diş tellerini çıkardığı ilk günden beri onları gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti - çok uzun boylu, çok sert bir erkek fatmaydı ve metal ağzı ve alıştırma sütyeniyle dalga geçtikleri için ortaokuldaki pek çok erkeğin kıcını tekmelemek zorunda kalmıştı. İçinden alaycı, yarı histerik bir kahkaha yükseldi. Eğer okul bahçesindeki işkencecilerine bir çift jilet gibi keskin dişlerini gösterebilseydi, kendini bir sürü zahmetten ve çürükten kurtarabilirdi.

Jenna uzun bir iç çekti ve tezgâha yaslandı. Normal görünüyordu, bu rahatlatıcıydı ama içten içe farklıydı. Bunu biliyordu ve derisinin altında çok tuhaf bir şeyler olduğunu söylemek için Gideon'un son test sonuçlarına ihtiyacı yoktu.

Kemiklerinde.

Damarlarında lav nehirleri gibi akan kanda.

Elini saçlarının altından yukarı kaldırarak parmaklarını ensesinde, Kadim'in kesiği açtığı ve nefret dolu biyoteknoloji parçasını içine yerleştirdiği yerde gezdirdi. İyileşmişti; derisinin yüzeyinde daha önce olduğu gibi hiçbir iz hissetmiyordu. Ama röntgenleri görmüştü; orada olduğunu, sinirlerinin ve omuriliğinin derinliklerine işlediğini biliyordu. DNA'sına sızıyordu.

Onun bir parçası olmak.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı, bir mide bulantısı dalgası onu sarmıştı.

Hayatı daha ne kadar berbat olabilirdi ki? Baş etmesi gereken böylesine muazzam bir şey vardı ve yine de gidip Brock'la soyunmuştu.

125

Belki de son zamanlarda uğraştığı diğer her şey yüzünden onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan şey zaten aşırı karmaşık olan bir durumu daha da karmaşıktırmak değildi.

Şu anda orada oturup onun hakkında ne düşünebileceği konusunda endişelenmesine kesinlikle gerek yoktu. Oraya gitmesine hiç gerek yoktu, ama kendine bunu söylemesi onun düşüncelerinin aklına girmesini engellemedi.

İyileşmekte olan kalçasındaki bandajı çıkarıp duşu açarken, kendi kendine Brock'un ya da bir başkasının onu bekleyen her şeyi atlatmasına yardım etmesine ihtiyacı olmadığını söyledi. Uzun zamandır yalnızdı. Kendi başına savaşımanın, karanlık günlerin üstesinden gelmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Ama bunu bilmek onu Brock'un gücünün anısına, onun şefkatli sözlerinin ve yetenekli ellerinin yatıştırıcı gücüne yaslanmaktan alıkoymadı. Yalnız olmadığına dair nazikçe mırıldandığı sözler. Onunlayken güvendedi.

"Ona ihtiyacım yok," diye fısıldadı odanın boş yankısına. "Kimsenin hiçbir şeyine ihtiyacım yok."

Sesinde küçük bir titreme vardı, duymaktan nefret ettiği titreşim bir korku notası. Keskin bir nefes çekti ve lanet okuyarak üfledi.

Jenna duşa girdi ve ılık spreyin altına girerek gözlerini kapattı. Buharın onu tamamen sarmasına, akan suyun sabit ritminin yumuşak, titreşim hışırtılarını yutmasına izin verdi.

Brock'un diğer savaşçılardan biriyle karşılaşmasına şaşırmaması gerekirdi, zira akşam karanlığı tepeye yaklaşıyordu ve Tarikat'ın çoğu yakında şehirde devriye gezmeye çıkacaktı. Ama soğuk bir duşun altında bir saat geçirdiği duş odasından çıkarken muhtemelen görmek isteyeceği en son kişi Sterling Chase'di.

Eski İnfaz Ajanı silah odasındaki bir masanın üzerinde silahlarını temizliyordu. Brock içeri girdiğinde işinden başını kaldırdı, çoktan siyah kıyafetlerini ve savaş botlarını giymiş, geceki görevlere başlamaya hazırdı.

"Görünüşe göre bu gece ikimiz ortağız," dedi Chase. "Lucan, Kade ve Niko'yu Rhode Island'a gönderiyor. Reichen'in Avrupa'daki son çalışmalarında elde ettiği istihbaratla ilgili bir şey. Güneş batır batmaz yola çıkıyorlar."

Brock homurdandı. O ve Chase, devriye ortakları mı? Güneye doğru ilerleyen kötü bir günden bahsediyoruz. "Güncelleme için teşekkürler. Bu gece kötü adamları ararken yanlışlıkla seni öldürmemeye çalışacağım."

Chase ona donuk bir bakış attı. "Aynı şekilde."

"Kahretsin," diye tısladı Brock keskin bir nefes vererek. "Hangimiz onu kızdırdık?" 126

Chase'in kaşları, kısa kesilmiş sarı saçlarının altından kalktı.

"Lucan," dedi Brock. "İkimizden birine ya da ikimize de bir şey kanıtlamaya çalışmıyorsa, neden bizi bir araya getirdiğini anlamıyorum."

"Aslında bu görev benim önerimdi."

Bu itiraf işleri pek de yoluna koymadı. Brock durgunlaştı, şüphe kaşlarını çattı. "Devriye için ortak olmamızı önermiştin."

Chase başını eğdi. "Bu doğru. Bunu bir zeytin dalı olarak düşün. Daha önce sen ve insanla ilgili olarak haddimi aştım. Söylediğim şeyi söylememeliydim."

Brock inanamayarak baktı. Kibirli erkekten en ufak bir ikiyüzlülük kokusu bile alsa işleri kızıştırmaya fazlasıyla hazırды. "Sana bir şey söyleyeyim Harvard. Ne tür bir oyun oynadığını sanıyorsun bilmiyorum ama benimle uğraşmak istemezsin."

"Oyun yok," dedi Chase, delici mavi gözleri sabitti. Netti. Brock'u hayrete düşürecek kadar dürüsttü. "Daha önce yaptığım gibi davranmak bana yakışmazdı ve özür dilerim."

Brock geri çekildi, Chase'in sözlerindeki şaşırtıcı samimiyeti düşünürken çenesini kaldırdı. "Pekâlâ," dedi yavaşça, çok çabuk rahatlamamak için temkinli davranıyordu.

Sterling Chase ile yeterince görevde bulunmuştu. Onu çalışırken görmüştü ve erkeğin bir engerek olabileceğini biliyordu -hem silahlı çatışmalarda hem de söz savaşlarında. Tehlikeliydi ve şu anda görünürde bir ateşkes için elini uzatıyor olması, Brock'un ona sırtını dönmeye çok hevesli olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Tamam," diye mırıldandı. "Özr n kabul edildi, dostum."

Chase başını salladı, sonra silahlarını temizlemeye geri döndü. "Bu arada, boynundaki kesik kanıyor."

Brock uzanıp parmaklarını Jenna'nın küçük ısırık izinin üzerinde gezdirirken bir k   r savurdu. Orada sadece çok hafif bir kan izi vardı ama bunun bir kısmı bile Irklardan birinin göçünden kaçmak için çok fazla olurdu. Ve ateşkes olsun ya da olmasın, Chase bu farkın yorum yapmadan geçip gitmesine izin vermezdi.

"Gün batımında hazır olurum," dedi Brock, g   leri, cevap olarak en ufak bir kıpırdanma bile g   termeyen e ilmiş sarışın kafaya odaklanmıştı, Chase'in dikkati önündeki masaya yayılmış çalışmaya sabitlenmişti.

Brock döndü ve koridora doğru yürüdü. Jenna ve kendisi arasında olanları hatırlatmaya ihtiya ı yoktu. Onu odasında bıraktığı andan beri Jenna aklından çıkmıyor, düşüncelerinin b   k bir b   m n  işgal ediyordu.

Chase'in    r , kendisinin de bir    r borçlu olduğunu fark

etmesini sağladı. 127

Jenna'yla olan ilişkisini olduğu gibi bırakmak istemiyordu. Bir yanı onu takip ederken adil davranıp davranmadı ını merak ediyordu, Jenna ondan kaçtıktan sonra onu takip etmiş, g   yaşlarına karşı koymuştu. Dokunuşuyla onun kederini uzaklaştırmıştı, ama bunu yapmak aynı zamanda onu kendi taleplerine karşı daha uysal hale getirmiş miydi?

Onu ne kadar çok istemiş olursa olsun, onu yatağına çekmek kendi planı değildi. Ve eğer onu baştan çıkarmışsa bile, başladıklarında Jenna'nın arzusunda hiçbir hata yoktu. Jenna'nın ellerinin tenindeki yumuşak ama talepkâr hissini yeniden yaşamak için fazla bir şey gerekmiyordu. A zı onunkinde sıcak ve ıslaktı, veriyor ve alıyor, onu çılgına çeviriyordu. Vücudu onu kaygan, sıcak bir saten gibi kaplamıştı; bu anıyı düşündükçe bile sertleşiyordu.

Ve sonra, onun insan dişlerinin kör baskısını boğazında hissettiğinde

...

Vay anasını.

Hiç bu kadar ateşli bir şey görmemişti.

Daha önce Jenna kadar ateşli bir kadın tanımamıştı ve bir keşiş hayatı yaşamadığı için karşılaştırma yapacak bir temeli de yoktu.

İnsan dişiler uzun zamandır onun tercih ettiği türdü - bağlanma tehdidi olmayan hoş bir oyalanma. İnsan sevgilileri söz konusu olduğunda birkaç geceden sonrasını düşünmek aklının ucundan bile geçmemişti. Şimdi Jenna Darrow'a da aynı gözle bakıp bakmadığını merak ediyordu. İçten içe, onu o küçük, temiz kompartımanda tutabilmeyi umduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Şu andan itibaren, ona karşı duyduğu çekimin üstünü kapatmaya ve fırsatı varken çekip gitmeye kararlıydı.

Ama hâlâ onunla olan ilişkisini nasıl bıraktığı meselesi vardı.

Ona kızmış olsa bile, ki kızmaya hakkı vardı, üzgün olduğunu bilmesini istiyordu. Birlikte yanmamaları mucize olacak kadar ateşli geçen seks için değil ama sonrasında kendi zayıflığını kabullenmeden çekip gittiği için üzgündü. Hayatlarına devam edebilmeleri için her şeyi yoluna koymak istiyordu.

Ne yani, arkadaş mı olalım?

Kahretsin, bunu nasıl yapacağını bildiğinden bile emin değildi. Arkadaşlarını bir elin parmakları kadar sayabiliyordu ve bu arkadaşların hiçbiri insan değildi. Hiçbiri sadece aynı odada bulunarak onu ateşe atan dişiler değildi.

Tüm bunlara rağmen, kendini eski kamarasının önünde, sıkılı yumruğu kapalı kapıya vurmak üzere hazır beklerken buldu. Parmak eklemlerini hafifçe vurarak panele indirdi. Cevap gelmedi.

Bir an için arkasını dönüp her şeyi olurluna bırakıp bırakmamayı düşündü. Jenna'yla olan tüm olayı 128'de bir hata olarak değerlendirdi.

asla tekrarlamayacağı bir karar vermişti. Ama hangisinin daha büyük bir suç olacağına karar veremeden -davetsizce içeri girmek mi yoksa yine çekip gitmek mi- kapıyı açmıştı.

Ev karanlıktı, tek bir ışık bile yanmıyordu. Dairenin içinde sessizce ilerlerken banyodan yayılan şampuan ve dağılan buharın kokusunu aldı. Yatak odasına girdiğinde hiç ses çıkarmadı, Jenna yatağında ondan uzakta, yan yatmış uyuyordu. Ona doğru yaklaştı, bir süre izledi, yavaş ve sessiz nefes alışını dinledi.

Onun yanına geçme dürtüsü çok güçlüydü ama kendini kontrol altında tuttu. Zar zor.

Koyu renk saçları nemli, parlak teller halinde yastığın üzerine yayılmıştı. Elini uzattı, parmaklarının saçın yumuşaklığında gezinmesine izin verdi, dokunuşunun onu rahatsız etmemesine dikkat etti. Özü beklemek zorunda kalacaktı. Belki de duymak bile istemeyecekti.

Evet, belki de kişisel konulardan uzak durması ve kızın yerleşkede kalacağı süre boyunca ilişkilerini tamamen profesyonel düzeyde tutması her ikisi için de en iyisi olacaktı. Tanrı biliyor ya, bu kulağa en makul plan gibi geliyordu. Her ikisi için de en güvenli plan, ama özellikle onun için. Korumakla görevli olduğu birine fazla yaklaşmak, eğitimini aldığı işi savsaklamak anlamına geliyordu.

Daha önce de başına gelmişti ve hayat dolu genç bir kadın bunun bedelini hayatıyla ödemişti. Jenna'yı böyle bir tehlikeye atmak istemiyordu. Elbette, o sert ve yetenekliydi, Brock'a güvenen ve bu hata yüzünden ölen saf masum değildi. Ama Jenna'nın iyiliği için görevlendirildiği sürece, yani onu korumakla görevlendirildiği sürece, onu kol mesafesinde tutmak zorunda kalacaktı. Bu, tutmaya kararlı olduğu bir sözdü.

Adamın bu odada aralarındaki işleri eline yüzüne bulaştırmasından sonra tartışması pek olası değildi.

Nemli, karanlık dalın yastığın üzerindeki yerine düşmesine izin verdi.

Tek kelime etmeden, ses çıkarmadan yataktan uzaklaştı. Daireyi girdiği gibi gizlice terk etti... yatak odasının sessizliğinde Jenna'nın gözlerinin açıldığından, o gece ikinci kez neredeyse mükemmel kaçışını dinlerken nefes alışının durduğundan habersizdi.

129

BÖLÜM

On beş

Dünya'dan Jenna'ya. Her şey yolunda mı?"

"Ha? Oh. Evet, ben iyiyim." Jenna başını kaldırıp Alex'e baktı ve bütün gece dikkatini dağıtan sersemlikten sıyrıldı. Birkaç saat önce Brock'un beklenmedik bir şekilde odasına girmesinden beri. Ondan önceki inanılmaz seks hakkında hiçbir şey söylememek. "Düşüncelerimde kayboldum sanırım."

"Tam da bu yüzden sordum," dedi Alex. "Bu gece burada benimle oturduğundan beri başka bir yerdeydin."

"Özür dilerim. Endişelenecek bir şey yok. Her şey yolunda."

Jenna çatalını aldı ve tabağındaki somon balığından bir ısırık aldı.

Aç değildi ama Alex onu kamarasında sakın bir akşam yemeği için çağırdığında Jenna en iyi arkadaşının arkadaşlığını memnuniyetle karşıladığını inkâr edemezdi. Kısa bir süreliğine de olsa, her şey birkaç hafta önce Alaska'da olduğu gibiymiş gibi davranmak istiyordu -kardeşinin yozlaştığını ve öldüğünü öğrenmeden, vampirler, uzaylı biyoteknolojisi ve hızlandırılmış DNA mutasyonları hakkında bir şeyler öğrenmeden önce.

Brock'la soyunarak tüm sorunlarını bir araya getirmeden önce.

"Alo?" Masanın karşısında oturan Alex, bira bardağının kenarından onu izliyordu. "Bilgin olsun, merak ediyorsan söyleyeyim, yine yapıyorsun Jen.

Neyin var senin?"

Jenna tabağını bir kenara itip sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Sanırım bariz olanın dışında demek istiyorsun," diye cevap verdi.

Tanıdığı en sempatik, en destekleyici insan olan arkadaşına baktı-
-Brock'un yanı sıra, hayatının en kötü dönemlerini atlatmak için ihtiyaç duyduğu gücü ona veren tek kişi. Jenna, Alex'e her zamanki "benim için endişelenme" numarasından daha fazlasını borçlu olduğunu fark etti. Alex'in, Breedmate genetiği sayesinde yerleşik yalan dedektörüyle her türlü saçmalığı görme yeteneğine sahip olduğu gerçeğini boş verin.

Jenna yavaşça nefes aldı ve iç çekerek bıraktı. "Daha önce bir şey oldu. Brock ve benim aramda."

130

"Bir şey... oldu mu?" Alex bir süre sessizce ona baktıktan sonra kaşları çatıldı. "Yani diyorsun ki..."

"Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum." Jenna masadan kalktı ve yer sofrasını toplamaya başladı. "Herkes yattıktan sonra tek başıma savaş odasıdaydım. Brock geldi ve konuşmaya başladık, sonra da öpüşmeye başladık. Her şey çok hızlı bir şekilde gerginleşti. İkimizin de bunun olmasını istediğini sanmıyorum."

Alex onu mutfağa kadar takip etti. "Sen ve Brock... birlikte mi yattınız?" diye sordu. "Savaş odasında seks mi yaptınız?"

"Tanrım, hayır. Az önce orada öpüştük. Konferans masasında. Seks daha sonra, onun kamerasında oldu. Ya da daha doğrusu benim odamda." Jenna yanaklarının kızardığını hissetti. Özel hayatından bahsetmeye alışık değildi, çünkü çok uzun zamandır özel hayatı olmamıştı. Hele Brock'la paylaştıkları kadar kontrolden çıkmış bir şey hiç olmamıştı. "Tanrı aşkına, her ayrıntıyı anlattırtma bana. Bir şey söyle Alex."

Ağzı bir karış açık, öylece bakakaldı. "Ben, şey..."

"Şok mu oldunuz? Hayal kırıklığına mı uğradın? Bana söyleyebilirsin," dedi Jenna, kazadan sonraki yıllarda bir ilişki ya da yakınlığa benzeyen her şeyden nasıl kaçındığını bilen arkadaşının kendisi hakkında ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışarak.

Onunla geçirdiği birkaç günün ardından kendini Tarikat'ın savaşçılarından biriyle yatakta buldu. "Benim zavallı olduğumu düşünüyor olmalısın. Tanrı biliyor ki öyleyim."

"Jenna, hayır." Alex onu omuzlarından tutarak Jenna'yı bakışlarını tutmaya zorladı. "Bunların hiçbirini düşünmüyorum. Şaşırdım... ama yine de o kadar değil. Brock'la aramızda bir bağ olduğu, siz buraya getirilmeden önce bile belliydi. Ve Kade bana birkaç kez Brock'un senden çok etkilendiğini ve senin için endişelendiğini, seni koruduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" Merak, iradesi dışında içinde canlandı. "Kade'le benim hakkımda konuşmuş--ne zaman? Ne söyledi?" Birden kendini okul bahçesinde aşık olduğu kızla ilgili ayrıntıları araştıran bir genç kız gibi hissetti. "Tanrım, unut gitsin. Bilmek istemiyorum. Bir önemi yok. Aramızda olanlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Aslında, bunu unutmayı gerçekten çok isterdim."

Keşke her şeyi aklından çıkarmak bu kadar kolay olsaydı.

Alex'in gözleri yumuşak, sözleri dikkatliydi. "Brock da mı böyle düşünüyor? Sevişmenin hiçbir anlamı olmadığını mı? Hiç olmamış gibi davranmaya çalışman gerektiğini mi?"

Jenna paylaştıkları o inanılmaz tutkuyu ve sonrasında söylediği şefkatli sözleri düşündü. Ona pişman olmasını istemediğini söylemişti. Bunun bir hata olduğunu düşünmesini istememişti. Tatlı, şefkatli sözler 131

odadan kaçmadan ve onu karanlıkta yalnız ve şaşkın bir şekilde otururken bırakmadan sadece birkaç dakika önce teklif etti.

Alex'in bakışlarından ayrılıp diğer tabakları toplamak için dönerken, "Başta hiçbir bağ olmayacağı, aramızda hiçbir yere gitmeyeceği konusunda anlaşmıştık," diye mırıldandığını duydu. Brock'un kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini ya da Brock'un içinde uyandırdığı ürkütücü açlığı düşünmek istemiyordu. "Sadece seksti Alex, hem de tek seferlik bir şeydi. Yani, endişelenmem gereken daha büyük şeyler yok değil, değil mi? Onunla ilişkiye girerek her şeyi daha da kötüleştirecek değilim - fiziksel ya da başka türlü."

Kulağa akıllıca ve makul bir argüman gibi geliyordu, ancak arkadaşını mı yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığından tam olarak emin değildi.

Alex onun arkasından mutfaktan çıktı. "Bence onu zaten önemsiyorsun Jen. Bence Brock senin için bir anlam ifade etmeye başladı ve bu seni dehşete düşürdü."

Jenna ölümcül gerçeğin yüksek sesle dile getirildiğini duyunca şaşkına dönmüştü. "Onun için hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Yapamam, Alex."

"Yapsan çok mu kötü olurdu?"

"Evet," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Hayatım zaten yeterince

belirsiz. Kendimi ona kaptırırsam ne kadar aptal olurum?"

Alex'in gülümsemesi belli belirsiz şefkatliydi. "Bence yapabileceğin daha kötü şeyler de var. Brock iyi bir adam."

Jenna başını salladı. "O tamamen insan bile değil, eğer ikimizden biri bu küçük gerçeği unutmak isterse diye. Gerçi bu gece onu ısırıktan sonra kendi insanlığımı sorgulamam gerekiyor."

Alex'in kaşları çatıldı. "Onu ısırdın mı?"

Jenna dikkatsizce ağzından kaçırıldığı cümleyi geri almak için çok geç olduğundan bir parmağını boynunun kenarına vurdu. "Biz yataktayken. Bana ne oldu bilmiyorum. Sanırım o anda kendimi kaptırdım ve onu ısırdım. Kan akıtacak kadar sert."

"Oh," diye yavaşça cevap verdi Alex, şimdi onu inceliyordu. "Peki onu ısırmak sana nasıl hissettirdi?"

Jenna kısa bir iç çekti. "Deli. Dürtüsel. Kaçak bir tren gibi. Gerçeği bilmek istersen, çok utanç vericiydi. Brock da öyle düşünüyor gibiydi. Sonrasında benden yeterince hızlı uzaklaşamadı."

"O zamandan beri onunla konuştun mu?"

"Hayır ve umarım buna gerek kalmaz. Dediğim gibi, muhtemelen en iyisi hem onun hem de benim her şeyi unutmamız."

Ama bunu söylerken bile o anı düşünmeden edemedi 132

Duş alıp yattıktan sonra odaya döndüğünü fark etmişti. Uyuduğunu ve orada olduğunu bilmediğini varsayarak karanlıkta onu izlediği o sessiz birkaç dakika boyunca onunla konuştuğunu -bir şey söylediğini- duymak için ne kadar çaresiz olduğunu hatırlamadan edemedi.

Ve şimdi, kendini ve Alex'i de Brock'la olan durumun kontrolünün kendisinde olduğuna ikna etmeye çalıştıktan sonra, tutkularının anısı damarlarında yadsınamaz bir hızlanma yarattı.

"Bu bir hataydı," diye mırıldandı. "Bundan daha fazlası olduğunu hayal ederek durumu daha da kötüleştirmeyeceğim. Tek yapabileceğim bunu tekrarlamamak."

Sesi kendinden o kadar emin geliyordu ki Alex'in ona inanacağından emindi. Ama arkadaşına -hayatının tüm zaferlerinde ve trajedilerinde yanında duran en iyi arkadaşına- baktığında, Alex'in gözleri anlayışla parlıyordu.

"Hadi Jen. Şu bulaşıkları bitirelim, sonra da gidip Dylan ve diğerlerinin araştırmalarının nasıl gittiğine bakalım."

"Yirmi beş dakikadır burada oturuyoruz, dostum. Adamının geleceğini sanmıyorum." Brock park halindeki Rover'ın sürücü koltuğundan Chase'e baktı. "Bu pisliği daha ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Chase, eski İcra Teşkilatı bağlantılarından biriyle randevularının gerçekleşmesi gereken Dorchester'daki boş, karla kaplı araziye baktı. "Bir şeyler olmuş olmalı. Mathias Rowan iyi bir adamdır. Beni asla ortada bırakmaz. Ona birkaç dakika daha verelim."

Brock sabırsız bir homurtu çıkardı ve SUV'un ısınıp yükseltti. Gece devriyesinde Chase'le ortak olacağı için heyecanlı değildi ama şehirdeki işlerinin, Breed ulusunun fiili kolluk kuvvetlerinin bir üyesiyle karşılaşma ihtimalini içermesi onu daha da az heyecanlandırmıştı. Teşkilat ve Tarikat'ın birbirlerine karşı uzun süredir devam eden karşılıklı bir güvensizliği vardı, her iki taraf da suç ve cezanın Melezler arasında nasıl işlemesi gerektiği konusunda anlaşmazlık içindeydi.

Eğer İcra Dairesi bir zamanlar etkili olmuşsa bile Brock şahsen buna kefil olamazdı. Teşkilat uzun zaman önce her şeyden çok politik bir yapıya bürünmüştü ve sorunların üstesinden gelmek için genellikle yalakalık ve sözde hizmeti tercih ediyordu; bu da Tarikat'ın oyun kitabında eksik olan iki şeydi.

Brock, yeni yağan kar ciddi bir şekilde yağmaya başladığında, "Kıştan nefret ediyorum," diye mırıldandı. Buz gibi bir rüzgâr 133

boş arsada bir ölüm perisi gibi uluyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kötü ruh halinin büyük bir kısmı Jenna'yla işleri berbat etmesinden kaynaklanıyordu. Onun nasıl olduğunu, ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamıyordu. Onu küçümseyip küçümsemediğini, ki buna kesinlikle hakkı vardı. Bu geceki görevin bitmesini ve yerleşkeye dönüp Jenna'nın iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görebilmek için sabırsızlanıyordu.

"Adamınız Rowan bizimle dalga geçmese iyi olur," diye homurdandı. "Kimse için bu soğukta kırım donarak oturmam, hele de kendini beğenmiş bir ajans palavracısı için."

Chase ona anlamlı bir bakış attı. "İster inanın ister inanmayın, İcra Teşkilatı'nda birkaç iyi insan var. Mathias Rowan onlardan biri. Aylardır içeride benim gözüm kulağım oldu. Dragos'un Teşkilat'taki olası müttefiklerinin kökünü kazımak için bir şansımız olsun istiyorsak Rowan'a ihtiyacımız var."

Brock acımasızca başını salladı ve beklemeye devam etmek için arkasına yaslandı. Chase muhtemelen eski müttefiki konusunda haklıydı. İcra Teşkilatı'nda çok az kişi

Temellerinde çatlaklar olduğunu kabul etmek istemiyorlardı - Dragos gibi bir kanserin on yıllar boyunca Teşkilat içinde gizlice faaliyet göstermesine izin veren çatlaklar. Dragos takma bir ismin arkasına saklanmış, güç ve istihbarat biriktirmiş, kendisi için öldürmeye -görev gerektiriyorsa onun için ölmeye- hazır, benzer düşünen sayısız yandaş edinmişti. Dragos, Teşkilat'ın birkaç ay önce maskesini düşürüp onu yerle bir etmesinden önce Teşkilat'ta müdürlük seviyesine kadar yükselmişti.

Dragos Teşkilat'tan ayrılmış olsa da, Tarikat onun tüm bağlarını koparmadığından emindi. Hâlâ onun tehlikeli planlarını kabul edenler olabilirdi. Sessiz bir komplo içinde hala onunla müttefik olanlar, Brock ve diğer savaşçıların onları ortaya çıkarmak için silahlarını ateşleyerek içeri girmelerini engelleyen bürokratik saçmalıkların katmanları arasında saklanıyorlardı.

Dragos'un kuyruğunu kısıtayıp kaçmasından bu yana geçen aylar içinde Chase'in ana hedeflerinden biri Teşkilat'taki katmanları soymaya başlamaktı. Dragos'a yaklaşmak için, Emir'in herhangi bir alarmı tetiklemeden onun teğmenlerine yaklaşması gerekiyordu. Dikkatsiz bir hareket Dragos'u daha da derinlere saklanmaya itebilirdi.

Operasyon son derece gizliydi ve Tarikat'ın en büyük başarı umudunun Sterling Chase'in ince eleyip sık dokuyan, değişken ellerinde ve Chase'in ona söz verdiği kadar sadık olan eski bir dostuna duyduğu güvende yattığı düşünüldüğünde daha da hassas bir hal alıyordu.

Yolcu tarafındaki gösterge panelinde Chase'in cep telefonu titremeye

başladı. "Rowan arıyor olmalı," dedi ve telefonu alıp cevap verdi. "Evet.

Bekliyoruz. Bekliyoruz. Neredesiniz?"

Brock ön camdan dönen kara baktı, 134

Chase'in iyi haberlere benzemeyen konuşmasını dinliyordu.

"Ah, lanet olsun, kimse öldü mü?" Chase bir an sessiz kaldı, sonra kötü bir şeyler tısladı. Brock'un sorgulayan bakışları karşısında, "Yolumdan saptım," diye açıkladı.

başka bir çağrı ile. Darkhaven'lı çocuk bir partide işlerin kontrolden çıkmasına izin vermiş. Önce kavga çıkmış, sonra da dışarıdaki sokakta bir besleme olmuş. Bir insan ölmüş, diğeri de yaya olarak kaçmış, kanaması var."

"Tanrım," diye mırıldandı Brock.

Ölü bir insan ve halka açık bir caddede gerçekleşen bir beslenme yeterince kötüydü. Asıl büyük sorun kaçan tanıktı. Etrafta "vampir" diye bağırarak koşuşturan yaralı bir insanın yol açabileceği histeriyi hayal etmek zor değildi. Aynı kanlar içindeki insanın Brock'un kendi türü arasında nelere yol açabileceği de cabasıydı.

Taze, dökülen kırmızı hücrelerin kokusu, iki mil yarıçapındaki her Cins için bir işaret olacaktır. Ve Tanrı korusun, şehirde hiç Haydut kalmamıştı.

Açık bir yaranın tek bir kokusu, Irk nüfusunun kan bağımlısı artıklarını beslenme çılgınlığına sürüklemek için yeterli olacaktır.

Hücredeki Mathias Rowan'a geri döndüğünde Chase'in çenesi gergindi.

"Bana adamlarınızın koşucuyu kontrol altına aldığını söyleyin." Ardından gelen lanetin sert tınısından Brock bunun cevabının hayır olduğunu tahmin ediyordu.

"Lanet olsun, Mathias. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o insanı sokaklardan çekmeliyiz. Onu bulmak için tüm Boston biriminin çalışması gerekiyorsa, bunu sen yap. Teşkilattan seninle birlikte kim var orada?"

Brock konuşmanın devamını izledi ve dinledi, Sterling Chase'in pek tanımadığı bir yönünü gözlemledi. Eski Ajan soğukkanlı ve emredici, mantıklı ve kesindi. Brock'un Tarikat'ın bir üyesi olarak alıştığı o öngörülemez asabi adam, şimdi Rover'da yanında oturan canlı, yetenekli liderin yanında arka planda kalmış gibiydi.

Chase'in Teşkilat'a katılmadan önce Teşkilat'ın altın çocuğu olduğunu duymuştu ama Brock'un yanında çalıştığı bir yıl içinde bunu kanıtlayamazdı. Şimdi ona karşı yeni bir saygı duyuyordu.

Eski Ajan'ın yanı sıra, yüzeyden asla uzakta görünmeyen diğer, karanlık tarafı hakkında iç kemiren bir merak.

"Neredesin, Mathias?" Chase, Teşkilat'taki bağlantısıyla konuşurken Brock'a aracı vitese takmasını işaret etti. "Bak ne diyeceğim, bırak da Teşkilat'ın bu işe karışması gerekip gerekmediği konusunda ben endişeleneyim. İzin istemiyorum ve sen ve ben bu konuşmayı hiç yapmadık, anladın mı? Bunu oraya vardığım zamana sakla. Zaten sana doğru geliyoruz."

Brock Rover'ı caddeye çevirdi ve Mathias Rowan'ın sesli itirazlarını keserken Chase'in talimatlarını takip etti, sonra cep telefonunu ceketinin cebine geri koydu. Şehrin derinliklerine, 135. Cadde'ye doğru hızla ilerlediler.

hem insanlar hem de Irklar olmak üzere genç kalabalığın gece eğlenceleri ve mesai sonrası özel partiler için bir araya geldiği endüstriyel iskeleler.

Cinayet mahallini bulmak zor olmadı. İşaretlenmemiş iki siyah sedan rıhtım kenarındaki bir depoya park edilmişti. Koyu renk montlu ve takım elbiseli birkaç Breed erkeği, binanın bitişiğindeki arsanın kirli karında kıpırdamadan duran büyük bir nesnenin etrafında duruyordu.

"Bunlar onlar," dedi Chase. "Bu adamların çoğunu Teşkilat'tan tanıyorum."

Brock Rover'ı alana doğru sürdü ve tüm kafalar yaklaşan araca doğru dönerken gruba baktı. "Evet, bunlar onlar, tamam.

İşe yaramaz ve kafası karışık," dedi Brock ve Ajanları bir bakışla değerlendirdi. "Hangisi Rowan?"

Sormasına gerek yoktu. Bunu söyler söylemez gruptan biri diğerlerinden ayrıldı ve Brock ile Chase araçtan inerken onları karşılamak için hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Ajan Mathias Rowan savaşçılardan herhangi biri kadar uzun boylu ve genişti, kalın omuzları özel dikim koyu renk yün paltosunun altında iri tümsekler oluşturuyordu. Açık yeşil gözleri

yaklaşırken, yüksek elmacık kemikleri boyunca gerilen derisi, zekâ ve kızgınlıkla doluydu.

"Anladığım kadarıyla siz ajans çalışanları bu gece biraz sorun yaşıyorsunuz."

Chase, sesini Rowan'ın yanı sıra toplanan diğer Ajanların da duyabileceği kadar yükseltti. "Burada yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Delirdin mi sen?" Rowan, sadece Chase için alçak sesle homurdandı. "Bu ajanlardan herhangi birinin, soruşturmalarının ortasına düşmektense senin uzuvlarını koparmak isteyeceğini bilmelisin."

"Öyle mi?" Chase cevap verdi, ağzı ukala bir sırıtışa dönüştü. "Şimdiye kadar benim için yavaş bir gece oldu. Denemelerine izin vermek ilginç olabilir."

"Chase, lanet olsun." Rowan sesini alçak tuttu. "Sana gelmemeni söylemiştim."

Chase homurdandı. "Bir zamanlar burada emirleri ben veriyordum ve sen de onları uyguluyordun, Mathias."

"Artık değil." Rowan kaşlarını çattı ama yüz ifadesinde düşmanlık yoktu. "Kaçağın peşinde üç ajanımız var; onu yakalayacaklar."

Bina tüm insanlardan arındırıldı ve olaya tanıklık etmiş olabilecek kişilerin tüm geceye dair hafızaları temizlendi. Her şey halledildi."

"Vay, vay... Lanet olası Sterling Chase." Hırıltılı selamlama, diğer birkaç adamın sürüden ayrılarak yanlarına geldiği karla kaplı sanayi bölgesinin karşısındaki kış esintisinde yankılandı.

136

Chase dışarı baktı, gözlerini öndeki iri adama dikti. "Freyne,"

homurdandı, sanki tadına dayanamıyormuş gibi ismi tükürdü. "O pisliğin burada olacağını bilmeliydim."

Ajan Rowan, "Resmi Teşkilat işlerine karışıyorsunuz," dedi, şimdi daha yüksek sesle, herkes tarafından duyulmak niyetiyle. Chase'e uyarıcı bir bakış fırlattı, ama İcra Teşkilatı'nda *GQ* takım elbiseleri ve cilalı ayakkabıları kadar standart gibi görünen bir tür gergin kibirle konuştu. "Bu olay Tarikat'ı ilgilendirmiyor. Bu bir Darkhaven meselesi ve biz durumu kontrol altına aldık."

Yaklaşan iki yeni gelene tehlikeli bir şekilde sırttan Chase, yan gözle bakmaktan başka bir şey yapmadan arkadaşının etrafından dolaştı. Brock da onu takip etti, kendileriyle yüzleşmeye gelen Ajan çiftinden yayılan tehditkâr havayı fark edince kasları savaşa hazır bir şekilde seğirdi.

"Tanrım, demek sensin," dedi Freyne denen kişi, dudakları alaycı bir ifadeyle geriye kıvrılmıştı. "Geçen yıl Rogue yeğenini patlattıktan sonra seni son kez gördüğümüzü sanmıştık."

Brock bu yorum ve kasıtlı zalimliği karşısında hazırlıksız yakalanarak gerildi. İçinde öfke kabarmıştı ama Chase bu kalpsiz hatırlatma karşısında şaşırmamış görünüyordu. Cinayet mahalline giderken eski iş arkadaşlarının yanından geçerken çenesini sıktığına bakılırsa, inanılmaz bir kontrol gerektiren bir çabayla alaycı sözleri duymazdan geldi.

Brock, Chase'in uzun adımlarına ayak uydurdu, anaforu kar tanelerini yararak, açlığının onu yönetmesine izin veren Darkhaven çocuğunun içeride beklediği rölantideki bir sedanın renkli camını geçti. Brock, Chase'le birlikte arabanın yanından geçerken Breed gencinin gözlerinin ağırlığını üzerinde hissetti, görüntüleri -siyah teçhizatlı ve uzun deri montlu, ağır silahlı iki erkek, açıkça Tarikat üyeleri- camda yansıyor.

Binanın yakınındaki zeminde, boğuşmanın gerçekleştiği yerde kar koyu kırmızıya boyanmıştı. Öldürülen insanın cansız bedeni şimdi bir ceset torbasına sıkıştırılmıştı ve yakınlarda park etmiş başka bir Ajans aracına yükleniyordu. Kan ölmüştü ve hiçbir cazibesi ya da faydası yoktu ama

Soğuk havada bakır kokusu hâlâ güçlüydü ve Brock'un dişlerinin ortaya çıkmasıyla diş etlerinin sızlamasına neden oldu.

Arkalarında, karda ve çakılda ayak sesleri çıtırdıyordu. Freyne boğazını temizledi, görünüşe göre olayların yalan olmasına izin veremezdi. "Biliyor musun Chase, sana karşı dürüst olacağım. Çocuğu yere bıraktığın için kimse seni suçlayamaz."

"Ajan Freyne," dedi Mathias Rowan, dikkate alınmayan bir uyarıyla.

"Bunu hak etmemiş gibi değil, değil mi Chase? Yani, kahretsin. Çocuk Rogue'du ve bununla başa çıkmanın tek bir iyi yolu var. Kuduz bir köpekle nasıl başa çıkıyorsan öyle."

137

Diğer Ajan alay etmeye ne kadar kararlıysa, Chase de onu dinlememeye o kadar kararlı görünüyordu. "Şurada," dedi Brock'a, olay yerinden uzaklaşan ağır sıçrama izlerini göstererek.

Brock başını salladı. Koşucunun izlediği yolu çoktan tespit etmişti. Şahsen Ajan Freyne'in üzerine atlayıp o kendini beğenmiş piçin haddini bildirmek istese de, Chase onu görmezden gelebilirse, Brock da aynısını yapmak için elinden geleni yapacaktı. "Görünüşe göre canlı olanımız rıhtıma doğru kaçmış."

"Evet," diye onayladı Chase. "Döktüğü kan miktarına bakılırsa, fazla uzağa gidemeyecek kadar zayıf. Yorgunluk onu bir milden kısa bir sürede yere serecektir."

Brock tekrar Chase'e baktı. "Yani, eğer bölge tarandıysa ve henüz kimse onu bulamadıysa--"

Chase, "Buradan çok uzakta olmayan bir yerde saklanıyor olmalı," diyerek düşüncesini tamamladı.

Tam peşlerinden gitmek üzereydiler ki arkalarından Freyne'in kıkırdaması duyuldu. "Bana sorarsan çocuğun beynine bir kurşun sıkmak merhamet göstergesiydi. Ama annesinin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etmelisiniz... oğlunu gözlerinin önünde nasıl öldürdüğünüzü görünce."

Chase o anda dondu kaldı. Brock ona baktı ve sert çenesinde tehlikeli bir şekilde hızlı çalışan bir kas gördü.

Küçük grubun geri kalanı yakın bölgeden uzaklaşırken Mathias Rowan Ajanının önüne geçti, öfkesi her santiminde titreşiyordu. "Lanet olsun Freyne, sana çeneni kapa dedim ve bu bir emirdir!"

Ama orospu çocuğu durmak bilmiyordu. Amirinin etrafından dolaşarak kendini Chase'in tam karşısına koydu. "Bütün bu olanlarda acıdığım kişi Elise. O zavallı, tatlı kadın. Yıllar önce kardeşin Quentin'i görev başında kaybetmişken, sen onun gözleri önünde tek çocuğunu alıyorsun.

Tarikat'ın haydutları arasında bile olsa bir yerlerde huzur araması şaşırtıcı değil sanırım." Freyne boğazının arkasından kaba bir ses çıkardı.

"Böyle güzel görünümlü bir kadın yatağında istekli erkekleri seçebilirdi. Kahretsin, bunun bir kısmını memnuniyetle denerdim. Bunu yapmamış olmana şaşırdım."

Chase yeri sarsan bir kükreme çıkardı. Brock'un bile tam olarak takip edemediği bir hareket bulanıklığı içinde Chase kendini Freyne'in üzerine fırlattı. İki iri adam çakıllara ve kara çakıldı, Chase Ajan'ı altına sıkıştırdı ve yumruklarını yüzüne indirdi.

Freyne karşılık verdi ama Chase'in öfkesine denk değildi. Onu yakından gözlemleyen Brock, birbiri ardına cezalandırıcı darbeler indirirken Chase'in içinden taşan vahşi öfkeye kimsenin karşı koyabileceğinden emin değildi.

Diğer Ajanlardan hiçbiri, en azından Mathias Rowan kavgayı durdurmak için bir hamle yapmadı. Geride durdu, sessiz, metanetli, astlarının geri kalanı 138

sanki onun tepkisini ölçüyor gibiydi. Chase'in Freyne'i öldürmesine izin vereceklerdi ve bu cinayet hak edilmiş olsun ya da olmasın, Brock bu vahşi sahnenin kaçınılmaz gibi görünen sonucuna ulaşmasına izin veremezdi.

Bir adım attı ve elini savaş arkadaşının çalkalanan omzuna koydu.

"Chase, adamım. Bu kadar yeter."

Freyne artık karşılık vermiyor olsa da Chase vurmaya devam etti. Dişleri ağzında kocaman gerilmiş, gözleri öfkesinin kehribar ateşiyle parlayan Chase, içindeki canavarı dize getirmeye isteksiz ya da getiremiyor gibi görünüyordu.

O kanlı yumruklardan biri başka bir darbe vurmak için geri çekildiğinde, Brock onu elinde yakaladı. Çekicin tekrar düşmesine izin vermemek için tüm gücüyle sıkıca tuttu. Chase ona vahşi bir bakış fırlattı. Çiğ ve iğrenç bir şey hırladı.

Brock yavaşça başını salladı. "Hadi ama Harvard. Bırak şimdi onu.

O öldürülmeye değmez, bu şekilde değil."

Chase onun gözlerinin içine sertçe baktı, dudakları dişlerinin arasından geriye kıvrıldı. Hayvani bir şekilde homurdandı, sonra başını geriye doğru çevirip, hâlâ altında sıkışmış ve çamurun içinde yarı baygın halde duran, kanlar içindeki erkeğe baktı.

Brock sıkıca kavradığı yumruğun bir parça gevşemeye başladığını hissetti. "İşte bu, adamım. Sen bundan daha iyisin. Ondan daha iyisin."

Yakınlarda bir cep telefonunun sesi duyuldu. Brock, Rowan'ın cep telefonunu kulağına götürdüğünü ve aramaya cevap vermek için döndüğünü gördü. Chase hâlâ oflayıp pufluyordu ve tehlikeliydi, Freyne'i serbest bırakmaya henüz istekli değildi.

"Onu yakaladılar," diye duyurdu Ajan Rowan, sakın ifadesi gerginliğin bir kısmını kesmişti. "İki Ajanım kaçağı rıhtımdaki bir teslimat kamyonunun altında saklanırken buldu. Tanık olduklarına dair hafızasını sildiler ve onu şehrin diğer tarafındaki bir hastanenin yakınına bırakacaklar."

Brock hafifçe başını sallayarak onayladı. "Duydun mu Chase?

Bitti artık. Burada işimiz bitti." Chase'in yumruğunu bıraktı, Freyne ya da hala toplanmış olan diğer Ajanlarla durumu tırmandırmayacağına güveniyordu.

endişeli bir sessizlik içinde izliyordu. "Bırak onu Chase. Bu iş bitti."

"Şimdilik," diye mırıldandı Chase sonunda, sesi sert ve karanlıktı. Burnunu çekti ve Brock'un omzuna koyduğu eli silkti. Öfkesi hâlâ üzerinden akarken, ayağa fırlamadan önce Freyne'in hırpalanmış yüzüne son bir cezalandırıcı darbe indirdi. "Seni bir daha gördüğümde," diye hırladı,

"Sen ölü bir adamsın."

"Haydi, Harvard." Brock onu bölgeden uzaklaştırdı, 139

Rover'a doğru geri dönerlerken Mathias Rowan'ın onlara yönelttiği sert bakışı kaçırdı. "Teşkilat'la diplomatik ilişkiler buraya kadarmış, dostum."

Chase hiçbir şey söylemedi. Birkaç adım geriden takip etti, nefesi ciğerlerine girip çıkıyor, vücudu nükleer bir patlama gibi saldırganlık saçıyordu.

Araca ulaştıklarında Brock, "Umarım o köprüye ihtiyacımız olmamıştır, çünkü az önce onu yakmış olabilirsiniz," dedi.

Chase cevap vermedi. Brock'un arkasında sessizlikten başka bir şey yoktu. Aslında çok fazla sessizlik.

Etrafında döndü. Tek bulduğu, Chase'in bir saniye önce durduğu yerde bir sürü boş alanın olduğuydu. Gitmişti, hiçbir mazereti ya da açıklaması olmadan karlı gecenin içinde kaybolmuştu.

BÖLÜM

On altı

Alex'le akşam yemeğinden birkaç saat sonra Jenna, Breedmates'in savaş odasında, Brock'la birlikte muhtemelen ikisinin de geçmeye hazır olmadığı bir kapıyı açtıkları konferans masasında oturuyordu. Ama bunu düşünmemeye çalıştı. Brock'un şehvetli ağzını ya da kederini ve engellemelerini ortadan kaldırırken bile böylesine yoğun bir zevk veren yetenekli ellerini düşünmemeye çalıştı.

Bunun yerine dikkatini Dragos'un elindeki esirleri bulma görevlerinin durumunu gözden geçirmek için odada toplanan Tarikat kadınları arasında geçen tartışmaya verdi. Toplantıda sadece Tess yoktu; hamile olan Cins Arkadaşı, küçük Mira'ya eşlik ederken Dante'yle birlikte odasında dinlenmek için yalvarmıştı.

"Kendini hasta hissetmiyor, değil mi?" Alex sordu. "Bebeğin erken gelebileceğini düşünmüyor musun?"

Savannah dirseklerini masaya dayarken başını hafifçe salladı. "Tess harika hissettiğini, sadece biraz yorgun olduğunu söylüyor. Bu anlaşılabilir bir şey.

Artık sadece birkaç haftası kaldı."

Sesinde belli belirsiz bir tereddüt vardı, sonra bakışları Jenna'ya doğru kaydı. Gözlerinde sessiz bir merak vardı. O anda Jenna, Savannah'nın avuçlarının masaya bastırılmış olduğunu fark etti. Savannah'nın ince siyah kaşları hafifçe kalktı ve ağzının kısmi kıvrımından, bir dokunuşla nesneleri okuyabilen Melez yeteneğinin az önce ona Jenna ve Brock'un tam da bu yüzeyde paylaştıkları tutkulu öpücüğü -hiç şüphesiz canlı ayrıntılarıyla- anlattığı anlaşılıyordu.

Utanç Jenna'nın gözlerini kaçırmasına neden olmaya başladığında, Savannah sadece sakın bir eğlenceyle gülümsedi ve sanki

onaylandı.

Dylan, "Biliyorsun, Dante'nin doğum tarihinde bir havuzu var," diye araya girdi. "Rio ve ben paramızı Noel bebeğine yatırdık."

Renata başını salladı, koyu renk saçlarının küt uçları sallanıyordu 141

çenesinin etrafında. "Yılbaşı gecesi, bekle ve gör. Dante'nin oğlu parti için hiçbir bahaneyi kaçırmaz."

Masanın diğer ucundaki Gabrielle güldü. "Lucan yerleşkede bir bebek sahibi olmayı dört gözle beklediğini asla kabul etmeyecektir ama yakın zamanda yirminci Aralık'a beş dolar yatırıldığını duydum."

"Bu randevuyla ilgili özel bir şey mi var?" Jenna heyecana kapılmış ve gerçekten merak etmiş bir halde sordu.

"Bugün Lucan'ın doğum günü," dedi Elise, Gabrielle'in mizahını paylaşarak. "Ve Tegan, yarışa katılmak için çok geç olduğunu bile bile dört Şubat'a yüz dolar koydu."

Savannah sakın bir anlayışla başını sallayarak, "Dört Şubat," dedi.

Elise'in gülümsemesi acı tatlı anılarla doluydu. "Tegan'ın beni Boston'da haydut avlarken bulduğu ve buna bir son vermeye çalıştığı gece."

Dylan uzandı ve diğer Irk Arkadaşının elini sıktı. "Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

Küçük, gündelik şeylerin konuşulması yerini ipuçlarının takip edilmesi ve yeni görev stratejilerinin formüle edilmesiyle ilgili daha ciddi konuşmalara bırakırken, Jenna Tarikat'ın savaşçıların zeki ve kararlı arkadaşlarına duyduğu saygının arttığını hissetti.

Ve Tess'in yorgunluğunun endişelenecek bir şey olmadığına dair daha önceki güvencelere rağmen, kendini onun için de endişelenirken buldu, sanki toplantının dokusunun en canlı ipliklerinden biri eksikmiş gibi hissediyordu.

Jenna sessizce odadaki diğer kadınların yüzlerini incelerken aklına bir düşünce geldi: Bir şekilde hepsini arkadaşı olarak görmeye başlamıştı. Bu kadınlar onun için önemliydi ve hedefleri de öyle. Buraya, bu insanların arasına ait olmadığı konusunda ne kadar kararlı olsa da, onların başarılı olduğunu görmek istediğini fark etti.

Tarikat'ın Dragos'u yendiğini görmek istiyordu ve bir parçası -çok kararlı bir parçası- bunun gerçekleşmesinde parmağı olmasını istiyordu.

Jenna, Elise'in Claire Reichen'la birlikte üzerinde çalıştıkları yeni eskizlerin durumunu Elise'in yerel Darkhaven'daki sanatçı bağlantısıyla konuşmasını hevesle dinledi. "Üzerinde çalışabileceğimiz eskizleri tamamlamamız için birkaç gün daha geçmesi gerekiyor. Claire her detayın Dragos'un laboratuvarına yaptığı rüya gezintisinden hatırladığı gibi olmasını sağlayarak inanılmaz bir iş çıkardı. Çok titiz notları var ve hafızası inanılmaz."

"Bu iyi," dedi Renata. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak. Ne yazık ki Dylan ve ben Rahibe Margaret konusunda ufak bir pürüzle karşılaştık."

"Gloucester'da emekli rahibelerin kaldığı bir evde yaşıyor," diye araya girdi Dylan. "Yönetici ile konuştum ve ona annemle 142

Rahibe Margaret ile New York'taki kadın sığınma evinde birlikte çalışmıştık. Elbette gerçekte ne aradığımızdan bahsetmedim. Bunun yerine kişisel bir telefon görüşmesi olarak ayarladım ve bir ara rahibeyi ziyaret edip gönüllü olarak çalıştığı yıllar hakkında sohbet etmenin mümkün olup olmayacağını sordum - belki biraz da annemi anımsamak için. İyi haber şu ki, Rahibe Margaret misafir ağırlamayı seviyor."

"Peki, sorun nedir?" Jenna bu yeni istihbaratın üzerine atlamaktan kendini alamayarak sordu.

"Demans," diye yanıtladı Renata.

Dylan başıyla onayladı. "Rahibe Margaret son birkaç yıldır bu durumdan muzdarip. Ev idarecisi annem ya da barınaktaki işi hakkında pek bir şey hatırlamama ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi."

"Ama yine de denemeye değer, değil mi?" Jenna diğer kadınlara baktı. "Yani, bu noktada her ipucu iyi bir ipucudur. Burada tehlikede olan hayatlar var, bu yüzden elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. O kadınları bulup eve getirmek için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

Birden fazla kafa şaşkınlıkla ona doğru döndü. Tarikat'ın kadınlarından herhangi biri, kayıp Irkdaşları bulma çabalarına kendisini de dahil etmesini garip bulduysa da, hiçbiri bu konuda tek kelime etmedi.

Savannah'nın bakışları en uzun süre onun üzerinde kaldı, nazik gözlerinde minnettarlık -dostluk ve kabullenme- parlıyordu.

Uyandığı ilk günden beri bu özel kadınların her birinden hissettiğı o kolay kabullenme, o nezaket ve topluluk duygusu Jenna'nın boğazında bir duygu düğümlenmesine neden oldu. Bu yerde yaşayan ve çalışan olağanüstü geniş aile kadar sıkı örölmüş ve rahat bir şeyin parçası olabileceğini bir an için bile olsa hissetmek onu neredeyse boğuyordu.

"Pekâlâ. İşe koyulalım," dedi Dylan bir süre sonra. "Yapılacak çok şey var."

Hepsi teker teker görevlerinin başına döndüler; bazıları açık dosya klasörlerini gözden geçirirken, diğerleri savaş odasındaki çok sayıdaki bilgisayar iş istasyonunun önünde yerlerini aldılar. Jenna kullanılmayan bilgisayarlardan birine yöneldi ve bir internet tarayıcısı açtı.

Anchorage'daki FBI Bölüm Ofisi'ndeki arkadaşına gönderdiği mesajı neredeyse unutmuştu ama e-posta sitesine girer girmez kutusunda bekleyen yanıtı gördü. Mesaja tıkladı ve ne yazdığını hızla taradı.

"Uh, çocuklar," dedi, arkadaşının cevabını okurken küçük bir heyecan ve zafer sarsıntısı hissetti. "TerraGlobal Partners hakkında bilgi toplamaya çalıştığını biliyorsun değil mi?"

"Dragos'un şirket cephesi," dedi Dylan, 143'ü görmeye gelmişti bile.

Jenna'nın sahip olduğu şeyi.

Alex ve diğerkadınlar hemen arkasındaydı. "Neler oluyor, Jen?"

"TerraGlobal ile ilgilenen sadece biz değiliz." Jenna etrafında toplanan hevesli yüzlere baktı. "Anchorage'daki eski bir dostum benim için temel bir araştırma yaptı. Bir sonuç aldı."

Savannah monitörde görüntülenen e-posta mesajını okurken inanmadığı bir kahkaha attı. "FBI'nın TerraGlobal hakkında açık bir soruşturması mı var?"

"Arkadaşıma göre bu nispeten yeni bir iş. New York ofislerinden biri tarafından yönetiliyor."

Gabrielle Jenna'ya onaylayan bir gülümseme verdi. "İyi iş çıkardın. Gidip Lucan'ı bulduklarınızdandan haberdar etsek iyi olur."

Gecenin henüz yarısı bitmişti ama şimdiden bunu büyük bir başarı olarak görüyordu.

Dragos, özel helikopterinin karanlığında, pilotu sık uçağı aşağıdaki kalabalık başkentin ısıltılı kış manzarasından uzaklaştırıp Atlantik'in karanlık suları üzerinden kuzeye, bu gece planlanan ikinci gösterisine doğru yönlendirirken derin bir memnuniyetle gülümsedi. Varmak için sabırsızlanıyordu, yeni bir zafer beklentisi damarlarındaki kanın daha da hızlı akmasına neden oluyordu.

Bir süredir en yararlı müttefiklerini yetiştiriyor, varlıklarını sadece kendi türüne karşı değil -çizmeleri altında ezilmeyi hak eden kendini beğenmiş, aciz korkaklar- aynı zamanda tüm dünyaya karşı yürütmeyi planladığı savaşa hazırlık için topluyordu.

Bu geceki özel resepsiyonlar hedefleri açısından çok önemliydi ve hem Irk'a hem de insanlığa karşı gerçekleştirmeye hazırlandığı sarsıcı saldırının sadece başlangıcıydı. Eğer Tarikat

Kavrayışının sadece vampir ırkının güç simsarlarına kadar tehlikeli bir şekilde uzanmasından korkuyorlardı, çok kaba bir uyanış içindelerdi. Hem de çok yakında.

Çok yakında, diye düşündü, hevesli bir neşeyle kendi kendine kıkırdayarak.

"Manhattan'a inmemize ne kadar var?" diye sordu Minion pilotuna.

"Elli iki dakika, Efendim. Tam zamanında geldik."

Dragos onaylarcasına homurdandı ve uçuşun geri kalanında koltuğunda rahatladı. Günün erken saatlerinde kendisine ulaşan can sıkıcı bir haber yüzünden inatla yakasını bırakmayan küçük bir sıkıntı olmasaydı, akşamı kusursuz geçirmek isteyebilirdi.

Belli ki Alaska'da Federaller için çalışan alçakgönüllü bir masa başı çalışanı, TerraGlobal 144 ile ilgili sorular sorarak iş ilişkilerini didik didik ediyordu.

Ortaklar. Bunun için Tarikat'ı suçladı. Şüphesiz, Alaska'nın iç kesimlerindeki küçük işletmesinin Lucan'ın savaşçıların ellerinde olduğu gibi, bir maden şirketinin -sahte ya da başka türlü- cehennemi bir alev topuna dönüşmesi her gün olan bir şey değildi.

Şimdi Dragos, kim bilir hangi suçtan dolayı kötü niyetli bir şirketin peşine düşerek kariyerini ilerletmeye çalışan bir kamu görevlisi gaz torbası ya da çevreci bir iyilikseverle uğraşmak zorunda kalmanın verdiği sinir bozukluğuyla karşı karşıyaydı.

Bırakın kazsınlar, diye düşündü, olası bir serpintiden uzak olduğu için kendini beğenmiş bir güvenle. Kendisi ile TerraGlobal arasında onu meraklı insan kolluk kuvvetlerinden ya da müdahaleci taşra politikacılarından uzak tutmaya yetecek kadar katman vardı. Bunu başaramazsa, çıkarlarının korunmasını sağlayacak varlıkları vardı. Ve, daha büyük bir plan içinde, bunun bir önemi yoktu.

Dokunulmazdı, her geçen gün daha da

dokunulmaz oluyordu. Çok geçmeden,

durdurulamaz olacaktı.

Bu bilgi, cep telefonu kilit teğmenlerinden birinin aramasıyla çaldığında sesinin gergin çıkmasını engelledi. "Bana operasyonun ne durumda olduğunu söyle."

"Her şey yolunda efendim. Adamlarım konuştuğumuz gibi yerlerini aldılar ve gün batımında yarınki plan için harekete geçmeye hazırlar."

"Mükemmel," diye yanıtladı Dragos. "Tamamlandığında bana haber ver." "Elbette, efendim."

Dragos telefonu kapattı ve ceketinin cebine geri koydu. Bu gece, uzun zaman önce tasarladığı altın geleceğe ulaşma yolunda atılmış muzaffer bir adımdı. Ama yarın Tarikat'a karşı yapacağı hamle -geldiğini asla göremeyecekleri engerek yılanının ısırtığı- çok daha tatlı bir zafer olacaktı.

Dragos başını arkaya yatırıp gözlerini kapatırken bu düşüncenin üzerine çökmesine izin verdi ve Tarikat'ın yakın ve nihai yenilgisinin tadını çıkardı.

BÖLÜM

On yedi

Şafaktan yaklaşık bir saat önce, Brock yerleşkeye tek başına geri döndü. Bir görevden sonra devriye ortağını geride bırakmaktan nefret ediyordu ama Chase'i arayıp da bulamadığı bir geceden sonra, başka bir seçeneği olduğunu sanmıyordu. Chase gecenin erken saatlerinde İnfaz Memuru'yla tartıştıktan sonra nereye kaçmış olursa olsun, açıkça bulunmak istemiyordu. Devriyelerin ardından ilk kez ortadan kaybolmuyordu ama bu, ortadan kayboluşunu Brock'un gözünde daha iyi bir konuma getirmiyordu.

Hunter'la ortak odalarının kapısını açıp sessiz, ışıksız odaya adımını attığında, kayıp silah arkadaşının endişesi onu pek de iyi bir ruh haline sokmamıştı. Karanlıkta evindeymiş gibi hisseden Brock, burada görüş açısı aydınlıktakinden daha keskin olduğu için deri ceketini çıkarıp kanepenin üzerine örttü ve oturma alanından geçerek bitişikteki ranza odasına doğru ilerledi.

Ev o kadar karanlık ve sessizdi ki, oda arkadaşının henüz içeri girmediğini düşündü - ta ki yatak odasına girip çıplak erkeği boynundan ayak parmağına kadar izleyen tüm vücut Gen One *gliflerini* görene kadar.

"Tanrım," diye mırıldandı Brock, bakışlarını oda arkadaşının beklenmedik ve hiç istemediği, tam cepheden görüntüsünden kaçırarak. "Ne oluyor be adam?"

Hunter güçlü sırtını uzaktaki duvara dayamış, gözleri kapalı duruyordu. Bir heykel gibi hareketsizdi, neredeyse belli belirsiz nefes alıyordu, kalın kaslı kolları yanlarında gevşekçe sallanıyordu. Brock'un sözünü kesmesiyle göz kapakları aralanmış olsa da, bu devasa, okunmaz erkek irkilmiş ya da en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Uyuyordum," dedi gerçekçi bir ifadeyle. "Artık dinlendim."

"Güzel," diye söylendi Brock, çıplak savaşçıya sırtını dönerken başını sallayarak. "Üzerine bir şeyler giymeye ne dersin? Az önce senin hakkında gerçekten bilmeme gerek olmayan şeyler öğrendim."

"Beni hapsedecek giysiler olmadan uykum daha verimli oluyor" diye seviyeli bir cevap geldi.

146

Brock homurdandı. "Evet, benimki de öyle, ama benim çıplak kıcıma -ya da başka bir şeye- bakmaktan benim seninkini görmek istediğimden daha fazla hoşlanacağından şüpheliyim.

Tanrım, ört şu pisliği, olur mu?"

Brock başını sallayarak silah kemerini çözdü ve rahatsız edilmemiş iki yataktan birinin üzerine bıraktı. Hunter'ın ranzalardan hangisinin kendisine ait olduğunu sorduğunda verdiği yanıtsızlığı düşündü ve omzunun üzerinden bol bir eşofman altı giymekte olan Gen Bir'e bir bakış attı.

Dragos için bir ölüm makinesi olmak üzere doğmuş ve yetiştirilmiş bir erkek cinsi. Kendisine atanan Minion idarecisinin gözetimi dışında, temas veya arkadaşlıktan yoksun, tamamen yalnızlık içinde yetiştirilmiş bir birey.

Birden Hunter'ın hangi yatakta yattığını neden daha az önemsemediğini anladı.

Hunter'ın durduğu yeri işaret ederek, "Hep böyle mi uyursun?" diye sordu.

Tekinsiz Gen Bir belli belirsiz bir omuz silkti. "Ara sıra yerde yatıyorum."

"Rahat olamayacağından eminim."

"Rahatlık hiçbir amaca hizmet etmez. Ona duyulan ihtiyaç sadece zayıflığı ima eder ve güçlendirir."

Brock düz ifadeyi içine sindirdi, sonra da nefesinin altında küfretti. "Onlara hizmet ettiğin onca yıl boyunca Dragos ve diğer piçler sana ne yaptı?"

Göz kırpmayan altın rengi gözler karanlığın içinden onun çatık kaşlarıyla buluştu. "Beni güçlü kıldılar."

Brock ciddiyetle başını salladı ve Hunter'ın bildiği tek şeyin acımasız yetiştirilme tarzı ve disiplin olduğunu düşündü. "Onları alt edecek kadar güçlü."

"Her biri," diye cevap verdi Hunter, ses tonunu hiç değiştirmeden, ama verdiği söz bir bıçak kadar keskindi.

"Sana yaptıklarının intikamını mı almak istiyorsun?"

Hunter'ın başı inkârla yavaşça döndü. "Adalet," dedi, "karşı koyamayanlara yaptıkları için."

Brock uzun bir süre orada durdu ve diğer erkekten yayılan soğuk kararlılığı anladı. O da adalet ihtiyacını paylaşıyordu ve Hunter gibi -Tarikat'a hizmet etmeye ant içmiş tüm savaşçılar gibi- Dragos ve onun çılgın görevine sadık olan herkes ortadan kaldırılana kadar rahat etmeyecekti.

"Bizi çok iyi onurlandırdınız," dedi, Irk'ın sadece en yakın akrabaları ya da en ciddi olaylar için kullandığı bir ifadeydi bu. "Tarikat size sahip olduğu için çok şanslı 147

bizim tarafımızda."

Hunter şaşırması görünüyordu ama bu övgünün kendisinden mi yoksa ima ettiği bağdan mı, Brock emin olamıyordu. Altın rengi bakışlarında bir belirsizlik titreşimi belirdi ve Brock elini Hunter'ın omzuna vurmak için uzandığında, Gen Bir geri çekildi, sanki onu yakacakmış gibi temastan kaçtı.

İrkilerek verdiği tepkiyi açıklamadı, Brock da onu zorlamadı, her ne kadar soru bir cevap gerektirse de. "Pekâlâ, ben gidiyorum. Gideon'la bir konuda görüşmem gerekiyor."

Hunter ona baktı. "Dişin için mi endişeleniyorsun?"

"Öyle mi olmalıyım?" Brock Jenna'nın kendisinden olduğuna dair yapılan göndermeyi düzeltmek istiyordu ama damarlarında aniden soğuyan kanla uğraşmakla meşguldü. "O iyi mi? Bana neler olduğunu anlat. Ben devriyedeysen ona bir şey mi oldu?"

"İnsanla ilgili herhangi bir fiziksel sorundan haberim yok," dedi Hunter, sakinliği çıldırtıcıydı. "Ben onun TerraGlobal hakkındaki soruşturmasından bahsediyordum."

"TerraGlobal," diye tekrarladı Brock, içinde bir korku vardı. "Bu Dragos'un holdinglerinden biri."

"Doğru."

"Tanrım," diye mırıldandı Brock. "Onlarla bir şekilde temas kurduğunu mu söylüyorsun?"

Hunter başını hafifçe salladı. "Alaska'da tanıdığı birine bir e-posta göndermiş, federal bir ajan, o da TerraGlobal'de onun için bir veri araması yapmış. New York'taki bir FBI birimi soruşturmaya yanıt verdi. TerraGlobal'den haberdarlar ve mevcut soruşturmalarını görüşmek üzere onunla buluşmayı kabul ettiler."

"Vay anasını. Bana şaka yaptığını söyle."

Diğer erkeğin yüzünde hiç mizah yoktu, Brock buna şaşırmadı. "Anladığım kadarıyla toplantı bugünün ilerleyen saatlerinde FBI'ın New York ofislerinde yapılacak. Lucan Renata'nın kendisine eşlik etmesini ayarladı."

Duydukça Brock daha fazla seğirmeye ve hareket etme ihtiyacı hissetmeye başladı. Endişesini gizlemeye bile çalışmadan bir ileri bir geri yürüdü. "Jenna New York'ta kiminle buluşacak? TerraGlobal hakkındaki bu FBI soruşturmasının yasal olup olmadığını biliyor muyuz? Tanrım, bu işe bulaşmakla aklından ne geçiyordu ki? Ne var biliyor musun-
-Neyse boş ver. Gidip bunu ona kendim soracağım."

Zaten odada volta atıyordu, bu yüzden onu daireden çıkarıp dışarıdaki koridora taşımak sadece birkaç sert adım aldı. Nabzıyla birlikte

damarlarına adrenalin akıyordu, 148 yaşında değildi.

kendini hatalı devriye ortağıyla yüz yüze bulacak bir ruh hali içindeydi.

Chase tam o anda koridorda sinsininsinilerliyordu ve tam bir cehennem gibi görünüyordu. Mavi gözleri hâlâ kehribar rengi kıvılcımlar saçıyordu, gözbebekleri dairelerden çok yarıktı. Zor nefes alıyordu, her çektiği hava dişlerinin ve azı dişlerinin arasından geçiyordu. Kir ve kurumuş kan yüzünü korkunç çizgilerle kaplamıştı, daha fazlası kısa sarı saçlarına bulaşmıştı. Giysileri yer yer yırtılmış, Tanrı bilir neyle lekelenmişti.

Lanet olası bir savaş bölgesinden geçmiş gibi görünüyor ve kokuyordu.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Brock sordu. "Bu gece kaçtıktan sonra Boston'ın her yerinde seni aradım."

Chase dişlerini vahşi bir alaycılıkla göstererek ona ters ters baktı ama herhangi bir açıklama yapmadı. Omzunun Brock'a çarpmasına izin vererek yanından geçip gitti ve Brock'un bunu bir sorun haline getirmesine meydan okudu. Brock, Jenna ve görünüşe göre çıkardığı sorun hakkında bu kadar endişeli olmasaydı, kibirli orospu çocuğunu alaşağı ederdi.

"Pislik herif," diye homurdandı Brock, eski Ajan taş gibi, gizemli bir sessizlik içinde uzaklaşırken.

Jenna, odasının kapısına sert bir şekilde vurulduğunda endişeli bir sıçrayışla koltuktan kalktı. Sabahın erken saatleriydi, altıyı biraz geçiyordu.

Oturma odasında usulca çalan müzik setinin üzerindeki saate göre saat sabahın körüydü. Lucan ve Gideon'la konuştuğundan beri geçen birkaç saat içinde uyumamıştı.

Ve şu an ile günün ilerleyen saatlerinde New York'ta FBI saha ajanıyla yapacağı önemli toplantı arasında kalan zamanda uyuyabileceğinden de emin değildi.

Özel Ajan Phillip Cho, onunla konuşmak için aradığında telefonda yeterince nazik davranmıştı ve ona minnettar olmalıydı.

müsaitti ve TerraGlobal soruşturması hakkında onunla görüşmeye açıktı. Federal kolluk kuvvetleriyle ilk kez bir araya geliyordu, bu yüzden gergin sınırlarının nereden kaynaklandığından emin değildi. Elbette, daha önce basit bir bilgi toplama toplantısına hiç bu kadar bağlı olmamıştı.

Bu seferkini doğru yapmak istiyordu ve dünyanın -hem kendisinin hem de Teşkilat'ın- yükünün omuzlarında olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Çok uzun zamandır polis olmamıştı ve şimdi sadece birkaç saat içinde bir komuta performansı sergilemek zorundaydı. Bu yüzden, belki de her şey hakkında biraz gergin hissetmesi mantıklı olabilirdi.

Kapı tekrar çalındı, şimdi daha keskin, daha talepkârdı. "Bir saniye."

Müzik setinin uzaktan kumandasındaki sessiz düğmesine basarak eski bir 149

Bessie Smith caz CD'si, zaman öldürmeye yardımcı olması için bir süre önce cihazı açtığında destede sıraya girmişti. Odayı geçti ve kapıyı açtı.

Brock dışarıdaki koridorda bekledi ve onu tamamen gafil avladı. Şehirdeki devriyesinden yeni gelmiş olmalıydı.

Tepeden tırnağa siyah savaş kıyafetlerini giymiş olan yakalı tişörtü geniş göğsünü ve omuzlarını sarıyor, kısa kolları kalın pazularını zorluyordu.

Bakışlarının, gömleğinin, bol kesimli ama kalçalarının ince kesimini ya da kalçalarının güçlü cüssesini maskeleyecek kadar değil, siyah taytının kemerli bel bandına keskin bir şekilde sokulmasıyla vurgulanan sıkı karın kaslarının yanından aşağıya, onun uzunluğunda dolaşmasını engelleyemedi. Bu vücudu ne kadar iyi tanıdığını hatırlayamayacak kadar zahmetsizdi. Onu ne kadar arzuladığını fark edemeyecek kadar rahatsız ediciydi, kendi kendine bir daha onunla bu yola girmeyeceğine dair söz vermiş olsa bile.

Bakışlarını tekrar adamın yakışıklı ama gergin yüzüne çevirdiğinde onun üzgün olduğunu fark etti. Şiddetli bir şekilde kızgın olduğu gibi.

Kaşlarını çatarak adamın fırtınalı bakışlarına baktı. "Neler oluyor?"

"Neden bana söylemiyorsun?" Bir adım öne çıktı, iri vücudu hareket eden bir duvar gibiydi ve onu önündeki odaya geri dönmeye zorladı. "Lanet olası FBI ile TerraGlobal hakkında yaptığın soruşturmayı yeni duydum. Aklından ne geçiyordu Jenna?"

"Belki Tarikat'ın benim yardımına ihtiyacı olabilir diye düşünmüştüm," diye cevap verdi, adamın yüzleştirici tonu karşısında kendi öfkesi de kabarmıştı. "Geri kalanınız çıkmaza girdiğinden, TerraGlobal'i aydınlatmak için bazı kolluk kuvvetleri bağlantılarımdan yararlanabileceğimi düşündüm."

"Dragos TerraGlobal'dir," diye tısladı, hâlâ ona doğru ilerliyor, üzerinde yükseliyordu. Koyu kahverengi gözleri küçük kehribar rengi ışık parçacıklarıyla parıldıyordu. "Bunu yapmanın senin için ne kadar riskli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ben hiçbir şeyi riske atmadım," dedi, şimdi savunmaya geçmişti. Adamın onu fiziksel olarak odanın içine doğru iten her adımında tüyleri diken diken oluyordu. Geri çekilmeyi bıraktı ve topuklarını sıktı. "Tamamen ketum davrandım ve bana yardım etmesini istediğim kişi de güvendiğim bir arkadaşım. Gerçekten de Tarikat'ı ya da görevlerini bilerek tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?"

"Tarikat mı?" Alay etti. "Senden bahsediyorum Jenna. Bu senin savaşın değil. Yaralanmadan önce uzak durmalısın."

"Affedersiniz ama sanırım başımın çaresine bakabilirim. Ben bir polisim, unuttunuz mu?" "Eskiden öyleydin," diye hatırlattı sertçe, sert bir bakışla onu sıkıştırarak.

"Ve sen görevin sırasında Dragos gibi biriyle hiç karşılaşmadın." "Şimdi de onunla karşı karşıya gelmeyeceğim," diye karşı çıktı. "Burada söz konusu

olan, bir hükümet saha ajanıyla zararsız bir ofis toplantısı.

Bu tür bölgesel sidik yarışmalarına yüzlerce kez dahil oldum. Federaller, yerel bir taşralının davalarından biri hakkında kendilerinden daha fazla şey bilebileceğinden endişeleniyor. Benim ne bildiğimi bilmek istiyorlar, ya da tam tersi. Büyütülecek bir şey değil."

Büyük bir mesele olmamalı, diye düşündü kendi kendine. Ama o çingiraklı sınırlar hâlâ yaygara koparıyordu ve Brock da pek ikna olmuş görünmüyordu.

"Beklediğinden daha büyük olabilir Jenna. Konu Dragos ve onun çıkarları olduğunda hiçbir şeyden emin olamayız. Bence gitmemelisin." Yüzü çok ciddiye. "Lucan'la konuşmaya gidiyorum. Bence bunu yapmana izin vermesi onun için çok tehlikeli."

"Ne düşündüğünü sorduğumu hatırlamıyorum," dedi, yüzündeki asık ifadenin ve ses tonunun onu etkilemesine izin vermemeye çalışarak. Endişeliydi--

Onun için derin bir endişe duyuyordu ve bir parçası bu endişeye görmezden gelmek istediği bir farkındalıkla karşılık veriyordu. "Yaptığım ya da yapmadığım şeylerden seni sorumlu tuttuğumu da hatırlamıyorum. Kendi kararlarımı kendim veririm. Sen ve Tarikat beni bir tür tasma altında tutabileceğinizi düşünebilirsiniz -ya da işinize geldiği sürece lanet olası bir mikroskop altında- ama itaat ile kontrolü birbirine karıştırmayın. Kendimi kontrol eden tek kişi benim."

Onun gürleyen bakışlarına daha fazla dayanamayınca ondan uzaklaştı ve kanepeye geri dönerek son birkaç saattir huzursuzluk içinde karıştırdığı kitap koleksiyonunu toplamakla meşgul oldu.

"Tanrım, çok inatçısınız, değil mi hanımefendi?" Alçak bir küfür savurdu. "Bu senin en büyük sorunun."

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarını çatarak adama doğru baktı ve adamın tam arkasına geçtiğini görünce şaşırdı. Ona dokunacak kadar yakındı. Vücudunda uyanan her sinir ucunda onun sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. Adamın iri bedeninden yayılan erkeksi güce karşı kendini çelikleştirdi ve kanı öfkeyle kaynarken bile ondan hâlâ çılgınca etkilenebildiği gerçeğinden nefret etti.

Bakışları Jenna'nın içine işliyor, sanki onu delip geçiyordu. "Senin için her şey kontrolle ilgili, Jenna. Bundan vazgeçmeye dayanamıyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Hayır mı? Bahse girerim küçüklüğünden beri böyleydin."

Konuşurken ondan uzaklaştı, kendisini kışkırtmasına izin vermemeye kararlıydı. Bir kucak dolusu kitap aldı ve onları gömme raflara taşıdı. "Bahse girerim hayatın boyunca böyleydin, değil mi?"

Her şey sizin şartlarınıza göre olmalı, öyle değil mi? Ne olursa olsun kimsenin dizginleri ele almasına izin verme. 151'ini almadan bir milim bile kıpırdama.

tatlı, inatçı kıçını sürücü koltuğuna sıkıca yerleştirdi."

Her ne kadar inkâr etmek istese de, adam evine çok yakın bir yerden vuruyordu.

Çocukluk yıllarına, korkmadığını kanıtlamak için sürüklendiği tüm oyun alanı kavgalarına ve gözüpek gösterilere geri döndü. Polis teşkilatında geçirdiği zaman da aynıydı, ancak daha büyük ölçekte, yumruklardan mermilere yükselmişti, ama yine de herhangi bir erkek kadar iyi olduğunu göstermek için mücadele ediyordu - hatta daha iyi.

Evlilik ve annelik, üstesinden gelmesi gereken bir dizi engel daha ortaya çıkarmıştı ve bu, fena halde başarısız olduğu tek alandı. Kitaplığın önünde durdu, Brock'un sözlü meydan okuması arkasında asılı duruyordu, gözlerini kapattı ve Mitch'le kaza gecesi yaptıkları tartışmayı hatırladı. Mitch de onu inatçı olmakla suçlamıştı. Haklıydı ama haftalar sonra hastanede ailesi olmadan uyanana kadar bunu fark etmemişti.

Ama bu farklıydı. Brock onun kocası değildi. Birlikte birkaç kez zevk almış olmaları -ve birbirlerine her yaklaştıklarında aralarında hâlâ çatırdayan çekime rağmen- ona kararlarını dayatma yetkisi vermiyordu.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu, her kitabı raflardaki yerine yerleştirirken hareketleri sinirlilikle kesilmişti.

"Bence sorunu olan sensin. Senin göz kulak olmana ihtiyacı olmayan bir kadınla ne yapacağını bilemezsin. Kendi başına gayet iyi hayatta kalabilen ve incindiğinde kendini sorumlu tutmana izin vermeyen gerçek bir kadınla. Kendi belirlediğiniz hayali bir çıtaya -ulaşamaz bir onur ve değer ölçüsüne- uymadığınız için kendinizi suçlamayı tercih ediyorsunuz. Sorunlar hakkında konuşmak istiyorsan, kendine iyice bir bakmayı dene."

Adam o kadar sessiz ve hareketsizdi ki Jenna onun odadan çıkıp gitmiş olabileceğini düşündü. Ama çıkıp çıkmadığını anlamak için arkasını döndüğünde, onu kanepenin yanında, elinde ilk kez kitaplarından birinin sayfaları arasında bulduğu eski bir fotoğrafla dururken buldu. Siyah saçlı ve iri badem gözlü genç ve güzel kadının resmine bakıyordu. Çenesi sıkıca tutulmuştu, pürüzsüz, esmer yanağında bir tendon sertçe titriyordu.

"Evet, belki de benim hakkımda haklısın Jenna," dedi sonunda, fotoğrafın avucundan kanepenin minderine doğru kaymasına izin vererek. Jenna'ya baktığında yüzü eğitimli ve ağırbaşlıydı, tam bir savaşçıydı. "Bunların hiçbiri senden sorumlu *olduğum* gerçeğini değiştirmiyor. Lucan, Tarikat'ın gözetimi altındayken seni koruma görevini bana verdi--"

"Velayet mi?" diye itiraz etti, ama adam onun üzerine konuştu.

"--ve bu, hoşunuza gitse de gitmese de, onaylasanız da onaylamasanız da, ne yaptığınız ya da kiminle temas kurduğunuz konusunda söz sahibi olduğum anlamına geliyor."

Öfkeyle alay etti. "Sanki biliyorsun da."

Ona doğru yürüdü, tam karşısında durmadan önce ancak üç uzun adım attı, yakınlığı odadaki tüm havayı emdi. Gözlerinin derinliklerinde parıltıyan bir sıcaklık vardı. Sert bakışları muhtemelen onu korkutmalıydı, ama kızgınlıktan çok ateşliydi - ve çenesini yukarı kaldıran öfkeye rağmen, duyularının özlemle ona nasıl uzandığının çok farkındaydı. Ona ters ters baktığında

Onu sert sözlerle ya da huysuz bir meydan okumayla uzaklaştırma gücünü kendisinde bulabilecek olan o çivi gibi sert tavrın onu terk ettiğini fark etti.

Tek yapabildiği ciğerlerinde aniden sıkışan nefesini tutmaktı. Parmak uçlarını yanağının kenarında gezdirdi, öyle kaygan, şefkatli bir dokunuştı ki. Baş parmağı dudaklarında oyalanıyor, tembel bir şekilde okşarken gözleri sonsuza kadar onu içine çekiyormuş gibi görünüyordu.

Sonra kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve cızırtılı ve çok kısa bir öpücük için onu kendine doğru çekti.

Onu bıraktığında, gözlerinde parıldayan kıvılcımların artık parlak, için için yanan korlara dönüştüğünü gördü. Adamın göğsü kadınınkine karşı sert ve sıcaktı, adamın uyarılmışlığı kadının kalçasına cesur ve açık bir şekilde baskı yapıyordu. Topuklarının üzerinde geriye doğru sendeledi, damarlarında bir arzu ateşi yanıyordu.

"Bu konuda benimle istediğin kadar kavga edebilirsin Jenna, umurumda değil."

Sözleri tamamen işle ilgili olmasına rağmen, alçak sesi bir fırtınanın yaklaşması gibi kadının içinde titreşti. "Seni korumak ve güvende tutmak bana ait, bu yüzden hata yapma: Eğer yerleşkeden ayrılırsan, benimle birlikte ayrılırsın."

BÖLÜM

On sekiz

Brock, New York'taki FBI toplantısına kadar ona eşlik etme niyetini gerçekleştirdi.

Jenna, Lucan'a onu ikna etmek için ne söylediğini bilmiyordu ama o sabahın ilerleyen saatlerinde, Boston'dan Manhattan'a kadar dört saat boyunca bilmedikleri bir otoyolda Tarikat'ın siyah Range Rover'ını Renata'nın sürmesi yerine, direksiyonun başında Jenna vardı, gösterge panelinde GPS vardı ve Brock aracın en arkasından yön bulmaya yardımcı olmaya çalışıyordu. Güneşe duyarlı Breed deri hücreleri ve gündüz UV endişeleri, bırakın direksiyona geçmeyi, böylesine uzun bir yolculukta ön tarafta Jenna'nın yanında oturabileceğini bile düşünmesini engellemiştir.

Her ne kadar eğlenmesi muhtemelen çocukça olsa da, Jenna onun arkasındaki koltuğa zorunlu olarak sürgün edilmesinden belli bir memnuniyet duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Her zaman kontrolü elinde tutması gerektiğine dair suçlamasını unutmamıştı ama sabırsız sürüş tavsiyelerine ve ayağındaki belirgin kurşunla ilgili mırıldandığı yorumlara bakılırsa, kontrolü teslim etmekte sorun yaşayan tek kişinin kendisi olmadığı açıktı.

Ve şimdi, New York'taki FBI saha ofisinin karşısındaki yeraltı otoparkının karanlık dehlizinde otururlarken, Brock hâlâ arka koltuktan ona emirler yağıdırıyordu.

"Güvenliği geçer geçmez bana mesaj at." Kızın başını sallaması üzerine devam etti.

"Temsilciyle görüşmen biter bitmez bana tekrar mesaj at. Periyodik mesaj kontrolleri istiyorum, en az on beş dakika arayla, yoksa senden sonra geleceğim."

Jenna sabırsızca içini çekti ve ona sürücü koltuğunun etrafından bir bakış fırlattı. "Bu bir ortaokul dansı değil. Bu profesyonel bir ofis toplantısı.

çok halka açık bir bina. İçeride bir şeyler tamamen raydan çıkmazsa, toplantıya girdiğimde ve toplantı bittiğinde size mesaj atarım."

Adamın UV ışınlarını engelleyen güneş gözlüklerinin arkasından kaşlarını çatıldığını anlayabiliyordu. "Eğer bunu ciddiye almayacaksan, o zaman ben de seninle geliyorum."

"Bunu çok ciddiye alıyorum," diye savundu. "O hükümet binasına girmene gelince? Lütfen. Üzerinizde silahlar var ve 154

tepeden tırnağa siyah kevlar ile kaplı. Ön kapının güvenliğinden bile geçemezsiniz - tabii gün ışığının sizi önce kızartmadığını varsayarsak."

"Güvenlik sorun olmazdı. Ben geçerken enselerinde soğuk bir esintiden başka bir şey olmazdım."

Jenna bir kahkaha attı. "Tamam, sonra ne olacak? Ben Özel Ajan Cho'yla görüşürken sen koridorda sinsice bekleyeceksin, öyle mi?"

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diye cevap verdi, son derece ciddiydi. "Bu bilgi toplama çalışması nihayetinde Tarikat'a ait. Peşinde olduğun bizim istihbaratımız. Ve oraya tek başına gitmen fikri hâlâ hoşuma gitmiyor."

Ondan uzaklaştı, kendisini de Tarikat'ın bir parçası olarak görmüyor gibi görünmesi bir şekilde canını yakmıştı. Pencereden dışarıya, büyük garajın içinde titreyen sarı ışığa baktı. "Bu toplantıyı tek başıma halledemeyeceğimden bu kadar endişeliysen, belki de Renata'nın benimle gelmesine izin vermeliydin."

Öne doğru eğildi, gözlüklerini çıkardı ve koltukların arasına girerek kadının omuzlarını tuttu. Güçlü parmakları onu sıkıca kavradı, gözleri koyu kahverengi ve ateşli kehribar karışımıyla parlıyordu. Ama konuştuğunda sesi kadifeden başka bir şey değildi. "Endişeliyim Jenna. Ama senin için endişelendiğim kadar o lanet toplantı için endişelenmiyorum. Toplantıyı siktir et. Oradan çıkarabileceğimiz hiçbir şey benim için senin iyi olduğundan emin olmanın yarısı kadar bile önemli değil. Renata burada değil çünkü arkanı kollayacak biri varsa o da benim."

Yumuşakça homurdandı, ona olan kızgınlığına rağmen gülümsüyordu. "Dikkatli olsan iyi olur. Bana bir ortak gibi gelmeye başladın."

Devriye ortağını kastediyordu ama alaycı bir mizah olarak düşündüğü bu söz şimdi tehlikeli imalarla dolu bir şekilde aralarında asılı duruyordu. Brock onun bakışlarını tutarken, aracın sıkışık alanını ağır, dile getirilmemiş bir gerilim doldurdu.

Sonunda karanlık bir lanet savurdu ve onu tutmayı bıraktı. Uzun süren bir sessizlik içinde bakarken yanakları titriyordu.

Arkasına yaslandı, Rover'ın önünden çekildi ve bir kez daha onun arkasındaki gölgelere yerleşti.

"Sadece beni bilgilendir, Jenna. Bana bu kadarını verebilir misin?"

Tuttuğu nefesi dışarı verdi ve aracın sürücü tarafındaki kapısının koluna uzandı. "Sana içeriden mesaj atarım."

Hırıltılı cevabını duymayı beklemeden cipten indi ve caddenin karşısındaki FBI saha ofisine yöneldi.

Özel Ajan Phillip Cho onu on sekizinci kattaki resepsiyon alanında beş dakika bile bekletmedi. Siyah takım elbiseli ve muhafazakâr kravatlı, temiz giyimli ajan onu karşılamak için ofisinden çıktığında Jenna Brock'a mesajını henüz göndermişti. Bir fincan 155

bayat öğleden sonra kahvesinin ardından, bir dizi odacığın arasından geçerek ana ofis alanının hemen dışındaki bir konferans odasına götürüldü.

Ajan Cho ona odanın ortasındaki dikdörtgen masanın üzerindeki döner sandalyeyi işaret etti. Kapıyı arkasından kapattı, sonra da tam karşısındaki koltuğa oturdu. Önüne siyah deri bir not defteri koydu ve ona kibarca gülümsedi. "Peki, ne zamandır emniyet teşkilatından emeklisiniz Bayan Darrow?"

Soru onu şaşırtmıştı. Sadece doğrudanlığı için değil, aynı zamanda Anchorage'daki FBI arkadaşının sivil statüsünü gizli tutmayı teklif ettiği için

şapkası. Elbette, Cho'nun buluşmaya hazırlanırken onun hakkında bazı ev ödevleri yapması onu şaşırtmamalıydı.

Jenna boğazını temizledi. "Dört yıl önce AST'den istifa ettim.

Kişisel nedenlerden dolayı."

Adam sempatik bir şekilde başını salladı ve kadın onun cevabı ve Eyaletlerden ayrılma nedenlerini zaten bildiğini fark etti.

"İtiraf etmeliyim ki TerraGlobal'e yönelik soruşturmanızın resmi bir soruşturma olmadığını öğrendiğimde şaşırdım," dedi. "Bilseydim muhtemelen bu görüşmeyi kabul etmezdim. Devlet veya federal kaynakların kişisel çıkarlar için kullanılmasının yasadışı olduğunu ve ciddi sonuçlar doğurabileceğini anladığınızdan eminim."

Omzunu hafifçe silkti, prosedür ve protokolle ilgili tehditlerle onu korkutmasına izin vermeyecekti. Rozet ve üniforma giydiği zamanlarda kendisi de bu kartı çok kez oynamıştı. "Bana meraklı diyebilirsiniz.

İç bölgelerde bir maden şirketimiz kül oldu - kelimenin tam anlamıyla - ve ana şirketten hiç kimse kasabaya bir özür bile sunma zahmetine girmede. Temizliğin faturası çok ağır olacak ve eminim Harmony kasabası bu paranın nereye gönderileceğini bilmekten memnun olacaktır."

Tepesindeki floresan lambaların keskin ışığı altında Cho'nun gözünü kırpmadan bakması damarlarında tuhaf bir uğultu yarattı. "Yani, konuya ilginiz öncelikle endişeli bir vatandaşın ilgisi. Sizi doğru anlıyor muyum, Bayan

Darrow?"

"Bu doğru. Ve içimdeki polis TerraGlobal Partners gibi karanlık bir şirketin nasıl bir yönetimle çalıştığını merak etmeden duramıyor. Bulabildiğim kadarıyla hayaletler ve hayaletten başka bir şey yok."

Cho homurdandı, hâlâ masanın karşısındaki rahatsız edici bakışlarıyla onu süzüyordu.

"Tam olarak ne buldunuz Bayan Darrow? Daha fazlasını duymak isterim."

Jenna çenesini aşağı eğdi ve ona kısık bir bakış attı. "Sen orada oturup bana hiçbir şey söylemezken benden bilgilerimi paylaşmamı bekliyorsun. 156

Geri dönmek mi? Öyle bir şey olmayacak. Önce siz, Özel Ajan Cho. TerraGlobal'a olan ilginiz nedir?"

Masadan kalktı ve parmaklarını ince gülümsemesinin önünde birleştirdi. "Korkarım bu gizli bir bilgi."

İşten çıkarmış gibi bir havası vardı, ama toplantı için bu kadar yolu sadece onunla dalga geçmekten zevk alıyor gibi görünen kendini beğenmiş bir takım elbiseli tarafından engellenmek için geldiyse lanetlenmeliydi. Ve ona baktıkça, yüzündeki düz ifade tüylerini diken diken ediyordu.

Tedirginliğini görmezden gelmek için kendini zorlayarak daha uzlaşmacı bir tavır takınmaya çalıştı. "Dinle, anlıyorum. Bana resmi bir yanıt vermekle yükümlüsünüz. Ben sadece iki profesyonelin birbirlerine biraz yardımcı olabileceğini umuyordum."

"Bayan Darrow, bu masada sadece bir profesyonel görüyorum. Hâlâ emniyet teşkilatına bağlı olsanız bile size TerraGlobal hakkında herhangi bir bilgi veremem."

"Hadi ama," diye cevap verdi, hayal kırıklığı giderek artıyordu.

"Bana bir isim ver. Sadece bir isim, bir adres. Herhangi bir şey."

"Alaska'dan tam olarak ne zaman ayrıldınız Bayan Darrow?" diye sordu, sorusunu duymazdan gelerek ve başını garip bir açıyla eğerek onu inceledi.

"Burada arkadaşlarınız var mı? Belki de ailen?"

Alay etti ve başını salladı. "Bana hiçbir şey vermeyeceksin, değil mi? Benimle görüşmeyi kabul ettin çünkü kendi çıkarların için benden işe yarar bir şeyler koparabileceğini düşündün."

Cevap vermemesi yeterince açıklayıcıydı. Deri defterini açtı ve kanarya rengi kâğıda bazı notlar karalamaya başladı. Jenna bir süre öylece oturup ona baktı ve bu ağzı sıkı, tuhaf federal ajanın, kendisinin ve Tarikat'ın Dragos'un peşine düşmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğu tüm cevaplara sahip olduğundan iliklerine kadar emin olduğunu hissetti.

"Pekâlâ," dedi, elindeki tek kartı oynama zamanının geldiğini düşünerek. "Madem bana isim vermiyorsunuz, ben de size bir isim vereyim.

Gordon Fasso."

Cho'nun eli yazdıklarının yarısında hareket etmeyi bıraktı. Bu, ismin onun için bir şey ifade ettiğinin tek göstergesiydi. Başını kaldırdığında ifadesi donuktu, o tuhaf, donuk gözleri hiçbir şey göstermiyordu. "Affedersiniz?"

"Gordon Fasso," dedi, Dragos'un insan toplumuna girdiğinde kullandığı takma adı tekrarlayarak. Cho'nun yüzünü izledi, gözünü kırpmadan köpekbalığı gibi bakan bakışlarından tepkisini okumaya çalıştı ve bir şey bulamadı.

157

"Bu ismi daha önce duydunuz mu?"

"Hayır." Kalemını bıraktı ve kapağını düzgünce yerine koydu. "Yapmalı mıydım?"

Jenna ona baktı, dikkatle söylediği kelimeleri ve sandalyesine yaslanma şeklini ölçtü. "Eğer TerraGlobal'i biraz araştırdıysan, bu isimle bir ya da iki kez karşılaşmış olabileceğini düşünüyorum."

Cho'nun ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. "Özür dilerim. Hatırlamıyorum."

"Emin misin?" Uzun süren sessizliği boyunca bekledi, gözlerini onun karanlık bakışlarında sabit tuttu, sadece görünürdeki çıkmazlarına aynı inatla sarılabileceğini bilmesini sağlamak için.

Taktik işe yaramış gibi görünüyordu. Cho yavaşça içini çekti, sonra oturduğu yerden kalktı. "Bu ofiste soruşturmada benimle birlikte çalışan başka bir ajan var. Bu konuda onunla görüşürken bana biraz izin verir misiniz?"

Jenna biraz rahatlayarak, "Elbette yaparım," dedi. Belki şimdi gerçekten bir yerlere varabilirdi.

Cho odadan çıktıktan sonra, caddenin karşısındaki cipte oturan Brock'a hızlıca bir mesaj gönderme fırsatını yakaladı. *Bir şey buldum. Birazdan aşağıda olurum.*

Mektubu gönderir göndermez Cho kapıda yeniden belirdi.

"Bayan Darrow, benimle gelir misiniz lütfen?"

Ayağa kalktı ve bilgisayar ekranlarına bakan ya da telefonlarıyla sessizce konuşan çok sayıda ajanın yanından geçerek kabinlerle kaplı koridor boyunca onu takip etti. Cho, katın en ucundaki arka ofislere doğru ilerlemeye devam etti. Koridorun sonunda sağa saptı ve üzerinde devlet tarafından verilmiş isim levhaları ve departman tanımları olan çok sayıda kapıyı atladı.

Sonunda bir merdiven boşluğu kapısının önünde durdu ve klipsli kimlik kartını elektronik bir okuyucunun üzerindeki yuvadan geçirdi. Küçük ışık kırmızıdan yeşile döndüğünde, ajan çelik kapıyı iterek açtı ve ona doğru tuttu. "Bu taraftan lütfen. Görev gücünün merkezi başka bir katta."

Bir an için bilinçaltında karanlık bir şey titreşti - hiçbir yerden gelmemiş gibi görünen sessiz bir alarm. Tereddüt etti, bakışları Cho'nun kırışmayan gözlerine kilitlendi.

Hafifçe kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bayan Darrow?"

Etrafına bakındı, bir kamu ofisi binasında, küplerinde ve ofislerinde yoğun bir şekilde çalışan yüzlerce insanın arasında olduğunu hatırladı. Kendini tehdit altında hissetmesi için hiçbir neden yoktu, diye düşünürken o kadar çalışandan biri yakındaki bir ofisten çıktı. Adam 158 yaşındaydı.

Koyu renk bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, tıpkı Cho ve departmandaki diğer insanlar gibi temiz kesimli ve profesyoneldi.

Adam da merdiven boşluğuna yaklaşırken başıyla selam verdi.

"Özel Ajan Cho," dedi kibar bir gülümsemeyle ve bir an sonra Jenna'ya doğru kaydı.

"İyi günler, Özel Ajan Green," diye karşılık verdi Cho, diğer adamın açık kapıdan geçerek önlerinde yürümesine izin vererek. "Gidelim mi Bayan Green?"

Darrow?"

Jenna içindeki tuhaf tedirginliği silkeledi ve Cho'nun yanından geçti. Cho da hemen arkasından onu takip etti. Merdiven boşluğunun kapısı boş alanda yankılanan metalik bir gümbürtüyle kapandı.

Ve aniden diğer adam ortaya çıktı--Green, onu Cho'yla arasına almak için geri döndü. Gözleri şimdi de ürkütücü görünüyordu. Yakından bakınca Cho'nunkiler kadar donuk ve duygusuz görünüyorlardı.

Jenna'nın damarlarında adrenalin yükseldi. Ağzını açtı, bir çığlıkla kendini bırakmaya hazırdı.

Hiç şansı olmadı.

Kulağının altından soğuk ve metalik bir şey geldi. Şok tabancasının gücünün elektronik çatırtısını duymadan önce bile bunun bir silah olmadığını biliyordu.

Panik duyularına hücum etti. Zayıflatıcı akımdan kurtulmaya çalıştı ama şokun gücü çok büyüktü. Kulaklarında milyonlarca arı gibi vızıldayan ateşli bir acı ona çarptı. Saldırı altında sarsıldı...

Sonra uzuvları altından kayıp gitti.

"Bacaklarını tut," dediğini duydu Cho'nun, ellerini koltuk altlarından geçirirken diğer adama. "Onu yük asansörüne götürün. Arabam caddenin karşısındaki garajda park halinde. Bodrumdan oraya tünelle gidebiliriz."

Jenna'nın onları silkeleyecek gücü, yardım isteyecek sesi yoktu. Bedeninin kaldırıldığını ve birkaç kat merdivenden aşağıya kabaca taşındığını hissetti.

Sonra bilincini tamamen kaybetti. Çok

uzun sürüyordu.

Brock cep telefonunu kontrol etti ve Jenna'nın mesajını tekrar okudu. Birazdan aşağıda olacağını söylemişti ama mesajı göndereli on beş dakikadan fazla olmuştu. Henüz ondan bir iz yoktu. Geciktiğini bildiren başka bir mesaj da yoktu.

"Kahretsin," diye homurdandı Rover'ın arkasından sıkıca.

Arka pencereden dışarı, yeraltı garajının açık girişine ve kış öğleden sonrasının kör edici parıltısına doğru baktı. Jenna caddenin hemen karşısındaki binadaydı. Belki yüz metre ötede.

Oturuyordu, ama gün ışığı onları ayırdığı için, kadın yüz mil uzakta da olabilirdi.

Ona kısa bir mesaj gönderdi: *Giriş yap. Neredesin?* Sonra sabırsız bekleyişine devam etti, bir yandan da gözlerini federal binaya girip çıkan insan seline dikmiş, onun çıkmasını bekliyordu.

"Hadi, Jenna. Buraya geri dön."

Birkaç dakika daha ondan bir yanıt alamayınca ya da caddenin karşısında ona dair bir işaret göremeyince, daha fazla boş boş oturmaya dayanamadı. O sabah yerleşkeden ayrılırken tüm vücudunu UV ışınlarından koruyan giysiler giymişti; bu önlem, düşündüğü gibi Rover'dan ayrılıp caddenin karşısına geçecek kadar delirirse ona biraz zaman kazandıracaktı. Ayrıca soyu da onun tarafındaydı. Eğer Birinci Nesil olsaydı, koruyucu giysileri olsun ya da olmasın, güneş onu kavurmaya başlamadan önce muhtemelen en fazla on dakikası olurdu.

En saf Irk soyundan birkaç nesil uzakta olan Brock, yaklaşık yarım saatlik ölümcül olmayan UV ışınlarına güvenebilirdi.

maruz kalma süresi, aşağı yukarı birkaç dakika. Bu türünün hafife aldığı bir risk değildi. Rover'ın arka kapısını açıp dışarı tırmanırken o da bu riski hafife almıyordu.

Ama Jenna ve bu toplantı hakkında bir şeyler doğru gitmiyordu.

Her ne kadar içgüdülerinden başka ona yol gösterecek bir şeyi olmasa da - ve masum bir kadının potansiyel bir tehlikeye doğru yürümesine izin vermiş olmaktan duyduğu derin korkuya rağmen- Brock'un Jenna'nın iyi olduğundan emin olmadan bir saniye daha yerinde durmasına imkân yoktu.

Bunu yapmak için gün ışığından ve bir ordu dolusu insan federal ajandan geçmek zorunda kalsa bile.

Bir çift eldiven giydi, ardından ışığı engelleyen baş örtüsünü alnının üzerine çekti. Etrafı saran UV geçirmez gözlükler, park halindeki araç denizinin etrafından dolaşıp garaj girişinin açık ağzından gelen kış güneşi patlamasına doğru ilerlerken zaten yanmakta olan retinalarını gölgeledi.

Etrafını saran öfkeli gün ışığının şokuna kendini hazırlayarak gözlerini caddenin karşısındaki federal binaya dikti ve kapalı otoparkın sığınağından dışarı adım attı.

2

BÖLÜM

On dokuz

Bilinç, vücudunda dolaşan donuk bir acı şeklinde geri döndü. Jenna'nın refleksleri sanki içinde bir düğme atılmış gibi göz açıp kapayıncaya kadar harekete geçti. Tekmeleyerek ve çığlık atarak uyanma içgüdüğü güçlüydü ama bunu bastırdı. Durumu değerlendirene kadar hâlâ şok cihazının etkisindeymiş gibi davranmak daha iyiydi.

Gözlerini kapalı tuttu, kendisini esir alanlara uyandığını belli etmemek için göz kapaklarını çok az kaldırdı. Orosu çocuklarıyla dövüşmeye tamamen niyetliydi ama önce yönünü bulması gerekiyordu. Nerede olduğunu ve oradan nasıl çıkabileceğini belirlemeliydi.

İlk kısım yeterince kolaydı. Koltuk derisinin ve hafif küflü araba paspaslarının kokusu ona bir aracın arkasında olduğunu, yan yattığını, omurgasının geniş arka koltuğun minderli kaburgasına dayandığını söylüyordu.

Motor çalışmasına rağmen araba henüz hareket etmiyordu. Sedanın içi karanlıktı, kafasına en yakın pencerenin renkli camının dışından gelen loş sarı ışığın titreşiminden başka bir şey yoktu.

Vay anasını.

Umut içinde alevlendi, parlak ve güçlüydü. Onu federal binanın karşısındaki otoparka getirmişlerdi.

Brock'un şu anda bile onu beklediği garaj. Ona ne

olduğunu fark etmiş miydi?

Ama aklına gelir gelmez bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Brock onun başının dertte olduğunu görseydi, çoktan orada olurdu. Bunu onu sarsan bir kesinlikle biliyordu. Elinden gelse ona zarar gelmesine asla izin vermezdi.

yardım edemezdi. Bu yüzden onun orada olduğunu, Tarikat'ın siyah Rover'ından sadece birkaç metre ötede tutulduğunu bilemezdi.

Şimdilik, onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulamazsa, tek başınaydı.

Göz kapaklarını bir derece daha kaldırdığında, kendisini kaçırان iki kişinin de önde oturduğunu gördü -Cho federal filoya ait Crown Victoria'nın direksiyonunda, Green yolcu tarafında, FBI standardının iş ucunda- 161

Glock 23'ü koltuğun üzerinden göğsüne doğru doğrultmuş.

"Evet, efendim. Kadın şu anda araçta," dedi Cho, eller serbest telefonuyla konuşurken. "Hayır, herhangi bir sorun çıkmadı. Elbette, Usta. Anlıyorum, onun hayatta kalmasını istiyorsunuz. Bu akşam gelişinizi beklemek üzere onu depoya yerleştirir yerleştirmez sizinle temasa geçeceğim."

Usta mı? Ne oluyor be?

Cho'nun garip ses tonundaki robotik itaati dinlerken Jenna'nın omurgası boyunca korku süzüldü. Bu garip itaatkâr değiş tokuş olmasa bile, bu adamların kendisini başka bir yere götürmelerine izin verirse öleceğini biliyordu. Belki de daha kötüsü, eğer içgüdülerinin ona söylediği tehlikeli kişiye hizmet ediyorlarsa.

Cho aramayı sonlandırdı ve arabayı geri vitese taktı.

Bu onun için bir şanstı, hemen harekete geçmeliydi.

Jenna koltuğun üzerinde dikkatlice kayarak dizlerini sessizce göğsüne doğru çekti. İyileşmekte olan kalçasındaki hafif sancıya aldırmadan, ayakları öndeki bölünmüş koltuğun ortasına yakın bir konuma gelene kadar bacaklarını kesir kesir kıvırmaya devam etti. Hizalandıktan sonra saldırmakta tereddüt etmedi.

İki ayağıyla birden tekme attı, sağ ayağı Green'in kafasının yan tarafına çarptı, sol ayağı ise silah kolunun dirseğini yakaladı. Yeşil kükredi,

Glock'u tutan eli sedanın tavanına doğru sarsılırken çenesi yukarı kalktı. Bir mermi başının üstündeki döşemeyi ve çeliği delip geçerken arabadan silah sesleri yükseldi.

Sürpriz saldırının yarattığı kaosu ortasında Cho'nun ayağı gaza ağır bastı. Sedan, arkalarındaki sıradaki kalın bir beton sütunun yan tarafına çarptı ama Cho hemen toparlandı. Aracı vitesine taktı ve tekrar pedala bastı. Araba hızlanırken lastik gıcırdadı.

Brock hangi cehennemdeydi?

Jenna arka koltuktaki kapı kolunu tuttu. Kilitliydi. Karşı taraftaki kapıya tekme atarak topuğunu pencereden içeri soktu.

Bacaklarına ve deri koltuğa güvenlik camından çakıl taşları yağdı. Soğuk hava içeriye doluyor, motor yağı ve hemen köşedeki şarküteriden gelen kızarmış yemek kokusunu da beraberinde taşıyordu.

Jenna açık pencereye doğru hamle yaptı ama Green'in dönüp silahının namlusunu Jenna'nın başının yan tarafına dayamasıyla kısa düştü.

"Arkanıza yaslanın ve uslu durun Bayan Darrow," dedi hoş bir

şekilde. "Efendi söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Jenna yavaşça dolu Glock'tan uzaklaştı, bakışları Özel Ajan Green'in

ürpertici, duygudan yoksun gözlerine kilitlenmişti.

Artık aklında hiçbir şüphe kalmamıştı. Bu FBI ajanları -erkek gibi görünen ve davranan ama bir şekilde öyle olmayan bu varlıklar- Dragos'un organizasyonunun bir parçasıydı. Yüce Tanrım, eli ne kadar uzanıyordu?

Cho arabanın gaza basıp garajdan çıkıp öğleden sonraki yoğun trafiğe karışmasını sağlarken, bu soru midesine soğuk bir korku düğümü yerleştirdi

Dışarıda.

Brock güneşin aydınlattığı caddeyi sadece saniyeler içinde geçmiş, Breed genetiğinin hızını kullanarak onu öğleden sonraki gün ışığında yüksek federal binanın kapısına kadar taşımıştı. Tam içeri girip güvenliği geçerek bir hamle daha yapmak üzereydi ki, keskin kulakları biraz geriden gelen silah sesinin boğuk *patlamasını* duydu.

Kapalı otopark.

Parçalanmış metalin çıtırtısını ve kaldırımda dönen lastiklerin tiz gıcırtısını duymadan önce bile bunu biliyordu.

Jenna.

Onunla arasında, tehlikede olduğu konusunda kendisini uyaracak bir kan bağı olmamasına rağmen, bunun kesinliğinin içini tırmaladığını hissetti. Artık federal binada değil, güneşin aydınlattığı caddenin karşısındaki garajdaydı.

Bir şeyler fena halde ters gitmişti ve bunun TerraGlobal'le, Dragos'la bir ilgisi vardı.

Bu düşünce henüz oluşmamıştı ki, garaj çıkışından plakasız gri bir Crown Vic fırladı. Sedan kükreyerek uzaklaşırken, ön koltukta iki adam gördü. Yolcu koltuğu arkada oturan tek kişiye bakacak şekilde dönmüştü.

Hayır, erkekler değil. Minyonlar.

Ve Jenna arka koltukta, kıpırdamadan oturuyordu, silah doğrultulmuştu.

Öfke içinden bir gelgit dalgası gibi geçti. Gözleri Jenna'yı taşıyan arabaya kilitlenmişti, binanın altındaki geçitte dolaşan insan kalabalığını yara yara geçti ve kimsenin onu takip edemeyeceği kadar hızlı ilerledi.

Kaldırımda duran bir taksinin kaputunun üzerinden atladı, ardından aniden karşısına çıkan ve onu ezecek olan bir teslimat kamyonundan kaçtı

Eğer İrk yeteneği ve Jenna'ya zamanında ulaşamazsa başına gelebileceklerden duyduğu korku onu harekete geçirmeseydi.

Kalbi küt küt atarak otoparka koğu ve Rover'a atladı.

İki saniye sonra, ön camdan içeri dolan ultraviyole ışınlarına meydan okuyarak sokağa fırladı ve Jenna'ya doğru hızla ilerlerken, Dragos'un kötölüğu -ya da yakıcı öğleden sonra güneşi- ona hayatı olan kadını kaybettirmeden önce ona ulaşabilmek için deli gibi dua etti. 163

koruyun.

Kadını, diye düşündü hiddetle, ayağını gaz pedalına atıp peşinden giderken.

164

BÖLÜM

Yirmi

Özel Ajan Green -ya da gerçekte *her* kimse, *her neyse*- sedan New York'un tıkanmış trafiğinde yalpalayarak ilerlerken Glock'u sabit bir elle Jenna'ya doğrultmuştu. Jenna'nın onu nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüksek gökdelenler labirentini geride bırakıp geniş bir nehri boydan boya geçen gotik görünümlü bir asma köprüye yöneldiklerinde sadece şehrin dışında bir yer olduğunu tahmin edebiliyordu.

Jenna koltuğa yaslandı, her sarsıntıda ve hızlanmada ileri geri sallanıyordu. Sedan daha yavaş hareket eden bir aracı geçmek için öne doğru sıçradığında, dengesini kaybederek başını kaldırdı ve Crown Vic'in yan aynasında beklenmedik bir görüntü yakaladı.

Birkaç araba geride siyah bir Range Rover onlara ayak uyduruyordu.

Jenna'nın kalbi sıkıştı.

Brock. O olmalı.

Ama aynı anda, öyle olmamasını da umuyordu. Olamazdı--

riske atmak aptallık olurdu. Güneş batıdaki soğuk gökyüzünde hâlâ dev bir ateş topuydu ve batmasına en az iki saat vardı. Tam gün ışığında araba kullanmak Brock'un türünden biri için intihar olurdu.

Ve yine de, oydu.

Sedan şeritte yanlamasına bir kayma daha yaptığında Jenna aynayı tekrar kontrol etti ve trafik ve aralarındaki mesafe boyunca adamın çenesinin sert duruşunu gördü. Gözlerini korumak için koyu renk bir güneş gözlüğü takmış olmasına rağmen, opak camlar gözlerinin kor parlaklığındaki ışıltısını maskeleyecek kadar yoğun değildi.

Brock arkalarındaydı ve çok öfkeliydi.

Green başının üzerinden aracın arka camına bakarak, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Kuyruğumuz var."

"Emin misin?" Cho, köprüünün diğer ucuna yaklaştıklarında başka bir arabanın yanından geçme fırsatını değerlendirerek sordu.

"Eminim," diye yanıtladı Green. Başka türlü okunamayan 165 yüzüne bir tedirginlik ifadesi yerleşmişti. "Bu bir vampir. Savaşçılardan biri."

Cho şimdi aracı ateşledi. "Usta'ya konuma neredeyse vardığımızı bildirin. Ona nasıl ilerlememiz gerektiğini sorun."

Green başını salladı ve Jenna'yı hâlâ Glock'unun tehdidi altında tutarken cebinden bir cep telefonu çıkarıp tek bir tuşa bastı. Telefon hoparlörden bir kez çaldıktan sonra Dragos'un sesi geldi.

"Durum?"

"Söylediğiniz gibi Brooklyn kargo rıhtımına yaklaşıyoruz efendim.

Ama yalnız değiliz." Green sanki ardından gelecek hoşnutsuzluğu hissetmiş gibi kelimeleri aceleyle sıraladı. "Köprüde bizi takip eden biri var. O bir Breed. Tarikat'tan bir savaşçı."

Jenna cep telefonunun hoparlöründen gelen şiddetli küfürden hiç de azımsanmayacak bir memnuniyet duydu. Tarikat'ın nefret ettiği düşmanının sesini duymak onu ne kadar ürpertmişse, onun savaşçılardan korktuğunu bilmek de o kadar sevindiriciydi. Korkması gerektiği gibi.

"Kaybet onu," diye hırladı Dragos, saf bir zehirle.

Kıyı şeridini takip ederek sanayi bölgesine doğru giden yolda hızla ilerlerken Cho dikiz aynasından endişeyle bakarak, "Tam arkamızda," dedi. "Şu anda sadece bir araba arkamızda ve ilerliyor. Bu noktada onu atlatabileceğimizi sanmıyorum."

Dragos'tan bir hırıltılı yemin daha, öncekinden daha vahşı. "Pekâlâ," dedi alçak ve eşit bir tonda. "O zaman iptal et. Kaltağı öldür ve oradan çık. Cesedini rıhtıma ya da sokağa at, umurumda bile değil.

Ama o lanet olası vampirin ikinize de yaklaşmasına izin vermeyin. Anlaşıldı mı?"

Green ve Cho kısa bir onaylama bakışı attılar. Green aramayı sonlandırarak, "Evet, Efendim," diye cevap verdi.

Cho direksiyonu yoldan sola keskin bir dönüşle su kenarındaki bir park alanına kırdı. Büyük yük römorkları ve çeşitli kapalı kasa kamyonlar buz lekeli, çatlak kaldırımı süslüyordu. Nehrin kenarına yakın birkaç depo binası vardı ve Cho'nun son hızla ilerlediği yer de burasıydı.

Green silahı ona doğrulttu ve birazdan kafasına boşaltılacak olan mermiye namlunun ucundan bakmaya başladı. O an ağır çekimde gerçekleşmeye başladığında damarlarında adrenalinden çok daha yoğun bir güç dalgası hissetti.

Green'in parmağı tetikte sıkılaştı. Karşılık veren çelikten yumuşak bir sıyrılma sesi geldi, silahın mekanizmaları sanki bir rüyanın yoğun sisindeymiş gibi tıkırdayarak harekete geçti.

Jenna merminin haznedenden patlamaya başladığını duydu. Barutun ve dumanın keskin kokusunu aldı. Ve 166'nın titreyişini gördü.

Silah ona ateş ederken havada enerji dalgalanıyordu.

Yolundan eğilerek çıktı. Bunu nasıl başardığını ya da Green'in kendisine doğru fırlattığı kurşundan nasıl sıyrılacağını bilmesinin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği içgüdülerini dinlemektir, ne kadar doğaüstü görünseler de.

Green'in koltuğunun arkasına geldi ve çıplak elleriyle kemiği kırarak kolunu kopardı. Adam acı içinde çığlık attı. Silah tekrar patladı, bu sefer savrulan, vahşi bir atıştı.

Kafatasının yan tarafından Cho'ya isabet etti ve onu anında öldürdü.

Sedan, Cho'nun gaza basan ayağının ölü ağırlığıyla hızlanarak savruldu ve sallandı. Paslanmış bir yük konteynırının köşesine çarptılar ve Crown Vic kar ve buz üzerinde şiddetli bir şekilde yana doğru yuvarlandı.

Araba takla atarken Jenna arabanın tavanına çarptı, camlar kırıldı, hava yastıkları açıldı. Sonunda kaldırırmda baş aşağı sarsıcı bir şekilde durmadan önce tüm dünyası şiddetle, tekrar tekrar yuvarlandı.

Vay anasını.

Brock arabayı sanayi sitesine çekip frene bastı ve Crown Victoria'nın bir kargo römorkunun yan tarafına çarpıp donmuş kaldırırmda çelik gibi ezilerek takla atmasını korku ve öfke karışımı bir duyguyla izledi.

"Jenna!" diye bağırdı ve arabayı park edip kapıdan dışarı fırladı.

Gün ışığı aracın içinde başa çıkılması zor bir şeydi; dışarısı ise cehennemin ötesindeydi. Buz ve çatlamış asfalt üzerinde devrilmiş sedana doğru koşarken, kör edici beyaz ışığın sisi arasından güçlkle görebiliyordu. Arabanın tekerlekleri hâlâ dönüyor, motor vınlıyor, soğuk havaya duman ve buhar püskürtüyordu.

Yaklaştığında Jenna'nın homurdanarak içerde debelendiğini duydu. Brock'un ilk içgüdüsu aracı tutup düzeltmekti ama arabayı ters çevirmenin Jenna'ya daha fazla zarar verip vermeyeceğinden emin değildi ve bu riski almak istemiyordu.

"Jenna, buradayım," dedi ve uzanıp ters dönmüş sürücü kapısını menteşelerinden söktü. Kapıyı yere fırlattı ve ezilmiş iç mekâna bakmak için kalçalarının üzerine çöktü.

Ah, Tanrım.

Her yerde kan ve ceset vardı; ölü kırmızı hücrelerin kokusu, sızan yağ ve benzinin keskin dumanıyla birleşerek duyularının güneşten kavrulmuş sisini delip geçiyordu. Kafası yakın mesafeden açılan bir ateş sonucu yarılmış olan şoförün cesedinin yanından geçip gitti. Brock'un tüm dikkati Jenna'nın üzerindeydi.

167

Sedanın tavanı çökmüş ve parçalanmıştı, bu da ona ve bacaklarına tutunmaya çalışan diğer insan erkeğe sadece küçük bir alan yaratıyordu. Kadın bir ayağıyla onunla mücadele ederken bir yandan da en yakın pencereden dışarı çıkmaya çalışıyordu. İnsan, düz bakışları Brock'a kayar kaymaz pes etti. Jenna'nın ayak bileğini bırakarak geriye doğru eğildi ve kış üstü ön camdan içeri daldı.

"Minyon," diye hırladı Brock, ruhsuz zihin kölesine duyduğu nefret kanının öfkeyle daha da kaynamasına neden oluyordu.

Bu iki adam kesinlikle Dragos'un sadık köpekleriydi. Onun tarafından kanları son damlasına kadar akıtılmıştı ve Dragos'un istediği her kapasitede, son nefeslerine kadar itaatkâr bir şekilde ona hizmet edeceklerdi. Brock kaçan insanı o son ana kadar bizzat hızlandırmak istiyordu. Onu çıplak elleriyle öldürmek.

Kesinlikle yapacaktı, ama Jenna'nın güvende olduğundan emin olana kadar değil.

"İyi misin?" diye sordu, deri eldivenlerini dişleriyle sıyırdı ve ona dokunabilmek için bir kenara fırlattı. Parmaklarını kızın solgun ve güzel yüzünde gezdirdi, sonra da uzanıp onu kollarının altından yakaladı.

"Hadi, seni buradan çıkaralım."

Başını sertçe salladı. "Ben iyiyim ama bacağım koltukların arasına sıkıştı. Peşinden git, Brock. O adam Dragos'la birlikte çalışıyor!"

"Biliyorum," dedi. "O bir Minion ve bir önemi yok. Ama sen önemlisin."

Bana tutun bebeğim. Seni şimdi özgür bırakacağım."

Arabanın dışında metalik bir şey patladı. Yüksek sesli *ping* keskin bir şekilde yankılandı, sonra bir tane daha ve bir tane daha duyuldu.

Kurşunlar.

Jenna'nın gözleri, hurdaya dönmüş aracın içinde üzerlerine doğru yaklaşan ince duman ve dumanların arasından onunkileri buldu. "Üzerinde başka bir silah daha olmalı. Bize ateş ediyor."

Brock cevap vermedi. Minion'un onları tüm o metal ve makinelerin arasından vurmaya çalışmadığını biliyordu. Arabanın kendisine ateş ediyordu.

Açıktaki benzin deposunu tutuşturacak kıvılcımı yaratmaya çalışıyorum.

"Bana tutun," dedi ona, bir elini omurgasına dayarken diğer eliyle Jenna'nın sıkışıp kaldığı ezilmiş koltuklara uzandı. Alçak bir hırıltıyla onları yerinden söktü.

"Ben çıktım," dedi, çoktan kurtulmaya çalışıyordu.

Arabaya bir kurşun daha isabet etti. Brock dışarıdan doğal olmayan bir soluk sesi duydu - kalın siyah dumanın ani, kabarık kokusundan ve Minion'un sonunda hedefini vurduğunu söyleyen sıcaklıktan önce gelen bir hava akımı.

"Hadi!" dedi Jenna'nın elini tutarak. 168

Onu araçtan çıkardı, ikisi de yuvarlanarak kaldırıma çıktılar. Benzin deposu patladığında devrilen arabadan bir ateş bulutu fişkırdı ve altlarındaki toprağı salladı. Minion ateş etmeye devam etti, kurşunlar tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Brock Jenna'nın vücudunu kendi vücuduyla örttü ve belindeki yarı otomatik silahlardan birine uzandı. Ateş etmeye hazır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü, ancak güneş gözlüğünün takla atarken düştüğünü fark etti.

arabanın içindeydi. Isı duvarı ve kaynayan duman ile günün yakıcı ışığı arasında görüşü neredeyse sıfırdı.

"Kahretsin," diye tısladı, bir elini gözlerine silerek, kavrulmuş görüşünün acısı içinde görmeye çalıştı. Jenna şimdi onun altında hareket ediyor, bedeninin sığınağından çıkmaya çalışıyordu. Ona doğru uzandı, elini körü körüne uzattı ama boş döndü. "Jenna, lanet olsun. Yerde kal!"

Ama yerde kalmadı. Tabancayı onun elinden aldı ve ateş açtı, yanlarındaki alevlerin ve ısınan metalin uğultusu arasında gürültüyle çatırdayan hızlı bir mermi yağmuru. Arsanın karşısındaki Minion keskin bir çığlık attı ve sonra tamamen sessizleşti.

"Yakaladım seni, orospu çocuğu," dedi Jenna. Bir an sonra Brock onun parmaklarının kendi parmaklarına dolandığını hissetti. "O öldü. Ve sen de burada yanıyorsun.

Hadi, buradan defolup gidelim."

Brock onunla birlikte el ele açık otoparktan geçerek Rover'a doğru koştu. Gururu her ne kadar araba kullanabilecek kadar iyi olduğunu iddia etmesini istese de, bunu denemek için bile fazla pişmiş olduğunu biliyordu. Jenna ona itiraz etme şansı vermedi. Onu aracın arkasına itti, sonra da direksiyonun başına geçti. Uzaklardan polis sirenlerinin uğultusu geliyordu, insan yetkililerin rıhtım yakınlarında meydana gelen kazaya müdahale ettiğine şüphe yoktu.

Jenna Rover'ı vitesle takarak, "Bekle," dedi.

Tüm bu olanlardan etkilenmemiş görünüyordu, soğukkanlı ve derli toplu, tam bir profesyoneldi. Ve bunca yıldır hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti.

Brock koltuğun serin derisine yaslandı, kadın gaz pedalına basıp arabayı olay yerinden uzaklaştırırken onun yanında olduğu için minnettardı.

BÖLÜM

Yirmi bir

Boston'a dönüş dört saatten fazla sürmüştü ama Jenna'nın kalbi hâlâ hızla çarpıyordu - Brock için duyduğu endişe hâlâ taze ve amansızdı - Rover'ı yerleşkenin demir kapılarından geçirip Tarikat'ın özel mülkünün arkasındaki filo hangarına doğru ilerlerken.

"Geldik," dedi, aracı büyük garajın içine park etti ve motoru kesti.

New York'tan yola çıktıklarından beri yaklaşık bininci kez onu kontrol etmek için dikiz aynasına baktı. Ultraviyole ışınlarının etkilerini üzerinden atmaya çalışırken bariz bir acı içinde sağa sola sallanmasına rağmen yolculuğun büyük bölümünde cipin arka koltuğunda sessiz kalmıştı.

Ona daha yakından bakabilmek için koltuğunda döndü. "İyi olacak mısın?"

"Yaşayacağım." Gözleri karanlığın içinden onunkilerle buluştu, geniş ağzı gülümsemekten çok yüzünü buruşturdu. Oturmaya çalıştı, bu çabayla inledi.

"Orada kal. Bırak sana yardım edeyim."

Adam ona kendi başına idare edebileceğini söyleyemeden kadın onunla birlikte arkaya doğru süründü. Uzun, anlamlı bir sessizlik içinde ona baktı, gözleri birleşti, tutuştu. Etraflarındaki tüm hava boşluğu terk etmiş gibiydi. Brock'un yakışıklı yüzüne bakarken rahatlama ve endişe içinde çarpıştı. Birkaç saat önce alnında, yanaklarında ve burnunda morarmış olan yanıklar artık neredeyse tamamen yok olmuştu. Koyu renk gözleri hâlâ nemliydi ve kenarlarından ıslaklık sızıyordu ama artık kan çanağı ve şiş değildi.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı, duygularının kırıldığını ve içinden akmaya başladığını hissediyordu. "Bugün çok korktum Brock. Ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin."

"Korktun mu?" Adam uzandı ve elini şefkatle yüzünün yan tarafında gezdirdi. Dudakları kıvrıldı ve başını hafifçe salladı. "Bugün seni iş üstünde gördüm. Hiçbir şeyin seni gerçekten korkuttuğunu sanmıyorum."

170

Güpegündüz cipin direksiyonunda otururken onun peşinden geldiğini fark ettiği anı yeniden yaşayarak kaşlarını çattı. Ama o zaman onun için duyduğu endişe, içinde bulunduğu araba takla attıktan sonra Brock'un da orada olduğunu ve ona yardım etmek için ölümcül UV ışınlarının içinden geçmeye hazır olduğunu gördüğünde dehşete yakın bir hal almıştı. Şu anda bile Brock'un yaptığı şey karşısında dehşete düşmüş ve alçalmıştı.

"Benim için hayatını tehlikeye attın," diye fısıldadı, yanağını onun avucunun yumuşak sıcaklığına çevirerek. "Çok fazla şeyi riske attın, Brock."

Oturduğu yerden kalktı ve yüzünü iki elinin arasına aldı. Bakışları çok ciddi, çok ciddiydi. "Bugün ortaklık. Ve bana sorarsanız, oldukça iyi bir takım olduğumuzu söyleyebilirim."

Kendine rağmen gülümsedi. "Kıçımı kurtarmak zorunda kaldın... yine. Ortaklar söz konusu olduğunda, bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu anlaşmadan zararlı çıkan sen oldun."

"Hayır. Yakınından bile geçemezsin." Brock'un gözleri, varlığının tam merkezine ulaşıyor gibi görünen derin bir yoğunlukla onu tuttu. Yanağını okşadı, başparmağının ucuyla dudaklarına dokundu. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, postumu kurtaran sendin. Eğer o Minion ikimizden birini ya da ikimizi birden öldürmeseydi, güneş ışığı beni kesinlikle bitirecekti. Bugün ikimizi de kurtardın Jenna. Lanet olsun, inanılmazdın."

Jenna inkâr etmek için dudaklarını ayırdığında, adam içeri girip onu öptü. Jenna onun içinde eridi, ağzının sıcak okşayışında kendini kaybetti. Onun yatağında birlikte olduklarından beri ona karşı hissettiği çekim hiç azalmamıştı, ama şimdi bu kabarmanın arkasında daha da güçlü bir şey

vardı

İçinde alevlenen sıcaklık. Ona değer veriyordu -gerçekten değer veriyordu- ve hissettiklerinin farkına varması onu tamamen şaşırtmıştı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ona karşı bu kadar güçlü bir bağ hissetmemesi gerekiyordu, özellikle de adam işleri duygularla ya da bir ilişki beklentisiyle karmaşıklaştırmak istemediğini açıkça belirtmişken. Ama adam öpüşmelerini kesip onun bakışlarına baktığında, onun da hazır olduğundan daha fazla bir şey hissettiğini görebiliyordu. Emici kahverengi gözlerinin kehribar ışığında titreşen arzudan daha fazlası vardı.

"Bugün o Minyonların seni alıp gittiklerini gördüğümde Jenna..." Kelimeler sessizliğe gömüldü. Yumuşak bir küfür savurdu ve onu kendine doğru çekerek uzun bir an boyunca ona sarıldı. Yüzünü Jenna'nın boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömdü. "Onları seninle birlikte gördüğümde, seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Buradayım," dedi, onun güçlü sırtını hafifçe okşayarak ve eğimli başını okşayarak. "Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Tam buradayım Brock, çünkü 171

Sen."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha derinden, ağızlarını aceleye getirmeden birleştirdi. Elleri onun üzerinde şefkatliydi, saçlarını okşuyor, omuzlarında ve omurgasında yumuşakça geziniyordu. Onun kollarında kendini o kadar korunaklı hissediyordu ki, savaşçı göğsünün ve kalın kaslı kollarının büyüklüğüne karşı o kadar küçük ve kadınsıydı ki.

Ve bu his hoşuna gitmişti. Kendisini güvende ve kadınsı hissettirmesi hoşuna gitmişti, daha önce hiç bilmediği şeylerdi bunlar, kocasıyla bile.

Mitch. Oh, Tanrım...

Onu düşünmek kalbinin bir mengeneye sıkışmış gibi sıkışmasına neden oldu. Kederden ya da ona duyduğu özleminden değil, Brock'un

Henüz ona her şeyi anlatmamışken onu öpmek ve ona sarılmak, sevgisine layık olduğunu hissettirmek.

Kocasının ve çocuğunun ölümüne neden olan kazaya kadının kendi bencil davranışlarının yol açtığını bilseydi daha farklı hissedebilirdi.

"Ne oldu?" Brock sordu, şüphesiz şimdi onun üzerinde meydana gelen değişikliği hissediyordu. "Neyin var?"

Her şey yolundaymış gibi davranmak için çok geç olduğunu bildiğinden, gözlerini ondan kaçırarak kucağından çekildi. Brock hâlâ onu şefkatle okşuyor, canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemesini bekliyordu. "Benim hakkımda haklıymışsın," diye mırıldandı. "Kontrolün bende olmasıyla ilgili bir sorunum olduğunu söylemiştin ve haklıydın."

Boğazının arkasından küçümseyici bir ses çıkardı ve kızın yüzünü kendisiyle buluşması için kaldırdı. "Bunların hiçbir önemi yok."

"Öyle," diye ısrar etti. "Bugün de önemliydi, dört yıl önce Alaska'da da önemliydi."

"Mitch ve Libby'yi kaybettiğin zamandan bahsediyorsun," dedi, sorudan çok ifade gibiydi. "Bunun bir şekilde senin suçun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğumu biliyorum." Boğazının arkasından bir hıçkırık yükseldi, ama onu geri bastırdı. "O gün eve gitmemiz için ısrar etmeseydim bunlar olmayacaktı."

"Jenna, böyle düşünüyor olamazsın--"

"Bırakın ben söyleyeyim," diye araya girdi. "Lütfen... Gerçeği bilmeni istiyorum. Ve kelimeleri söylemem gerekiyor, Brock. Onları daha fazla içimde tutamam."

Başka bir şey söylemedi, ayık bir şekilde onun ellerini ellerinin arasına aldı ve inatçılığının -her durumdan sorumlu olma ihtiyacının- Mitch ve Libby'nin hayatlarına nasıl mal olduğunu anlatmasına izin verdi.

"Galena'daydık, Harmony'de yaşadığımız yerden birkaç saat uzaklıkta bir şehir. Eyalet polisleri orada gösterişli bir gala düzenlemişlerdi.

Her yıl takdir madalyalarının verildiği ve vali ile fotoğrafınızın çekildiği etkinlikler düzenlenir. Departmanda gösterdiğim mükemmellikten dolayı ödüllendiriliyordum - ilk defa herhangi bir ödül için seçiliyordum. Bu kadar önemli insan tarafından görülmenin kariyerim için iyi olacağına inanıyordum, bu yüzden Mitch'e Libby ile birlikte katılmamız konusunda ısrar ettim." Güçlendirici bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Kasım ayıydı ve yollar neredeyse geçit vermiyordu. Galena'ya çok fazla sorun yaşamadan ulaştık ama eve dönerken..."

"Sorun yok," dedi Brock, uzanıp saçının gevşek bir tutamını kenara iterek. "Sen iyi misin?"

İçten içe pek iyi olmasa da ona titrek bir baş selamı verdi. Göğsü ısırap ve suçluluk duygusuyla yanıyor, gözleri yaşlarla doluyordu. "Mitch ve ben hep tartıştık. Yolların seyahat için çok kötü olduğunu düşünüyordu. Öyleydi ama başka bir fırtına daha geliyordu, bu da işleri daha da kötüleştirecekti. Hava koşullarını beklemek istemedim çünkü ertesi gün vardiyam için rapor vermem gerekiyordu. Bu yüzden eve doğru yola çıktık. Blazer'ı Mitch kullanıyordu. Libby arkadaki araba koltuğundaydı. Otoyolda birkaç saat ilerledikten sonra, kereste yüklü bir traktör römorku bizim şeridimize geçti. Tepki verecek zaman yoktu. Üzgün olduğumu söyleyecek ya da ikisine de onları ne kadar sevdiğimi anlatacak zaman yoktu."

"Buraya gel," dedi Brock ve onu kendine yaklaştırdı. Uzun bir süre ona sarıldı, gücü çok rahatlatıcı ve sıcaktı.

"Mitch beni kariyerimi ondan ya da Libby'den daha fazla önemsemekle suçladı," diye fısıldadı, sesi kırıktı, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Eskiden çok kontrolcü, kendi iyiliğim için çok inatçı olduğumu söylerdi. Ama o zaman bile hep pes ederdi."

Brock onun başının tepesini öptü. "Ne olacağını bilmiyordun Jenna. Bilemezdin, bu yüzden kendini suçlama. Bu senin kontrolün dışındaydı."

"Hayatta kaldığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. Neden ölen onlar değil de ben olamadım?" Gözyaşları şimdi onu boğuyordu, sıcak ve acı bir şekilde boğazında düğümleniyordu. "Veda etme şansım bile olmadı. Fairbanks'teki hastaneye kaldırıldım ve vücudumun iyileşmesine yardımcı olmak için komaya sokuldum. Bir ay sonra uyandığımda ikisinin de öldüğünü öğrendim."

"Tanrım," diye fısıldadı Brock, onu hâlâ kucağının şefkatli sığınağında tutuyordu. "Özür dilerim, Jenna. Tanrım, ne kadar acı çekiyor olmalısın."

Yutkundu ve kendini o korkunç günlerin acısına kaptırmamaya çalıştı. Brock'un şimdi onu tutmak için orada olması yardımcı oldu. Onu yere sağlam basan ve sabit tutan bir güç kayasıydı.

"Hastaneden çıktığımda kendimi kaybetmişim. Yaşamak istemiyordum. I 173

ailemi bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini kabullenmek istemedim. Komadan ne zaman çıkacağımı kimse bilmediği için Alex ve kardeşim Zach cenaze işleriyle ilgilenmişlerdi. Ben hastaneden taburcu olduğumda Mitch ve Libby çoktan yakılmıştı. Onların defnedildiği mezarlığa gitmeye hiç cesaret edemedim."

"Bunca zamandır hiç mi?" diye sordu nazikçe, parmakları saçlarını okşarken.

Başını iki yana salladı. "Kazadan hemen sonra mezar taşlarını görmeye hazır değildim ve geçen her yıl gidip onlara veda edecek gücü kendimde bulamadım. Bunu kimse bilmiyor, Alex bile. Gerçekte ne kadar zayıf olduğumu kimseye söyleyemeyecek kadar utanıyordum."

"Sen zayıf değilsin." Brock onu kendisinden uzaklaştırdı, sadece başını eğip ciddiyetle gözlerinin içine bakabileceği kadar. "Herkes hata yapar, Jenna. Herkesin hayatında farklı şekilde yapması gereken şeyler için pişmanlıkları ve suçlulukları vardır. Baktan şeyler olur ve o anda yapabileceğimizin en iyisini yaparız. Sonsuza kadar kendini suçlayamazsın."

Sözleri onu yatıştırdı ama söylediği her şeyi kabullenemedi.

Onun kendi suçluluk duygusuyla o kadar çok boğuştuğunu görmüştü ki, şu anda sadece nazik davrandığını biliyordu. "Bunu bana sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylüyorsun. Buna gerçekten inanmadığını biliyorum."

Kaşlarını çattı, Rover'ın karanlığında yüzünden sessiz bir azap geçti.

"Adı neydi?" Jenna onun sertleşen çenesine dokundu ve gözlerinde hatırladığı acıyı gördü. "Odanızdaki eski fotoğraftaki kız-- Dün gece onun resmine nasıl baktığını gördüm. Onu tanıyordun, değil mi?"

Zorlukla fark edilebilen bir baş sallama. "Adı Corinne'di. Detroit'te korumam için tutulan genç Breedmate."

Jenna, genç kadının fotoğrafının çekildiği caz kulübünü ve buhran dönemi kıyafetlerini hatırlayarak, "Bu resim onlarca yıllık olmalı," dedi.

Brock onun sorduğu soruyu şimdi anlamıştı, gözlerindeki alaycı ifadeden bunu anlayabiliyordu. "1935 yılının Temmuz ayıydı. Biliyorum, çünkü fotoğrafı çeken bendim."

Jenna başını salladı, Brock ve onun türünün ölümsüze yakın bir şey olduğunu hatırlattığında olduğundan daha fazla şaşırması gerektiğini fark etti.

Şu anda ve ona her yaklaştığında, onu sadece bir erkek olarak düşünüyordu. Onu derinden yaralayan eski bir yaradan dolayı hâlâ acı çeken onurlu, olağanüstü bir adam.

"Corinne kaybettiğin kadın mı?" diye sordu nazikçe.

Adamın kaşları daha da çatıldı. "Evet."

"Ve onun ölümünden kendini sorumlu tutuyorsun," diye dikkatle sordu, onun neler yaşadığını bilmek istiyordu. Onu daha iyi anlamak istiyordu. Eğer yapabilirse, kendi suçluluk duygusu ve acısının bir kısmını taşımasına yardım etmek istiyordu. "Nasıl oldu bu?"

İlk başta onun kendisine söyleyeceğini düşünmemiştir. Adam birbirine dolanmış parmaklarına bakıyor, başparmağını boş boş elinin sırtında gezdiriyordu. Sonunda konuştuğunda, derin sesinde sanki Corinne'i kaybetmenin acısı kalbinde hâlâ tazeymiş gibi çığ bir yan vardı.

"Ben Detroit'teyken çok zor zamanlar geçiriyorduk. Irk için değil ama içinde yaşadığımız insan şehirleri için. Yerel bir Darkhaven'ın lideri ve eşi, kendi çocukları gibi yetiştirmek üzere birkaç genç evsiz kızı, Irkdaşları, yanlarına almışlardı. Corinne'e göz kulak olmam için görevlendirildim. Genç bir kızken bile vahşi bir çocuktuk; hayat doluydu, sürekli gülerdi. Büyüdükçe, ergenliğe girdikçe daha da vahşileşti. Babasının önlemlerine içerliyor, onun çok zorba olduğunu düşünüyordu. Onun kurallarından ve beklentilerinden kurtulmaya çalışarak bir oyun oynamaya başladı. Sınırları zorlamaya, kişisel güvenliği için korkunç riskler almaya, etrafındaki herkesin sabrını sınamaya başladı."

Jenna ona nazik bir gülümseme verdi. "Bunun senin için pek iyi geçmediğini tahmin edebiliyorum."

"En hafif tabirle," dedi başını sallayarak. "Corinne zekiydi ve bulduğu her fırsatta beni atlatmak için çok uğraştı ama beni asla alt edemedi. Ta ki son seferine, on sekizinci yaş gününün gecesine kadar."

"Ne oldu?"

"Corinne müziği severdi. O zamanlar caz büyük bir olaydı. Detroit'in en iyi caz kulüpleri Paradise Valley olarak bilinen bölgedeydi. Onu oraya götürmem için yalvarmadığı bir hafta geçtiğini sanmıyorum. Çoğu zaman ona izin verirdim. Doğum gününün olduğu gece de kulüplere gittik - yirminci yüzyılın başları olduğu ve siyah bir adamla birlikte yalnız başına beyaz bir kadın olduğu düşünüldüğünde basit bir şey değildi." Yumuşak bir nefes verdi,

mizahsız bir kıkırdama. "Benim dünyamda, Irklar arasında ten rengi tesadüfî olabilir ama o zamanlar insanlar arasında durum böyle değildi."

"Jenna parmaklarını onunkilerin arasından biraz daha sıkı geçirdi ve onun teniyle kendisinininkinin zıtlığında güzellikten başka bir şey bulamadı. "O gece kulüpte sorun çıktı mı?"

Başını hafifçe salladı. "Bazı bakışlar ve fısıltılar vardı. Birkaç beyaz adam içkiyi fazla kaçırmış. Yanıma geldiler ve Corinne'e bazı kaba şeyler söylediler. Onlara nereye gidebileceklerini söyledim. İlk yumruğu kimin attığını hatırlamıyorum ama işler o andan itibaren kötüye gitti."

175

"Adamlar senin ne olduğunu biliyor muydu? Breed olduğunuzu?"

"İlk başta değil. Öfkemin beni ele vereceğini biliyordum ve her yer üzerimdeki değişiklikleri görmeden önce kulüpten çıkmam gerektiğini biliyordum.

Adamlar beni dışarı kadar takip etti. Corinne de takip edecekti ama ona binada kalmasını, ben işleri hallederken beni bekleyebileceği bir yer bulmasını söyledim." Kesik kesik bir nefes aldı. "Gideli on dakika bile olmamıştı. Kulübe geri döndüğümde ondan hiçbir iz yoktu. Onu bulmak için mekanın altını üstüne getirdim. Gün ağarana kadar şehrin her köşesini ve tüm Darkhaven bölgesini aradım. Daha sonra her gece aramaya devam ettim, eyalet dışına bile çıktım. Ama hiçbir şey bulamadım. Bir anda ortadan kaybolmuştu."

Jenna onun sesindeki hayal kırıklığını -pişmanlığı- bunca yıl sonra bile duyabiliyordu. Elini kaldırdı ve onun için ne yapacağından emin olamayarak yüzüne hafifçe dokundu. "Keşke senin yeteneğin bende olsaydı. Keşke senin için acıyı ortadan kaldırabilseydim."

Başını salladı, sonra avucunu ağzına götürdü ve elinin ortasına bir öpücük kondurdu. "Hissettiğim şey kendime duyduğum öfke. Onu bir saniye bile gözümün önünden ayırmamalıydım. Genç bir kadının vahşice öldürülmüş, yanmış cesedinin bir şehir mezarlığından çıkarıldığı haberi bana ulaştığında

nehri kulüplerden çok uzakta değildi, korkudan midem bulanıyordu. Onun olduğuna inanmak istemiyordum. Cesedi kendi gözlerimle gördüğümde bile...

Suda bırakıldığı üç aydan önce birinin ona yaptıklarından sonra geriye ne kaldıysa."

Jenna yüzünü buruşturdu, ölümün ne kadar korkunç görünebileceğini çok iyi biliyordu, özellikle de kurbanla ilgilenenler için. Ve özellikle de engellemek şöyle dursun, öngörmesi bile mümkün olmayan bir suçtan kendini sorumlu tutan bir adam için.

"Kıyafet parçaları ve nehirden çıkarıldığında hala taktığı kolye dışında tanınmaz haldeydi. Onu yakmak ve ellerini kesmek, onu öldüren kişi için yeterli olmamış. Ayrıca, ortadan kaybolduktan sonra uzun süre fark edilmemesini sağlamak için ağırlaştırılmıştı."

"Tanrım," diye fısıldadı Jenna. "Bu tür bir vahşet ve önceden düşünme öylece olmaz. Bunu her kim yaptıysa bir nedeni vardır."

Brock omuz silkti. "Savunmasız genç bir kadını öldürmek için ne gibi bir sebep olabilir ki? O sadece bir çocuktur. Her anını yaşayan güzel, vahşi bir çocuk. Enerjisinde ve ruhunda bağımlılık yaratan bir şey vardı. Corinne kimsenin ne dediğini ya da ne düşündüğünü umursamıyordu, sadece özür dilemeden hayatı çiğniyordu. Her günü sanki yarın sona erecekmiş gibi kavrardı. Tanrım, ne kadar az şey biliyordu."

Jenna onun dikkatle eğitilmiş yüz ifadesindeki pişmanlığın

derinliğini gördü. 176

"Ona aşık olduğunuzu ne zaman fark ettiniz?"

Arka koltuğun karanlığında bakışları mesafeliydi. "Nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Duygularımı kendime saklamak için çaba sarf ettim. Onlarla hiç hareket etmedim, flört ettiğinde ve dalga geçtiğinde bile. Bu doğru olmazdı.

Bir kere Corinne çok gençti. Ve babası ona göz kulak olmam için bana güvendi."

Jenna ona uzanırken gülümsedi, elini sert yanağında ve çenesinde gezdirdi. "Sen onurlu bir adamsın, Brock. O zaman da öyleydin, şimdi de öylesin."

Başını yavaşça salladı ve bir süre düşündü. "Başarısız oldum. Corinne'e olanlar -Tanrım, katillerinin onun bedenine yaptıkları- akıl alır gibi değildi. Bu asla olmamalıydı. Onu güvende tutmam gerekiyordu. Onun öldüğünü kabullenmem uzun zaman aldı - kömürleşmiş ve parçalanmış kalıntıların bir zamanlar çocukluğundan beri tanıdığım hayat dolu genç kadın olduğunu. Öldüğünü inkâr etmek istedim. Hatta uzun süre kendime bile inkar ettim, üç eyalet boyunca onu aradım, kendimi hala orada olduğuna ve onu kurtarabileceğime inandırdım. Bu onu asla geri getirmedi."

Jenna onu izliyor, içinde hâlâ yaşayan azabı görüyordu. "Onu geri getirebilmeyi diliyor musun?"

"Onu korumak için işe alınmıştım. Benim işim buydu, babasının Darkhaven'ından dışarı her adım attığında verdiği söz buydu. Corinne'in hayatı için hiç tereddüt etmeden kendi hayatımı feda ederdim."

"Peki ya şimdi?" Jenna onun geçmişindeki güzel hayaleti hâlâ seviyor olabileceğini duymaktan korktuğunu fark ederek sessizce sordu.

Ama Brock bakışlarını kaldırdığında, gözleri sabit ve ciddiydi, tamamen ona odaklanmıştı. Dokunuşu sıcaktı ve yüzünde uzun süre kaldı, ağzı onunkine çok yakındı. "Senin hakkında ne hissettiğimi bilmek istemez misin?" Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, en ufak bir temas bile yoktu ama yine de kızın içi cız etti. "Seni düşünmeden edemiyorum ve inan bana denedim. Bu işe bulaşmak planlarımda hiç yoktu."

"Biliyorum," dedi. "İlişkilere alerjim var. Hatırlıyorum."

"Uzun zamandır dikkatliyim, Jenna." Sesi kalındı, iliklerine kadar titreşen alçak bir törpü gibiydi. "Hata yapmamak için çok çabalıyorum.

Özellikle de geri dönüşü olmayanlar."

Yutkundu, aniden adamın sesinin çok ciddileşmesinden endişelendi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, eğer düşündüğün buysa."

"İşte burada yanıliyorsun," dedi. "Sana bir şey borçluyum - geçen gece aramızda olanlar için bir özür."

İnkâr edercesine başını salladı. "Brock, yapma--"

Çenesini avuçlarının arasına aldı ve dikkatini tekrar kendi 177

bakışlar. "Seni istedim, Jenna. Seni yatağıma çekme şeklim muhtemelen adil değildi. İradenin bir kısmını da alıp götürebilecekken, yeteneğimi kederini hafifletmek için kullanmak kesinlikle onurlu bir davranış değildi."

"Hayır." Onun yüzüne dokundu, onu öpmenin, ona dokunmanın, onunla yatağında çıplak yatmanın ne kadar iyi hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordu. O zaman da şimdi de onunla bu tür bir zevki tatmaya fazlasıyla istekliydı. "Öyle değildi, Brock. Ve açıklamak zorunda değilsin--"

"Hepsinden önemlisi," dedi, onun inkarlarını geçerek, "seninle seksin sadece fiziksel olacağını, o anın ötesinde bağlar veya beklentiler olmayacağını önerdiğim için sana bir özür borçluyum. Yanlış yaptım. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun Jenna. Sana sunabileceğim her şeyden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Senden daha fazlasını istemedim." Brock'un çene çizgisini okşadı, sonra parmaklarının Brock'un boynundaki güçlü sütuna doğru kaymasına izin verdi. "Ve arzu karşılıklıydı, Brock. Benim iradem bana aitti. Hâlâ da öyle. Ve sizinle her şeyi tekrar yapardım."

Onu kendine çekip derinden öperken cevap olarak çıkardığı hırıltı tamamen erkeksiydi. Ona sıkıca sarıldı, kalp atışları güçlü bir şekilde atıyor, vücudunun sıcaklığı bir merhem gibi teninden içeri sızıyordu. Ondan ayrıldığında

Ağzından çıkan nefes, dişlerinin arasından ve sivri dişlerinin parlak noktalarından geçiyordu. Koyu renk gözleri parlak kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu. "Tanrım, Jenna... şu anda yapmak istediğim şey bu arabayı geri döndürmek ve seninle bir yerlere gitmek. Sadece ikimiz. Sadece bir süreliğine, her şeyden uzakta."

Bu fikir fazlasıyla cazipti ama eğilip onu şehvetli, kemik eriten bir öpücükle yakaladığında daha da karşı konulmaz hale geldi. Kollarını onun etrafına doladı ve dilini kendi diliyle buluşturarak ağızlarının erotik birleşiminde kendini kaybetti. Adam boğazının arkasından alçak bir ses çıkardı, onu kollarının arasına, öpücüğünün derinliklerine çekerken içinde titreşen gürleyen bir hırıltı.

Jenna onun dişlerinin diline sürtünmesini hissetti, onu uzun bankın koltuğuna doğru döndürüp vücuduyla sararken uyarılmışlığının sert çıkıntısının kalçasına baskı yaptığını hissetti.

"Gideon bizi teknoloji laboratuvarında bekliyor," diye fısıldamayı başarmıştı ki Lucan onun ağzından ayrılıp kulağının altındaki hassas deriye baş döndürücü öpücükler yağdırmaya başladı. Bir saat önce yoldan telefon etmişler, Gideon ve Lucan'ı New York'ta karşılaştıkları durum konusunda uyarılmışlar ve yerleşkeye geri döndüklerini bildirmişlerdi. "Varır varmaz rapor vermemizi bekliyorlar."

"Evet," diye homurdandı ama onu öpmeyi bırakmadı.

Ceketinin fermuarını açtı ve elini gömleğinin altına soktu. O 178

Sütyeninin ince kumaşı üzerinden göğüslerini okşadı, meme uçlarını çakıl taşı sertliğinde zirvelere çıkardı. Adam onun üzerinde hareket ettikçe kadın adamın altında kıvranıyor, leğen kemiğini yavaşça iterek onu karşısında çıplak hissetme ihtiyacıyla vücudunu ağlatıyordu. İçine gömüldü.

"Brock," diye soluk soluğa kaldı, ama Brock'un içinde uyandırdığı tutkuya kendini kaptırmıştı.

"Gideon burada olduğumuzu biliyor. Muhtemelen şu anda üzerimizde bir güvenlik kamerası var."

"Renkli camlar," diye mırıldandı, dişlerinin parlayan uçlarını ortaya çıkaran ve midesini bulandıran seksi bir sırıtışla ona baktı. "Kimse bir şey göremez. Şimdi Gideon'u düşünmeyi bırak ve beni öp."

Ona düşünmeyi bırakmasını söylemesine gerek yoktu. Elleri ve dudakları tüm düşünceleri sildi, daha fazlasını arzulaması dışında. Onu istekle öptü, dilini sanki onu yutmak istiyormuş gibi ağzına soktu. Tutkusu sarhoş ediciydi ve kadın onu içine çekti, ona sarıldı, içten içe uygunsuz kıyafetlerine ve Rover'ın hapsedici iç kısmına lanet okudu.

Onu ilk seferden daha da yoğun bir şekilde arzuluyordu, arzusu onun gereksiz özrünün tatlılığıyla ve o gün birlikte yaşadıkları her şeyden dolayı damarlarında hâlâ kaynayan adrenalinle körükleniyordu. Adamın ağzı boynunun kenarında dolaşırken ve elleri göğüslerinin ağrıyan kabarıklıklarını okşarken, Jenna kırık, zevk dolu nefesler arasında onun adını mırıldanırken, araçta bir dakika daha kalırlarsa arka koltukta çırılçıplak kalacaklarını biliyordu. Bundan şikâyetçi değildi. Adam elini bacaklarının arasına sokup avuç içini ustaca bir ritimle ona doğru sallarken zevkle inlemekten başka bir şey yapacak nefesi yoktu.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Lütfen, durma."

Ama bir saniye bile geçmeden durdu. Başını kaldırarak onun üzerinde hareketsiz kaldı. Sonra o da duydu.

Filo hangarının dışında hızla yaklaşan bir aracın kükremesi. Garaj kapısı açıldı ve Tarikat'ın diğer siyah ciplerinden biri uçarak içeri girdi. Onlardan birkaç adım ötede gıcırdayarak durdu ve savaşçılardan biri sürücü koltuğundan fırladı.

Brock arka camdan dışarıyı izlerken kaşlarını çatarak, "Chase," diye mırıldandı. "Kahretsin. Bir terslik var. Az önce birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyorsan burada kal."

"Unut gitsin. Seninle geliyorum," dedikten sonra kendini toparladı ve diğer Breed erkeğiyle buluşmak için onu Rover'dan dışarı kadar takip etti. Sterling Chase

acil bir hızla yerleşkenin asansörüne doğru ilerliyordu. Yaklaşan Brock ve Jenna'ya şöyle bir baktı. Neyi böldüğünü tahmin etse bile, kurnaz mavi gözler hiçbir şey ele vermiyordu.

179

"Neler oluyor?" Brock sordu, kalın sesinde işten başka bir şey yoktu.

Chase de aynı derecede acımasızdı, konuşmak için neredeyse hiç yavaşlamıyordu. "Duymadın mı?" Brock başını sertçe salladı. "Biz de yeni geldik."

"Birkaç dakika önce Mathias Rowan'dan bir telefon aldım," dedi Chase.

"Bu gece Boston bölgesindeki Darkhaven'lardan birinde bir kaçırma olayı olmuş." "Aman Tanrım," diye fısıldadı Jenna, şaşırılmış bir halde. "Başka bir Breedmate değil mi?"

Chase başını salladı. "Genç bir erkek, on dört yaşında. Aynı zamanda Lazaro Archer adında bir Birinci Nesil büyüğünün torunu."

"Gen Bir," diye mırıldandı Brock, içgüdüleri alarmla karıncalanıyordu. "Bu bir tesadüf olamaz."

"Şüpheli," diye onayladı Chase. "İcra Dairesi tanıkları sorguluyor, çocuğun nereye ve neden götürülmüş olabileceğine dair bulabildikleri her türlü ipucunu yakalamaya çalışıyor. Bu arada Lazaro Archer ve oğlu Christophe, çocuğun babası, onu kaçırانlarla -her kimlerse- bizzat görüşmek ve serbest bırakılmaları için pazarlık yapmak istediklerini söylüyorlar."

"Ah, Tanrım. Kötü bir fikir," dedi Brock, Chase'i garaj boyunca takip ederken Jenna'ya gergin bir bakış fırlatarak. "Bir Gen One'ın aile üyesini kaçırmak için herhangi bir nedeni olabilecek aklıma gelen tek bir kişi var. Bu bir tuzak, Harvard. Dragos'un kokusunu alıyorum."

"Ben de öyle. Lucan da öyle." Chase onlarla birlikte hangarın asansörünün önünde durdu ve çağrı düğmesine bastı. "Lucan ile bir toplantı ayarladı."

Gen One ve oğlu burada, yerleşkede. Tegan bir saat içinde onları almaya gidecek."

180

BÖLÜM

Yirmi iki

Brock, Jenna ve Chase ile birlikte asansörden iner inmez Lucan ve Gideon onları bekliyordu.

Lucan onları şöyle bir süzdükten sonra, "Ne lanet bir gündü," diye mırıldandı. "İkiniz de iyi misiniz?"

Brock yanında sakin ve kararlı bir şekilde duran Jenna'ya bir bakış attı.

Biraz sıyrılmış ve morarmıştı ama neyse ki bir bütündü. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Lucan bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Dragos her geçen gün daha da cesaretleniyor. Lanet olası FBI'daki köleler, Tanrı aşkına."

"Ne oluyor be?" Chase kaşlarını çatı ve Brock ile Jenna'ya kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bugün buluştuğun federalden mi bahsediyorsun--"

"O Dragos'a aitti," diye yanıtladı Brock. "O ve Dragos'un başka bir zihin kölesi onu binanın içinde yakaladı ve onunla birlikte kaçtı. Aracı takip ettim ama Brooklyn Köprüsü'nün diğer tarafında kaza yapana kadar onlara yetişemedim."

Chase alçak bir küfür savurdu. "Siz ikiniz hayatta olduğunuz için şanslısınız."

"Evet," diye kabul etti Brock. "Jenna'ya teşekkürler. İki Minion'u da hakladı, sonra da benim pastırmamı çıtır çıtır olmaktan kurtardı."

"Bir bok yok mu?" Ona bakarken Chase'in sert mavi bakışlarındaki gerginliğin bir kısmı kayboldu. "Bir insan için hiç fena değil. Etkilendim."

İltifatı omuz silkerek geçiştirdi. "Görüştüğüm ajanla ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Aslında biliyordum. Belli bir ...

his, diyebilirsiniz sanırım. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama toplantı boyunca onda bir tuhaflık olduğunu düşünüp durdum."

"Ne demek istiyorsun?" Gideon sordu.

Kaşlarını çattı, düşündü. "Tam olarak bilmiyorum. Sadece içgüdüsel bir şeydi. Gözleri beni rahatsız etti ve onun pek de... normal olmadığına dair garip bir hisse kapıldım."

"Onun tam olarak insan olmadığını biliyordun," diye önerdi Brock, onun itirafını duyunca diğerk savaşçılar kadar şaşırmıştı. "Onun bir 181

Minion?"

"Sanırım öyle." Başını salladı. "Ama o zamanlar ona böyle hitap etmem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, onun yanında olduğum sürece tüylerimi diken diken ettiğiydi."

Brock, Gideon ile Lucan arasında geçen sessiz bakışmayı kaçırmadı. Jenna da öyle. "Ne oldu? Bana neden birdenbire bu kadar sessizleştiğini söyle."

"İnsanların Minyonları tespit etme yeteneğiy yoktur," diye cevapladı Brock. "*Homo sapiens'in* duyuları aradaki farkı anlayacak kadar keskin değildir. bir ölümlü ile iradesi bir Irk efendisine ait olan biri arasında."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun da implantla ilgili olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Verilmeye devam eden uzaylı hediyesi." Keskin bir kahkaha attı.

"Ne kadar delirdim ki, tüm bunlar artık olağın şeylermiş gibi gelmeye başladı?"

Brock kolunu ona dolama isteğine güçlkle karşı koydu. Bunun yerine Gideon'a ciddi bir bakış attı. "Kan tahlili sonuçlarında başka bir şey bulabildiniz mi?"

"Daha önce keşfettiğimiz anormalliklerin ötesinde önemli bir şey yok.

Ancak birkaç numune daha almak, bir stres testi daha yapmak ve daha fazla güç ve dayanıklılık ölçümü yapmak istiyorum."

Jenna başıyla onayladı. "Ne zaman hazır olursan, ben de varım. Bu lanet şeyden kurtulmanın bir yolu yok gibi görüldüğüne göre, sanırım onu anlamaya çalışsam iyi olacak."

"Testlerin bir süre beklemesi gerekecek," diye araya girdi Lucan. "Herkesin on dakika içinde teknik laboratuarda toplanmasını istiyorum. Bugün çok şey oldu ve Darkhaven misafirlerimiz gelmeden önce hepimizin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor."

Tarikat'ın lideri önce Jenna'ya sonra da Brock'a onaylayan bir bakış

attı. "Tek parça halinde dönmenize sevindim. İkinizin de."

Jenna mırıldanarak teşekkür etti ama yüz ifadesi hayal kırıklığıyla buruşmuştu. "Ne yazık ki toplantı bir tuzak olduğu için TerraGlobal hakkında herhangi bir bilgi edinemedik."

Lucan homurdandı. "Belki değil ama Dragos'un insan hükümetine yerleştirilmiş köleleri olduğunu öğrenmek uzun vadede bizim için çok daha değerli olabilir. Bu kesinlikle iyi bir haber değil ama bilmemiz gereken bir şey."

Gideon, "İşleri büyük ölçüde hızlandırıyor," diye ekledi. "Bugünkü bu keşif ve şimdi de Lazaro Archer'ın torununun kaçırılması arasında, Dragos'un pes etmeyeceği çok açık."

182

"Ve hiçbir şey onun altında değil," dedi Brock, olasılıkları düşünerek. "Bu onu her zamankinden daha tehlikeli yapıyor. Bu piç söz konusu olduğunda en kötüsüne hazırlıklı olsak iyi olur."

Lucan başını salladı, bakışları ağırbaşlı ve düşünceliydi. "Şimdilik krizleri teker teker ele alacağız. Chase, benimle gel. Tegan Okçuları toplamak için yukarı çıktığında yanında olmanı istiyorum. Diğer herkes on dakika içinde teknik laboratuvara."

Lazaro Archer'ın bin yaşına yakın olduğu söyleniyordu ama diğer tüm Irk erkekleri gibi, jet saçlı Birinci Nesil de en fazla otuz yaşında görünüyordu. Sert ağzının etrafındaki çizgiler ve koyu mavi gözlerinin altındaki gölgeler, her ne kadar belirgin olsa da, genç torununun kaçırılmasından duyduğu sıkıntının kanıtıydı. O kurnaz ama yorgun gözler teknoloji laboratuvarında toplanan herkesin yüzünü taradı -savaşçılar ve arkadaşları ile Brock'un yanındaki Jenna da dahil- hepsi Lucan ve Gabrielle'in Breed büyüğü ve asık suratlı oğlu Christophe'a odaya kadar eşlik etmesini izliyor ve bekliyordu.

Büyük konferans masasının etrafında hızlı, nazik tanışma faslı dönüyordu ama orada bulunan herkes toplantının pek de sosyal bir görüşme olmadığıнын farkındaydı. Brock en son ne zaman bir Breed sivilinin yerleşkeye kabul edildiğini hatırlayamıyordu. Vampir ulusundan çok az kişi bırakın içeri adım atmayı, Tarikat'ın merkezinin nerede olduğunu bile biliyordu.

Okçuların hiçbirisi, özellikle de kaçırılan çocuğun babası, orada olmaktan memnun görünmüyordu. Brock, teknoloji laboratuvarını ve masada oturan savaşçıların her birini tararken genç erkeğin çenesinin hafifçe üstünlük taslayan eğimini kaçırmadı, çoğu hala gece devriyesi kıyafetleri, silahları ve her şeyiyle giyinmişti. Christophe Archer, Tarikat'ın dinsizleri arasında kendisine boş bir sandalye teklif edilmesine direnmesine de isteksiz görünüyordu.

Umutsuz zamanlar, diye düşündü Brock ciddi bir şekilde, uzun kaşmir paltosu ve kusursuz bir şekilde dikilmiş gömleği ve pantolonuyla ikinci nesil Breed sivilisi yanındaki koltuğa dikkatlice yerleşirken başını eğerek selamladı.

Lucan boğazını temizledi, derin sesi odaya anında hâkim olurken yeni gelen iki kişiye baktı. "Öncelikle, bu odadaki herkesin Kellan'ın güvenliğiyle ilgili endişelerinizi paylaştığından emin olmanızı istiyorum. Söylediğim gibi

Daha önce konuştuğumuzda, Lazaro, çocuğun bulunup eve getirilmesi konusunda Tarikat'ın tam taahhüdüne sahipsin."

Christophe Archer, Brock'un yanından, sesinde gergin bir tonla, "Tüm bunlar kulağa çok güven verici geliyor," dedi. "İcra Dairesi de aynı sözü verdi ve ben buna inanmak istesem de, gerçek şu ki oğlumu aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz. Biri bana bunu kimin yaptığını söyleyebilir mi? Ne tür yüreksiz suçlular biz yokken evimize girip oğlumu kaçırabilir?"

183

Chase, İcra Teşkilatı'ndan Mathias Rowan ile tekrar konuştuktan sonra, Archer'lar gelmeden önce kaçırılma olayının rahatsız edici detayları hakkında hepsini bilgilendirmişti. Üç iri yarı, ağır silahlı Breed erkeği, görünüşe göre Lazaro ve Christophe Archer'ın aileleriyle birlikte yaşadığı Darkhaven malikanesini işgal etmişti. Yaşlı Okçular ve Irkdaşları o akşam bir yardım gecesine gitmiş, genç Kellan'ı evde yalnız bırakmışlardı.

Görünüşe bakılırsa, kaçırma olayı gizli olduğu kadar da kusursuzdu; her şey çok özel bir hedefe bağlıydı. Davetsiz misafirler sadece birkaç dakika içinde arka pencereden Darkhaven'a girmiş, Christophe'un iki güvenlik görevlisini öldürmüş, sonra da genci üst kattaki yatak odasından kaçırıp arabayla uzaklaşmışlardı.

Kaçırılmanın tek tanığı, Kellan'dan birkaç yaş küçük olan ve istila gerçekleşirken bir dolaba saklanmış olan kuzeniydi.

Korktuğu ve üzüldüğü anlaşılan çocuk, kaçırılanları tarif etmekte güçlük çekiyordu; tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi ve yüzleri gözleri dışında her şeyi gizleyecek şekilde maskeliydi. Çocuk ayrıca üç erkeğin de boyunlarında garip, kalın siyah bir tasma olduğunu fark etmişti.

İnfaz Memuru bu önemli ayrıntının sonuçlarını tam olarak anlamamış olsa da, Tarikat'ın her üyesi anlamıştı. Şüphelenmişlerdi

Bu işin merkezinde Dragos vardı ama onun yetiştirdiği üç suikastçının -ona hizmet etmek üzere yetiştirilmiş ve eğitilmiş, sadakatleri her birinin takmaya zorlandığı ölümcül UV tasmalarla sağlanmış Gen On'lar-şüphelerinin doğru olduğunu doğruladığını duymuştu.

Christophe dirseklerini masaya dayayarak, "Bu tür bir çılgınlığı anlayamıyorum," dedi, yüz hatları gerilmişti, gözleri yalvarıyordu. "Yani, neden? Bizim ırkımız para için birbiriyle boğuşan insanlar kadar kaba değil elbette, o halde biricik çocuğumu çalarak kim ne kazanabilir ki?"

"Hayır," diye cevap verdi Lucan, kelimesi de ifadesi kadar acımasızdı. "Bunun potansiyel bir mali kazançla ilgisi olduğuna inanmıyoruz."

"O zaman Kellan'dan ne istiyor olabilirler? Onu götürerek ne kazanabilirler?"

Lucan kısa bir süre Lazaro Archer'a baktı. "Kaldıraç. Bu kaçırma emrini veren kişi hiç şüphesiz çok geçmeden bir talepte bulunacaktır."

"Ne için bir talep?"

"Benim için," dedi Lazaro sessizce. Oğlunun bakışları soru sorar gibi kendisine kaydığında, Gen Bir ona samimi bir pişmanlıkla baktı. "Christophe yaklaşık bir yıl önce yaptığımız konuşmadan haberdar değil Lucan. Ona hiç söylemedim 184

Bana ve kalan diğer birkaç Gen Varlığına, birilerinin bizi varoluştan silmeye çalıştığına dair yaptığınız uyarıdan haberi yok. Bizim neslimiz arasındaki diğer cinayetleri bilmiyor."

Christophe Archer'ın yüzü biraz soldu. "Baba, sen neden bahsediyorsun? Kim size zarar vermek istiyor?"

"Onun adı Dragos," diye yanıtladı Lucan. "Tarikat bir süredir onunla özel bir savaş yürütüyor. Ama gizli imparatorluğunu inşa etmek için onlarca yıl - aslında yüzyıllar- harcama fırsatı bulmadan önce değil. Sadece geçtiğimiz yıl içinde birkaç Gen On'u daha öldürdü bile,

maalesef deliliğinin sadece yüzeyini çiziyor. Tek bildiği güç ve ona sahip olma ihtiyacı. İstedliğini elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır ve hiçbir hayat kutsal değildir."

"Aman Tanrım. Bana Kellan'ı kaçıranın bu hasta piç olduğunu mu söylüyorsun?"

Lucan başını salladı. "Özür dilerim."

Christophe ayağa fırladı ve masanın arkasında bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Onu geri getirmeliyiz. Lanet olsun, ne pahasına olursa olsun oğlumu eve getirmeliyiz."

"Bu konuda hepimiz hemfikiriz," dedi Lucan, teknoloji laboratuvarında ciddi bir sessizlik içinde toplanan herkes adına konuşarak. "Ama şunu anlamalısınız ki, bu iş nasıl gelişirse gelişsin, riskler olacaktır--"

"Lanet olsun risklere!" Christophe bağırdı. "Oğlumdan bahsediyoruz, tek çocuğumdan. Benim sevgili, masum oğlum. Bana risklerden bahsetme Lucan. Kellan için kendi hayatımı seve seve veririm."

"Ben de öyle," dedi Lazaro ağırbaşlı bir ifadeyle. "Akrabalarım için her şeyi yaparım."

Brock, böyle bir kayıp karşısında çaresiz kalmanın nasıl bir his olduğunu bildiği için duygusal alışverişi izledi. Ama Okçular'ın acısından çok, Jenna'nın onun yanında ne kadar çiğ görüldüğü onu etkiledi.

Çenesini sabit tutmasına rağmen ağzını gerginlik kaplamıştı. Dudakları hafifçe titriyordu ve ela gözleri dökülmemiş yaşlarla nemlenmişti. İki Cins erkeğin yaşadıklarına sempati duyduğundan mı yoksa sevdiği birinin aniden çekilip alınmasından duyduğu acıyı hatırladığından mı emin değildi. Ama onda gördüğü şefkat onu derinden etkiledi.

Kızın eli masanın altından kayarak adamınkine uzandı. Adam kızın ince parmaklarını kavradı ve kız ona baktı, parmakları sessiz bir güvence içinde birbirine dolanırken hafifçe gülümsedi. Daha derin bir şey geçti

O anda aralarında, paylaştıkları bağın giderek büyüdüğüne dair sözsüz bir onay vardı.

Onun güçlü olduğunu biliyordu. Onun cesur ve dirençli olduğunu biliyordu.

Hayatı boyunca payına düşenden çok daha fazla darbe almış ve yine de ayakta kalmış bir kadındı. Ama onu şimdi sessiz bir kırılma anında görmek, kalbinin biraz kırılmasına neden oldu.

Onun en ufak bir sıcaklıkta solan narin bir çiçek olmamasını seviyordu. Ama ondaki bu bir anlık yumuşaklığı da seviyordu.

Tanrım, onda sevicecek o kadar çok şey vardı ki.

Eğer bir Melez olarak doğmamış olması gibi küçük bir sorun olmasaydı, Jenna Darrow onun için kolayca yanında hayal edebileceği bir kadındı - hayatta ve her şeyde gerçek bir ortak. Ama o bir ölümlüydü ve ona aşık olmak kaçınılmaz olarak onu kaybetmek anlamına geliyordu. Bugün erken saatlerde New York'ta olanlar -onu Dragos'un kölelerinin elinde görmek- bu noktayı daha da netleştirmişti.

Corinne'in ölümü hiç hazırlıklı olmadığı bir darbe olmuştu ama hayatına devam etmeyi başarmıştı. Jenna'yı kaybetmek, ister eninde sonunda onu alacak yaşta olsun, ister başka bir şekilde, bir şekilde hayal etmesi bile imkânsız hale gelmişti.

Onun elini tutarken, artık onun sadece başka bir görev olduğunu ya da onu korumanın sadece Tarikat'a karşı görevi olduğunu iddia edemeyeceğini biliyordu. Onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu inkâr edemeyecek kadar hızlı ve çok uzağa düşmüştü.

Lucan masadan kalkıp Christophe Archer'ın yanına gittiğinde hâlâ bu rahatsız edici gerçeği kafasında evirip çeviriyordu. Lucan elini diğer erkeğin omzuna koydu, kara kaşları ciddi bir ifadeyle birbirine kenetlenmişti. "Oğlunu bulup eve getirene kadar rahat etmeyeceğiz.

Benim sözüme ve bu odadaki kardeşlerimin sözüne sahipsiniz."

Onun bu sözü üzerine Brock ve diğer savaşçılar da masanın etrafındaki yerlerinden kalkarak dayanışma gösterisinde bulundular. Dragos ve suikastçıların ne kadar acımasız olduğunu ilk elden bilen Gen Bir Hunter bile yeni görevlerini desteklemek için ayağa kalktı.

Christophe sert bakışlarını Tarikat'ın liderine çevirdi. "Teşekkür

ederim. Daha fazla isteyebileceğim bir şey yok."

"Ve vermeyeceğim hiçbir şey yok," dedi Lazaro, oğluna ve Lucan'a odanın arka tarafına yakın bir yerde katılarak. "Tarikat benim inancıma ve tam güvenime sahip.

Bir yıl önce tavsiyene kulak asmadığım için kendimi affedemiyorum Lucan. Şimdi bunun bana neye mal olduğuna bir bak." Üzüntüyle başını salladı. "Dragos gibi şeytani bir birey aramızda var olabiliyorsa, belki de çok uzun yaşadım. Irkın geleceği bu mu olacak? Birbirimize savaş açmak, ağgözlülüğün ve gücün bizi yozlaştırmasına izin vermek, tıpkı insanoğlu gibi. Belki de onlardan o kadar da farklı değilizdir. Bu konuda, vahşilerden bir farkımız var mı 186

bizi doğuran diğer dünyalılar mı?"

Lucan'ın çelik grisi bakışları hiç bu kadar kararlı görünmemişti. "Buna güveniyorum."

Lazaro Archer başını salladı. "Ben de size güveniyorum," dedi ve her bir savaşçıya ve şimdi onlarla birlikte duran dişilere şöyle bir göz gezdirdi. "Hepinize güveniyorum."

187

BÖLÜM

Yirmi üç

Tarikat, Lazaro ve Christophe Archer ayrıldıktan sonra toplantıya birkaç saat daha devam etti. Bir süre önce Jenna ve diğer kadınlar akşam yemeklerini yemek üzere yerleşkenin başka bir yerine gitmişler, savaşçıları da kaçırılan çocuğu aramaya nasıl devam edebileceklerine dair sınırlı seçeneklerini ve taktiklerini tartışmak üzere yalnız bırakmışlardı.

Brock dinlemesine ve aklına geldiğinde önerilerde bulunmasına rağmen aklı -ve kalbi- başka yerdeydi. Jenna gittiğinde dikkatinin büyük bir kısmı odadan dışarı çıkmıştı ve o zamandan beri onunla tekrar birlikte olabilmek için dakikaları sayıyordu. Teknoloji laboratuvarındaki toplantı biter bitmez onu bulmak için koridora çıktı.

Alex odasından çıkıyordu, yaklaşırken kapıyı arkasından kapattı. Onu gördüğünde bilerek gülümsedi.

"O nasıl?" diye sordu.

"Bugün yaşadıklarından sonra benim olacağımdan çok daha iyi. Ayakları yere basmıyor ama Jen'i bilirsin. Asla bu kadarını söylemez."

"Evet," dedi Alex'in gülümsemesine karşılık vererek. "Bunu biliyorum."

"Sanırım senin için daha çok endişeleniyor. Bana ne yaptığını anlattı, Brock. Onun peşinden nasıl geldiğini, gün ışığında nasıl araba kullandığını."

Omuz silkti, övgüden rahatsız olmuştu. "Uygun teçhizatım vardı.

Yanıklarım çok azdı. Yerleşkeye döndüğümüzde iyileşmişlerdi."

"Mesele bu değil." Alex'in ağzı sıcak bir şekilde kıvrıldı. Sonra aniden ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim.

dostum."

Adam ne cevap vereceğini bilemez bir halde öylece durunca Alex

gözlerini devirdi. "Ne bekliyorsun? İçeri gir ve onu kendin gör."

Parmaklarını kapıya vurmadan önce Kade'in arkadaşı gidene kadar bekledi. Jenna'nın kapıyı açması birkaç dakika sürdü. Yalınayaktı, tahminine göre beyaz havlu bornozunu giymişti ve altında başka bir şey yoktu.

188

"Merhaba," dedi ona, kanının damarlarında canlanmasına neden olan hoş bir gülümsemeyle. "Ben de tam duşa girmek üzereydim."

Vücudunun daha fazla yanması için bu cezbedici zihinsel görüntüye kesinlikle ihtiyacı yoktu.

"Gelip seni kontrol etmek istedim," diye mırıldandı, büyük boy bornozun altında saklanan kadınsı kıvrımları ve uzun, tatlı uzuvları hatırlarken sesinde kalın bir törpü vardı. Sadece ince beline gevşekçe bağlanmış bir kuşakla tutturulmuş bir cübbe. Boğazını temizledi. "Ama eğer yorgunsan--"

"Ben değilim." Kapıdan uzaklaştı ve sözsüz bir davetle kapıyı arkasında açık bıraktı.

Brock içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Oraya onu baştan çıkarma fikriyle gitmemişti ama itiraf etmeliydi ki şimdi ona dokunabilecek kadar yakın olduğu için bu gerçekten harika bir fikir gibi görünüyordu. Onun da aynı şekilde hissettiğini anlayacak kadar yakındı.

Kendini durduramadan kızın eline uzandı ve onu kendine doğru çekti. Kız diremedi. Adam elini başının arkasından kavrayıp onu kendine doğru çekerken ela gözleri geniş ve davetkârdı. Ağzını derin, aç bir öpücükle yakaladı. Kız onunkini emdi

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve az da olsa tüm iyi niyetleri alevler içinde kaldı.

"Tanrım, Jenna," diye hışırdadı Jenna'nın ağzına karşı. "Senden uzak kalamıyorum."

Cevabı gırtlaktan gelen bir inlemeydi, yavaş kadınsı mırıltı vücudunda ve doğrudan sikiinde titreyordu. Çelik gibi sertti, teni gergin ve aşırı ısınmıştı, her sinir ucu nabzının kükremesiyle aynı anda zonkluyordu.

Gevşek havlu kumaşı Jenna'nın tatlı vücudundan sıyırdı ve onu susamış bakışlarına santim santim, kıvrım kıvrım, nefis kıvrımlarla gösterdi. Ellerini yumuşak teninde gezdirdi, sert parmak uçlarının altındaki kadifemsi hissin tadını çıkardı. Göğüsleri avuçlarını dolduruyordu, kremi etten mükemmel bir kabarıklık, tatması için ona yalvaran küçük pembe meme uçlarıyla kaplıydı.

Başını aşağı eğdi ve dilini kızın üzerinde gezdirdi, küçük, sıkı tomurcukları emdi ve kız üzerinde inleyip iç çekerken zevkle hırladı.

Kadının uyarılmışlığının tatlı kokusu ona çarptı ve zaten ortaya çıkmış olan dişlerinin ilkel, acil bir tepkiyle diş etlerinden çıkmasına neden oldu. Bacaklarının arasına uzandı ve parmaklarını vücudunun kaygan dikişine geçirdi.

"Çok yumuşak," diye mırıldandı, vücudunun yapraklarıyla alay etti ve dokunuşunun altında daha da dolgunlaşmasının tadını çıkardı. "Çok sıcak ve ıslak. Çok seksisin Jenna."

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldı, parmakları adamın omuzlarına gömülürken 189

Önce bir, sonra ikinci parmağıyla yavaşça içine girdi. "Daha fazla," diye fısıldadı. "Durma."

Bir hırıltıyla avucunu ona doğru salladı ve sert, sahiplenici bir öpücükle ağzını aldı, dili ve parmakları derinlere daldı, vücudunun serbest kalmanın ilk sarsıntılarıyla titrediğini hissedene kadar verdi ve aldı. Keskin bir ses çıkardı,

ürpertici bir iç geçirdi ama kız ona sarılıp salıverilmek için ismini haykırana kadar vazgeçmedi.

Hâlâ nefes nefeseydi, hâlâ adamın omuzlarına tutunuyordu, adam yavaşça onun cinsel organını okşuyor ve eğilip meme uçlarının sıkı küçük tomurcuklarını öpüyordu.

"Çok fazla giyinmişsin," diye mırıldandı, ağırlaşmış gözleri karanlık ve talepkârdı, ancak şimdi kollarından aşağıya doğru sürüklenen ve fatiglerinin bel bandının altındaki devasa şişkinliğe doğru doğrudan bir rotaya yönelen ellerden daha fazla değildi. Onu kumaşın üzerinden okşadı, onu utanmazca kullanması sikinin daha sıkı, daha dolgun ve serbest bırakılmak için zorlanmasına neden oldu.

"Çıkar şunları. Şimdi."

"Her zamanki gibi otoriter," dedi sırtarak, onun şehvetli taleplerini yerine getirmek için acele ederken.

Güldü ve adam kıyafetlerini çıkarırken ellerini onun vücudunda gezdirdi. Çıplak kaldığında kollarını ona doladı ve kıvrımları sert düzlemleri ve kaslarıyla birleşene kadar onu kendine doğru çekti. O kırılğan bir kimsesiz değildi ve bu yönünü seviyordu. Onun gücünü seviyordu.

Bu kadında sevdiği o kadar çok şey vardı ki, orada onunla ten tene durup gözlerinin içine bakarken fark etti.

Oh, evet ... tam burada başı büyük beladaydı.

"Duşla ilgili bir şeyler söylemiştin," diye mırıldandı, tam o anda aşık olmamış gibi davranmaya çalışarak. Kendini ona bundan çok daha önce, onu Alaska'daki kulübesinin karanlığında dehşete düşmüş ama kırılmamış bir halde ilk gördüğü anda aşık olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Ona gülümsedi, üzerine dökülen vahiyden habersizdi. "Duşla ilgili bir şey söyledim aslında. Ama banyo şurada, biz ise dışarıdayız."

"Bunu halletmek yeterince kolay." Onu kollarının arasına aldı ve doğuŖtan sahip olduğu insanlık dıŖı hızını kullanarak, kız onu yere bırakması için bağırmaya bile fırsat bulamadan bitiŖikteki banyoya taŖıdı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, adam ayaklarını mermer zemine koyarken kelimelerin etrafında ölerek. "Güzel numara."

"Bebeğim, buralarda takıl. Geldiği yerde daha çok var." İnce bir

kaŖını kaldırdı. "Bu bir davet mi?"

"Olmasını istiyor musun?"

Alaycı ya da imalı bir Ŗeyle karŖılık vermek yerine, 190

Aniden sessizleŖti. Bir an için gözlerini kaçırdı. Tekrar ona baktığında, yüzü hiç görmediği kadar ciddiyydi. "Ne istediğimi bilmiyorum ... bundan daha fazlası dıŖında. Senden daha fazla."

Brock onun güzel yüzünü elinin kenarına kaldırdı. "İstediğin kadar al."

Kollarını adamın ensesine doladı ve onu hiç bırakmayacakmıŖ gibi öptü. Adam ikisini de büyük duŖa götürüp spreyi açtığında dudakları birleŖmiŖ ve muhtaç bir halde ona sarıldı. Ilık su etraflarından akıyor, onlar dokunmaya, okŖamaya ve pŖmeye devam ederken onları sırlıslıklam ediyordu.

Jenna hızlarını belirledi ve o da memnuniyetle ona boyun eğdi, ağzından ayrılıp yavaŖa önüne eğildiğinde duŖun soğuk mermer dŖemesine yaslandı. Ağzını göğsünde ve karnında gezdirdi, dili *gliflerin* desenlerini takip ederken ıslak elleri sert Ŗaftında yukarı ve aŖaėı kaydı. Dudakları sikinin baŖının etrafına kapandığında neredeyse kendini kaybediyordu. Onu derinlemesine emdi ve tatlı, ıslak iŖkencesinden sadece birkaç dakika sonra onu akılsız hale getirdi.

"Ah, Tanrım," diye tısladı, Ŗimdiden sınıra çok yaklaŖmıŖtı. "Hemen buraya gel."

Onu sert vücuduna doğru çekti ve aç bir şekilde öptü, dilini ağzının sıcak kılıfına soktu, tıpkı onun seksinin içinde olmak için can attığı gibi. Aşağı uzandı ve bacaklarını arkadan ayırarak güzel kıcının sert, ıslak tümseklerini açtı. Onu kendine doğru çekti ve elini vücudunun kaygan, sıcak çekirdeğine götürdü.

"Senin içinde olmalıyım," diye homurdandı, açlığı o kadar artmıştı ki patlamaya hazır hissediyordu.

Ayaklarını düşün zeminine dayayarak, omurgasını duvara bastırdı ve onu üzerine kaldırdı. Yavaşça, saf beyaz-sıcak zevkle tıslayarak, onu horozunun tüm uzunluğu boyunca aşağı doğru yönlendirdi.

Adam onu telaşsız bir tempoyla sallarken yüzünü onun omzuna gömerek inledi, ona verdiği her iç çekişin ve mutluluk nefesinin tadını çıkardı. Titrek bir çığlıkla boşaldı, kılıfı onu sağıyor, küçük titreşimler şaftında yukarı ve aşağı akıyordu.

Serbest bırakılma ihtiyacı onu kükretiyordu. Onu çevirdi ve bacaklarını önünde açtı. Öne doğru eğildi, avuçlarını mermer duvara dayadı, su omurgasının vadisinden aşağı ve güzel kıcının çatlağına doğru akıyordu. Eve geri döndü, kolunu kadının beline doladı ve yavaşça içine giremeyecek kadar ileri gitti.

Seksin bu kadar yoğun olduğunu hiç bilmiyordu. Bu kadına duyduğu ihtiyacın derinliğini hiç bilmiyordu. Sahip olma dürtüsü ona çarptı, tıpkı 191

Jenna'yla ilk kez seviştiğinde de hissetmişti. Ona sahip olmak, onu sadece kendisine ait olarak işaretlemek ve sonsuza dek başka bir erkekten uzak tutmak için duyduğu yakıcı arzu, hissetmeyi hiç beklemediği bir şeydi.

Ama şimdi içinde canlıydı. Vücudunun yumuşak, ıslak sıcaklığına doğru pompalarken, diş etleri onu tatma açlığıyla ağrıyordu. Bu dişi -ölümlü bir kadını- kan bağı olan eşi olarak kabul etmesinin imkânsızlığına aldırmadan onu kendine bağlamak için.

Bu arzunun gücüyle hırladı, her sert hamlesinde daha derine inerken ağzını boynunun ve omzunun esnek kıvrımlarına bastırmaktan kendini alamadı. Bu sırada, dişlerinin uçları onun hassas tenine dayanıyordu. Alay ediyordu... test ediyordu.

"Yap şunu," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım, Brock... Bunu hissetmek istiyorum. Her şeyini hissetmek istiyorum."

Boğazından alçak sesle hırladı, keskin uçların biraz daha batmasına izin verdi, yüzeye çıkmasına sadece bir nefes kalmıştı. "Hiçbir şey ifade etmeyecek," diye sertçe homurdandı, sesini bu kadar çığ yapan şeyin öfke mi yoksa pişmanlık mı olduğundan emin değildi. Orgazmı sımsıkı sarılmış, patlamanın eşğine gelmişti. "Ben sadece... ah, kahretsin ... Seni tatmalıyım, Jenna."

Uzandı ve avucunu adamın başının arkasına dayadı, onu zorlamaya hazırды. "Yap şunu."

Isırdı, yumuşak ete nüfuz ederken aynı anda kendini kabzasına kadar gömdü ve Jenna'nın derinliklerine aktı. Jenna'nın kanı dilinde sıcaktı, insan kırmızı hücrelerinin kalın, bakırımsı bir patlamasıydı, ama hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamıştı. Jenna tekrar doruğa ulaştığında, onu incitmemeye özen göstererek, ona sadece zevk vermek isteyerek ondan içti. Tekrar rahatladığında, salıverilmesinin doruğundan aşağı indiğinde, mühürlemek için dilini nazikçe ikiz deliklerin üzerinde gezdirdi.

Onu yüzüne doğru çevirdi, her ikisi de düşün ılık tufanı altında sıırıslıklam olmuştu. Söyleyecek hiçbir sözü yoktu, sadece kalbini bir şekilde çalan bu insan dışisine karşı saygı ve şaşkınlık duyuyordu. Kirpiklerinin koyu renk sivri uçlarının altından ona baktı, yanakları pembeydi, ağzı öpücüklerinden hâlâ şişmişti.

Brock onun çenesini okşadı, o inatçı, güzel çenesini. Kadın gülümsedi, dudaklarında seksi bir kıvrım vardı ve sonra birdenbire yeniden öpüşmeye başladılar.

Cinsel organı anında karşılık verdi ve kanındaki ateş yeniden hızlı bir kaynamaya başladı. Jenna ona dokunmak için uzandı, aynı zamanda dili dişlerinin uzunluğu boyunca oynamak için ağzına kaydı.

Oh, evet.

Uzun bir gece olacaktı. 192

BÖLÜM

Yirmi dört

Jenna Brock'un büyük yatağında, onun güçlü kollarına sarılmış olarak uyandı.

Sonsuz saatler boyunca sevişmişlerdi: duş suyunun altında; yatak odasının duvarına karşı; oturma odasındaki kanepede... birbirlerinin bedenlerini tatmin etmek için buldukları tüm yerlerin ve tüm yaratıcı yolların izini kaybetmişti.

Şimdi onun kucağına daha da sokulurken, yanağını onun göğsüne bastırırken, bir bacağını büküp onun kalçalarının üstünden geçirirken, göz kapaklarını mutlu bir hoşnutluk içinde sürükleyerek açtı. Kadının yer değiştirmesi, adamın alçak sesle inlemesine neden oldu, derin bir gümbürtü kadının içinde titreşti.

"Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldadı.

Başka bir inilti, karanlık ve kötü bir şey. "Uyumuyordum."

Onu daha yakına çekerken pazuları esnedi, sonra elini kendi eliyle kapattı ve dokunuşunu hiç şüphesiz çok uyanık olan kısmına doğru yönlendirdi. Jenna'nın kahkahası boğazında uykulu bir şekilde yankılandı. "Biliyor musun, yaşlı bir adama göre inanılmaz bir dayanıklılığın var."

Kadın onu avuçlarken adam hafifçe itti, kalın shaftı kadının avuçlarında daha da sertleşti, inanılmaz derecede büyüdü. "Asırlıklara karşı bir şeyin mi var?"

"Yüz yıl mı?" diye sordu, ona bakmak için dirseğinin üzerine çıkarak. Onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki. "Gerçekten o kadar yaşlı mısın?"

"Oralarda bir yerde. Muhtemelen daha yaşlı, ama yılları saymayı uzun zaman önce bıraktım." Gülümsedi, şehvetli dudakları hafifçe kıvrılırken

uzandı ve saçlarının bir kısmını kulağının arkasına doğru düzeltti. "Sana ayak uyduramayacağımdan mı korkuyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Dün gecedен sonra olmaz."

Adam kıkırdarken, kadın eğildi ve onu öptü. Ayağa kalktı ve ona sarıldı, birbirlerine bu kadar mükemmel bir şekilde uydukları için zevkle iç çekti. Onun üzerinde tembelce hareket ederken, sadece bir kez daha onu doldurma hissinin tadını çıkarırken, 193'in küçük ama iyileşen ısırık izlerini fark etti.

son sevişmelerinde boynunda bıraktığı iz.

Onu ısırmaktan kendini alamamıştı, özellikle de duşta ondan içtikten sonra. Bunu düşünmek bile onu tahrik ediyordu. Şu anda bile onu yiyip bitirmek istiyordu. Bunun yerine ona doğru eğildi ve dilini boğazının dibindeki zonklayan nabız noktası boyunca yaladı. "Mmm," diye inledi onun tenine karşı. "İnanılmazsın."

"Ve sen de doyumsuzsun," diye cevap verdi, ancak bu tam olarak eleştiri gibi gelmedi.

"O zaman kendini uyarılmış say. Yakacak enerjim var gibi görünüyor, özellikle de senin dahil olduğun yerde." Bunu bir şaka olarak düşünmüştü ama söylerken, bu ifadede ne kadar gerçek payı olduğunu şimdi fark etti. Geri çekildi ve hissettiği her şey karşısında hayrete düşmüş bir halde ona baktı. "En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Hiç bu kadar, bilmiyorum... bu kadar canlı hissetmemiştim sanırım."

Koyu kahverengi gözleri onu şefkatle kucakladı. "Her geçen gün daha iyi görünüyorsun."

"Öyleyim." Yutkundu ve Tarikat'ın himayesine girdiğinden beri üzerinde meydana gelen tüm değişiklikleri düşündü. Etrafındaki dünyaya hiç bu kadar uyumlu, hayata karşı bu kadar meraklı ve ilgili hissetmemişti. Fiziksel olarak hâlâ iyileşiyordu, Alaska'da yaşadığı çetin sınavın ileride onu nasıl etkileyeceğini görmek için hâlâ bekliyordu. Ama içinde kendini canlı ve güçlü hissediyordu.

Çok uzun zamandır ilk kez içinde huzur ve umut vardı. Yeniden aşık olmanın mümkün olabileceğini hissetti.

Belki de çoktan yapmıştır.

Farkına vardığı şey nefesini kesti. Brock'a baktı ve bunun olmasına nasıl izin verdiğini merak etti. Kalbini ona nasıl bu kadar çabuk, bu kadar derinlemesine açabilmişti? Bu kadar pervasızca...

Onu seviyordu ve bu fikir onu korkutuyordu.

"Hey," dedi ona doğru uzanarak. "İyi misin?" "İyiyim,"

diye fısıldadı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Derinleşen kaşları ona tam olarak inanmadığını söylüyor gibiydi.

"Buraya gel," dedi ve onu yumuşak bir hareketle yatağın üzerinde önüne yatırarak vücuduyla kaşıkladı.

Hemen içine girmedi, sadece sert ereksiyonunu kalçalarının arasına yerleştirdi ve onu kollarının sıcak sığınağında tuttu. Omzunun arkasını öptü, tam da dün gece dişlerinin arasına aldığı yeri. Şu anda ağzı nazikti, nefesi teninde ılık bir şekilde geziniyordu.

Jenna derin bir iç çekti, onunla birlikte rahatlamaktan çok memnundu. "Sence kimse gittiğimizi fark etmeden ne kadar süre yatakta birlikte kalabiliriz?"

Sessizce inledi, sonra omzuna bir öpücük kondurdu. "Eminim 194 fark edilmiştir. Alex burada olduğumu biliyor, bu da Kade'in burada olduğumu bildiği anlamına geliyor." "Ve oda arkadaşın," diye hatırlattı ona.

"Evet." Kıkırdayarak nefes verdi. "Hunter hiçbir şeyi kaçırmıyor. Adamı severim ama yemin ederim çoğu zaman etten kemikten bir makine gibidir."

"Yetiştirilme tarzının onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı Jenna, bir insanın böyle bir ortamdan çok derin yaralar almadan nasıl çıkabileceğinden emin değildi. Bunu düşünmek bile onu ürpertirken, Brock'un sıcak kollarının çemberine daha da sokuldu. Brock'un vücudu sıcak ve sertti, bazı kısımları diğerlerinden çok daha sertti. Buna kolayca alışabileceğini hayal ederek gülümsedi.

"Oda arkadaşlarından bahsetmişken..."

Soru sorar gibi homurdandı, parmakları kızın saçlarında oynuyordu. "Peki ya onlar?"

"Düşünüyordum da, kamarandan vazgeçmen biraz aptalca görünüyor, özellikle de artık biz..." Sözcüklerin uçup gitmesine izin verdi, çok karmaşık olmayan ve sıradan olması gereken ama bir şekilde çok daha fazlası haline gelen ilişkilerini nasıl kategorize edeceğinden emin değildi.

Ağzını yavaşça Jenna'nın omzunun kıvrımında, sonra da boynunun yan tarafında gezdirdi. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun Jenna?"

Adamın dudaklarının nemli sıcaklığı ve dişlerinin hassas teninde yarattığı erotik aşınma karşısında ürperdi. "Evet, sanırım öyleyim. Ne de olsa burası senin yatağın. Buradaki her şey senin."

"Peki ya sen?" Saçlarını toplayıp bir kenara savurdu ve ağzını çıplak ensesine bastırdı. "Sen de benim misin?"

Gözlerini kapattı, öpücüğünden aldığı zevkle çalkalanıyor ve parlak, dehşet verici bir neşeye deliniyordu. "Gerçeği bilmek istiyorsan, Alaska'dan beri bir parçamın sana ait olduğunu düşünüyorum."

Cevap olarak çıkardığı inilti en ufak bir mutsuzluğa işaret etmiyordu. Onu daha da yakınına çekti, dili kulağının arkasındaki hassas ette oynuyordu. Ama sonra aniden hareketsiz kaldı.

Ardından gelen sert laneti beklemiyordu.

"Jenna," diye mırıldandı, sözlerinin kenarında alarm vardı.

"Ah, lanet olsun..." İcini yeni bir korku kapladı, keskin ve

soğuk. "Ne oldu?" Cevap vermesi bir saniye sürdü.

Bunu yaptığında sesi inançsızlıkla kısılmıştı. "Bu bir *glif*. Lanet olsun Jenna... ensende bir *dermaglif* oluşmuş."

Bir saat sonra Jenna revirde bir muayene masasına oturtulmuş, yeni bir kan testi ve doku incelemesine tabi tutulmuştu 195

Gideon'un isteği üzerine örnekler. Kadim'in implantının kesik yerini kaplayan küçük *dermaglifi* görünce şok olmuştu ama belki de yerleşkenin diğer sakinlerinden daha fazla şok olmamıştı.

Herkes saçlarının dökülmesinin altında gizlenmiş gümüş dolar büyüklüğündeki deri izine bakmaya gelmişti. Kimse spekülasyonlarını yüksek sesle dile getirmemiş olsa da Jenna, bu yeni gelişmenin uzun vadede kendisi için ne anlama geleceğinden emin olmasa da, her birinin onun için endişelendiğini söyleyebilirdi.

Şimdi onun yanında duran, siyah gömleği ve koyu renk kot pantolonuyla asık suratlı ve sessiz Brock dışında hepsi odadan çıkmıştı. Jenna'nın da söyleyecek pek bir şeyi yoktu, Tarikat'ın dahisi kolundan son bir şişe kan alırken endişeyle başını kaldırıp baktı.

"Hâlâ iyi hissediyorsun, öyle mi?" Gideon, çerçevesiz gök mavisi gözlüklerinin üstünden ona bakarak sordu. "Vücudunda başka izler fark etmedin mi? Son konuştuğumuzdan beri fiziksel ya da sistemik bir değişiklik olmadı mı?"

Jenna başını salladı. "Hiçbir şey."

Gideon ona dönmeden önce Brock'a bir bakış attı. "Peki ya diğer vücut fonksiyonları? Sindirim sisteminizde herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?"

İştahınızda bir değişiklik ya da yemeğe karşı ilgisizlik var

mı?" Omuz silkti. "Hayır. At gibi yerim ve hep yedim."

Bu onu biraz rahatlatmış gibi görünüyordu. "Açlık ya da susuzluk söz konusu olduğunda garip bir istek duymuyor musun?"

Bakışlarını Brock'a çevirdiğinde içinden bir sıcaklık dalgası geçti.

Onun üzerinde bıraktığı ısırık izleri artık yoktu ama sevişmeleri sırasında dişlerini onun etine geçirdiğinde içinde yaşadığı ihtiyacı canlı bir şekilde hatırlıyordu. Açıklamak şöyle dursun, anlamakta bile zorlandığı bir susuzlukla onu arzulamıştı.

Ve şimdi merak ediyordu ...

"Ben, şey, eğer kandan bahsediyorsan," diye mırıldandı, Brock'un koyu renk gözleri ona sabitlendiğinde yüzünün alev almasından utanmıştı. "Bazı arzularım var..."

Gideon'un sarışın kaşları bir an şaşkınlıkla kalktı, sonra dikkati Brock'a kaydı. "Yani, siz ikiniz--"

"Onu ısırdım," diye ağzından kaçırdı Jenna. "Dün gece ve birkaç gece önce de. Elimde değildi."

Gideon, Brock'la yakın ilişki içinde olduklarını fark ettiğinde duyduğu şaşkınlığı gizlemeye bile çalışmadan, "Hay sikeyim," dedi. "Peki ya sen, adamım? Sen de mi ondan içtin?"

"Birkaç saat önce," diye cevap verdi Brock, başını sertçe salladı ama bakışları tekrar onunkilere kilitlendiğinde pişmanlıktan başka bir şeye benzemiyordu. "Bu 196

İnanılmaz ama bununla nereye varmak istediğini biliyorum Gideon ve sana onun kanının saf *Homo sapiens* kırmızı hücreleri olduğunu söyleyebilirim."

"Kan kokusu yok mu?"

Brock başını salladı. "Sadece bakırımsı hemoglobin. O bir insan."

"Son örnek sonuçlarında bulduğumuz DNA kopyalarına ve bahsettiği diğer şeylere ek olarak, Jenna'nın artık bir de *glifi* var. " Savaşçı parmaklarını altın sarısı saçlarının kısa, dağınık tellerinde gezdirdi. "Başka bir şey daha var."

Jenna'ya baktığında yüz ifadesinde daha önce hiç görmediği bir endişe vardı. Ne söyleyeceğinden emin değil gibiydi ve akla gelebilecek her soruna bir cevabı varmış gibi görünen bir adam için şu anki kararsızlığı düpedüz endişe vericiydi.

"Söyle bana, Gideon."

Brock yaklaştı ve kızın elini kendi elinin içine aldı. "Kahretsin, Gideon. Başka ne buldun?"

Diğer savaşçı kaşlarını çatmış, ağzını düşünceli bir şekilde büzmüştü. "İmplantla ilişkili gibi görünen bir tür enerji okuması var ...

bir çeşit emisyon."

"Bu da ne demek oluyor?" Brock parmaklarını onunkilere dolayarak sordu.

Gideon omuz silkti. "Ekipmanlarımın hiçbirisiyle yakalayabildiğim bir şey değil, bu yüzden size gerçekte ne olabileceğini söyleyemem. Bu ileri bir teknoloji, burada sahip olduğum her şeyden çok daha ileri. Muhtemelen bu gezegende sahip olduğumuz her şeyden daha gelişmiş. Tahminimce bu enerji emisyonu implantın ayrılmaz bir parçası."

Jenna boştaki elini ensesine götürerek *glifin* kavislerinin ve kıvrımlarının hafifçe kalkık hatlarını hissetti. "Sence bu enerji sadece implantın içimde aktif olduğunun bir göstergesi mi?"

"Bu kadar basit olabilir, evet."

Onun konuşmasını izledi ve hâlâ aynı ihtiyat ve ciddiyetle baktığını fark etti. "Bu kadar basit *olabilir*, ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Uzandı ve hafifçe omzuna dokundu. "Cevapları aramaya devam edeceğiz, size söz veriyorum."

Brock kolunu koruyucu bir şekilde Jenna'nın etrafına sarmadan önce yoldaşına ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Sağ ol, dostum."

Gideon ikisine de bakarken gülümsemesi kısa sürdü. "Gidip bu örnekleri inceleyeceğim ve sonuçları alır almaz size getireceğim."

Kapıya yönelmek için döndü, aynı anda dışarıdaki koridordan topuklu ayakkabıların ağır sesi yaklaştı. Kade orada belirdi, keskin gümüş gözleri aciliyetle parlıyordu.

197

"Harvard az önce Mathias Rowan'dan bir telefon aldı," diye aniden duyurdu. "İcra Dairesi'nin elinde Kellan Archer'ın yeriyle ilgili olası bir ipucu var."

"Elimizde ne var?" Brock sordu, kolu hâlâ Jenna'nın omuzlarındaydı ama tavrı anında savaşçı moduna geçti.

"Görünüşe göre başka bir tanık daha var. Quincy'de sokaklarda yaşayan bir insan, üç büyük SWAT görünümlü adamın dün gece geç saatlerde bir çocuğu bir inşaat alanına soktuğunu gördüğünü iddia ediyor."

Brock homurdandı. "Bu ihbar bir insandan mı geldi? Teşkilat ne zamandan beri evsiz *Homo sapiens*'leri muhbir olarak kullanıyor?"

"Bana sorma dostum," dedi Kade ellerini kaldırarak. "Freyne adındaki ajan ihbarı yaptı. Harvard, adamın nakit para ve uyuşturucu karşılığında şehirde gözlerini ve kulaklarını açık tutmaya istekli bir dizi insanı hatta tuttuğunu söylüyor."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Brock. "Freyne ve uyuşturucu bağımlısı bir insan, çocukla ilgili bu ipucu için kaynaklarımız mı?"

Kade başını salladı. "Şu anda elimizdeki tek şey bu. Lazaro ve Christophe Archer, Mathias Rowan'la birlikte bu gece Quincy'ye gidip bölgeyi kontrol etmek üzere bir İnfaz Ajanı ekibiyle anlaştılar."

Brock'un bedduası Gideon'un aynı derecede canlı küfürleriyle yankılandı.

"Biliyorum," dedi Kade. "Lucan seçeneklerimizi tartışmak için herkesi derhal teknoloji laboratuvarında istiyor. Görünüşe göre bu gece İcra Dairesi'yle birlikte hareket edeceğiz."

198

BÖLÜM

Yirmi beş

O gece Mathias Rowan ve onun İnfaz Ajanları ekibiyle buluşmaya hazırlanmak için çok fazla zaman yoktu. Yine de tüm operasyon, pek de güvenilir olmayan kaynaklardan gelen bir ihbar ve Lazaro Archer ile oğlunun, Kellan Archer'ın gerçekten de Quincy'nin uzak ucundaki şehir şantiyesine getirilmiş olduğuna dair kararlılıklarından -umutsuz umutlarından- ibaretti.

Ne Brock ne de Tarikat'ın geri kalanı bu ipucunun sonuç vereceğine dair aynı umudu taşımıyordu. Eğer kaçırma olayının azmettiricisi Dragos'sa, ki öyle olduğunu varsaymak mantıklı görünüyordu, o zaman çocuğu canlı bulma ihtimali, hele de kaçırıldıktan sonra bu kadar çabuk ve düzgün bir şekilde, en iyi ihtimalle zayıf görünüyordu.

Ancak savaşçıların hiçbiri, alanın bitişiğindeki caddeye park etmiş olan İcra Dairesi araçlarının arkasından ilerlerken böyle bir şey söylemedi.

Mathias Rowan onları ilk karşılayan oldu. Kendisine eşlik eden diğer altı Ajandan ayrılıp Rover'a doğru ilerlerken Brock motoru durdurdu ve onunla birlikte gelen savaşçılar donmuş kaldırıma tırmandılar. Chase önce Tegan ve Kade'i, sonra da Ajan Rowan'ı zaten tanıyan Brock'u tanıştırdı.

Hunter da Tarikat'ın bu geceki operasyonunun bir parçasıydı ama gizlice hareket edip binanın ve çevresinin kontrolünü yapmak için buluşma noktalarından bir blok önce Rover'dan atlamıştı.

Söz konusu bina on katlı bir apartman dairesiydi ya da önündeki emlak tabelasına göre, finansman sağlayan banka insan ekonomisinin son dönemdeki çöküşüyle birlikte iflas etmemiş olsaydı, öyle olacaktı. Aylardır yarısı tamamlanmış olan ve bakımsızlığı her halinden belli olan tuğla kule, bir

Bir barınağın iskeleti-boş, bitmemiş zeminler ve açık pencereler. Burası sessiz ve olası bir bekleme yeri olarak kullanılabilecek kadar ıssız görünüyordu.

"Lazaro Archer ve çocuğun babası da burada," Rowan 199

savaşçıları bilgilendirdi. "İkisi de gelmek için ısrar etti, ancak onlara biz aramayı yürütürken Ajans araçlarından birinde kalmalarının herkes için en iyisi olacağını söyledim."

Tegan başını eğerek onayladı. "Adamlarınız binanın yakınına gitmedi mi?"

"Hayır. Sizden bir dakika önce geldik."

"Binanın içinde ya da dışında herhangi bir hareket görmediniz mi?" Brock, etraflarında ince bir kar fırtınası dönerken karanlık yapıya bakarak sordu.

Rowan, "Hiçbir şey görmedik ya da duymadık," dedi. "İpuçlarına gelince, bundan çok daha iyilerini bilirim."

"Hadi gidip bir bakalım," dedi Tegan, yolu göstererek.

İcra Teşkilatı araçlarına yaklaştıklarında Brock, Rowan'ın yanındaki Ajan ekibinden Freyne'i tanıdı. O ve diğer iki adam sedanlardan birine yaslanmıştı, yarı otomatik tabancaları kılıfındaydı ve açık kışlık paltolarının altından görünüyordu. Brock kavgacı Ajan'a gözlerini dikmiş, onlar yaklaşırken herhangi birinin aptalca bir yorum yapmasına meydan okuyordu.

Chase daha az kurnazdı. Birkaç gece önceki rakibine sıırttı. "Geçen gece kışınla kaldırımı sildikten sonra seni yeniden ayakta gördüğüme sevindim. Ne zaman tekrar gitmek istersen, bana haber ver."

"Git kendini becer," diye alay etti Freyne, eski yoldaşıyla işleri kızıştırmaya hazır görünüyordu.

Zehir alışverişı kısa sürdü, Ajans aracının arka kapısının açılmasıyla kısa kesildi. Lazaro Archer sokağa çıktı, sert yüzü endişeyle doluydu. Savaşçılarla ciddiyetle selamlayarak başını salladı.

"Christophe ve ben binanın aranması sırasında orada olmak istiyoruz," dedi Tegan'a yönelerek. "Öylece durup beklememizi bekleyemezsiniz--"

"Ben de tam olarak bunu bekliyordum." Tegan'ın sesi sertti ama saygıdan da yoksun değildi. "Bu gece orada ne bulabileceğimizi bilmiyoruz, Lazaro. Hiçbir şey olmayabilir. Ama eğer değilse, o zaman bunu bizim halletmemize izin vermelisin."

"Oğlum ve ben yardım etmek istiyoruz," diye savundu.

Tegan'ın çenesi artık sabitti. "O zaman işimizi yapmamıza izin vererek yardım edin. Burada kalın. Bu ipucunun doğru olup olmadığını yakında hepimiz öğreneceğiz. Chase, biz dönene kadar Rowan'ın adamlarının yanında nöbet tut. Gözünün önünden ayrılmalarına izin verme."

Brock, Harvard'ın yüzündeki kızgınlık ifadesini kaçırmadı ama eski Ajan kendisine söyleneni yaptı. Freyne ve diğer iki nöbetçi hazır beklerken, Lazaro Archer'ın araca binmesine yardım etti ve kapıyı kapattı.

Arabaya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve 200 Brock ile grubun geri kalanının karanlık binaya doğru ilerleyişini izledi.

Sessizce yaklaştılar, Tegan'ın iki takıma ayrılma işareti hem Brock ve Kade hem de Rowan ve üç Ajani tarafından anlaşıldı ve kabul edildi. İcra Dairesi ekibi arka taraftaki merdiven boşluğuna yönelirken, Tegan, Brock ve Kade boş kabuğun ön tarafından lobiye girdiler.

İçeri girdiklerinde binanın tamamen boş olmadığı anlaşıldı. Başlarının üzerindeki beton zeminde ayak sesleri duyuluyordu. Aynı genel alandan bir sandalyenin metal ayağı keskin bir şekilde sıyrıldı.

Ve sonra, etraflarındaki açık pencere boşluklarından uğuldayan kış rüzgârının alt akıntısıyla, iniltili çığlıkların boğuk sesi geldi.

Tegan ana kattaki merdiven boşluğunu işaret etti. Brock ve Kade onu takip etti, üçü de silahları hazır bir şekilde kısa merdiveni tırmandı.

İkinci kata ulaştıklarında, Brock'un bakışları bitmemiş bir dairenin sonuna yakın bir yerden parlayan zayıf bir ışığa takıldı.

Tegan ve Kade de gördü.

"İnsanlar mı?" Brock kardeşlerine seslendi, evsiz barksızlar olabileceğini tahmin ediyordu, çünkü onun türünden herhangi biri karanlıkta net bir şekilde görebiliyordu ve yapay ışığa ihtiyaç duymazdı.

Tegan ilerlemeye devam etmelerini ve küçük parıltının kaynağını araştırmalarını işaret etti.

Karanlıkta sürünerek ilerlediler, üçü de mekâna her yönden yaklaşmak için kollara ayrıldılar. Yaklaştıklarında Brock, her biri yarı otomatik bir silah tutan, tepeden tırnağa siyah giysili üç iri erkek figürüne kısa bir an için göz attı. Maskeli muhafızlar duvarsız alanın ortasındaki daha küçük bir figürün üzerinde belirtiler.

Kellan Archer.

Vay canına, Freyne'in verdiği bahşış iyiydi ne de olsa.

Breed gencinin başı ince göğsünün üzerine düşmüştü, kızıl saçları keçeleşmiş ve gevşemişti, giysileri onu esir alanların kaba davranışları yüzünden yırtılmıştı. Elleri arkasından bağlanmış, ayak bilekleri ve gövdesi birkaç zincirle metal bir sandalyeye sabitlenmişti.

Bir Breed, hatta bir genç olan Kellan, eğer deneseydi muhtemelen bağlarından kurtulabilirdi. Ama Dragos'un üç adamından kaçmak için çok az şansı vardı.

Her biri tepeden tırnağa silahlı ve onu kurşunla dolduracak kadar yakın olan avcılar.

Tegan önce Brock'a, sonra da Kade'e baktı, onun gidişiyile birlikte hareket etmeleri için sessiz bir işaretti bu. Sessizce hareket etmeleri, en iyi pozisyonu almaları gerekiyordu, böylece 201

Kellan Archer'ı çapraz ateşte bırakmadan her biri Gen One suikastçılarından biriyle başa çıkabilirdi.

Ama hiçbirisi ilk adımı atamadan Brock, ikinci katın gölgelerinin derinliklerindeki bir bölgeden gelen yumuşak metal *tıkırtısını* duydu.

Mathias Rowan ve ajanları oradaydı. Yakalanan çocuğu da görmüşler.

Ve hemen o anda, İcra Dairesi'ndeki tetikçi pisliklerden biri ateş açtı.

Binanın içinde patlayan silah sesleri aşağıdaki sokağa kadar ulaştı.

"Lanet olsun," diye hırladı Sterling Chase, ani gürültü patlamasıyla kafasını kaldırdı. "Tanrı aşkına, çocuğu bulmuş olmalılar!"

Freyne, silah sesleri devam ederken eski İcra Ajanının neredeyse panik halinde tepki vermesini izledi. Chase silahını çekti ve inşaat alanının karşısındaki binaya vahşi bir bakış fırlattı. Sterling Chase, kısa bir süre önce Teşkilat'ta altın bir kariyere sahip olan ama Tarikat'a katılmak için her şeyi bir kenara bırakan Breed erkeği.

Aptal.

Freyne'in sadece birkaç ay önce yaptığı gibi, çok daha güçlü bir örgütle ittifak kurabilirdi.

"Ben içeri giriyorum," dedi Chase, siyah 9 mm tabancasını kurmuş ve sokaktaki Ajans aracından uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Sen ve adamların

Olduğun yerde kal Freyne. Bu görevden bir saniye bile arkanızı dönmeyin, anlaşıldı mı?"

Freyne hevesli gülümsemesini engellemeye çalışarak başıyla onayladı.

Bu tam da istediği fırsattı. Aslında, olayların tam da şu anda olduğu gibi gelişeceğine güveniyordu.

Chase, botları karla kaplı asfaltı çiğneyip onu ilerideki iskelet kulede hâlâ çınlayan silah seslerinin karmaşasına doğru götürürken, "Okçuları araçta güvende tutun," diye seslendi. "Ne olursa olsun gözlerinizi onlardan ayırmayın."

"Anladın sen onu," diye mırıldandı Freyne, eski Ajan iyice uzaklaştığında nefesinin altından.

Sokakta onun yanında, arka koltuktaki yolcunun camı aşağıya doğru kayd.

Christophe Archer sedanın içinden dışarı baktı, normalde gururlu olan yüzü endişeyle gerilmişti. "Neler oluyor?" Karanlıkta yankılanan gürültüyle irkildi. "Yüce Tanrım, içeride kim ateş ediyor? Oğlumu buldular mı?"

202

Archer araçtan inmek istercesine bir hamle yaptı. Freyne öne çıkarak

kapıyı kapattı.

"Sakin ol," dedi gergin babaya. Konuşurken yarı otomatik silahını kılıfından usulca çıkardı. Gözlerinin zorlukla fark edilebilen bir hareketiyle, arabanın karşı tarafında onunla birlikte duran diğer iki ajana da aynı şeyi yapmalarını emretti. "Her şey kontrolümüz altında."

203

BÖLÜM

Yirmi altı

Yıkılmış apartmanın ikinci katının tamamı, hem Tarikat'tan hem de Mathias Rowan ve adamlarından gelen uçan mermiler ve kaba bağırışlarla dolu bir kaosa dönüşmüştü. Kellan Archer'la birlikte odada bulunan üç muazzam muhafız, gölgelerin içine doğru çılgınca ateş ederek karşılık verdi ve Rowan'ın Ajanlarından ikisini sürpriz yüzleşmeden birkaç dakika sonra öldürdü.

Üçüncüsü acı dolu bir feryatla yere yığıldı, başka bir mermi onu sonsuza dek susturmadan hemen önce diz kapağı altından fırladı. Acımasız ateş devam etti, Brock başının yanından geçen bir kurşundan kıl payı kurtuldu.

Karışıklık ve itiş kakış içinde, Kellan'ın bulunduğu odada ışık için kullanılan büyük sütun mum tekmelenerek devrildi. Onu yakalayanların ayakları altında yuvarlandı, küçük alevi yerde söndü ve ortalığı karanlığa gömdü.

İnce ışık söndüğünde Brock onun yokluğunu fark etmemişti, ne de arkadaşlarından biri. Ancak Dragos'un adamları karanlıkta bir an için yönlerini şaşırmış gibiydiler.

Brock bir tanesini kafasından vurarak öldürdü. Tegan bir saniye bile geçmeden bir diğerini hakladı. Kalan son suikastçı otomatik tüfeğıyle havayı mermi yağmuruna tutarken, Brock yandan yaklaştı. Kellan Archer'ın oturduğu sandalyeye doğru alçaktan atladı, şimdi çılgınca bağlarından kurtulmaya çalışıyordu.

Savaşçılar ve Rowan üçüncü siyah giysili suikastçının üzerine kapandılar ve tüm silahlarını birlikte ona doğrulttular. Hedef hızla yok edilip kanlar içinde yere yığılırken çılgınca bir ateş yağmuru vardı.

Brock, Kellan Archer'ın dar omuzlarını tutarak çocuğun dehşet dolu çığlıklarını yatıştırdı. "Sorun yok, evlat. Artık güvendesin."

Yakınlarda bir yerden gelen ani ve beklenmedik hemoglobin kokusu onu şaşkına çevirdi.

Ne oluyor lan?

İrk duyuları taze akan kanın varlığını algıladığında, içgüdüsel bir fizyolojik tepki olarak dişleri diş etlerinden ayrıldı. Tegan'a ve diğerlerine aniden bir bakış fırlattı ve onların da 204

bakırımsı kırmızı hücrelerin kokusu.

"İnsanlar," diye mırıldandı Tegan, dönüşmüş kehribar rengi gözlerini yakınlarda yerde kan gölleri içinde yatan üç ölü muhafıza dikmişti.

"Tasma yok," diye ekledi Brock, Kellan'ı esir alanların siyah baş örtülerinin altında Dragos'un gerçek avcılarının UV ışınlı itaat aygıtlarını takmadıklarını şimdi fark etmişti. "Vay anasını. Bunlar çocuğu kaçıran Gen One suikastçılar değil."

Kade ve Mathias Rowan aynı anda yanlarına geldiler. Ölen adamların maskelerini çıkarmak için eğildiler. Kade içlerinden birinin kapalı göz kapaklarını kaldırdı ve bir lanet tısladı. "Onlar Minyon."

"Minyonlar, onların Birinci Nesil suikastçılar olduğunu düşünmemizi sağlamaya çalıştılar."

Brock, Kellan Archer'ın son bağlarını da çözüp ayağa kalkmasına yardım ederek ekledi. "Bu bir çeşit tuzaktı."

"Evet," dedi Kade. "Ama ne amaçla?"

"Yüce Tanrım." Chase grubun arkasında duruyordu, tam o anda gelmişti. Gözleri kehribar rengi bir alev saçıyordu, gözbebekleri ince, vahşi görünümlü yarıklara kadar daralmıştı, dişleri üst dudağının kıvrımının arkasında kocaman görünüyordu. Gözlerini dikmiş, dikkatini kanlar içindeki insanlara yöneltmişti. "Burada ne oldu böyle?"

Tegan ona doğru döndü. "Okçular nerede?"

"Dışarıdalar," diye cevap verdi, sesi çakıllı çıkıyordu. Odağını tekrar Tegan'a çevirmek için biraz çaba harcaması gerekmiş gibiydi. "Buradaki silah seslerini duyduğumda onları Freyne ve adamlarıyla birlikte orada bıraktım."

Tegan'ın normalde vurdumduymaz olan yüzünü ani bir dehşet ifadesi kapladı. "Lanet olsun, Harvard. Sana onları gözünün önünden ayırmamanı söylemiştim."

Hunter inşaat alanındaki çevre kontrolünden dönerken hiç ses çıkarmadı. Apartmandan gelen silah seslerini duyunca hızla geri döndü ama şu anda daha çok sokaktaki İnfaz Ajansı araçlarının yanında çınlayan tek el silah sesiyle ilgileniyordu.

Gecenin karanlık havasında savrulan kar tanelerinin arasından, Freyne adlı ajanı, Ajans'ın siyah sedanının açık arka koltuk camının önünde elinde dumanı tüten bir tabanca tutarken gördü. Aynı anda Freyne'in arkadaşları da arabaya ateş açmış, her taraftan ateş etmişlerdi.

Hunter hızla sıçradı ve kendisini olay yerinden ayıran birkaç metrelik mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar kat etti. Freyne'in üzerine düştü. Vampiri yere indirirken, patlamış bir kafatasının kanının sedanın içini kirlettiğini gördü. Diğer iki Ajan aracın içindekilere saldırmaya devam ederken havayı barut ve ölüm kokusu doldurdu.

205

Freyne Hunter'ın altında kükreyerek çırpındı ve onu üzerinden atmaya çalıştı.

Hunter ellerini vampirin başının iki yanında birleştirdi ve keskin, etkili bir dönüş yaptı. Mücadele sona erdi. Freyne cansız bir şekilde kaldırıma düştü, görmeyen gözleri omzunun üzerinden doğal olmayan bir açıyla bakıyordu.

Aynı anda bir gümbürtü arabayı sarstı. Bir uğultu yeri titretti ve ardından diğer taraftaki kapı menteşelerinden fırladı. Kaldırıma çarpmadan önce birkaç metre süzüldü.

Lazaro Archer içeriden fırladı, ceketi ve yüzü kan, kemik ve beyin parçacıklarıyla doluydu.

Kendini hain İnfaz Ajanlarından birinin üzerine fırlattı ve diğer erkeğin boğazını devasa dişlerinin keskin hançerleriyle yakaladı. İkili ölümcül bir kucaklaşmayla yere uçarken, Hunter sedanın kaputunun üzerinden atlayıp son saldırganı da yakaladı ve Freyne'i olduğu gibi Ajanı da kolayca etkisiz hale getirdi.

Lazaro Archer'a ve gırtlığı açılmış, vahşi ve ölümcül bir ısırıktan kan fışkıran Breed erkeğine kayıtsız bir bakış attı. Archer'ın işi bitmemişti, her ne kadar altında sıkışan Ajan ölmüş sayılsa da. Öfkesi vahşiceydi, Hunter'ın da içinde olduğu bir acıya kapılmıştı.

Duygusal bağlardan yoksun olarak yetiştirilmişti. Sadece tahmin yürütebilirdi.

Hunter ayağa kalkıp aracın içine baktı, Lazaro'nun oğlu arka koltuğun zemininde yığılmış ve cansız yatıyordu, Freyne'in başının yan tarafına sıkığı kurşunla ölmüştü.

Tegan'ın binanın içindeki korkusu yersiz değildi. Aslında, genç Kellan Archer'la birlikte dışarı fırlayan grubu bekleyen şey hayal edebileceklerinden çok daha kötüydü.

İcra Dairesi araçlarının park ettiği sokakta ölüm kol geziyordu. Araçlardan biri -Lazaro ve Christophe Archer'ı taşıyan araç- kurşun delikleri ve parçalanmış camlarla delik deşik olmuştu. Brock daha yakından baktığında, sedanın karşı tarafının tamamen yırtıldığını, arka koltuk kapısının menteşelerinden söküldüğünü görebiliyordu.

Araçtakilere pusu kurulmuş, aracın dışından korkakça bir saldırı düzenlenmişti. Bunu kimin yaptığı ya da nasıl sona erdiği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Freyne ve diğer iki ajan kırık dökük, kana bulanmış ve cansız bir şekilde kaldırımında yatıyordu. Hunter başlarında dikiliyordu, kayıtsızdı, keskin altın gözleri etrafı yeni bir bela için tarıyordu ve herhangi bir tehdidi tek başına ele almaya hazırdı.

Ve sedanın hemen içinde oturmuş, başı ve gövdesi kucağına yayılmış cansız bir formun üzerine eğilmiş olan Lazaro Archer'dı. Brock bu mesafeden bile yaşlı Breed'in koyu renk paltosuna bulaşmış ve saçlarına takılmış kan ve doku parçalarını görebiliyordu. Devasa Gen Bir ağlıyordu

sessizce, oğlunun kaybından dolayı kederli bir şekilde.

"Tanrım," diye fısıldadı Chase, Brock'un yanından. "Aman Tanrım...

hayır."

"Freyne," diye hırladı Brock. "O piç Dragos'la birlikte çalışıyor olmalı."

Chase başını iki yana salladı, eliyle kafa derisinin üst kısmını ovuşturdu. Konuştuğunda sesi havasızdı, şokun etkisiyle düzleşmişti. "Onları onunla bırakmamalıydım. Binanın içinde silah sesleri duydum ve düşündüm ki... ah, kahretsin. Ne düşündüğümün bir önemi yok. Lanet olsun, Freyne'e güvenilmeyeceğini bilmeliydim."

Muhtemelen öyle, diye düşündü Brock ama ne kendisi ne de grubun geri kalanı yüksek sesle herhangi bir suçlamada bulunmadı. Chase'in ıstırabı yüzünden okunuyordu.

Bu gece Christophe Archer'ın hayatına mal olan hatalı muhakeme yüzünden başka kimsenin onu eleştirmesine ihtiyacı yoktu. Tipik ukala Harvard biraz solgun görünüyordu, katliamdan uzaklaşıp boş inşaat alanının gölgelerinin derinliklerine doğru yürürken kendi içinde kayboldu.

Brock ve diğerlerine gelince, bunca kan dökülmesi ve ölüm karşısında yaşayanların üzerine ağır bir sessizlik çökmüştü. Lazaro Archer'ın torunu onu esir alanların elinden kurtarılmıştı ama bedeli ağır olmuştu. Lazaro'nun oğlu sadece birkaç metre ötede kollarında korkunç bir şekilde katledilmiş yatıyordu.

Grup gecenin korkunç olaylarının ağırlığını sindirirken, genç Kellan Archer aniden kendi şok halinden uyandı.

Brock'un arkasından dolandı ve görünüşe göre o sırada ilerideki sedanda oturan Lazaro'yu fark etti.

"Büyükbaba!" diye bağırdı, gözyaşları genç sesini boğuyordu. Brock'un elinden kurtuldu. Sonra topallayarak zayıf bir koşuya başladı.

"Büyükbaba! Babam da seninle mi?"

"Çocuğu tutun," diye seslendi Hunter sakın bir sesle. "Yaklaşmasına izin vermeyin."

Brock Kellan'ı kolundan yakaladı ve ters yönde döndürerek vücuduyla onu katliamdan korudu.

"Büyükbabamı görmek istiyorum!" diye bağırdı çocuk. "Ailemi görmek istiyorum!"

"Yakında," dedi Brock. "Şu anda güçlü ol, adamım. Çok yakında ailenin yanında olacaksın. Önce bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor, tamam mı?"

Kellan'ın çırpınışları azaldı ama Brock'un etrafına bir kez daha bakmaya çalışmayı sürdürdü. Sokaktaki vurulmuş sedanın içinde ondan ne sakladıklarını görmeye çalışıyordu.

"Gel ve şurada benimle bekle," dedi Kade, içeri girip genci kucağına alırken, kolunu ince omuzlarına dolayarak 207

Çocuğu kaldırımın daha yukarısına, sokağın diğer ucundaki kan gölünden uzağa götürdü.

Kellan güvenli bir şekilde kulak kesildikten sonra Mathias Rowan sessiz bir küfür mırıldandı. "Freyne'in ya da onunla birlikte olanların yozlaşmış olduklarından haberim yoktu, yemin ederim. Tanrım, bu gece burada olanlara inanamıyorum. Tüm adamlarım, Christophe Archer... hepsi öldü." Cep telefonunu eline aldı. "Bunu bildirmek zorundayım."

Daha ilk anahtara dokunamadan Tegan elini Ajan'ın bileğine kenetledi ve başını ciddi bir şekilde salladı. "Bunu olabildiğince sessiz tutmanı istiyorum. Tarikat kaçırılma ve pusu olayını derinlemesine araştırırken raporunu erteleyebilir misin?"

Rowan başını eğerek onayladı. "Bunu birkaç saat erteleyebilirim ama daha fazlası zor olabilir. Bu Ajanlardan bazılarının aileleri var.

Sorular olacaktır."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Tegan. Ajan'ın bileğindeki kavrayışını bırakmadı ve Brock, Gen Bir'in bir dokunuşla bir insanı okuma yeteneğinin ona Rowan'ın gerçekten Düzen'in müttefiki olup olmadığını söyleyeceğini biliyordu. Bir süre sonra Tegan hafifçe başını salladı. "Bir süredir Chase'in Teşkilat içindeki irtibat kişisi olduğunu biliyorum, Mathias. Tarikat yardımın için sana minnettar. Ama artık kimseye güvenilmez, en iyi ajanlarınıza bile."

Mathias Rowan başını onaylarcasına eğdi, yıkıma bakarken bakışları ciddiydi, sonra Tegan ve Brock'a döndü. "Eğer bu Dragos'un neler yapabileceğinin bir örneğiye, o zaman o benim de düşmanım. Bana Tarikat'ın neye ihtiyacı olduğunu söyleyin, ben de bu orospu çocuğunu alaşağı etmenize yardımcı olmak için elimden geleni yapayım."

"Şu anda zamana ve sessizliğe ihtiyacımız var," diye yanıtladı Tegan. "Dragos'un Lazaro Archer ve ailesiyle işinin bittiğine inanmıyorum, bu yüzden onların korunması her şeyden önemli. Eminim Lucan da kayıplara rağmen bu geceki kurtarmanın çok kolay görüldüğüne katılacaktır. Bu işte doğru gitmeyen bir şeyler var."

Brock başını salladı, Kellan'ı kaçırانların Minyonlar olduğunu ve çocuğu kaçıırken görülen üç Gen Bir suikastçısı olmadığını öğrendiklerinde de aynı şeyi hissetmişti. "Kaçırılma olayı bir oyundu. Dragos'un elinde daha başka şeyler var."

Tegan'ın bakışı acımasızdı. "İçgüdülerim de bana bunu söylüyor."

"Umarım ikiniz de yanıyorsunuzdur," dedi Rowan, ayık bakışları Lazaro Archer'ın hâlâ ölü oğlunu tuttuğu sedana kaydı. "Son birkaç saat yeterince kanlı geçti."

"Binayı ve sokağı boşaltıp buradan gitmeliyiz."

Tegan dedi ki. "Okçulardan herhangi birinin açıkta kalmasına izin vermek çok riskli 208

daha uzun."

Brock, "Ben kanıtları temizlemeye başlayayım," diye önerdi.

Apartmana doğru yürümek için döner dönmez Rowan hemen yanında belirdi. "Size yardım edeyim, lütfen."

İnşaat alanını adımladılar ama daha yolu yarılamamışlardı ki Rowan'ın cep telefonundan gelen bir arama sesi duyuldu. Sanki Tegan'dan aramayı cevaplamak için izin istiyormuş gibi telefonu önünde tuttu. Birinci Nesil savaşçı başını salladı.

Rowan telefonu kulağına götürdü ve Brock, İcra Ajanı'nın yüzünün beyazlaşmasını giderek artan bir endişe içinde izledi. "Bir yanlışlık olmalı," diye mırıldandı. "Bütün Darkhaven... Yüce Tanrım."

Brock Tegan'a işaret etti, Rowan birkaç inanmazlık sözcüğü daha söyledikten sonra telefon bağlantısını ahşap bir sesle keserken içine buzların yerleşmeye başladığını hissetti.

"Neler oluyor?" Tegan, Brock'un işaretiyle koşarak yanına gelmiş, "Ne oluyor?" diye sordu. "Az önce ne oldu öyle?"

"Lazaro Archer'ın Darkhaven'ı," diye mırıldandı Rowan. "Bu gece yerle bir oldu. Belirgin bir gaz sızıntısı ve büyük bir patlama oldu.

Hayatta kalan olmadı."

Çok uzun bir süre kimse tek kelime etmedi. Kışın yıldız ışığı altında hafif bir kar fırtınası dönüyordu, aniden soğuyan gecedeki tek hareket buydu

ve bir mezar kadar karanlık.

Ve sonra, yolun karşısında, genç Kellan Archer yüzünü ellerinin arasına gömdü ve ağlamaya başladı. Büyük, acı dolu hıçkırıklar. Çocuk bu gece ne kaybettiğini biliyordu. Bunu hissetmişti. Ve öfkeli kehribar rengi kıvılcımlarla parlayan gözyaşlarıyla dolu gözlerini kaldırdığında, Brock genç adamın kalbinde zaten için için yanmakta olan öfkeyi gördü.

Bu geceden itibaren, eskiden olduğu çocuk artık yoktu. Birkaç metre ötede oğlunun kanına bulanmış halde oturan büyükbabası gibi Kellan Archer da bu gece haince işlenen ölüm ve acıyı asla unutmayacak ya da affetmeyecekti.

Tegan sonunda, "Burayı süpürelim ve buradan siktir olup gidelim," dedi. "Çocuğu ve büyükbabasını Rover'a bindireceğim. Artık Tarikat'ın koruması altındalar."

BÖLÜM

Yirmi yedi

Lazaro Archer, Tarikat'ın son bir veda için kendisini Darkhaven'dan geriye kalanların yanından geçirme teklifini metanetle reddetti. Aralarında birkaç yüzyıllık sevgili Cins Arkadaşının da bulunduğu yaklaşık bir düzine masum insanın ölümüne neden olan hayatının enkazını görmek istememişti. Her ne kadar İcra Dairesi'nin resmi raporu yangını bir gaz sızıntısına bağlamış olsa da, Tarikat'taki herkes -ve Lazaro'nun kendisi- olayın gerçekte ne olduğunu anlamıştı. Dragos'un emriyle gerçekleştirilen toptan bir katliam.

Archer'ın kederi derin olmalıydı, ama yerleşkeye vardığında duygusal kontrolün resmiydi. Artık düş almış, kanlı giysileri atılmış ve yerine Tarikat'ın erzak odasından yeni alınmış siyah bir takım elbise giymiş olan Lazaro Archer değişmiş, bir gece önce teknoloji laboratuvarında torununu bulmak için çaresizce bekleyen sivil Irk büyüğünün daha karanlık, daha zorlu bir versiyonu gibi görünüyordu. Hüzünlü, sakın, tüm odağını torununun ve hayatta kalan tek varisinin sağlığı ve refahı etrafında toplamaya kararlı görünüyordu.

"Kellan kaçırılma olayıyla ilgili pek bir şey hatırlamadığını söylüyor."

Lazaro, Lucan'la birlikte revirdeki nekahet odasının penceresinden çocuğu izlerken mırıldandı. Genç temizlenmiş ve dinleniyordu, şu anda başucunda ona kitap okumayı kendine görev edinmiş olan küçük Mira ona eşlik ediyordu. "Fare istilasına uğramış o binada, dondurucu soğukta, silah zoruyla uyandığını söylüyor. Kendine gelene kadar dayak başlamamış. Piçlerin ona çığlık atmasını ve acı çekmesini istediklerini söylemişler."

Lucan gencin maruz kaldığı kötü muameleyi dinlerken çenesi gerildi. "O artık güvende, Lazaro. İkiniz de güvendesiniz. Tarikat bunu görecektir."

Diğer Gen Bir başını salladı. "Bizim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Çoğu sivil gibi, Tarikat'ın da özellikle karargâhınız söz konusu olduğunda mahremiyete değer verdiğini biliyorum. Buna izin vermenin sizin için kolay olmayacağını farkındayım.

yabancıların yerleşkeye girmesi."

Lucan onaylarcasına kaşlarını kaldırdı. Aklına sadece birkaç nadir örnek geliyordu; Sterling Chase ve Tegan'ın eşi Elise'in bir yıldan uzun bir süre önce, Jenna Darrow'un da son zamanlarda yaptığı gibi. Onlardan önceki bir asırdan uzun süre boyunca istisnalar olmamıştı.

Lucan elinin zorlanmasından ne kadar hoşlanmasa da, ihtiyacı olan birine sırtını dönecek kadar soğuk ve katı bir lider değildi. Uzun zaman önce, belki de - Gabrielle ile tanışmadan ve ona aşık olmadan önce. Bir aileye ve bir başkasına bağlılıkla çarpan bir kalbe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden önce.

Elini Gen Bir'in geniş omzuna koydu. "Senin de çocuğun da güvenli bir eve ihtiyacınız vardı. Bu yerleşkeden daha güvenli bir barınak bulamazsınız."

Lucan'ın yerleşkenin yerini Archer'a ya da genç torununa emanet etme konusundaki endişelerine gelince, Tegan her iki erkeğin de ikiyüzlülükten uzak olduğuna dair onu temin etmişti. Lucan ikisinin de onurlu bir adam olduğundan şüphelenmemişti.

Yine de körü körüne güvenmemeye dikkat ediyordu. Dikkatli olmak zorundaydı.

Son zamanlarda etrafına her baktığında, omuzlarında pek çok hayatın ağırlığını hissediyordu. Bu ciddiye aldığı bir sorumluluktan, Dragos Tarikat'ın kalbine saldırmak isterse bunu tam da burada yapacağını farkındaydı.

Üzerinde durmaktan hoşlanmadığı ama görmezden gelmeyi de göze alamayacağı bir düşünceydi bu.

Tarikat'ın -ailesinin- bu gece Lazaro Archer'a indirilen darbe kadar sarsıcı bir darbe yemesine dayanabileceğini sanmıyordu.

Gen One sivilinin bin yıllık yaşamından geriye kalan tek şey revir yatağındaki hırpalanmış genç çocuk ve Tegan ile bu geceki ekibin geri kalanının yerleşkeye getirdikleri oğlunun kurşunlarla parçalanmış bedeniydi.

Lucan boğazını temizledi. "Christophe için sabah cenaze töreni düzenlemek isterseniz, gerekli hazırlıkları yaparız."

Lazaro kasvetli bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim. Her şey için Lucan."

"Yerleşkede kalacak yer sınırlı, ancak Kellan ve sizin için ranzalı odalardan birinde yer açmak için bazı şeyleri yeniden düzenleyebiliriz. İstedığınız kadar kalabilirsiniz."

Archer kibar bir şekilde elini kaldırdı. "Bu fazlasıyla cömertçe; ancak, başka yerlerde de kişisel mülklerim var. Torunum ve benim gidebileceğimiz başka yerler de var."

"Evet," diye cevap verdi Lucan, "ama senin ve Kellan'ın 211

Dragos tarafından yakın bir tehlike altında değilseniz, sizi Tarikat'ın korumasından çıkarma konusunda rahat değilim."

"Dragos," dedi Archer, yüzü dizginlenmiş bir öfkeyle sertleşerek. "Bu ismi Eski Zamanlar'dan hatırlıyorum. Dragos ve onun soyu sonsuza dek yozlaşmıştı. Dolambaçlı, işbirlikçi. Ahlaken çürümüşlerdi. Yüce Tanrım, tüm soyun uzun zaman önce tükendiğini sanıyordum."

Lucan homurdandı. "İkinci nesilden bir oğul kaldı, onlarca yıldır birden fazla takma adın ardına saklanmış ama ölmemiş. Henüz ölmedi. Dahası da var Lazaro.

Bilmediğiniz şeyler. Sivil halkın Dragos ve entrikaları hakkında bilmek istemeyeceği şeyler."

Acımasız, yaşlanmayan gözler bakışlarını tuttu. "Anlat bana. Anlamak istiyorum. Anlamaya *ihtiyacım* var."

"Gel," dedi Lucan. "Yürüyelim."

Archer'a torununun revir odasından çıkıp dışarıdaki sessiz koridor boyunca rehberlik etti. Lucan Dragos hakkında bildikleri gerçekleri anlatmaya nereden başlayacağını düşünürken, iki Gen Varlığı kısa bir mesafe boyunca sessizce yürüdüler. Sonunda başlangıçta karar kıldı.

Archer'la birlikte beyaz mermer koridorda ilerlerken, "Dragos'la olan bu savaşın tohumları yüzyıllar önce atıldı," dedi. "O zamanların şiddetini hatırlıyor olmalısın, Lazaro. Sen de benim gibi Kadimler'in kana susamışlıkları ve avın heyecanıyla kontrolsüzce koştukları zamanları yaşadın. Onlar bizim babalarımızdı ama durdurulmaları gerekiyordu."

Archer ciddiyetle başını salladı. "O zamanlar nasıl olduğunu hatırlıyorum. Çocukken efendimin vahşiliğine ne kadar sık tanık olduğumu anlatamam. Zamanla, özellikle de toplantılardan döndükten sonra, daha vahşi ve kontrolsüz hale geliyordu."

Lucan başını eğdi. "Toplantılar mı?"

"Evet," diye yanıtladı Archer. "Onun ve diğer Kadimler'in nerede buluştuklarını bilmiyorum ama her seferinde haftalarca ya da aylarca ortadan kaybolurdu. Bölgeye ne zaman döndüğünü hep bilirdim çünkü o zaman çevremizdeki insan köylerinde cinayetler yeniden başlardı. Sonunda temelli gittiğinde rahatlamıştım."

Lucan kaşlarını çatı. "Babam toplantılardan hiç bahsetmezdi ama uzun süre dolaştığını biliyorum. Avlandığını biliyorum. Annemi bir Kan Tutkusu nöbeti sırasında öldürdüğünde, tüm bu vahşete bir son verme zamanının geldiğini anladım."

"Annene ne olduğunu duyduğumu hatırlıyorum," diye cevap verdi Archer.

"Ve uzaylı babalarımıza karşı savaşta sizinle birlikte olmaları için tüm Birinci Nesil oğullarına yaptığınız silahlanma çağrısını hatırlıyorum. Başarılı olmanızın mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Lucan, "Çok fazla değil," diye hatırlıyordu ama ne o zaman ne de şimdi acı çekmiyordu.

"Sekizimiz hayatta kalan bir avuç Kadim'e karşı çıktık. Düşündük ki 212

Sonuncusunu öldürmüştük ama saflarımızda hainler vardı - kardeşim Marek ve Dragos'un Gen One babası da ortaya çıktı. Gizlice komplo kurdular ve Kadimlerin sonuncusunu barındırmak için gizli bir dağ mahzeni inşa ettiler. Öldüğünü iddia etmişler ama onu yüzyıllar boyunca kış uykusunda korumuşlar. Daha sonra mahzenden çıkarıldı ve yakın zamana kadar Dragos'un kontrolü altında hayatta kaldı. Dragos onu özel bir laboratuvarı uyuşturulmuş ve aç bırakılmış halde tutuyordu. Dragos'un deliliğinin boyutlarını bilmiyoruz, ancak bir şeyden eminiz: Birkaç on yıl boyunca Kadim'i küçük bir Gen Ordusu yetiştirmek için kullandı. Bu yavrular şimdi Dragos'a kendi yetiştirdiği suikastçılar olarak hizmet ediyor."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Archer, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Tüm bunların doğru olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

Lucan da bir zamanlar aynı şeyleri hissetmiş olabilirdi ama o bunları yaşamıştı. Son bir yıl içinde meydana gelen her şeyi düşündü. Tüm ihanetler ve ifşaatlar, patlamaya hazır sırlar ve beklenmedik trajediler Tarikat'ın ve üyelerinin dokusuna derinlemesine işlemişti.

Ve savaş bitmemişti. Yakınından bile geçmedi.

"Şimdiye kadar Dragos bizden kaçmayı başardı ama her geçen gün ona daha da yaklaşıyoruz. Muhtemelen ana konumunu yok ederek onu yere indirdik. Kadim Alaska'da bazı adamlarından kaçtığında bir başka kilit parçasını kaybetti. Yaratığın izini sürdük ve onu ortadan kaldırdık.

Ancak hasarın büyük kısmı çoktan verildi," diye ekledi Lucan. "Dragos'un kaç tane Gen One suikastçısı yaratmayı başardığını ya da nerede olabileceklerini bilmiyoruz. Ancak onları bulmaya niyetliyiz. Ve şu anda bizimle çalışan bir kişi var. Kısa bir süre önce Dragos'un bağlarından kurtulduktan sonra Tarikat'a katıldı."

Archer'ın yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun? Dragos'la bu kadar yakın ilişkisi olan birine güvenmek?"

Lucan başını eğdi. "Başta benim de aynı çekincelerim vardı ama Hunter Tarikat'ın güvenine fazlasıyla layık olduğunu kanıtladı. Onunla sen de tanıştın, Lazaro. Bu gece seninle oradaydı ve Christophe'un suikastçılarının öldürülmesine yardım etti."

Gen Bir sessiz bir küfür savurdu. "O savaşçı benim hayatımı kurtardı. Kimse oğlumu kurtaracak kadar hızlı davranamazdı ama Hunter olmasaydı ben de burada olamazdım."

"O onurlu bir erkek," dedi Lucan. "Ama o bir ölüm makinesi olarak yetiştirildi. Kellan'ı kaçırانların tariflerine dayanarak, onu evinizden alanların Dragos'un üç avcısı olduğundan neredeyse eminiz."

"Bu gece bazı savaşçıların, daha önce binanın içinde öldürülen 213

tutsağın insan olduğunu söylediklerini duyduğumu sanıyordum -

Minyonlar."

Lucan başını salladı. "Öyleydiler. Bazı nedenlerden dolayı Kellan'ı kaçırانlarla aynı kişilermiş gibi gösterilmişlerdi ama Minyonlar daha büyük bir planın parçasıydı. Tıpkı Darkhaven'ınıza yapılan saldırı gibi, bundan hiç şüphem yok."

"Ama neden?" Archer mırıldandı. "Ailemin neredeyse tamamını alarak ve evimi küle çevirerek ne kazanmayı umuyordu?"

"Henüz bu sorunun cevabını bilmiyoruz ama öğrenene kadar da rahat etmeyeceğiz." Lucan koridorda durakladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dragos son zamanlarda bize uğraşacak çok şey verdi ve içimden bir ses yapabileceklerinin sadece başlangıcını gördüğümüzü söylüyor. Yakın zamanda en az bir insan devlet kurumuna da Minyonlarını yerleştirdiğini keşfettik.

Şüphesiz, bunun geldiği yerde daha fazla kötü haber var."

Archer alçak sesle küfretti. "Bütün bunların burnumuzun dibinde gerçekleştiğini düşünmek. Lucan, sana daha önce destek vermediğim için pişman olmaktan başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunun için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Lucan başını salladı. "Buna gerek yok. Bu savaş Tarikat'a ait."

Lazaro Archer'ın yüz ifadesi bir amaca yönelikti. "Şu andan itibaren savaş benim de savaşım. Ben varım Lucan. Sana ve savaşçılara ne şekilde hizmet edebilirsem edeyim, eğer teklifimi kabul edersen -ne kadar zor olsa da- o zaman ben de varım."

Dragos'un siyah limuzini, teğmeninin koyu kaşmir paltosu ve düşük kenarlı şapkasıyla sokak lambasının altında oflaya puflaya ve titreyerek beklediği buzla kaplı kaldırıma yanaştı.

Minion sürücüsü fren yaparak durduğunda, Dragos'un adamı arka yolcu kapısına geldi ve aracın içine tırmandı. Şapkasını ve eldivenlerini çıkardı, arka koltukta yanındaki Dragos'la yüzleşmek için döndü.

"Tarikat'a çocuğun tutulduğu bina hakkında ihbarda bulunulmuş efendim. Tam da beklediğimiz gibi bu gece Lazaro Archer ve oğlu ve İnfaz Teşkilatı'ndan bir birimle birlikte geldiler. Çocuğu koruyan Minyonlar çatışmadan birkaç dakika sonra öldürüldü."

Dragos hafifçe omuz silkerek, "Sürpriz sayılmaz," dedi. "Peki ya Ajan Freyne?"

"Öldü, efendim. O ve adamları görevlerini yerine getirmeye çalışırken savaşçılardan biri tarafından öldürüldü. Christophe Archer ortadan kaldırıldı ama babası hâlâ yaşıyor."

Dragos homurdandı. Düzenlediği suikasttan Okçular'dan birinin sağ kurtulması gerekiyorsa, sosyete de yetişmiş oğlu yerine Lazaro'nun ölmesini tercih ederdi. Her ne olursa olsun, düzenlediği çok yönlü saldırı 214

bu gece yine de başarılı olmuştu. Lazaro Archer'ın Darkhaven'ının patlamasını limuzininde güvenli bir mesafeden izlemişti.

Bir Roma mumu gibi kış gecesi.

Muhteşemdi.

Tam bir yok oluş.

Ve şimdi Tarikat'ı tam da istediği yere getirmişti; kafaları karışmış ve dağılmışlardı.

Breed teğmeni devam etti ve gecenin geri kalan sonuçlarını sıraladı. "Darkhaven'daki yangında içerideki herkes hayatını kaybetti ve Lazaro Archer'in o zamandan beri görülmediği ya da haber alınamadığına dair raporlar aldım. Her ne kadar teyit alamamış olsam da, konuştuğumuz sırada hem Gen Bir'in hem de çocuğun Tarikat'ın gözetiminde olduğundan şüpheleniyorum."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Dragos. "Lazaro Archer hâlâ nefes aldığına göre, bunun emirlerimin kusursuz bir şekilde yerine getirilmesi olduğunu söyleyemem. Ama o zaman, mükemmellik bekliyorsam, her şeyi kendim yapmam gerekir."

Teğmeni küstah küstah baktı. "Kusura bakmayın efendim ama Tarikat'ın artık Avcılarınızdan birini de aralarında saydığını bilseydim, Freyne'in bu geceki görevdeki rolüyle ilgili ekstra önlemler alabilirdim."

Dragos o kadar uzun yaşamıştı ki sürprizler onu nadiren şaşırtabiliyordu. Ama bu flaş haber -bu rahatsız edici istihbarat-

Aslında nabzı göğüs kafesine biraz çarpıyordu. Öfke kafatasını doldurdu, diline dolanan laneti neredeyse tükürmesine neden olan soğuk bir öfke.

"Bilmiyor muydunuz?" diye sordu teğmen, aralarına mümkün olduğunca mesafe koymak için kapıya doğru yaklaşarak.

"Bir Avcı," diye yanıtladı Dragos, limuzinin karanlık kabininde kehribar rengi kıvılcımlar parlıyordu. "Bunun doğru olduğundan emin misin?"

Adamı ciddiyetle başını salladı. "İnşaat alanına yakın birden fazla yerden gözetleme kameraları yerleştirmiştım. Hareket etme şekli, cüssesi ve öldürmelerindeki isabetlilik... Majesteleri, bu savaşçıyı sizin Avcılarınızdan başka hiçbir şeyle karıştırmak mümkün değil."

Ve özel olarak yetiştirilmiş, acımasızca eğitilmiş katillerinden sadece biri Dragos'un kontrolünden çıkmayı ve kaçmayı başarmıştı. Tarikat'la ittifak kurmuş olması şok ediciydi, açık ve net.

Dragos, Avcı'nın itaat tasmaının bağlarından kurtulduğunu ve sahibi olmadan kaybolmuş bir sokak köpeği gibi bilinmezliğe doğru kaçtığını düşünmüştü.

Bir şekilde, kaçak suikastçının şimdiye kadar ölmüş ya da Rogue'un eline geçmiş olduğunu varsaymıştı.

Ama bu
değil.

215

Ve hayır, diye düşündü şimdi, bu özel Avcı değil.

Başından beri farklıydı. Tüyler ürpertici derecede etkili. Soğukkanlılıkla zekiydi. Acımasızca disiplinliydi ama itaatkâr olmaktan çok uzaktı. Bu, ona ne kadar acımasızca öğretilmiş olursa olsun, asla öğrenemediği bir dersti.

Dragos o orospu çocuğunu öldürtmeliydi ama aynı zamanda bugüne kadar kişisel Gen One ordusundaki en iyi suikastçıydı.

Ve şimdi de görünüşe göre bu savaşta Lucan ve savaşçıların yanında yer almıştı.

Dragos bu fikir karşısında öfkeyle homurdandı.

"Gözümün önünden kaybol," diye hırladı teğmenine. "Planın bir sonraki aşamasına başlamak için emirlerimi bekleyin."

Diğer Breed erkeği başka bir şey söylemeden arabadan çıktı, kapıyı arkasından çarptı ve sokağın karşı yönüne doğru aceleyle uzaklaştı.

Dragos direksiyonun arkasındaki Minion'a "Sür," diye bağırdı.

Limuzin Boston'un akşam trafiğinde hızla ilerlerken, İtalyan ipek smokininin yakalarını düzeltti ve elini titizlikle şekillendirilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. Otoyol ışıklarının loş ışığında ceketinin cebinden kabartmalı bir davetiye çıkardı ve az önce şehir merkezinde katıldığı siyasi bağış toplantısının adresini okudu.

Fildişi kağıdın alt köşesine küçük bir insan kanı damlası bulaşmış, başparmağının bastırmasıyla bulaşacak kadar tazeydi.

Dragos, bir grup şehir yetkilisinin yaptığı bağışın cömertliğinden ne kadar memnun olduklarını hatırlayarak içten içe kıkırdadı.

Sadece birkaç dakika sonra, her birinin karşılığında ona neyi teslim edeceğini anladıklarında nasıl da afallamışlardı.

Şimdi arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı, damarlarında hâlâ yüzen gücün tadını çıkarırken yolun uğultusunun onu sakinleştirmesine izin verdi.

BÖLÜM

Yirmi sekiz

Jenna Brock'u hiç bu kadar sessiz görmemişti.

O ve diğer savaşçılar kısa bir süre önce Lazaro Archer ve torunu eşliğinde geri dönmüşlerdi. Çocuğun kurtarılmasıyla gelen rahatlama, bunun bedeli nedeniyle ciddi şekilde azalmıştı. Yeni gelenleri yerleşkede ağırlamak ve temizlenip yerleşmelerini sağlamak için düzenlemeler yapılırken, Brock ve bu geceki görevdeki diğer savaşçılar kendi odalarına dağılmıştı.

Brock döndüğünden beri neredeyse tek kelime etmemişti. Her tarafı kan ve kir içindeydi, yüzü gerginlikle gerilmişti ve çocuğun kurtarılması sırasında kendisinin ve kardeşlerinin tanık olduğu şeylerden dolayı az da olsa dehşete kapılmıştı. Jenna onunla birlikte şimdi paylaştıkları odaya kadar yürümüş ve o zamandan beri yatağın kenarında tek başına oturmuş, o diğer tarafta duşu çalıştırırken kapalı banyo kapısına bakıyordu.

Kendisine eşlik edilmesinden hoşlanıp hoşlanmayacağını ya da yalnızlığı tercih edip etmeyeceğini bilmiyordu ama devriyesinde olanları duyduktan sonra, kapalı kapının diğer tarafında canı yanıyor olabilecekken boş boş oturamayacağını fark etti.

Yürüdü ve mandalı test etti. Kilitli değildi, o yüzden kırarak açtı ve içeri baktı.

Brock buharlı spreyin altında çırılçıplaktı, *glifle* kaplı sırtı kapıya dönüktü, ellerini yumruk yapmış ve önündeki duş duvarına bastırmıştı. Brock'un üzerinde herhangi bir yara görmemesine rağmen, su koyu teninde kırmızı izler bırakarak ayaklarının dibindeki gidere doğru akıyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu usulca.

Cevap vermedi ama onu yalnız bırakmasını da söylemedi. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ona iyi olup olmadığını sormasına gerek yoktu.

Fiziksel olarak zarar görmemiş gibi görünmesine rağmen, geniş sırtındaki her kalın kas gerginlikten kasılmıştı. Kolları titriyor, başı göğsüne doğru eğiliyordu.

"Bu gece bütün bir aile paramparça oldu," diye mırıldandı, sesi 217'ydi.

Kaba ve çiğ, ölçülü duygularla. "O çocuğun hayatı asla eskisi gibi olmayacak."

"Biliyorum," diye fısıldadı, yaklaşarak.

Yüzünü sıcak su çağlayanına doğru kaldırdı, sonra bir eliyle başının üstünü sıvazladı. "Sana söylüyorum, tüm bu lanet olası acı ve ölümle başa çıkamayacağımı düşündüğüm zamanlar oluyor."

"Seni insan yapan da bu," dedi ve sonra onu bundan daha fazlası yapan onca şeye rağmen onu bir erkek -onun erkeği- olarak düşünmenin ne kadar kolay olduğuna kendi kendine sessizce güldü.

Artık kendini tamamen insan olarak düşünmek zorlaşıyordu. Tam olarak anlayamadığı bir şeye dönüşüyordu--

Her geçen gün daha fazla korkuyordu ama içinde meydana gelen değişimlerden daha az korkmaya başlamıştı. Bu değişimler onu daha güçlü kılıyor, ona yenilenmiş bir amaç duygusu veriyordu... bir yeniden doğuş.

Kendini farklı bir hayata sahip olma şansını dört gözle beklerken buldu. Yeni bir hayat, belki de tam burada, bu yerde. Belki de yanında Brock'la.

Onun kollarına son kez girdikten sonra, ona karşı hissettiği duygulardan da daha az korktuğunu fark etti.

Onu üstünü çıkarmaya ve bol yoga pantolonundan çıkmaya iten de bu korkusuzluktu. Ardından sütyenini ve külotunu yere atarak Brock'la birlikte duşa girdi ve kollarını onun güçlü sırtına doladı.

Temas karşısında gerildi ve keskin bir nefes aldı. Ama sonra kolları onunkilerin üzerine indi ve onu orada tuttu, büyük elleri onu okşarken sıcak ve yatıştırıcıydı. "Görev yüzünden kirlenmiş durumdayım Jenna."

"Umurumda değil," dedi ve adamın omurgasının pürüzsüz, kaslı kavisine bir öpücük kondurdu. *Dermaglifleri* derinleşen renklerle titreşti.

"Değişiklik olsun diye seninle ilgilenmeme izin ver."

Kollarını onun etrafından çekti ve duş rafından bir kalıp sabun aldı. Ellerini sabunla doldururken kıpırdamadan durdu, sonra köpükleri adamın devasa omuzlarına ve iri pazularına nazikçe sürmeye başladı. Güçlü sırtını yıkadı, sonra ellerini yavaşça aşağıya, sıkı belinin yanından geçerek zayıf kalçalarının yanlarına doğru bıraktı.

Sabunla kayganlaştırdığı ellerini kasıklarının kenarından geçirerek adamın önüne doğru uzandığında vücudundaki güçlü seğirmeyi hissetti. O oraya varmadan önce bile ereksiyon halindeydi, parmaklarını sikinin tabanında gezdirirken inledi, alay etti ama henüz dokunmadı. Ellerini dolaştırdı ve daha fazla köpük topladı, sonra bacaklarını yıkamak için arkasına çömeldi.

218

Sabunlu parmaklarını tekrar kalçalarına doğru sürüklerken ürperdi, yükselirken vücudunu ona doğru bastırdı, hala teninde kalan köpükler yüzünden kaygandı. Bir kolunu adamın belinin ön kısmına doladı, diğer eli ise aşağı uzanarak adamın sert shaftını okşadı. Kadın onu okşarken karanlık bir küfür savurdu, kadının avuçlarında daha da şişen cinsel organı.

Onu memnun edecek bir ritim buldu ve vücudunun dokunuşuna verdiği tepkiyi hissetmekten zevk alarak acımasızca çalıştı. Alçak bir iniltiyle öne doğru eğilerek bir dirseğini önündeki duş duvarına dayadı. "Ah, siktir, Jenna... Ellerinin üzerimde olmasına bayılıyorum."

Onun övgüsüne gülümsedi, onu daha sert, daha yoğun okşarken kendini onun zevkine kaptırdı. Homurdandı, seksi onun sıkı tutuşunda tekmeliyordu

pistonlu yumruk. Sonra, kadın onun tüm kontrolünü kaybetmesine neden olamadan, dişlerinin ve azı dişlerinin arasından çiğ bir küfür tısladı.

Yüzünü ona dönmek için arkasını döndü. Ereksiyon halindeki siki göbeğinden yukarı kalkmıştı, çelik gibi sertti ama onu kendine doğru çekerken alev gibi sıcaktı, iri elleri kızın kollarını sıkıca kavramış, sahiplenici ve vahşi bir şekilde tutuyordu. Yakışıklı yüzü tutkusunun sancılılarıyla daha keskin açılarla çizilmişti, gözleri parlayan kömürler kadar parlaktı, dişleri bembeyaz ve kocaman, ölümcül derecede keskindi.

Jenna dudaklarını yaladı, boğazı aniden ihtiyaçtan kurumuştı.

Onun ne istediğini biliyordu. Kendi gözlerindeki açlık dolu bakışı okuduğu gibi onun anlayışını da okuyabiliyordu.

Onu ayaklarından kaldırdı ve bacaklarını beline dolayarak banyodan çıkarıp diğer odadaki büyük yatağa doğru götürdü.

Vücutları ıslaktı ve samimi bir şekilde şiltenin üzerine birlikte yığıldıklarında yer yer köpüklerden hâlâ kaygandı.

Sırt üstü dönüp onu üzerine yerleştirirken kalçalarını etrafına sardı. İçine girdi, onu mükemmel bir şekilde doldurdu.

Başını arkaya eğdi ve adam kabzasına kadar onun altına otururken yavaş, zevkli bir iç çekti.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, dokunuşu onun hassas teninde geziniyordu.

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Senin için güzel olmak istiyorum. Bana böyle hissettiriyorsun." Onun kehribar rengi bakışlarını sabit tuttu ve kendisini saran duygulardan kaçmamak için kendini zorladı. Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Kalbinden geçenleri ona söyleyecek kadar güvende. "Çok uzun zamandır ilk kez mutlu hissediyorum Brock. Senin sayende o kadar çok şey hissediyorum ki..."

"Jenna," diye mırıldandı, şimdi kaşları çatılmış, ifadesi çok ciddileşmişti.

İlerlemeye devam etti, bu uçurumun kenarını çoktan geçmişti ve 219

sonuna kadar götürmeye kararlıydı. "Karmaşıklıklardan ya da uzun süreli ilişkilerden hoşlanmadığını söylediğini biliyorum. Karışmak istemediğini söylediğini biliyorum--"

"Ben de *varım*," dedi, ellerini onun yanlarında gezdirdi ve vücutlarının iç içe geçtiği kalçalarına koydu. Yavaşça onun içine doğru sallandı. "Bundan daha fazla dahil olamazsın. Tanrım, seni hiç planlamamıştım Jenna. Güvenli oynadığımı sanıyordum ama sen her şeyi değiştirdin."

Yanağını ve çene çizgisini okşarken dokunuşu hafifti. "Konu sana... bize... ve birlikte sahip olduklarımıza geldiğinde cevaplarım yok."

Yutkundu ve sessiz bir inkârla başını salladı.

"Aşık olmak istemedim," diye fısıldadı. "Bir daha asla aşık olamayacağımı düşündüm."

Ona şefkatli bir bakışla baktı. "Ve kendime yapmayacağımı söyledim."

Jenna dudaklarını araladı, ne söylemek istediğinden emin değildi. Bir an sonra bunun bir önemi kalmadı. Brock onu kendine doğru çekti ve kollarıyla sararak öptü. Ağzı onunkine bastırdı, dili dudaklarını itti ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak onu çılgına çevirdi. Brock'un kalçalarına süründü, içindeki sıcaklık daha da alevlendi ve tüm sinir uçlarına yayıldı.

Ayağa kalktı, şimdi nefes nefese kalmıştı, ihtiyacı ateş gibi yükselirken onun üzerinde hareket etmekten kendini alamıyordu.

"Kontrol sende bebeğim," dedi sesi kalın ve hırıltılıydı. "Ne istersen alabilirsin."

Adamın boğazına baktı, boynunun yan tarafında çok güçlü bir şekilde nabız atan damarı izledi. Açlık, içinde derinlerde bir yerde tekmeleniyor ve onu vahşiliğiyle ürkütüyordu. Bakışlarını çekti ve adamın dönüşmüş gözlerinin ıslıtlı sıcaklığıyla karşılaştı.

"Her şeyi yaparım," dedi, onunla birlikte olmak için fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Onun üzerinde sallandı, birleşmiş bedenlerinin hissinin tadını çıkardı ve şimdiden uyarılmaktan yarı sersemlemişti. Orgazmı hızla yükselmeye başladı. Bunu engellemeye çalıştı ama Brock'un seksinin sıcaklığını ve gücünü hissettikçe hisleri onu ele geçirdi.

Dudakları dişlerinin arasından çekilmiş, omuzlarını yataktan yukarı kaldırırken boynundaki ip benzeri tendonlar gerilmiş bir halde, hevesli bir ilgiyle onu izliyordu. Jenna gözlerini adamın çılgınca atan nabzından alamıyordu. Kemiklerinde, kendi damarlarında yankılanıyordu. Serbest kalışının ani patlamasıyla titrerken vücudunun sabırsız ritminde.

"Evet," diye inledi, ellerini Jenna'nın sırtında gezdiriyor ve açlık bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktüğünde uzaklaşmasına izin vermiyordu. "Bırak gitsin, Jenna. Ne istersen."

220

Tutamadığı hırıltılı bir çığlıkla yüzünü adamın boynunun yan tarafına gömdü ve sertçe ısırıldı. Kan ağzına doldu, sıcak, yoğun ve baharatlı-tatlıydı.

Brock kulağa üzgünlükten başka bir şey gibi gelen kaba bir küfür tısladı. Brock onun içinde daha da derinlere inerken vücudu sarsıldı, her sert hamle onun zevkini arttırıyor, açlığını daha da yükseklere çıkarıyordu. Orgazmı onu sarsarken bağırdı, Jenna dudaklarını açık damarının etrafına kapatıp içmeye başladığında güçlü nabızı dilinin ucuna çarpıyordu.

221

BÖLÜM

Yirmi dokuz

Lazaro Archer'ın ailesine yapılan saldırıdan ve genç Kellan'ı kurtaran kurtarma görevinden bu yana iki gün geçmişti. Çocuk yakalandıktan ve kötü muamele gördükten sonra fiziksel olarak iyileşiyordu ama Jenna duygusal yaralarının -cehennem gibi bir anda kaybettiği her şeyin gerçekliği- kesikler ve çürükler iyileştikten sonra da onunla kalacağını herkes kadar iyi biliyordu. Tek umudu, kendisinin bunlarla başa çıkmak için harcadığı zamandan daha kısa sürede ve kendi kendini yok eden bir ıstırapla başa çıkmanın bir yolunu bulmasıydı.

Lazaro Archer kimsenin sempatisine ihtiyaç duyacak biri gibi görünmese de, aynı şeyi onun Gen One büyükbabası için de diledi. Oğlu Christophe'un cenaze töreni yerleşkede yapıldıktan sonra, Lazaro o vahşi geceden bahsetmeyi bile reddetmişti. O zamandan beri kendini Tarikat ile yakın çalışmaya adanmıştı. Gen Bir sivil şimdi Dragos'un ve tüm operasyonunun yok edildiğini görmeye en az diğer savaşçılar kadar kararlı görünüyordu.

Jenna bu duyguyu biliyordu. Dragos gibi bir kötünün dünyada serbestçe dolaştığını düşünmek çıldırtıcıydı. Operasyonlarını hızlandırıyordu, bu da Tarikat'ın üstünlüğü ele geçirme fırsatının kaçmasına izin veremeyeceği anlamına geliyordu. Lazaro Archer ve ailesine yapmak istediklerinden sonra, Jenna onun kontrolü altında tutulduğu bilinen bir grup Irkdaş için daha da fazla endişelenmekten kendini alamıyordu.

En azından bu konuda bir umut ışığı vardı. Dylan o sabah Rahibe Margaret Howland'ın Gloucester'daki huzurevinin yöneticisinden bir telefon almıştı. Yaşlı rahibe Dylan'ın ziyaret talebinden haberdar edilmişti ve biraz arkadaşlık ve sohbet için heyecanlıydı.

Dylan öğleden sonraki geziyi duyurduğunda ilk gönüllü olan Jenna olmuştu. Renata ve Alex de geziye katılmayı teklif etmişti, herkes hevesliydi

Claire Reichen'in tutsak Irkdaşlarla ilgili çizimlerinin meyve verip vermeyeceğini görmek için.

Şimdi, dört kadın Tarikat filosundan siyah bir Rover'la Gloucester'a doğru yol alırken, tek umutları yaşlı kız kardeşin birkaç dakika zihinsel berraklığa kavuşmasıydı.

222

Lucan bile, bir kadının adını bile öğrenebilirlerse, bunun tüm görevi değerli kılacağı konusunda hemfikir di.

Brock Jenna'nın yerleşkeden ayrılma ihtimalinden pek hoşlanmamıştı, özellikle de Lazaro Archer ve akrabalarına uygulanan şiddetten bu kadar kısa bir süre sonra. Her zamanki gibi endişeleniyordu ve eskiden bu endişesi onu rahatsız ederken, şimdi içini ısıtıyordu.

Onu önemsiyordu ve itiraf etmeliydi ki, arkasını kollayan biri olduğunu bilmek çok iyi hissettiriyordu. Dahası, Brock'un onun kalbini de en az güvenliği ve esenliği kadar dikkatle koruyacak bir adam olduğuna inanıyordu.

Öyle olmasını umuyordu, çünkü son birkaç gündür -ve inanılmaz gecelerde- -Kalbini açıkça onun ellerine bırakmıştı.

Renata huzurevinin garaj yoluna girdiğinde Dylan Rover'ın ön yolcu koltuğundan, "İşte geldik," dedi. "Yönetici bana Rahibe Margaret'in ikinci çayını bu saatlerde kütüphanede içtiğini söyledi. İçeri girebileceğimizi söyledi."

"İşte orada." Alex, küçük, mütevazı bir kulübenin önündeki kar yığınının içinden çıkan bronz bir tabelayı işaret etti.

Renata yarı boş arsaya park etti ve motoru durdurdu. "İşte bir şey yok, ha? Jenna, arkadan şu deri çantayı alır mısın?"

Dönerek dosya klasörleri ve not defterlerinden oluşan koleksiyonu kargo bölümünden çıkardı, ardından arkadaşlarıyla birlikte araçtan indi.

Jenna Rover'ın önüne geldiğinde Dylan çantayı ondan aldı ve göğsüne yasladı. Dudaklarını büzerek derin bir iç çekti.

Alex onun yanında durakladı. "Neyin var?"

"Son birkaç aydır yaptığım tüm araştırmalar bu ana kadar geldi.

Eğer bu bir çıkmaz sokağa dönüşürse, o zaman nereye bakmaya başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Sakin ol," dedi Renata, Dylan'ın omuzlarını kardeşçe tutarak.

"Bu soruşturma için canını dişine taktın. Sen olmasan bu kadar ilerleyemezdik bile. Sen ve Claire ikiniz de."

Dylan başını salladı, ancak moral verici konuşmadan pek de keyif almamıştı. "Sadece gerçekten iyi bir liderliğe ihtiyacımız var. Başladığımız noktaya geri dönersek bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Her şeye yeniden başlamamız gerekiyorsa," dedi Jenna, "o zaman

daha çok çalışırız. Birlikte."

Renata gülümsedi, soluk yeşil gözleri parıldarken, deri pardösüsünün düğmelerini ilikleyerek kılıçlarını ve silah kemerini gizledi. "Hadi gel. Gidip yaşlı ve güzel hanımlarla çay içelim."

223

Brock yerleşkeden her ayrıldığında silah taşıması konusunda ısrar ettiği için Jenna kendi ceketinin fermuarını da çekmenin akıllıca olacağını düşündü. Tekrar silah taşımak garip bir histi ama Alaska'da hissettiğinden farklı bir gariplikti bu.

Artık onunla ilgili her şey farklı hissediyordu.

O farklıydı ve dönüşmekte olduğu kişiyi seviyordu.

Daha da önemlisi, Alaska'da olduğu kişiyi affetmeyi öğreniyordu.

Bir parçasını Harmony'de bırakmıştı, asla geri alamayacağı bir parçasını ama Renata, Dylan ve Alex'le birlikte sıcak kır evi kütüphanesine adım attığında, daha önce olduğu kadına geri dönmeyi hayal bile edemiyordu. Artık burada arkadaşları ve yapılması gereken önemli işleri vardı.

Hepsinden iyisi, Brock vardı.

Dylan onları kütüphanenin şöminesinin yanındaki gül desenli kanepede sessizce oturan çelimsiz, yaşlı bir kadının yanına getirdiğinde bu düşünce onu biraz daha gülümsetti. Bulutlu mavi gözleri, kabarık beyaz kıvrıcık saçlarının altından birkaç kez kırıştı. Jenna, Tarikat'ın kadınlarına bakan çizgili yüzünde sığınak fotoğrafındaki rahibenin nazik ifadesini hâlâ görebiliyordu.

"Rahibe Margaret?" Dylan elini uzatarak, "Ben Sharon Alexander'ın kızıyım," dedi. "Ben Sharon Alexander'ın kızıyım, Dylan. Bunlar da benim arkadaşlarım."

"Aman Tanrım," diye haykırdı tatlı yaşlı rahibe. "Bana bugün çay için misafirim olduğunu söylediler. Lütfen oturun kızlar. Çok nadiren misafirim olur."

Dylan kız kardeşinin yanındaki kanepeye oturdu. Jenna ve Alex sehpanın iki yanında, bir çift yıpranmış berjer sandalyeye oturdular. Renata sırtını duvara dayamış, gözlerini kapıya dikmişti - eğitimli bir savaşçı, her an tetikteydi.

Odada dördü ve Rahibe Margaret dışında sadece metal yürüteçlerin arkasında topallayarak yürüyen ve tespihlerinin yanı sıra acil çağrı kolyeleri takan birkaç pamuklu giysili kadın vardı.

Jenna, Dylan'ın Rahibe Margaret'le biraz havadan sudan konuşmaya çalışmasını boş boş dinledi, sonra da ziyaretlerinin amacını araştırmaya koyuldu. Bir avuç dolusu eskiz çıkararak umutsuzca yaşlı rahibenin zayıflayan hafızasını canlandırmaya çalıştı. Pek iyi gidiyor gibi görünmüyordu.

"Bu kızlardan herhangi birinin sığınma evinin müşterisi olduğunu hatırlamadığınıza emin misiniz?" Dylan yaşlı kadının önüne birkaç eskiz daha koydu.

Kız kardeş elle işlenmiş yüzlere baktı ama 224'ün parıltısı yoktu.

Nazik mavi gözlerde tanıma. "Lütfen deneyin, Rahibe Margaret. Hatırladığınız herhangi bir şey bize çok yardımcı olabilir."

"Özür dilerim, canım. Korkarım hafızam eskisi gibi değil."

Çay fincanını eline aldı ve bir yudum aldı. "Ama sonra, isimler ve yüzlerle aram hiç iyi olmadı. Tanrı bana yeterince başka nimet vermeyi uygun gördü sanırım." Jenna, Dylan'ın isteksizce malzemelerini toplamaya başlarken sönüşünü izledi. "Önemli değil, Rahibe Margaret. Bizi görmeye istekli olduğunuz için minnettarım."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı kız kardeş, fincanını tabağına geri koyarken. "Ne kadar kötü bir ev sahibesiyim! Size çay yapmayı unuttum kızlar."

Dylan çantasına uzandı. "Buna gerek yok. Daha fazla zamanınızı almamalıyız."

"Saçmalama. Çay içmeye geldin."

Kanepeden kalkıp kulübenin küçük mutfağına doğru ilerlerken Dylan, Jenna ve diğerlerine özür dileyen bir bakış gönderdi. Kız kardeşleri diğer odayı karıştırıp suyu koyarken ve bardakları tıkırdatırken Dylan tüm eskizleri ve fotoğrafları topladı. Her şeyi tekrar bez çantasına doldurdu ve yere, yanına koydu.

Birkaç dakika sonra Rahibe Margaret'in cılız sesi onlara doğru süzüldü. "Rahibe Grace sana yardımcı olabildi mi canım?"

Dylan kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Rahibe Grace?"

"Evet. Rahibe Grace Gilhooley. O ve ben barınakta birlikte gönüllü çalıştık. İkimiz de Boston'da aynı manastırın üyesiydik."

"Vay anasını," diye sessizce mırıldandı Dylan, gözlerinde heyecan parlıyordu.

Kanepeden kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. "Rahibe Grace ile konuşmayı çok isterim. Onu nasıl bulabileceğimizi bilmiyorsun, değil mi?"

Rahibe Margaret gururla başını salladı. "Elbette biliyorum. Buradan beş dakika bile uzakta değil, sahil boyunca yaşıyor. Babası bir deniz kaptanıydı.

Ya da bir balıkçı. Doğrusunu söylemek gerekirse tam olarak hatırlamıyorum."

"Sorun değil," dedi Dylan. "Onunla iletişime geçebilmemiz için bize telefon numarasını ya da adresini verebilir misiniz?"

"Bundan daha iyisini yapacağım, canım. Onu kendim arayacağım ve barındaki kızlardan bazıları hakkında soru sormak istediğini söyleyeceğim." Rahibe Margaret'in arkasında çaydanlık ısıklık çalmaya başladı. Küçük, tatlı bir büyükanne kadar hoş bir şekilde gülümsedi. "Önce birlikte bir fincan çay içeceğiz."

Tamamen kaba görünmeden çaylarını olabildiğince hızlı bir şekilde yudumladılar.

Yine de, tatlı Rahibe Margaret Mary Howland'dan uzaklaşmak yirmi dakikadan fazla sürmüştü. Neyse ki Rahibe Grace'e telefon etme teklifi işe yaramıştı.

225

Görünüşe göre diğer emekli rahibenin sağlığı arkadaşından daha iyiydi, yardım almadan yaşıyordu ve Jenna ile diğerlerinin yaptığı tek taraflı konuşmalardan anlaşıldığı kadarıyla Rahibe Grace Gilhooley

ve New York barınağındaki çalışmaları hakkında ihtiyaç duydukları her türlü bilgiyi sağlayabildi.

Renata Rover'ı kıyı şeridindeki bir yol boyunca sürerken Jenna, "Güzel bir yer," dedi.

Büyük ev yaklaşık iki dönümlük bir arazi üzerinde oturuyordu; Alaska'daki evlerle kıyaslandığında bir posta pulu kadar küçüktü ama Cape Cod sahilinde lüks bir yer olduğu açıktı. Avluyu dolduran ve kayalara yapışan karla, ufka doğru yayılan elik mavisi okyanusla, parlak kanarya Viktorya dönemi, bu kadar soğuk ve kışın ortasında sıcak bir güneş ışığı noktası kadar sağlıklı ve davetkar görünüyordu.

"Umarım burada şansımız daha yaver gider," dedi Alex arka koltukta Jenna'nın yanından, öndeki beyaz çitleri takip edip dar araba yoluna dönerlerken etkileyici malikâneye bakarak.

Renata Rover'ı evin yakınına park ederken Dylan ön tarafta onun yanında dönüp durdu. "Eğer New York'taki sığınma evindeki kayıp kadınlardan bazılarının kimliklerinin belirlenmesine yardımcı olamazsa, belki Claire Reichen'in bize verdiği iki yeni çizimde yer alan Breedmate'lerin isimlerini söyleyebilir."

Jenna Alex'le birlikte arkadan indi, ikisi de Renata ve Dylan'ın durduğu Rover'ın önüne geldiler. "Yeni izimlerimiz olduğunu fark etmemiştim."

"Elise dün onları Darkhaven'daki arkadaşından aldı."

Evin zencefilli kurabiye tarzı verandasına ve ön sundurmasına doğru yürürlerken Dylan Jenna'ya bir dosya klasörü uzattı. Jenna arkadaşlarını takip ederek gıcırdayan ahşap merdivenlerden ön kapıya çıkarken dosyayı açtı. Claire'in birkaç ay önce, rüya gezintisi yeteneği ona Dragos'un gizli laboratuvarlarından birine beklenmedik bir erişim sağladığında gördüğü yüzleri hatırlamasına dayanan ressamın çizimlerine göz attı.

Dylan kapı zilini çaldı. "Parmaklarını çapraz yap. Hazır başlamışken bir de dua et."

Bir süre sonra bir hizmetçi belirdi ve kibarca beklendiklerini bildirdi. Bu arada Jenna iki çizimi biraz daha yakından inceledi ... ve kalbi bir taş gibi midesine düştü.

Düzgün siyah saçları ve badem gözleriyle genç bir kadın resmi ona bakıyordu. Egzotik güzelliğinin etkisini tam olarak yansıtmayan karakalem çizimde bile narin yüz tanıdıktı.

226

Corinne.

Brock'un Corinne'i.

Gerçekten o olabilir mi? Eğer öyleyse, nasıl? Onun öldüğünden o kadar emindi ki. Jenna'ya Breedmate'in cesedini nehirden çıkarıldıktan sonra gördüğünü söylemişti. Ayrıca, cesedi bulunmadan önce ortadan kaybolmasının üzerinden aylar geçtiğini ve onu teşhis etmek için tek sahip oldukları şeyin kıyafetleri ve kaybolduğunda taktığı kolye olduğunu da söylemişti.

Tanrım... gerçekten hayatta olabilir miydi? Bir şekilde Dragos'un eline düşmüş ve bunca zamandır onun tarafından tutsak mı tutulmuştu?

Jenna konuşamayacak kadar şaşkındı, hizmetçinin onları içeri davet etmesinden sonra arkadaşlarını takip etmekten başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu.

Bir yanı, öldüğü sanılan genç bir kadının aslında hayatta olabileceği umuduyla sımsıkı sarılmıştı.

Yine de başka bir yanı karanlık, utanç verici bir korkuya kapılmıştı - bu yeni bilginin ona sevdiği adama mal olabileceği korkusu.

Brock'a mümkün olduğunca çabuk söylemeliydi. Yapılacak doğru şey buydu--

gerçeği bilmek zorundaydı. Çizimi kendi gözleriyle görmeli ve Jenna'nın şüphelerinin doğru olup olmadığına karar vermeliydi.

"Lütfen rahatınıza bakın. Ben gidip Rahibe Grace'e burada olduğunuzu söyleyeyim," dedi hoş küçük kadın Jenna ve diğerlerini n salonda yalnız bırakırken.

"Alex," diye mırıldandı, ceketinin kolunu hafifçe çekiştirerek. "Yerleşkeyi aramam gerekiyor."

Alex kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Bu taslak," dedi, taslağa bir kez daha baktı ve Claire Reichen'in Dragos'un inine yaptığı rüya gezintisi sırasında Corinne'i gördüğünden artık tamamen emin olduğunu hissetti. "Bu kadının yüzünü tanıyorum. Daha önce görmüştüm."

"Ne?" Alex dosyayı alıp kendisi de bakarak cevap verdi. "Jen, emin misin?"

Renata ve Dylan da yaklaştı, Jenna'nın üç arkadaşı da evin sessiz n odasında onun etrafında toplanmıştı. Çizimdeki siyah saçlı genç kadının narin yüzünü işaret etti. "Sanırım bu Breedmate'in kim olduğunu biliyorum."

"Elbette canım," dedi soğuk bir kadın sesi. "Anlat."

Jenna'nın bakışları yukarı fırladı ve odanın öbür ucunda, çizgilerle kaplı, dıştan nazik görünen bir yüzden kendisine bakan bir çift sakın gri gözle çarpıştı. Rahibe Grace Gilhooley'nin soluk mavi ekli elbisesi ve beyaz hırkası, uzun gümüş rengi saçlarını gevşek bir bukleye tutturmuş, onu Norman Rockwell tablolarından fırlamış gibi gösteriyordu.

227

Ama onu ele veren gözleri oldu.

O donuk gözler ve Jenna'nın kadın odaya girer girmez bir Noel ağacı gibi aydınlanan yeni duyularının karıncalanması.

Jenna köpekbalığı gibi bakışlarını dikerek iyi kız kardeşinin ne olduğunu bir anda anladı.

"Lanet olsun," dedi, birkaç gün önce New York'ta onu ve Brock'u öldürmeye çalışan FBI adamlarının gözlerindeki aynı tuhaf bakışı hatırlayarak.

Jenna Renata'ya baktı. "O lanet olası bir Minion." 228

BÖLÜM

Otuz

Buraya geldiğimizden beri o şeyi yaklaşık onuncu kez kontrol ediyorsun." Brock Dante'ye sırtırken savaşçı -endişeli, beklenti içindeki baba-PDA'sına bakmak için silah odasındaki gruptan ayrıldı. "Lanet olsun, adamım, bir kedi kadar ürkeksin."

"Tess kamaramızda uyukluyor," diye cevap verdi Dante. "Bir şeye ihtiyacı olursa bana mesaj atmasını söyledim."

Yaklaşık beş dakika önceki son bakışından bu yana herhangi bir mesaj bulamamış olacak ki cihazı tekrar masaya bıraktı ve Brock, Kade, Rio ve Niko'nun atış talimlerine devam etmek için bekledikleri atış alanına geri döndü.

Dante kasıla kasıla kardeşlerinin arasındaki yerine dönerken Niko ona alaycı bir dikkatle baktı, yaklaşıp yüzüne baktı ve sonunda abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Lanetleneyeceğim. Ne de olsa orada bir şey yok."

"Ne?" Dante kara kaşlarını çatarak sordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Niko ikiz gamzelerini göstererek sırttı. "Burun halkası gibi bir şey arıyordum. Tess'in sana taktığı kısa tasmayla uyumlu olması için bir tane taktırmış olabileceğini düşündüm."

"Defol git," dedi Dante derin bir kıkırdamayla. Parmağıyla Niko'yu işaret etti. "Bunu sana sekiz buçuk aylık hamile olan Renata olduğunda ve endişelenme sırası sana geldiğinde hatırlatacağım."

"Bunun için beklemeye gerek yok," diye araya girdi Kade. "Renata onu komutla zıplaması için eğitti bile. Muhtemelen kendi tasmaını da takmıştır."

"Öyle mi?" Niko kemerine uzandı ve onu çözmeye başladığını gösteren bir hareket yaptı. "Bana bir saniye ver, sana göstereyim."

Brock kardeşlerine doğru başını salladı, Cins Arkadaşlar ve yakında doğacak bebekler hakkındaki şakaların ve şakacı konuşmaların bir parçası olduğunu hissetmiyordu. Jenna'yı ve birlikte bir gelecek kurmanın bir yolunu nasıl bulabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Kız bir Irkdaş değildi ve bu onu rahatsız ediyordu. 229'dan dolayı değil

Aslında birlikte asla çocuk sahibi olamayacaklardı. İkisi de yaşadığı sürece onları birbirlerine amansızca bağlayacak olan kan bağının yokluğundan dolayı bile.

Ona karşı hissettiklerini güçlendirmek için bir kan bağına ihtiyacı yoktu. O zaten önemli olan her yönden onun eşiydi. Onu seviyordu ve geleceklerinin neye benzeyeceğinden emin olmasa da, onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Silah odasında kendisiyle birlikte bulunan diğer savaşçılara baktı ve iş o noktaya gelirse Jenna için öleceğini biliyordu; tıpkı diğer kan bağı olan Irk erkekleri gibi.

Bakışları Kade, Niko ve Dante'nin yanından geçerken Rio'nun son birkaç dakika içinde sessizleştiğini fark etti. Yaralı, İspanyol doğumlu savaşçı yakındaki duvara yaslanmış, boş boş yumruğunu göğsünün ortasında küçük bir daire çizerek ovuştururken belirli bir şeye bakmıyordu.

"İyi misin Rio?"

Brock'a baktı ve belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. Yumruğu tam kalbinin üzerinde dönmeye devam etti. "Saat kaç?"

Brock tesisin diğer ucundaki saate baktı. "Neredeyse üç buçuk."

"Kadınlar her an arayabilir," dedi Kade. Onun bakışları da meşgul görünüyordu, gümüş gözleri bir tedirginlikle parlıyordu.

Niko silahını yere bıraktı ve cep telefonunu aldı. "Renata'yı arayacağım. Birdenbire bir şeyler bana doğru gelmemeye başladı."

"Evet," diye kabul etti Kade. "Yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Brock kardeşlerine aniden gelen ciddi havadan hoşlanmasa da, her şeyin yolunda olduğuna kendini ikna etti. Jenna ve diğer kadınların çıktığı günübirlik gezi, Cape'e doğru hızlı bir yolculuktan ibaretti. Yetmiş yaşındaki bir rahibeyi ziyaret edeceklerdi.

Jenna'nın üzerinde bir silah vardı, Renata'nın da öyle ve ikisi de kendilerini nasıl idare edeceklerini biliyorlardı. Endişelenmek için hiçbir neden yoktu.

Niko uzun süren bir sessizlik içinde arkadaşının çağrısına cevap vermesini beklerken, Dante kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü. "Cevap var mı?"

Niko sessizce, "Hayır," diye cevap verdi.

"*Madre de Dios*," diye mırıldandı Rio duvardan uzaklaşırken. "Dylan'ı korkutan bir şey var. Onun korkusunu damarlarımda hissedebiliyorum."

Brock şimdi kardeşlerinin her birinin içinde dolaşan alarmı kaydetti.

"İkiniz de mi?" diye sordu Kade ve Niko'ya sert bir bakış fırlatarak.

"Nabzım aşırı hızlanmaya başladı," dedi Kade. "Ah, kahretsin."

Alex ve diğerleriyle ilgili kötü bir şeyler oluyor." 230

"En az bir saat daha hava kararmayacak," diye hatırlattı Dante onlara, bu uyarıyla ayılmıştı.

"O kadar vaktimiz yok," dedi Niko. "Hemen peşlerinden gitmeliyiz."

Dante'nin bakışları altında Brock üç savaşçı arkadaşının yanına düştü, kendini kaybolmuş ve başıboş hissediyordu, içgüdülerinin onu Jenna ve diğer erkeklerin karşı karşıya olduğu tehlide doğru yönlendirmesine güveniyordu.

İrk arkadaşları.

Vay anasını. Jenna tehlikedeydi ve onun hiçbir fikri yoktu.

O anda ölüyor olabilirdi ve cesedinin başında durana kadar bunu bilemezdi.

Bu farkındalık ölümün kendisi kadar soğuktu, göğsüne uzanıyor ve kalbini buz gibi bir yumrukla kavırıyordu.

"Gidelim," diye bağırdı kardeşlerine.

Dördü birlikte silah odasından koşarak çıktılar, giderken silahlarını ve teçhizatlarını topladılar.

Aynı anda Jenna ve Renata tabancalarını çekip gülümseyen rahibeye doğrulttular; Minion'un ölü gözleri sanki orada değillermiş gibi onlara bakıyordu.

Sanki hiçbir şey değillermiş, hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi.

Ki Jenna bu kadın için öyle olmadıklarını ve olmadıklarını sorgusuz sualsiz biliyordu.

Rahibe Grace'in arkasında şimdi iki iri yarı adam duruyordu. Arkasındaki koridorun gölgelerinde pusuya yatmışlardı, Jenna ve Renata ateş etmek için silahlarını kaldırmadan önce bile öne doğru çağrılmışlardı. Adamların gözleri rahibeninkilerle aynı soğuk bakışa sahipti. Her birinin elinde büyük bir tabanca vardı; biri Renata'ya, diğeri Jenna'ya doğrultulmuştu.

Adamlardan birini ya da her ikisini birden etkisiz hale getirmenin olası yollarını hesaplamak için kullandığı uzun bir süre boyunca temkinli bir sessizlik içinde devam etti.

Alex'i ya da Dylan'ı bu süreçte tehlikeye atmak. Ama lanet olsun, bu mümkün görünmüyordu. Şu anda reflekslerinin sahip olduğu implantla geliştirilmiş hızı kullanmayı umsa bile, arkadaşlarına yönelik risk bunu şansa bırakmak için çok büyüktü.

Ve sonra, daha fazla kötü haber.

Solunda bir yerden başka bir erkek Minion öne çıktı ve tabancasının soğuk burnunu kafasına dayadı.

Rahibe o sahte gülümsemesini takındı. "Şimdi siz kızlardan silahlarınızı bırakmanızı istemek zorundayım."

Renata kımıldamadı. Yanındaki Minion mermi sürerken dönen dişlilerin metalik tıkırtılarına rağmen Jenna da kımıldamadı.

231

"Ne zamandır Dragos için çalışıyorsun?" Renata kadın zihin kölesine sordu. "O senin efendin, değil mi?"

Rahibe Grace gözlerini kırptırdı, şaşırmamıştı. "Bir kez daha, canım. Silahını yere bırak. Üzerinde durduğun halı iki yüz yıldan fazladır aileme ait. Arthur ya da Patrick'in göğsünde bir delik açarak bunu mahvetmesi çok yazık olur."

Jenna'nın göğsü, arkadaşlarından herhangi birinin bu Minion pislikleri tarafından incitileceği düşüncesiyle korkuyla daraldı. Gergin, dehşet dolu bir sessizlik içinde beklerken Renata'nın zayıf kol kaslarının gerginliğinin bir kısmını kaybetmesini izledi.

Jenna onun sözünü dinlemek üzere olduğunu düşündü ama Renata'nın ona attığı yan bakış aksini gösteriyordu.

Jenna bu bakışı kendi bakışlarında zar zor fark edilebilen bir kaymayla onayladı. Hamlesini yapmak için sadece tek bir şansı olacaktı. İşe yaraması ya da her şeyi bir anda kaybetmesi için bir saniye.

Renata teslim olmuş gibi bir iç çekti.

Silahını indirmeye başladı ...

Bunu yaparken Jenna insan uzuvlarının tendon ve sinüslerinden toplayabildiği tüm hızı kullandı. Kör edici bir hızla döndü ve kendisini silah zoruyla tutan Minion'un bileğini kırdı. Adam acı içinde çığlık atarak tüm odayı bir kaos ortamına sürükledi.

Jenna'ya ağır çekim gibi gelen ama muhtemelen saniyeler içinde gerçekleşen bir hareketle tabancasını yere düşen Minion'a doğrulttu ve kafasına iki kurşun sıktı. Bu sırada Renata rahibenin arkasındaki diğerlerinden birini vurmuştu. İkinci Minion göğsünden kanlı bir fıskiye fişkırtıp yere düşerken, Rahibe Grace koridora doğru koşmaya başladı.

Jenna daha iki adım bile atamadan onun üzerindeydi.

Minion'un üzerinden atlayarak onu bir anda uzaklaştırdı. Ellerini kadına doğru uzattı ve onu geriye doğru iterek gri saçlı canavarı havaya uçurdu. Renata son erkek Minion'u da yere serip cesedi Rahibe Grace'in yadigârı halısının üzerinde seğirir ve kanlar içinde bırakırken kadın salonun zeminine çakıldı.

Jenna tırmalayan Minion rahibeye doğru yürüdü ve onu pencerenin yanındaki narin ipek kaplı kanepeye çekti. "Konuşmaya başla, sürtük.

Ne zamandır Dragos'a hizmet ediyorsun? Barınağında çalışırken zaten ona ait miydin?"

Minion kanlı dişlerinin arasından sııttı ve başını salladı.

"Benden hiçbir şey alamayacaksın. Beni korkutamazsın. Ölüm beni korkutmuyor."

O konuşurken, evin altındaki bir yerden bir çift ağır ayak sesi yükseldi. İki Minyon daha, bodrumdan yukarı doğru koşuyordu. Kapı kapalı 232

Dışarı fırladıklarında koridor çatırdayarak açıldı. Renata arkasını döndü ve her birinin kafasının tam ortasına bir yumruk indirerek onları oldukları yerde durdurdu.

Ev bir kez daha sessizliğe gömülürken Dylan küçük bir zafer çılgılığı attı.

Ve sonra... aşağıdaki mahzenden gelen belli belirsiz sesler.

Kadın sesleri.

Bir düzineden fazla farklı ses, hepsi çılgılık atıyor ve bağırıyor, onları duyabilecek olanlara sesleniyordu.

"Vay anasını," diye mırıldandı Alex.

Dylan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sence--"

"Gidip öğrenelim," dedi Renata. Jenna'ya döndü. "Burada iyi olacak mısın?"

Jenna başını salladı. "Evet, ben iyiyim. Sen dönene kadar onu tutabilirim. Sadece git."

Bir anlık dalgınlıkla Rahibe Grace küçük koltukta kıpırdanarak kazağının cebini karıştırdı. Jenna ona dönüp baktığında, tam zamanında ağzına küçük bir şey tıktığını gördü. Çabucak yutkundu ve nesneyi yuttu. Boğazındaki tendonlar daraldı. Ağzından kalın beyaz köpükler fışkırmaya başladı.

"Oh, kahretsın!" Jenna ağladı. "Kendini zehirliyor!"

"O öldü. Unut o kaltağı," dedi Renata. "Aşağıya, yanımıza Jenna!"

Minion'dan uzaklaştı ve çırpınan bedenin yere düşmesine izin verdi. O ve diğer kadınlar birlikte, yarımada'nın sarp kayalarından oyulmuş gibi görünen, loş ışıklı, devasa mahzene açılan eski taş basamaklardan aşağıya doğru koştular.

Gittikçe daha derine indiler, yardım çılgınlıkları daha da yükseliyordu.

"Sizi duyuyoruz!" Dylan dehşete düşmüş kadınlara seslendi. "Sorun yok, sizi bulduk!"

Jenna, mahzen önlerinde genişlerken onları bekleyen şeye hazırlıklı değildi. Taşın içine oyulmuş, demir bir ızgarayla örtülmüş büyük bir hücre vardı. İçeride yirmiden fazla kadın vardı; pis, dağınık, yırtık pırtık laboratuvar önlükleri giymişlerdi. Bazıları çocuklarla doluydu. Diğerleri zayıf ve solgundu. En kötü savaş esirlerine benziyorlardı, ihmal edilmiş ve unutulmuşlardı, yüzlerinin çoğu çizilmiş ve ifadesizdi.

Kurtarıcılarına bakıyorlardı, bazıları dilsizdi, bazıları sessizce ağlıyordu, diğerleri ise göğüslerini parçalayan büyük hıçkırıklarla açıkça ağlıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı biri, belki Jenna'nın kendisi bile.

"Onları buradan çıkaralım," dedi Renata, sesi tahta gibiydi. "Bu lanet olası ızgaraya uyan bir anahtar arayın."

Dylan ve Alex karanlık alanı araştırmaya başladılar. Jenna uzak köşeye doğru yürüdü ve eski mahzenin mağara benzeri oyuklarında sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen derin gölgelere baktı. Çevresel görüşünde tutsaklardan birinin hafif el hareketlerini yakaladı. Jenna'nın dikkatini çekmeye çalışıyor, gizlice karanlıkta uzayıp giden ışıksız tünele doğru işaret ediyordu.

Onu uyarmaya çalışıyorum.

Jenna karanlıktan gelen bir ayak sesinin neredeyse fark edilmeyen sesini duydu. Başını çevirdi - tam zamanında bir metal parıltısı, acele bir hareket gördü. Sonra başka bir Minion'un ani vücut darbesini hissetti, ona doğru hızla geliyor ve neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

"Jenna!" Alex bağırdı. "Renata, ona yardım et!"

Silah patlaması kapalı mahzende top ateşi gibi yankılandı. Tutsak dişiler çığlık attı ve sesten uzaklaşmak için geri çekildiler.

"Her şey yolunda," diye seslendi Jenna. "O öldü. Her şey yoluna girecek."

Cansız yığını üzerinden itti ve altından sürünerek çıktı. Minion sırt üstü yuvarlanıp son nefesini verirken metalik bir şey şingirdadı.

"Sanırım anahtarı buldum," dedi ve pantolonunun cebinden birkaç anahtarın bulunduğu halkayı çıkarmak için ona doğru eğildi.

Hücreye doğru koştu ve ızgaradaki asma kilide uygun olanı aramaya başladı. Minion'un kanı ceketini ve avuçlarını ıslatmıştı ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey tutsak Irkdaşları buradan çıkarmaktı.

Kilit ikinci denemede açıldı.

"Tanrı'ya şükür," diye soludu Dylan. "Haydi millet. Artık güvendesiniz."

Jenna büyük demir ızgarayı açtı ve ilk birkaç tutsağın hapisanelerinden dışarı çıkmaya başlamasını gurur ve rahatlama duygusuyla izledi.

Teker teker, kadın kadın uzaklaşan grup sonunda özgür kaldı.

BÖLÜM

Otuz bir

Rio, Dylan'dan çılgınca bir telefon alıp olan biten her şeyi anlattığında savaşçılar olay yerinden sadece birkaç mil uzaktaydı. Kendilerine bilgi verilmiş olsa da, Alex, Renata ve Jenna'yla birlikte Dragos'un yıllardır hapsettiği tutsak dişileri bir şekilde -mucizevi bir şekilde- bulup serbest bıraktıklarını bilseler de, Brock ve Tarikat'ın cipinde oturan kardeşleri kıyı şeridindeki yoldan hızla geçip kayalıkların üzerindeki büyük sarı evi gördüklerinde onları karşılayan manzaraya hazırlıklı değillerdi.

Güneş karşı ufku altına doğru alçalmaya başlamış, uzun Viktorya döneminden kalma evin karla kaplı bahçesine son uzun gölgelerini düşürmüştü. Ve o avluda, battaniyelere, antika yorganlara ve tığ işi yorganlara sarınmış bir şekilde ön kapıdan çıkan, kolayca bir düzine yorgana sarılmış, bitkin genç kadın vardı.

İrk arkadaşları.

Birkaçı çoktan garaj yoluna park edilmiş olan Rover'a binmişti. Diğerleri ise Alex ve Dylan tarafından evden çıkarılıyordu.

"Yüce İsa," diye fısıldadı Brock, olan bitenin muazzamlığı karşısında dehşete düşmüştü.

Renata Rover'ın yanında durmuş, eski tutsaklardan bazılarının arka koltuğa binmesine yardım ediyordu.

Jenna hangi cehennemdeydi?

Brock hızlı bir bakışla tüm alanı taradı, kalbi göğsüne tırmandı. Tanrım, ya kız yaralıysa? Kayıplar olsaydı Dylan mutlaka bir şeyler söylerdi ama bu midesinin çukurunda bir kayanın oluşmasını engellemedi. Eğer ona bir şey olduysa...

Niko arabayı garaj yoluna çekerken, "Bekle," dedi, sonra da büyük cipi çimenlerin üzerine doğru sürdü.

Brock daha araç tam olarak durmadan dışarı fırladı.

Kadınını görmek zorundaydı. Onu kollarında sıcak ve güvende hissetmeliydi.

Donmuş bahçeyi koşarak geçti, botları mesafeyi saniyeler içinde kat etti.

235

Alex ona doğru koşarken başını kaldırıp ona baktı.

"Nerede o?" diye sordu. "Jenna nerede? Ona bir şey mi oldu?"

"O iyi, Brock." Alex evin açık ön kapısını işaret etti, içeride en az bir Minion'un kanlı cesedi görünür ve hareketsiz duruyordu. "Jenna diğer kadınların tutuldukları mahzenden güvenli bir şekilde çıkmalarını sağlıyor."

Onun iyi olduğu haberini alınca rahatladığını gizleyemedi. "Onu görmem gerek."

Alex ona sıcak bir gülümseme verirken, titreyen, solgun Cins Arkadaşlarından birini bekleyen iki araca doğru götürdü. Bir adım öne çıktı ve verandaya çıkmak üzereydi.

"Brock?"

Küçük, kadınsı ses - o kadar beklenmedik, o kadar uzaktan tanıdık -

onu olduğu yerde durdurdu. Beyninde bir şey klikledi. Bir inançsızlık kıvılcımı.

Bir tanıma sarsıntısı.

"Brock... gerçekten sen misin?"

Yavaşça dönerek, verandanın basamaklarının hemen dışında, garaj yolunda duraklamış olan ufak tefek, siyah saçlı bir kadınla yüzleşti. Bir dakika önce yanından geçerken onu fark etmemişti. Tanrım, sokakta karşısına çıksa onu tanıyabileceğinden emin değildi.

Ama onun sesini tanıyordu.

Esaretin kiri ve yanaklarını solgunlaştıran bakımsızlığın altında, kir ve çiziklerle gölgelenmiş kaymaktaşı teninin altında, aslında onun yüzünü de tanıdığını fark etti.

"Aman Tanrım." Sanki biri ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmış gibi soluk soluğa kalmıştı. "Corinne?"

"*Sensin*," diye fısıldadı. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Yüzü buruştu ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ona doğru koştu, ince kollarını onun beline doladı ve göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ona sarıldı, ne yapacağından emin

değildi. Ne düşüneceğinden bile

emin değildi.

"Sen ölmüştün," diye mırıldandı. "Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldun ve sonra cesedini nehirden çıkardılar. Onu gördüm. Sen *ölmüştün*, Corinne."

"Hayır." Başını şiddetle salladı, hâlâ hıçkırıyordu, küçük bedeni ruhunu parçalayan soluklarla sarsılıyordu. "Beni alıp götürdüler."

İçindeki öfke alevlendi, şok ve inançsızlığı yakıp geçti. "Seni kim kaçırdı?"

Hıçkırdı ve titrek bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Beni götürdüler ve bunca zaman esir tuttular. Bana bir şeyler yaptılar. Korkunç şeyler yaptılar, Brock."

Kendini onun kucağına gömdü, hiç bırakmak istemiyormuş gibi ona yapıştı. Brock ona sarıldı, duydukları karşısında aptallaşmıştı.

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Söylediklerinin nasıl doğru olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama öyleydi.

Yaşıyordu.

Uzun yıllar sonra -on yıllarca onun ölümü için kendini suçladıktan sonra- Corinne birdenbire onun kollarına sarılmış, yaşıyor ve nefes alıyordu.

Jenna son esirlerin arkasından mahzen merdivenlerini tırmandı. Her şeyin bittiğine, Renata, Dylan ve Alex'le birlikte kadınların yerini tespit edip onları serbest bırakmayı başardıklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Kalbi hâlâ göğsünde sertçe çarpıyor, nabızı hâlâ adrenalin ve derin bir başarı duygusuyla çarpıyordu - bu yaklaşık yirmi çaresiz kadının çilesi nihayet sona erdiği için rahatlamıştı. Son hücumunu salondaki öldürülmüş Minyonların etrafından dolaştırdı ve onu dışarıya, verandaya götürdü. Alacakaranlık çöküyor, kalabalık avluyu mavinin dingin tonlarıyla yıkıyordu.

Jenna, ayaklarını sürüyerek yürüyen Breedmate'in arkasından verandaya çıkarken alacakaranlıktaki keskin havayı içine çekti. Renata ve Niko'nun bazı dişilerin Rover'a binmesine yardım ettiği araba yoluna doğru baktı.

Rio, Dylan, Kade ve Alex karlı ön bahçede, serbest bırakılan kadınları Tarikat'ın başka bir cipine bindirmekle meşguldü.

Ama Brock'u görünce olduğu yerde donup kaldı.

Ayakları kımıldamadan durdu, adamın minyon, siyah saçlı bir kadınla şefkatli bir kucaklaşmaya kilitlendiğini görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Jenna'nın, Claire'in verdiği taslakla eşleşeceğini bilmek için onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Ya da Brock'un güçlü kollarıyla nazikçe sarılmış olan kırılgan güzelliğin, öldüğünü sandıktan sonra yıllar boyunca yanında sakladığı fotoğraftaki genç kadınla aynı olduğunu.

Corinne.

Kaderin bir mucizesi, Brock'un geçmişteki aşkı ona geri dönmüştü.

Jenna acı-tatlı hıçkırıklarını bastırarak ona imkânsızın verildiğini fark etti: yeniden dirilen bir aşk hediyesi.

Buna şahit olmak her ne kadar kalbini parçalasa da, onların şefkatle bir araya gelmelerinden etkilenmeden edemedi.

Ve 237 o anda onun koruyucu kollarında olmayı ne kadar umutsuzca arzulamış olursa olsun, bunu bölmeye dayanamadı.

Kendini toparlayarak verandadan sessizce indi ve diğer serbest bırakılan tutsakların tahliyesine devam etmek için onların yanından geçti.

BÖLÜM

Otuz iki

Brock başını kaldırdı ve Jenna'nın kendisinden uzaklaşarak garaj yolunda devam eden faaliyete doğru yürüdüğünü gördü.

Güvendeydi.

Tanrı'ya
şükür.

Kalbi göğsünde zıpladı, onu görmenin verdiği rahatlama ile sarsıldı, göğüs kafesinden fırlayacağını sandı.

"Jenna!"

Kadın yavaşça ona doğru döndü ve adamın bir an önce hissettiği rahatlama topuklarına kadar süzüldü. Yüzü kederli ve solgundu. Ceketinin önü yer yer yırtılmış ve koyu kırmızı bir renge boyanmıştı.

"Oh, Tanrım." Corinne'den ayrıldı ve Jenna'nın durakladığı yere doğru koştu. Onu omuzlarından tutarak tepeden tırnağa süzdü, Breed duyuları bu kadar çok bakır rengi dökülmüş kanın varlığından etkilenmişti. "Ah, Tanrım... Jenna, sana ne oldu?"

Başını sallayıp ondan uzaklaşırken yüzü biraz buruştu. "Ben iyiyim. Kan bana ait değil. Minyonlardan biri mahzende üzerime geldi. Onu vurdum."

Brock tısladı, kız şu anda önünde durup ona zarar görmediğine dair güvence vermesine rağmen endişe içindeydi. "Burada bir şeylerin ters gittiğini duyduğumda--" Sesi karanlık bir lanetle boğuldu.

"Jenna, sana zarar gelmesinden çok korktum."

Başını salladı, ela gözleri üzgün ama sabit görünüyordu. "Ben iyiyim."

"Ve Corinne," diye ağızından kaçırdı, Corinne'in hâlâ durduğu yere baktı, küçük ve kimsesiz görünüyordu, on yıllar önce Detroit'ten kaybolan canlı kızın soluk bir gölgesiydi. "O yaşıyor, Jenna. Diğerleriyle birlikte burada tutuluyordu."

Jenna başını salladı. "Biliyorum."

"Öyle mi?" Adam ona baktı, şimdi kafası karışmıştı.

"Claire Reichen'in verdiği yeni eskizlerden biri," diye açıkladı. "Buraya geldiğimizde gördüm ama Corinne'in yüzünü tanıdım 239

kamaranızdaki resminden anladığım kadarıyla."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı, az önce duydukları karşısında hâlâ sersemlemişti. "Bana o gece birinin onu kaçırdığını söyledi. Kim olduğunu bilmiyor. Gördüğüm cesedin kime ait olduğu ya da neden onunki gibi gösterildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrım... Bütün bu olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Jenna yüzünde sabırlı ve anlayışlı bir ifadeyle onun saçmalamasını dinledi. Ondandır çok daha sakindi. Formuna sadık kalarak, az önce kendisi de büyük bir çile yaşamış olmasına rağmen, soğukkanlı bir profesyonel gibi kontrolü elinde tutmaya devam etti.

Duygu seline kapıldı, o anda ona duyduğu saygı ölçülemezdi. Tıpkı ona olan aşkı gibi.

"Burada neyi başardığının farkında mısın?" diye sordu ona, parmaklarını Jenna'nın kan sıçramış yanağında gezdirmek için uzanırken. "Tanrım, Jenna. Seninle daha fazla gurur duyamazdım."

Onu öptü ve kendine doğru çekti, hemen orada ona hayatında olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylemeye hazırdı. Ona olan aşkını haykırmak istiyordu ama duygularının derinliği sesini yutmuştu.

Çok geçmeden Jenna onun kollarından çekildi ve ikisi de yakınlardan gelen ayak sesleriyle irkildiler. Brock dönüp Nikolai ve Renata'ya baktı. Dylan onların yanından geçerek Corinne'i aldı ve nazikçe onu garaj yolundaki Rover'ın açık olan yolcu kapısına götürdü.

Niko beceriksizce boğazını temizledi. "Böldüğüm için üzgünüm dostum ama gitmemiz gerekiyor. Rover neredeyse doldu ve Rio geri kalan kadınları almak için birkaç araç daha istedi. Chase ve Hunter ek araçlarla yola çıktılar bile."

Brock başıyla onayladı. "Bir yerde barınmaya ihtiyaçları olacak."

Renata, "Andreas ve Claire Newport'taki evlerini tüm tutsaklara açmayı teklif ettiler," diye yanıtladı. "Rio diğer SUV'u kullanacak

Şimdi aşağıda."

"Tamam," diye ekledi Niko. "Kade ve ben Renata ve Alex'le birlikte burada kalıp olay yerini temizleyeceğiz ve Chase ile Hunter'ın kalan kadınlar için fazladan bir araçla gelmesini bekleyeceğiz."

Renata, "Rover'ı Newport'a götürecek birine ihtiyacımız var," dedi.

Brock gönüllü olmaya hazırdı ama koşu için birkaç saatliğine bile olsa Jenna'dan uzak kalma düşüncesine dayanamıyordu.

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Devam et," dedi yumuşak

bir sesle.

Onu kollarının arasına almak ve bir daha asla bırakmamak istiyordu. "Ben dönene kadar iyi olacak mısın?"

240

"Evet. İyi olacağım, Brock." Gülümsemesi bir şekilde kederliydi. Brock'un ellerini hafifçe tutmak için uzandığında elleri titriyordu.

Onu öptü, dudakları kısa bir süreliğine onunkilerin üzerinde gezindi. "Artık benim için endişelenmene gerek yok. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Yola koyulmalıyız," diye bastırdı Niko. "Meraklı insanlar etrafı koklamaya başlamadan önce buranın temizlenmesi gerekiyor."

Brock isteksizce kabul ederek Jenna'dan bir adım geri çekildi. Brock bir adım daha uzaklaşırken Jenna ona hafifçe başını salladı.

Döndü ve bekleyen Rover'a doğru yürüdü. Direksiyona geçip diğer araçtaki Rio'yu takip etmek için geri geri gitmeye başladığında, bir yanı Jenna'nın ona verdiği o iffetli öpücüğün bir vedadan daha fazlası olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Jenna ve diğerlerinin ölü Minyonları ortadan kaldırmaları ve büyük eski evi orada meydana gelen savaşın tüm izlerinden temizlemeleri bir saatten fazla sürmüştü. Hunter ve Chase kurtarılan son esirlerle birlikte gelip gitmişler ve temizlik ekibinin yerleşkeye geri dönmesi için Tarikat'ın SUV'larından birini bırakmışlardı.

Jenna kendini yorgun ve bitkin hissederek ağır bir sessizlik içinde çalışmıştı.

Alex'in kan lekeli halılardan birini rulo yapıp Tarikat'ın aracının arkasına taşımasına yardım ederken duygusal olarak tükenmişti.

Brock'u düşünmeden edemiyordu. Onun Corinne'le Newport'a gitmesine izin vererek korkunç bir hata yaptığını düşünmeden edemiyordu.

Umutsuzca onu aramak ve geri dönmesi için ısrar etmek istiyordu.

Ama her ne kadar onu kendine almak istese de, ona karşı bu kadar adaletsiz olamazdı.

Bu gece ona bir mucize bahşedilmişti ve bunu onun elinden almaya çalışmayı asla aklından bile geçiremezdi.

Onları kaybettikten sonra Mitch ve Libby ile ikinci bir şans için ne kadar sık dua etmişti? Ne kadar sık onların ölümünün bir şekilde düzeltilebilecek kozmik bir hata olmasını dilemişti? Kaç kez kaderin imkansız bir cilvesinin kaybettiği aşkı geri getirmesini ummuştu?

Şimdi o duaları ve dilekleri hâlâ edip edemeyeceğini merak ediyordu. Yapamayacağını biliyordu. Bunu yapmak Brock için hissettiği her şeyi yok saymak anlamına gelirdi ki bu ona ölümün mucizevi bir şekilde tersine çevrilmesinden bile daha imkânsız görünüyordu.

Ama aynı zamanda Brock'tan böyle bir seçim yapmasını da isteyemezdi.

Onu bırakmak kalbini paramparça etse bile.

Bu düşünceyle birlikte üzerine bir hüznün dalgası çöktü. Rover'ın yan tarafına tutundu, bacakları neredeyse altından fırlayacaktı.

Alex bir anda onun yanındaydı. "Jen, iyi misin?"

Zayıfça başını salladı, içinde aniden bir boşluk hissetti. Baş döndü, görüşü bulanıklaşmaya başladı.

"Jenna?" Alex onun önüne geçti ve keskin bir nefes aldı. "Aman

Tanrım. Jenna, yaralanmışsın."

Sersemlemiş bir halde Alex'in kanlı ceketini çözmekte olduğu yere baktı. Kalın yün parçalandığında, arkadaşının yüzünü bir çarşaf gibi bembeyaz yapan şeyin korkunç gerçeğini gördü.

Jenna'nın zihni mahzendeki gölgelerin arasından kendisine çarpan Minion'a geri döndü. Adamın elindeki metalik bir şeyin parıltısını hatırladı. Bir bıçak, diye tahmin etti şimdi, gömleğini ıslatan ve bacağının yanından aşağıya doğru akarak ayaklarının altındaki karda koyu bir havuz oluşturan kaygan kırmızı kana bakarken.

"Kade, acele et!" Alex bağırdı, sesine panik karışmıştı. "Renata, Niko-Biri lütfen. Jenna yaralandı!"

Diğerleri tepki olarak evden dışarı fırlarken, Jenna'nın dünyası etrafında solmaya başladı. Etrafındaki arkadaşlarının endişeyle konuştuklarını duyuyordu ama gözlerini açık tutamıyordu. Bacaklarının altına çökmesini engelleyemiyordu.

Aracı bıraktı ve ağır karanlık onu altına çekti. 242

BÖLÜM

Otuz üç

Andreas ve Claire Reichen'in Newport'taki evi, kurtarılan Irkdaşlar o akşam gelip Narragansett Körfezi'ndeki büyük malikâneye yerleşmeye başladığında endişeli bir faaliyet kovanına dönmüştü. Oraya ilk ulaşanlar Brock ve Rio olmuştu. Hunter ve Chase de birkaç dakika önce eski tutsakların geri kalanıyla birlikte gelmiş ve onları içeri götürme işlemine başlamışlardı.

"İnanılmaz," dedi Reichen, Brock'la birlikte deniz kenarındaki malikânenin ikinci katındaki koridorda dururken. Alman vampir ve onun New England doğumlu Breedmate'i sadece birkaç aydır bu evde yaşıyorlardı; yeni çiftleşmiş olan çift, Dragos ve tehlikeli müttefiklerinin elinden kendi çilelerini çektikten sonra Amerika'ya taşınmıştı. "Claire bunca zaman Dragos'un laboratuvarında yaptığı rüya gezintisi sırasında gördükleri yüzünden aklından çıkmıyordu ama bunca zaman sonra bu kadınları şimdi canlı ve tehlikeden uzak görmek... Tanrım, bu kahredici."

Brock başını salladı, kendisi de hâlâ inanamıyordu. "Sen ve Claire'in onları kabul etmeniz çok iyi oldu."

"Başka türlü olmasını istemezdik."

Claire bir kucak dolusu katlanmış havlu taşıyarak yatak odasından çıktığında her iki erkek de döndü. Minyon ve güzel olan siyah saçlı dişi, koridorda ilerlerken ve eşinin onaylayan bakışlarıyla karşılaştığında üzerinde bir parıltı vardı.

"Uzun zamandır bugünün gelmesi için dua ediyordum," dedi koyu kahverengi gözleri Reichen'dan Brock'a kayarak. "Gerçekten başarabileceğimizi ummaya neredeyse cesaret edemiyordum."

"Senin ve Tarikat'ın diğer kadınlarının yaptığı iş takdire şayan," diye cevap verdi, Jenna ve diğerlerinin serbest bırakılan tutsakları en son hapishaneleri olan neşeli görümlü evden çıkarırkenki görüntüsünü asla unutamayacağından emindi.

Tanrım, Jenna, diye düşündü. Bütün zaman boyunca aklında o vardı. Şu anda olmak istediği tek yer onun yanıydı; onu kollarında güvende ve sıcak hissetmek.

243

Gloucester'dan Rhode Island'a sessizce gitmesinin nedeni oydu, Corinne'in yolcu koltuğunda yanında uyukladığı gerçeğiyle işkence çekiyordu - onca yıldan sonra hayatta olması mümkün değildi - ama varlığının her zerresi ayrılmaz bir şekilde Boston'a geri çekildiğini hissediyordu.

Jenna'ya dönelim.

Ama Corinne'i öylece bırakıp gidemezdi. Ona bundan daha fazlasını borçluydu. Onun yüzünden, onu korumadaki dikkatsizliği yüzünden, bildiği her şeyden koparılmış, Dragos'un ellerinde tarifsiz işkencelere katlanmak zorunda kalmıştı. Onun yüzünden hayatı paramparça olmuştu.

Tüm bunları görmezden gelip Jenna'yla bulduğu mutluluğa nasıl geri dönebilirdi?

Sanki sadece karanlık düşüncelerinin ağırlığıyla büyülenmiş gibi, arkasında Corinne'in varlığını hissetti.

Reichen ve Claire hiçbir şey söylemeden yanından geçip gittiler ve onu geçmişteki başarısızlıklarının hayaletiyle yüzleşmesi için yalnız bırakarak birlikte uzaklaştılar.

Yıkanmış ve temiz giysiler giydirilmişti. Ama Tanrım, hâlâ çok küçük ve kırılgandı. Uzun kollu polar bluz ve yoga pantolonu minik bedeninden gevşekçe sarkıyordu. Yanakları solgun ve zayıftı. Bir zamanlar ıslıl ıslıl parlayan, badem şeklindeki gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

Kuzguni saçlarını uzun bir atkuyruğuyla arkaya toplamış olan adam, onu en son on sekiz yaşında gördüğünden beri yaşlandığını görebiliyordu. Aradan geçen yıllar onu şimdi doksanlı yaşlarında gösterse de Corinne otuzuna yakın görünüyordu.

Sadece düzenli olarak Irk kanı alması gençliğini koruyabilirdi ve Brock, Dragos'un korkunç laboratuvarlarındayken bu beslenmelerin nasıl gerçekleşmiş olabileceğini hayal etmekten dehşete düşmüştü.

"Tanrım, Corinne," diye mırıldandı, Corinne üst kattaki koridorda kendisinden birkaç adım ötede donmuş ve sessiz kaldığında ona doğru ilerledi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Küçük çentikler ve yara izleri, hafızasında çok kusursuz olan yüzünü lekeliyordu. Gözleri hala egzotikti, hala ürkütmeyecek kadar cesurdu-
-korkmuş bakışları altında bile- ama artık bakışlarında bir keskinlik vardı. O şakacı şeytan, o tatlı masum gitmişti. Onun yerinde sessiz, hesapçı bir hayatta kalan vardı.

Adam ona dokunmak için uzandı ama kadın başını hafifçe sallayarak geri çekildi. Elini bıraktı, yumruğu yanında sallanıyordu. "Ah, Tanrım, Corinne. Beni hiç affedebilecek misin?"

İnce kaşları hafifçe çatıldı. "Hayır..."

Yumuşak bir sesle yaptığı inkâr onu derinden etkiledi. Bunu hak etmişti, biliyordu ve kendini savunmak için tek bir kelime bile söyleyemiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de 244

yıllar önce ölmüş olmasından daha iyi olurdu. Ölüm, Dragos gibi hasta bir piç kurusu tarafından hapsedilirken muhtemelen katlandığı şeylerden daha iyi olurdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kız sessizce başını sallıyor, kaşları çatılıyor olsa da kelimeleri çıkarmaya kararlıydı. "Özrümün şu anda hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Senin için hiçbir şeyi değiştirmiyor Corinne... ama bilmeni isterim ki seni düşünmediğim ve keşke orada olsaydım demediğim bir gün bile geçmedi. Keşke seninle yer değiştirebilseydim, senin hayatın yerine benim hayatım--"

"Hayır," dedi, sesi öncekinden daha güçlüydü. "Hayır, Brock. Düşündüğün bu muydu? Başıma gelenler için seni suçladığımı mı?"

Adam, kadının gözlerinde öfke olmamasına hayret ederek baktı. "Beni suçlamak için her türlü hakka sahipsin. Seni korumam gerekiyordu."

Karanlık bakışları şimdi biraz hüzünlüydü. "Sen yaptın. Ne kadar imkansız olursam olayım, beni hep güvende tuttun."

"O gece değil," diye hatırlattı ona acımasızca.

"O gece ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı. "Beni kimin kaçırdığını bilmiyorum ama yapabileceğin hiçbir şey yoktu Brock. Asla suçlanacak kişi sen değildin. Böyle düşünmeni hiç istemedim."

"Her yerde seni aradım, Corinne. Haftalarca, aylarca... cesedi nehirden çıkardıktan yıllar sonra - senin cesedin olduğunu düşündüm - seni aramaya devam ettim." Keskin bir nefes çekti. "O gece bir saniye bile gözümün önünden ayrılmama izin vermemeliydim. Başarısız oldum--"

"Hayır," dedi başını yavaşça sallayarak, yüzünde herhangi bir suçlama yoktu, tamamen bağışlayıcıydı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın. O gece beni kulübe geri gönderdin çünkü orada daha güvende olacağımı düşündün. Kaçırılacağımı nereden bilebilirdin? Benim için her zaman her şeyi doğru yaptın, Brock."

Başını iki yana salladı, kadının bağışlayıcılığı karşısında şaşırmış, sesindeki kararlılık karşısında alçalmıştı. Onu suçlamıyordu ve uzun zamandır taşıdığı kurşuni suçluluk duygusunun bir kısmı kolayca dağıldı.

Üzerine akan rahatlama dalgası içinde Jenna'yı ve onunla birlikte başlamak istediği hayatı düşündü.

Corinne sessizliği içinde onu inceleyerek, "Biriyle ilişkin var," dedi. "Bugün hepimizi kurtarmaya yardım eden kadınla."

Başını salladı, Corinne'in Dragos'la geçirdiği hapis yıllarında dönüştüğü genç kıza -şimdi çelimsiz, ciddi bir kadın- baktığında içini kaplayan pişmanlık duygusuna rağmen içinde gurur kabarıyordu.

"Aşık mısın?" diye sordu. 245

Bunu inkâr edemezdi, onun için bile. "Evet, öyleyim. Adı Jenna."

Corinne hüzünle gülümsedi. "O şanslı bir kadın. Mutlu olmana sevindim, Brock."

Minnettarlık ve umutla dolup taşan adam, Corinne'e uzanmaktan ve onu sıkıca kucaklamaktan kendini alamadı. Corinne ilk başta kollarında kaskatı kesildi, küçük bedeni sanki temas onu ürkütmüş gibi irkildi. Ama sonra hafifçe gevşedi, elleri hafifçe onun sırtında durdu.

Bir süre sonra bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Peki ya sen? İyi olacak mısın, Corinne?"

Zayıf bir omzunu kaldırırken ona zayıf bir gülümseme verdi. "Şimdi tek ihtiyacım olan eve gitmek." Boş ve çiğ bir şey, içinde açık bir yara gibi kanayan bir şey bakışlarını gölgeledi. "Şu anda tek ihtiyacım olan ailemle birlikte olmak."

Dragos'un teğmeni günün kötü haberini verirken titredi.

Dragos'un son birkaç on yıldır özel laboratuvarı için topladığı tüm dişiler - yani uzun süreli deneylerinden ve üreme gereksinimlerinden sağ çıkanlar- Tarikat tarafından keşfedilmiş ve serbest bırakılmıştı.

Daha da kötüsü, o günün erken saatlerinde bu keşfi yapanlar Lucan ya da savaşçıları değil, Tarikat'ın kadınları olmuştu. Önce sığınma evi çalışanı olarak ona hizmet eden ve davası için Soydaşlar bulmasına yardım eden, daha sonra da deniz kıyısındaki küçük hapishanesinin müdürü olan Minion rahibesi onun çıkarlarını korumakta başarısız olmuştu. İşe yaramaz inek ölmüştü, ama bakımını üstlendiği yaklaşık yirmi dişiye mal olmadan önce değil.

Ve Şimdi Tarikat, operasyonunun temelindeki bir tuğlayı daha kırmayı başarmıştı.

Önce özerkliğini elinden aldılar ve İcra Dairesi'nde bir yönetici olarak yıllarca süren kontrolsüz gücüne son verdiler. Ardından gizli laboratuvarını ele geçirdiler, karargâhını bastılar ve onu yer altına inmeye zorladılar. Daha sonra Kadim'i öldürdüler, ancak Dragos muhtemelen yarattığı daha erken bir zamanda kendisi öldürecekti.

Ve Şimdi de bu.

Dragos'un Boston'daki otel süitinin girişinde duran teğmeni Şapkasını ıslak bir bez gibi önünde sıkarak kıpırdandı. "Esirlerin yerini nasıl bulduklarını bilmiyorum efendim. Belki de bir sebepten dolayı evi izliyorlardı. Belki de onları oraya getiren tamamen Şanstı ve onlar--"

Dragos'un öfkeli kükremesi gevezelikleri anında susturdu. İpek koltuktan fırladı, kolunu önündeki kristal vazoya doğru uzatarak 246

Orkideler yakınlardaki narin bir kaidenin üzerinde duruyordu. Parça duvara çarpıp paramparça oldu; cam, su ve çiçek parçaları her yöne saçıldı.

Teğmeni korkuyla nefesini tuttu ve geriye doğru sıçrayarak omurgasını kapalı kapıya çarptı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, yüzü korkudan büzüŐmüŐtü. Dragos öfkeyle ona doğru yaklaşırken yüzündeki ifade daha da dehşet dolu bir hal aldı.

O dehşetle açılmış gözlerde, teğmeninin Dragos'un bir hafta önce tam da bu otel odasında yaptığı tehdidi hatırladığını gördü.

"Efendim, lütfen," diye fısıldadı. "Minion bugün sizi hayal kırıklığına uğrattı, beni değil. Ben sadece mesajdan sorumluyum, hatadan değil."

Dragos bunların hiçbirini umursamadı. Öfkesi artık dizginlenemeyecek kadar büyümüştü. Şu anda önünde titreyerek duran önemsiz piyondan çok Lucan ve savaşçıları için anlam ifade eden hayvani bir savaş çığlığı atarak yumruğunu geri çekti ve vampirin göğsüne sert bir yumruk indirdi. Giysileri, deriyi ve kemiği bir çekiç gibi parçaladı ve içinde kafeslenmiş, çılgınca atan organı dışarı çıkardı.

Ölü teğmen ayaklarının dibine yığıldı. Dragos ona baktı, kapalı yumruğu kanla ıslanmıştı ve cesedin ve etrafındaki beyaz halının üzerine kırmızı bir çağlayan yağıdırıyordu.

Dragos vampirin kalbini bir çöp gibi fırlattı, sonra başını geriye eğip böğürdü, öfkesi etrafındaki havayı bir gök gürültüsü gibi titreştirdi.

Otel süitinin diğer tarafından sessizce izleyen bir çift suikastçıya, "Bu çöpü atın," diye hırladı.

Ellerindeki kanları temizlemek için banyoya girdi ve Tarikat'ın bugün kendisine bir darbe daha vurmayı başarmış olmasına rağmen, hâlâ üstünlüğün kendisinde olduğunu bilerek kendini sakinleştirdi. Ne yazık ki bunu henüz fark etmemişlerdi.

Çok yakında olacaktı.

Tarikat artık tam olarak görüş alanındaydı. Ve

tetiği çekmeye fazlasıyla hazırды. 247

BÖLÜM

Otuz dört

Jenna uyandığında, yerleşkenin revirinin tavanına bakıyordu. Yavaşça gözlerini kırptırdı ve böğründeki bıçak yarasının yakıcı acısını hissetmeyi bekledi. Bunun yerine, kolunda şefkatle kayan sıcak bir dokunuş hissetti.

"Hey" dedi uykusunda duyduğu derin, kadife ses. "O güzel gözlerini açmanı bekliyordum."

Brock.

Başını yastığın üzerine çevirdi ve onu yatağın yanında otururken görünce çok şaşırdı. Çok yakışıklı, çok şefkatli ve güçlü görünüyordu. Koyu kahverengi bakışları onu içine çekiyor, şehvetli ağzı bir gülümsemenin en ufak izleriyle kıvrılıyordu.

"Beni Newport'tan aradılar ve yarandan bahsettiler," dedi ve sonra yumuşak bir küfür savurdu. "Minion'un evinin dışında üzerindeki kanı gördüm ama senin olduğunu bilmiyordum Jenna. İyi olduğundan emin olmak için buraya yeterince hızlı dönemedim."

Ona gülümsedi, mutlu olmaktan korksa da, onun sadece iyileşmesine yardım etmek için dönüp dönmediğinden emin olmasa da, kalbi tekrar ona yakın olmak için yükseliyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Jenna?"

"Tamam," diye cevap verdi ve o anda aslında fiziksel olarak çok iyi hissettiğini fark etti. Biraz doğrulup üzerini örten çarşaf ve battaniyeyi kenara çekti. Göğüs kafesinin altında olması gereken çirkin yarık, küçük bir kabuktan başka bir şey değildi, o kadar çok kanayan yara artık neredeyse yok olmuştu. "Ne zamandır baygınlığım?"

"Birkaç saat." Brock'un yüz ifadesi ona bakarken yumuşadı.

"Hepimizi şaşırttın, özellikle de Gideon'u. Hâlâ fizyolojinde neler olduğunu anlamaya çalışıyor ama görünüşe göre vücudun kendini iyileştirmeyi öğreniyor. Sanırım buna adaptif rejenerasyon diyor. Daha fazla test yapmak istediğini, rejenerasyonun zaman içinde hücrelerinizin yaşlanmasını da etkileyip etkilemediğini belirlemeye çalışacağını söylüyor. Bu ihtimalin yüksek olduğunu düşünüyor gibi.

durum böyle olacak."

Jenna şaşkınlıkla başını salladı. Ayrıca alaycı bir şekilde eğlendi. "Biliyor musun, sayborg olmanın eğlenceli olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Ne olduğun benim için önemli değil," diye cevap verdi ciddiyetle. "Sadece iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Aralarında uzayıp giden sessizlikte Jenna çarşafın kenarıyla oynadı. "Diğer kadınlar, kurtardığımız Irkdaşlar nasıl?"

"Hepsi Reichen'in evine yerleşiyor. Birçoğu için uzun bir yol olacak ama hayattalar ve Dragos onlara bir daha asla dokunamayacak."

"Bu iyi," diye cevap verdi sessizce. "Peki ya Corinne?"

Brock'un yüzü ciddileşti. "Cehennemi yaşadı ve geri döndü. Detroit'teki ailesinin yanına gitmek istiyor. Geleceğini düşünmeden önce orada, geçmişinde halletmesi gereken şeyler olduğunu söylüyor."

"Oh," dedi Jenna.

Corinne'in nasıl hissettiğini anlıyordu. O da kendi geçmişi ve Alaska'da yarım bıraktığı şeyler hakkında çok düşünmüştü.

Daha önce yüzleşemeyecek kadar korkak olduğu ama şimdi yapabildiği en kısa sürede yüzleşmeye hazır hissettiği şeyler.

Bugünkü kurtarma operasyonundan beri o da geleceği hakkında düşünüyordu. Denklemden Brock olmadan hayal etmek imkansızdı, özellikle de şimdi

yakışıklı yüzüne bakıyor, karanlık bakışlarının ve nazik dokunuşunun sıcaklığını ve rahatlığını hissediyordu.

"Corinne onu eve geri götürmemi istedi," dedi, yüreğini parçalayan sözlerle.

Ona gitmemesi için yalvarabilecek bencilce cevabını ısırarak geri çekti.

Onun yerine başını salladı ve duyması gerektiğini bildiği şeyleri ağzından kaçırdı.

Birlikte paylaştıkları şeyler ya da geçmişteki aşkının kollarına geri döneceğini bilmeden önce ona verdiği şefkatli sözler hakkındaki suçluluk duygusunu hafifletecek şeyler.

"Brock, bana bu şekilde yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Hayatımı kurtardın - birden fazla kez - ve tanıdığım en nazik, en şefkatli ve en verici adam oldun."

Adam kaşlarını çattı, bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama kadın onun yerine konuştu.

"Bana verdiğin dostluk için minnettar olduğumu bilmeni isterim. Hepsinden önemlisi, bana yeniden mutlu olabileceğimi gösterdiğin için minnettarım. Hiç mutlu olacağımı düşünmemiştim, gerçekten. Ve tekrar aşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim--"

"Jenna," dedi, sesi sertti, kara kaşları daha da çatılmıştı.

249

"Corinne ile gitmen gerektiğini biliyorum. Bir Cins Arkadaşı olarak sana onun verebileceği hiçbir şeyi veremeyeceğimi biliyorum. Asla çocuk sahibi olamayız ya da kan bağımız olamaz. Onunla paylaşabileceğin zamanın yakınından bile geçememe ihtimalimiz çok yüksek." Adam başını salladı, alçak sesle bir küfür mırıldandı ama kadın her şeyi söyleyene kadar duramadı. "Onunla gitmeni istiyorum. İkinci şansını elde etmeni istiyorum--"

"Konuşmayı kes, Jenna."

"Mutlu olmanı istiyorum," dedi onun sessiz talebini görmezden gelerek. "Bir e te hak ettiğın her şeye sahip olmanı istiyorum, bu bensiz olman anlamına gelse bile."

Sonunda sert bir öpücükle onu susturdu, elini ensesine koydu ve onu kendine doğru çekti. Geri çekildi, bakışlarını tutkulu ve sahiplenici bir bakışla onun üzerinde tuttu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırak." Onu tekrar öptü, şimdi daha yumu aktı, ağzı onunkini kaplıyor, dili içeri girmek istiyordu. Onun ihtiya ını ve onu asla bırakmak istemediğini söyleyen duygusunu hissetti. Sonunda onu bıraktığında, adamın koyu renk gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu. "Bir saniyeliğine de olsa, Jenna, bırak yetki başkasında olsun."

Nereye gittiğini bildiğini ummaya cesaret edemeyerek ona baktı.

"Sana a ığım," diye fısıldadı şiddetle. "Seni seviyorum ve insan, cyborg, uzaylı ya da üçünün karışık bir kombinasyonu olman umurumda bile değil. Seni seviyorum Jenna. Benim olmanı istiyorum. Sen *benimsin*, lanet olsun.

Birlikte sadece birkaç on yıl geçirsek de, sonsuza kadar birlikte olsak da. Sen benimsin, Jenna."

Sevinçten ve rahatlamadan nefesi kesilmişti. "Oh, Brock. Seni çok seviyorum. Bugün seni kaybettiğimi sandım."

"Asla," dedi gözlerinin içine derin derin bakarak. "Sen ve ben, biz ortağız. Artık her şeyde ortağız. Her zaman arkada olacağım Jenna."

Bir hı kırığın ardından güldü ve ona titrek bir ba  selamı verdi. "Kalbim her zaman seninle olacak."

"Her zaman," dedi ve derin, hiç bitmeyen bir öpücük için onu kollarına çekti.

Sonsöz

Alaska'daki küçük Harmony köyünün hemen dışındaki el değmemiş, kutsal topraklara adımını atan Jenna'nın botları ay ışığıyla aydınlanan karda çtırdıyordu.

Kamp revirinde uyandığından beri birkaç gün geçmişti, tutsak Irkdaşların kurtarılması sırasında aldığı bıçak yarası tamamen iyileşmişti.

Brock'la geleceklerini sevgili, eş... ortak olarak birlikte geçirmeye söz vermelerinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti.

"Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?" diye sordu güçlü kolunu omuzlarına dolayarak.

Onun buranın soğğundan nefret ettiğini biliyordu ama yine de kuzeye gitmeyi öneren o olmuştı. Sabırlı ve anlayışlıydı ve fazladan zamana ihtiyacı olduğunu düşünürse sonsuza kadar burada onunla kalacağını biliyordu. Soğuk gece havasında nefesi buharlaşıyordu, yakışıklı yüzü vakurdu ama parkasının derin kapüşonunun içinde güven veriyordu.

"Hazırım," dedi ve puslu bakışlarını önünde uykulu bir şekilde uzanan küçük mezarlığa çevirdi. Eldivenli parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek, onunla birlikte arsanın uzak köşesine, kalın kar örtüsü altında yan yana duran bir çift uzun granit levhanın bulunduğu yere doğru yürüdü.

Brock'la birlikte Mitch ve Libby'nin mezarlarına ilk kez yaklaşırken içine dolan duygu dalgasına hazırlıklıydı ama yine de nefesini kesti. Kalbi sıkıştı, boğazı daraldı ve bir an için bu işi sonuna kadar götürecek güce sahip olduğundan emin olamadı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

Brock onun elini sıktı, derin sesi nazikti. "Bunu yapabilirsin. Tüm bu süre boyunca yanında olacağım."

Onun sabit, karanlık gözlerine baktı, sevgisinin onu sarmaladığını ve ona güç verdiğini hissetti. Başını salladı, sonra yürümeye devam etti, ıslak bakışları her şeyi reddedilemez gibi gösteren kazınmış harflere takılmıştı.

Çok çığ ve gerçek.

251'de yere adımını attığı anda gözyaşları dökülmeye başladı

Mezar taşlarının önünde. Brock'un elini bıraktı ve yaklaştı, bu kısmı kendi başına atlatması gerektiğini biliyordu.

"Merhaba Mitch," diye mırıldandı sessizce, karın üzerine diz çökerek. Yanında getirdiği iki kırmızı gülden birini mezar taşının dibine yerleştirdi. Diğerini - pembe bir kurdeleyle küçük, doldurulmuş bir oyuncak ayıya bağlanmıştı - dikkatlice daha küçük olan mezar taşının yanına koydu. "Merhaba tatlım."

Uzun bir süre orada kaldı, çam ağaçlarının arasından esen rüzgârı dinledi, kocası ve kızıyla geçirdiği mutlu zamanları hatırladıkça gözleri doldu.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı, duygulara boğulmuştu. "Çok üzgünüm. İkinizi de çok özledim."

Acısını zapt edemiyordu. İçinden büyük, çirkin hıçkırıklar döküldü - kaza gecesinden beri içinde kilitli tuttuğu tüm bastırılmış ıstırap ve suçluluk duygusu.

Bu arınmayı daha önce hiç hissedememişti. Çok korkmuştu.

Kederine yenik düşüp sonunda bırakamayacak kadar kendine

kızgındı.

Ama şimdi bunu durduramazdı. Brock'un istikrarlı varlığını arkasında hissetti-- can simidi, fırtınanın ortasında sığındığı güvenli liman. Şimdi kendini daha güçlü ve güvende hissediyordu.

Sevildiğini hissetti.

Onun için daha da mucizevi olan, sevmeye layık olduğunu hissetmesiydi.

Birkaç kez daha mırıldanarak veda ettikten sonra mezar taşlarının her birine dokundu ve yavaşça ayağa kalktı.

Brock tam oradaydı, açık kolları onu şefkatli bir kucaklamayla yakalamak için bekliyordu. Öpücüğü tatlı ve yatıştırıcıydı. Gözlerinin içine baktı, parmakları hafif ve nazikçe gözyaşlarını siliyordu. "İyi misin?"

Başını salladı, boğazındaki yumruya rağmen hafıflediğini hissetti. Hayatında yeni bir sayfa açmaya hazır hissediyordu. Kalbinin tüm onarıcı parçalarıyla sevdiği olağanüstü Irk erkeğiyle geleceğine başlamaya hazırdı.

Brock'un sıcak gözlerine bakarak ona doğru uzandı ve elini onun elinin içine soktu. "Artık eve gitmeye hazırım."

252

Daha fazlası için susadınız mı?

Lara'nın ateşli ve heyecanlı
serisinin bir sonraki romanını
kaçırmayın.

Midnight Breed serisi

Gece Yarısından

Daha Derin

BY

LARA ADRIAN

Dell Books'tan çok yakında

Kulüp özeldi, alışılmışın çok dışındaydı ve bunun çok iyi bir nedeni vardı. Boston'un Çin Mahallesi'nin buzla kaplı dar bir arka sokağının en ucunda yer alan mekân, seçkin bir kalabalığa hitap ediyordu. Eski tuğla binaya sadece çekici genç kadınlar ve birkaç güzel erkek girebiliyordu.

gece geç saatlerde müşterilerin tüm isteklerini karşılamak için hazır tutulmaktadır.

Sokak seviyesindeki kemerli bir girişin gölgeleri arasında gizlenmiş, işaretlenmemiş metal kapı, arkasında ne olduğuna dair hiçbir belirti vermiyordu, aklı başında herhangi bir yerli ya da turist merak etmek için duraklamazdı. Kalın çelik levha uzun bir demir ızgarayla korunuyordu. Girişin dışında, örgü takke ve siyah deri giymiş iri bir muhafız bir gargoyle gibi belirliyordu.

Erkek olan Breed'di, tıpkı ara sokağın karanlığından çıkan bir çift savaşçı gibi. Savaş botlarının karda ve kaldırımın donmuş pisliğinde çıkardığı çıtırtı sesiyle nöbetçi muhafız başını kaldırdı. Kalın, şişkin bir burnun altındaki ince dudaklar, çarpık dişlerden ve vampir dişlerinin sivri uçlarından uzağa kıvrılmıştı. Gözlerini davetsiz yeni gelenlere dikmiş, alçak bir hırıltı çıkarmış, sıcak nefesi burun deliklerinden buharlaşarak Aralık gecesinin kırılgan havasına karışmıştı.

Hunter, ikisi birlikte nöbet tutan vampire yaklaşırken devriye arkadaşının hareketlerinde bir gerginlik olduğunu fark etti. Sterling Chase, bu geceki görev için Tarikat'ın yerleşkesinden ayrıldıklarından beri tedirgindi. Şimdi agresif bir tempoda yürüyor, önden gidiyor, silah kemerindeki büyük kalibreli yarı otomatik tabancanın üzerinde duran parmakları hiç de belli etmeden esneyip kasılıyordu.

Muhafız da bir adım öne çıkarak kendini doğrudan onların yoluna attı. Vampirin iri kafası eğilirken, geniş kalçaları açılmış, botları çukurlu kaldırıma uyarıcı bir şekilde dikilmişti. Daha önce soru sormak için onlara dikilmiş olan gözler, Chase'e çarpıp yerleşirken şimdi tanıma duygusuyla daha da sıkılaşmıştı. "Şaka yapıyor olmalısın. Burada, Muhafaza Teşkilatı'nın bölgesinde ne halt istiyorsun *savaşçı*? "

"Taggart," dedi Chase, selamdan çok hırıltıyla, "Ajanstan ayrıldığımdan beri kariyerinde hiçbir gelişme olmadığını görüyorum. Yerel bir yudum-ve-strip için kapıcılık oynamaya indirgedin, ha? Senin için sırada ne var--

alışveriş merkezindeki güvenlik görevlisi mi?"

Ajan dudaklarını olgun bir küfürün etrafında büzdü. "Yüzünü göstermek için biraz cesur olmak gerekir, özellikle de buralarda."

Chase'in cevap kıkırdaması ne tehditkâr ne de eğlenceliydi. "Bir ara aynaya bakmayı dene, sonra kimin yüzünü herkesin içinde gösterecek kadar taşaklı olduğunu konuşalım."

254

"Burası İcra Dairesi'ne ait," dedi muhafız, kaslı kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bir silah kılıfının geniş deri kayışını taşıyan ve belinde daha fazla donanım bulunan bir fiçı göğüs. "Tarikat'ın burada işi yok."

"Öyle mi?" Chase homurdandı. "Bunu Lucan Thorne'a söyle. Eğer yolumuzdan çekilmezsen kışına tekme basacak olan o. İkimizin burada durup dururken topuklarımızı soğuttuğumuzu varsayarsak, seni kendimiz kaldırmaya karar vermeyiz."

Ajan Taggart'ın ağzı, Tarikat'ın lideri ve Irk ulusunun en uzun ömürlü, en zorlu büyüklerinden biri olan Lucan'dan bahsedilince kapanmıştı. Şimdi ihtiyatlı bakışları Chase'den, savaşçı arkadaşının arkasında ölçülü bir sessizlikle oyalanan Hunter'a kaydı. Hunter'ın Taggart'la bir sorunu yoktu ama onu etkisiz hale getirmek için en az beş farklı yol hesaplamıştı bile - onu durduğu yerde hızlı ve kesin bir şekilde öldürmek için -

ihtiyaç duyulduğunda.

Hunter bunu yapmak için eğitilmişti. Tarikat'ın baş düşmanının acımasız eli tarafından kullanılan bir silah olmak için doğmuş ve yetiştirilmişti.

dünyayı mantıksal ve duygusal olmayan terimlerle görmeye alışkındır.

Artık Dragos adlı kötü adama hizmet etmiyordu ama ölümcül yetenekleri onun kim ve ne olduğunun özünde yer almaya devam ediyordu. Hunter ölümcüldü--

Ve bakışlarıyla Taggart'ın bakışları arasındaki o anlık bağlantıda, diğer erkeğin gözlerine yansıyan o acımasız anlayışı gördü.

Ajan Taggart gözlerini kırptırdı, sonra bir adım geri çekilerek Hunter'ın bakışlarından kurtuldu ve kulübün kapısına giden yolu açtı.

Chase, Hunter'la birlikte demir parmaklığa doğru yürüyüp İcra Dairesi'nin binasına girerken, "Tekrar düşünmeye istekli olabileceğini düşündüm," dedi.

Kapı ses geçirmez olmalıydı. Karanlık kulübün içinde, yüksek sesli müzik, aynalı camdan yapılmış merkezi bir sahneyi aydınlatan çok renkli, dönen ışıklarla aynı anda gümbürdüyordu. Tek dansçılar, sahnenin altındaki kabinlerde ve masalarda oturan, ateşli gözlerle bakan vampirlerden oluşan bir izleyici kitlesinin önünde birlikte dönen yarı çıplak bir insan üçlüsüydü.

Hunter ortadaki uzun saçlı sarışının sahnenin zemininden tavana kadar tırmanan metal bir direğin etrafına dolanmasını izledi.

Kalçalarını döndürerek, devasa, doğal olmayan yuvarlak göğüslerinden birini yılan gibi kıvrılan diliyle buluşması için yukarı kaldırdı. Piercingli göğüs ucuyla oynarken, diğer dansçılar, çivili mor saçlı dövme bir kadın ve kalçalarına asılı parlak kırmızı vinil kesenin içine zar zor sığan koyu renk gözlü genç bir adam, aynalı sahnenin karşı taraflarına geçerek kendi solo rutinlerine başladılar.

255

Kulüp bayat bir parfüm ve ter kokuyordu ama küf kokusu taze insan kanının izini gizleyemiyordu. Hunter bakışlarıyla koku izini takip etti. İzler uzak köşedeki bir kabine kadar uzanıyordu; burada standart İcra Teşkilatı koyu renk takım elbiseli ve beyaz gömlekli bir vampir, yere yayılmış inleyen çıplak bir kadının soluk boğazından

kucağında. Vampirlerin işlettiği müessesede bazıları daha fazla cinsel ihtiyacı tatmin etmeye niyetli görünürken, daha fazla sayıda Cins erkek diğer insan kan Konaklarından içiyordu.

Kapının yanındaki Chase taş gibi hareketsiz kalmıştı. Boğazının arkasından alçak, gürleyen bir hırıltı sızıyordu. Hunter içerideki beslenme ve sahne gösterisine değerlendirci bir bakış atmaktan fazlasını yapmamıştı ama Chase'in bakışları sabit ve açtı, orada toplanan diğer Cins erkekler kadar açık bir şekilde perçinlenmişti. Belki de daha fazla.

Hunter'ın ilgisini daha çok, şu anda İcra Memurları kalabalığı içinde kendilerine doğru dönmekte olan bir avuç kafa çekiyordu. Gelişleri fark edilmişti ve şimdi onlara dikilen her çift gözün kaynayan bakışları durumun çok çabuk çirkinleşebileceğini söylüyordu.

Bu olasılığın farkına varır varmaz, yakındaki bir kanepeye uzanmış göz kamaştırıcı vampirlerden biri onlarla yüzleşmek için ayağa kalktı. Erkek iriydi, tıpkı kalabalığın arasından temiz bir yol açarken ona katılmak için ayağa kalkan iki arkadaşı gibi. Üçü de ince kesimli, koyu renk takım elbiselerinin altında görünür şekilde silahlıydı.

"Vay, vay. Bakın kedi ne getirmiş," dedi baştaki ajan, yavaşça ölçülen kelimelerinde ve zarif, neredeyse narin yüz hatlarında Güney'in izleri vardı. "Teşkilat'a kaç on yıldır hizmet ediyorsun ama böyle bir yerde hiçbirimize katılmaya tenezzül etmezdin."

Chase'in ağzı kıvrıldı ve uzamış dişlerini zar zor gizledi. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin Murdock. Bu iş hiç bana göre değildi."

"Hayır, sen kendini her zaman baştan çıkarıcı şeylerden uzak tuttun," diye cevap verdi vampir, bakışları da cevap veren gülümsemesi kadar kurnazdı. "Çok dikkatli. İştahın konusunda bile çok katı bir disiplin içindeydin. Ama işler değişiyor. İnsanlar değişir, değil mi Chase? Burada hoşuna giden bir şey görürsen, söylemen yeterli."

Hiç değilse eski günlerin hatırına, hmm?"

Chase'in cevabı gereğinden uzun sürünce Hunter, "Freyne adında bir ajan hakkında bilgi almaya geldik," diye araya girdi. "İhtiyacımız olanı alır almaz gideceğiz."

"Öyle mi?" Murdock başını meraklı bir şekilde eğerek ona baktı.

Hunter vampirin bakışlarının yüzüne kaydığını ve boynunun kenarlarından ensesine kadar uzanan *dermaglifleri* fark ettiğini gördü. Erkeğin, Hunter'ın özenle işlenmiş 256

Deri işaretleri onun Birinci Nesil olduğunu gösteriyordu, bu da Irklar arasında nadir görülen bir durumdu.

Hunter, Birinci Nesil savaşçıları Lucan ya da Tegan'ın yaşlarına yakın değildi ama ırkın Kadimlerinden birinin soyundan geldiği için kanı en az onlar kadar saftı. Birinci Nesil kardeşleri gibi onun da gücü ve kuvveti aşağı yukarı on sonraki nesil vampirin gücüne denkti. Onu Murdock ve kulüpteki birkaç düzine ajanın toplamından çok daha ölümcül yapan şey Dragos'un kişisel suikastçı ordusundan biri olarak yetiştirilmesiydi - sadece Tarikat tarafından bilinen gizli bir yetiştirilme -.

Chase sonunda dalgınlığından kurtulmuş gibiydi. "Freyne hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Murdock omuz silkti. "O öldü. Ama bunu zaten bildiğinizi sanıyorum. Freyne ve ekibi geçen hafta kaçırılan bir Darkhaven gencini kurtarma görevi sırasında öldürüldü." Başını yavaşça salladı.

"Oldukça üzücü. Teşkilat sadece birkaç iyi adamını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda görev hedeflerinin de tatmin edici olmadığı ortaya çıktı."

"Tatmin edici olmaktan çok uzak," diye alay etti Chase. "Evet, öyle de diyebilirsiniz."

Tarikat'ın anladığı kadarıyla, Kellan Archer'ı kurtarma görevi Pazar gününden itibaren altı şekilde mahvolmuş. Çocuk, babası ve büyükbabası, yani tüm Archer ailesi tek bir gecede yok edildi."

Hunter hiçbir şey söylemedi, Chase'in oltayı istediği gibi atmasına izin verdi. Suçladığı şeylerin çoğu doğruydu. Kurtarma girişiminin olduğu gece, çok fazla ölümlle sonuçlanan kanlı bir gece olmuştu, en kötüsü de Kellan Archer'ın ailesinin üyelerine yapılmıştı.

Ama Chase'in iddiasının aksine, hayatta kalanlar olmuştu. Tam olarak iki kişi. İkisi de o geceki katliamdan uzakta saklanmıştı ve şimdi Tarikat'ın özel yerleşkesinde, koruyucu gözetim altında güvendeydiler.

"Hem Ajans hem de hayatını kaybeden siviller için her şeyin daha iyi sonuçlanabileceği konusunda hemfikir değilim. Her ne kadar üzücü olsa da hatalar olabilir. Ne yazık ki geçen hafta yaşanan trajedinin sorumluluğunu nereye koyacağımızı asla bilemeyeceğiz."

Chase bıyık altından kıkırdadı. "O kadar emin olma. Freyne'le çok eskiden tanıştığınızı biliyorum. Bu kulüpteki adamların yarısının onunla düzenli olarak iyilik alışverişı yaptığını biliyorum. Freyne pisliğin tekiydi ama bir fırsat gördüğünde bunu nasıl değerlendireceğini bilirdi. En büyük sorunu ağzıydı. Eğer Kellan Archer'ın kaçırılmasıyla ya da Archer'ların Darkhaven'ını harabeye çeviren saldırıyla ilişkilendirilebilecek bir olaya karıştıysa -ve sadece tartışmanın hatrına, Freyne'in bu işe karıştığından eminim diyelim-

-

birilerine anlatmış olma ihtimali yüksek. Bahse girerim bu bok çukuru kulüpte oturan en az bir eziğe övünmüştür."

257

Murdock'ın yüz ifadesi Chase'in konuştuğu her saniye daha da gerginleşiyor, gözleri öfkeyle değişmeye başlıyor, Chase'in sesinin kalabalığın içinde yükseldiği her desibelde koyu renkli irisleri kehribar rengi ışıkla parlıyordu.

Şimdi odanın yarısı durmuş onlara doğru bakıyordu. Birkaç erkek oturdukları yerden kalktı, insan kanı taşıyanlar ve yarı uyuşturulmuş kucak dansçıları kabaca bir kenara itilirken, giderek artan sayıda rahatsız olmuş ajan Chase ve Hunter'a doğru yaklaşmaya başladı.

Chase çetenin saldırmasını beklemedi.

Çiğ bir hırıltıyla vampirlerin arasına daldı; sallanan yumruklar, gıcırdayan dişler ve azı dişlerinden başka bir şey yoktu.

Hunter'ın kavgaya katılmaktan başka çaresi yoktu. Şiddet dolu kalabalığın içine daldı, tek odağı ortağıydı ve onu bu durumdan tek parça halinde kurtarmak istiyordu. Karşısına çıkan herkesi neredeyse hiç çaba harcamadan savurdu ve Chase'in vahşi dövüş tarzından rahatsız oldu. Dört bir yandan üzerine çullanan bedenlere darbe üstüne darbe indirirken yüzü gergin ve vahşiydi. Dişleri kocaman, ağzını dolduruyordu. Gözleri kafatasının içinde kömür gibi yanıyordu.

"Chase!" Hunter bağırdı, bir Irk kanı fıskiyesi havaya fırlarken küfretti - devriye ortağının mı yoksa başka bir erkeğin mi, emin olamıyordu.

Bunu anlamak için fazla şansı da yoktu.

Kulübün diğer tarafındaki bir hareket bulanıklığı Hunter'ın gözüne çarptı.

Bakışlarını ona doğru çevirdi ve Murdock'ın kulağına dayadığı cep telefonu ile kendisine baktığını gördü.

Bakışları kavga eden kalabalığın üzerinde kilitlenirken yüz hatlarına belirgin bir panik yayıldı. Suçluluğu artık apaçık ortadaydı, ağzının etrafındaki beyazlaşan gerginlikte ve boş sahnenin dönen ışıklarında parıldamak için alnından fişkırان boncuk boncuk terde yazılıydı.

Ajan şimdi telefonu ile hızlı hızlı konuşuyor, ayakları onu endişeli bir telaşla mekânın arka tarafına doğru götürüyordu.

Hunter'ın hücum eden bir ajanı kenara fırlatması için geçen saniyenin çok kısa bir süresinde Murdock gözden kaybolmuştu.

"Orospu çocuğu." Hunter, bu gece bulmayı umdukları ipucunun peşinden gitmek için Chase'i terk etmek zorunda kalarak arbedeyi atlattı.

Gen One hızına güvenerek koşmaya başladı ve hâlâ aralık olan bir kapıdan geçerek Murdock'ın kaçtığı dar tuğla koridora çıktı. Ara sokakta ne sağda ne de solda ondan bir iz vardı, ama bitişikteki yan sokakta koşan ayak seslerinin keskin yankısı soğuk esintide taşıyordu.

Hunter peşinden gitti ve tam köşeyi dönerken büyük siyah bir sedan gıcırdayarak kaldırımında durdu. Arka kapı 258 numaradan açılmıştı.

içeriden. Murdock atladı, arabanın motoru bir kez daha kükrerken arkasından sıkıca çarptı.

Lastikler buzda ve asfaltta tütüğünde Hunter çoktan ona doğru ilerliyordu, sonra çığlık atan metal ve makinelerin sıçramasıyla araç caddeye savruldu ve gecenin içinde bir iblis gibi hızla uzaklaştı.

Hunter bir an bile kaybetmedi. En yakındaki tuğla binanın yan tarafına sıçrayarak paslanmış bir yangın merdivenine tutundu ve kendini çatıya fırlattı. Bir çatıdan diğerine koşarken savaş botları asfalt kiremitlerini çığnıyor, aşağıdaki caddede gece trafiğinden kaçan aracı görsel olarak takip ediyordu.

Araba bir köşeyi dönüp karanlık ve boş bir düzlüğe çıktığında Hunter kendini havaya fırlattı. Kemiklerini sarsan bir çarpmaıyla sedanın tavanına düştü. Çarpmanın acısı bir an bile geçmedi. Sürücü tekerlekleri yan yan keserek onu silkelemeye çalışırken, o sadece sakin bir kararlılık hissederek kendini tuttu.

Araba sarsıldı ve savruldu ama Hunter olduğu yerde kaldı. Tavanda kartal gibi yayılmış, bir elinin parmakları ön camın üst kenarına batarken, diğer elini aşağı doğru salladı ve 9 mm'lik tabancasını sırtının altındaki kılıfından çıkardı. Sürücü caddede bir tur daha zikzak çizmeye çalıştı, istenmeyen yolcusundan kurtulmaya çalışırken park halindeki bir teslimat kamyonunu kıl payı atlattı.

Yarı otomatik silahı elinde kavrayan Hunter, kedi gibi taklalar atarak kendini çatıdan aşağı attı ve hızla gelen sedanın kaputunun üzerine çıktı. Yere yatarak sürücüye nişan aldı, parmağı soğukkanlılıkla tetiğin üzerindeydi, direksiyonun arkasındaki piçi havaya uçurmaya hazırды, böylece Murdock'ı ele geçirebilecek ve hain piçin tüm sırlarını ortaya çıkarabilecekti.

An yavaşladı ve bir an -sadece zamanın en küçük titreşimi- şaşkınlık onu şaşkına çevirdi.

Sürücü boynuna kalın siyah bir yaka takmıştı. Kafası kel olarak tıraş edilmişti ve kafa derisinin büyük bir kısmı karışık bir *dermaglif* ağıyla kaplıydı.

Dragos'un suikastçılarından

biriydi. Onun gibi bir Avcı.

Bir Gen One, onun gibi öldürmek için doğmuş ve büyümüş.

Hunter'ın şaşkınlığı hızla görevinin gölgesinde kaldı. Erkeğin kökünü kazımaya fazlasıyla istekliydi. Tarikat'a katıldığında verdiği söz buydu; Dragos'un kendi yetiştirdiği ölüm makinelerinin her birini ortadan kaldıracağına dair kişisel yemini.

Dragos'un 259 kötülüğünü tüm dünyaya yayma şansı olmadan önce.

Hunter'ın parmağındaki tendonlar, Beretta'sının ucunu suikastçının alnının ortasıyla aynı hizaya getirmesi için geçen saniyeler içinde kasıldı. Tetiği çekmeye başladı, sonra sürücü fren pedalını yere doğru sürerken arabanın altında sıkıca kenetlendiğini hissetti.

Lastik ve metal tüterek protesto eden sedan kısa bir süre durdu.

Hunter'ın vücudu hareket etmeye devam etti, havada süzüldü ve birkaç yüz metre ilerideki soğuk kaldırıma indi. Yuvarlandığı yerden çıktı ve

hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı, tabancasını kaldırdı ve hareket etmeyen arabaya peş peşe ateş etti.

Murdock'ın arka koltuktan kayarak çıktığını ve gölgeli bir arka sokağa doğru kaçmaya çalıştığını gördü ama Gen Bir de arabadan inmeden önce onunla uğraşacak zamanı yoktu, büyük kalibreli tabancasının namlusu kilitli ve doluydu, doğrudan Hunter'a doğrultulmuştu. Karşı karşıya geldiler, suikastçinin silahı öldürmek için havadaydı, Hunter'ı buz tutmuş asfalt parçasındaki duruşuna odaklayan aynı duygusuz kararlılıkla gözleri soğuktu.

İki silahtan aynı anda mermiler patladı.

Hunter ona hesaplanmış bir ağır çekim gibi gelen bir hareketle tehlikeden kaçtı. Hunter'ın mermisi kendisine doğru hızla ilerlerken rakibinin de aynısını yapacağını biliyordu. Her iki vampir de şarjörlerini birbirlerinin üzerine boşaltırken, bu kez başka bir kurşun yağmuru patlak verdi. İkisi de yüzeysel bir isabetten fazlasını alamadı.

Aynı yöntemlerle eğitilmişlerdi ve birbirlerine çok denklerdi. İkisini de öldürmek zordu ve dövüşü son nefeslerine kadar sürdürmeye hazırdılar.

Bir hareket ve ölümcül niyet bulanıklığı içinde, ikisi de boş ateşli silahlarını bir kenara bırakıp göğüs göğüse çarpışmaya başladılar.

Hunter, suikastçinin üzerine doğru kükrerken hızla gelen üst gövde darbelerini savuşturdu. Başını keskin bir şekilde eğmese çenesine isabet edebilecek bir tekme geldi, ardından kasıklarına yönelik bir darbe daha geldi ama Hunter suikastçinin botunu yakalayıp havada döndürünce yön değiştirdi.

Suikastçi zorlanmadan ayağa kalktı ve daha fazlası için geri geldi. Bir yumruk savurdu ve Hunter yumruğu yakaladı, kavramasını sıkılaştırırken kemikleri ezdi, sonra uzanan kolu dirseğinden geriye doğru çekerken vücudunu bir kaldıraç olarak kullanmak için döndü. Eklem keskin bir çatırtıyla kırıldı, ancak suikastçi sadece homurdandı, hissettiği kesin acının tek göstergesi buydu. Hunter'ın yüzüne bir yumruk daha atmak için dönerken, hasarlı kolu yanında işe yaramaz bir şekilde asılı kaldı. Darbe

Sağ gözünün hemen üstündeki deriyi yırtıp öyle sert vurdu ki Hunter'ın görüşü yıldızlarla doldu. Bir anlık sersemlikten kurtuldu, tam zamanında bir

260

İkinci saldırı. Yumruk ve ayak aynı anda ona doğru geliyor.

Bir ileri bir geri, her iki erkek de efor sarf etmekten zor nefes alıyor, her ikisi de diğerinin üstünlük sağlamayı başardığı çeşitli yerlerden kan kaybediyordu. Dövüşleri ne kadar uzun ya da kanlı olursa olsun ikisi de merhamet istemiyordu.

Merhamet onlara yabancı bir kavramdı, acımanın tam tersiydi. Çocukluklarından beri sözlüklerinden çıkarılmış iki şey.

Merhamet ya da acımadan daha kötü olan tek şey başarısızlıktı ve Hunter rakibinin kırık kolunu tutup dizini suikastçinin omurgasının ortasına yerleştirerek iri adamı yere yıktığında, Gen Bir'in soğuk gözlerinde karanlık bir alev gibi titreyen yakın başarısızlığın kabulünü gördü.

Bu savaşı kaybetmişti.

Bunu biliyordu, tıpkı Hunter'ın suikastçinin boynundaki kalın siyah tasmayı net bir şekilde vurma şansının o anda kendisine sunulduğunda bildiği gibi.

Hunter boştaki eliyle uzanıp kaldırımdaki yerinden atılmış tabancalardan birini aldı. Tabancayı elinde evirip çevirerek metal kabzasını bir çekiç gibi kullandı ve suikastçinin boynunu saran yakaya indirdi.

Tekrar ve şimdi daha sert bir darbe, şeytani bir aygıtı barındıran aşılmaz malzemeye bir çentik attı. Dragos ve laboratuvarı tarafından tek bir amaç için üretilmiş bir cihaz: kendisine hizmet etmesi için yetiştirdiği ölümcül ordunun sadakatini ve itaatini sağlamak.

Hunter, kurcalanmış kovan yaklaşan patlamayı tetiklerken küçük bir uğultu duydu. Dragos'un suikastçısı sağlam eliyle uzandı.

Hunter tehdidi tespit etmeye mi yoksa durdurmaya mı çalıştığından asla emin olamayacaktı.

Yuvarlanarak uzaklaştı... tam da ultraviyole ışınlar yakanın içinden salınırken.

Ölümcül ışın suikastçının kafasını tek bir hareketle keserken, yakıcı bir ışık parlaması oldu -orada ve bir anda yok oldu.

Sokak tekrar karanlığa gömölürken Hunter, pek çok yönden kendisine benzeyen erkeğin için için yanan cesedine baktı. Dragos'un kişisel ordusundaki katillerin hiçbirisi arasında akrabalık bağı olmasa da bir kardeşti.

Önündeki ölümler için vicdan azabı duymuyordu, sadece Dragos'un sapkın planlarını gerçekleştirecek bir suikastçının daha eksilmesinden duyduğu belli belirsiz bir tatmin duygusu vardı.

Hiç kimse kalmayana kadar rahat

etmeyecekti. 261